

STAR WARS

TM

ИЗХОДЯЩ ПОЛЕТ

TM

ТИМЪТИ ЗАН

ТИМЪТИ ЗАН ИЗХОДЯЩ ПОЛЕТ

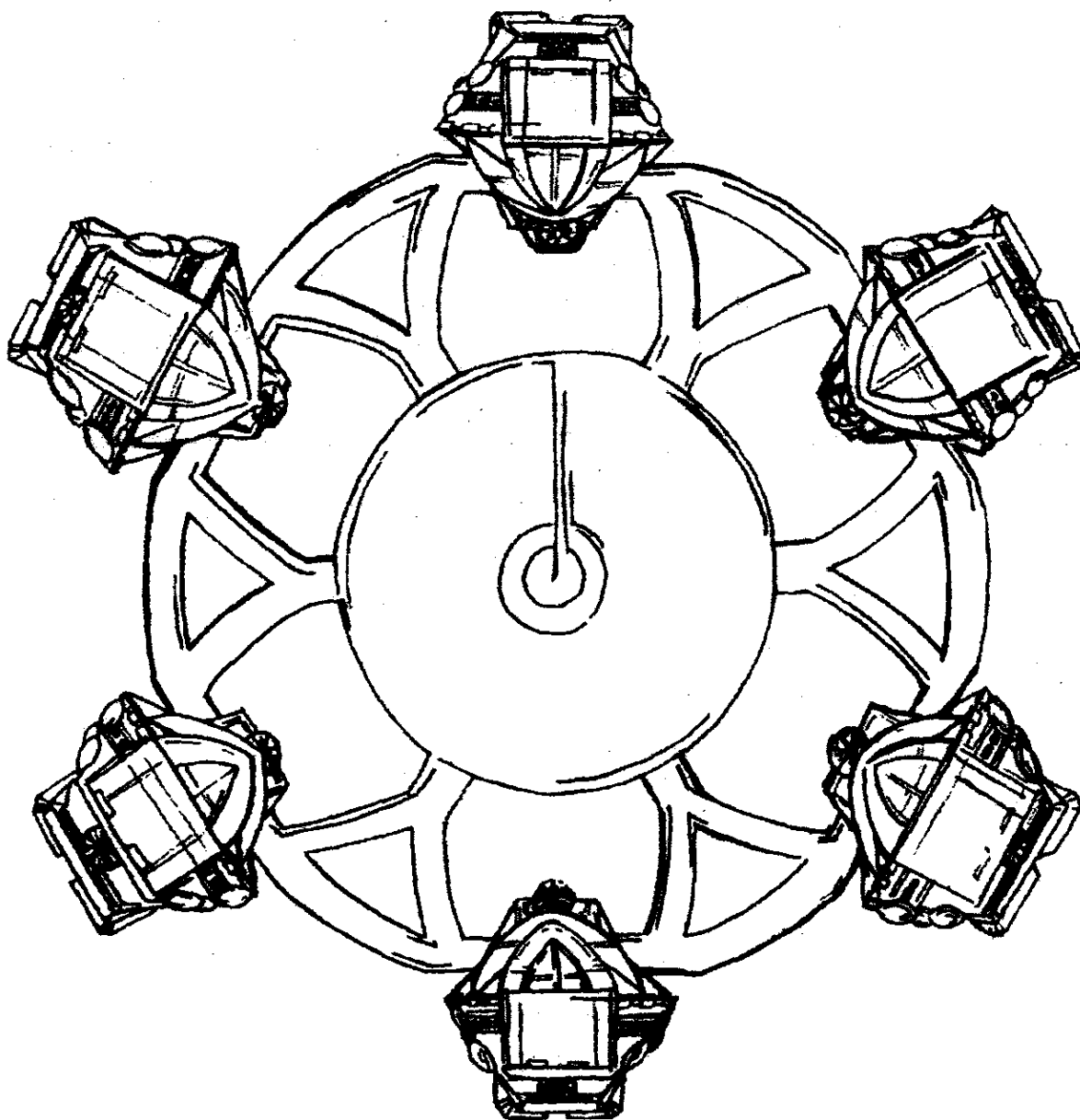
Превод: Влади Райчинов

chitanka.info

Един могъщ джедай ще успее да проникне чрез Силата далеч напред в бъдещето — ще съзре неща, които за другите остават забулени от тъмната страна.

Един могъщ джедай ще успее да убеди Съвета и Сената да дадат ход на проекта „Изходящ полет“.

Но какво в действителност е „Изходящ полет“ — мисия, която обрича на гибел почти двацет джедаи и хиляди души екипаж? Мисия, която има за цел да открие нови светове и да ги колонизира? Или това е мисия, която има за цел да спаси джедаите и да им даде възможност да обучат много нови последователи, които един ден да се завърнат и да спасят Републиката?

ИЗХОДЯЩ ПОЛЕТ

*шест крайцера и централно складово ядро,
поглед отпред*

1.

Лекотоварният кораб „Ловецът на сделки“ се носеше през пространството, сребристосив на черния фон. Отблясъците от далечните звезди се отразяваха в корпуса му. Двигателните светлини бяха приглушени, навигационните фарове — загасени, а повечето люкове изглеждаха тъмни като пространството около тях.

Двигателят му се форсираше до краен предел.

— Задръжте! — излая Дубрак Кенто над оглушителния шум на двигателите. — Ето, сега пак!

Като стискаше зъби, за да не тракат, Джори Кардас впи пръстите на едната си ръка в страничната облегалка на креслото си, а с другата трескаво въведе някакви координати в навигационния компютър. И тъкмо навреме. „Ловецът на сделки“ сви рязко наляво точно когато чифт яркозелени бластерни изстрели опърлиха външната стена на мостика.

— Кардас! — извика Кенто. — Действай, хлапе!

— Действам, действам — извика обратно Кардас и потисна желанието си да подхвърли жлъчно, че цялата тази допотопна навигационна система е не негова, а на Кенто. Също както и отчайващата липса на дипломатичност и здрав разум, която ги бе вкарала в тази каша. — Не може ли просто да преговаряме с тях?

— Страхотна идея — отсече Кенто. — Не забравяй да му направиш комплимент на Прога за блестящата бизнес етика и търговски усет. Хътяните ги обичат тези неща.

Последните думи бяха прекъснати от нов залп бластерни изстрели, този път доста по-близо до целта.

— Рак, двигателите няма да издържат на това темпо безкрайно — предупреди Марис Фераси от креслото на помощник-пилота. Тъмните ѝ коси се осветяваха в красиви зелени оттенъци при всеки следващ изстрел.

— Няма нужда да е безкрайно — изсумтя Кенто. — Само докато изчислим някои данни. Кардас?

На плота пред Кардас започна да мига една лампичка.

— Готово — викна той и въведе числата. — Скокът обаче няма да е много дълъг... — той бе прекъснат от внезапно скърцане някъде откъм кърмата.

Миг по-късно прелитащите бластерни изстрели се сляха с линиите на звездите и „Ловецът на сделки“ се стрелна в хиперпространството.

Кардас си пое дълбоко въздух и след това го изпусна безшумно.

— Не за това се записах доброволец — промърмори той под нос.

Едва бяха изминали шест стандартни месеца, откакто се бе включил в екипажа на Кенто и Марис, а ето че вече за втори път им се налагаше да бягат от някого, който се опитваше да ги ликвидира. А този път по петите им беше хътянин. Очевидно Кенто, помисли си Кардас мрачно, притежаваше истински талант да подбира враговете си.

— Добре ли си, Джори?

Кардас вдигна поглед и бързо премига, понеже една капка пот някак си успя да влезе в окото му. Марис се беше завъртяла на стола си и го гледаше загрижено.

— Добре съм — отвърна той и се смръщи заради треперещия си глас.

— Естествено, че е добре — вметна Кенто и също завъртя стола си към новия член на екипажа. — Изстрелите им дори не ни доближиха.

Кардас изправи рамене.

— Виж, Кенто, може би не е моя работа да го казвам, ама...

— Не е и затова недей — рязко го прекъсна Кенто и се обърна към командното табло.

— Прога Хътянина не е от тия, които си струва да вбесяваш — все пак продължи Кардас. — А преди това беше и оня родианец...

— Ето ти един съвет за корабния етикет, хлапе — сръза го Кенто, като се обърна точно толкова, че да успее да го изгледа с крайчеца на окото си. — С капитана не се спори. Никога! Освен ако не държиш това да е последното ти пътуване в нашия екипаж.

— Добре, че не се оказа последното ми пътуване изобщо — промърмори Кардас.

— Какво каза?

Кардас свъси вежди:

— Нищо.

— Прога да не те притеснява — каза Марис с утешителен тон. — Той има отвратителен темперамент, ама ще се успокои.

— Преди или след като ни изтрепе до крак и отмъкне всичките ни кожи? — продължи Кардас, докато с едно око притеснено наблюдаваше показателите на хипердвигателя. Маувинският неутрализатор на нестабилността определено излизаше от строя.

— А-а, Прога нямаше да ни избие — ухили се Кенто. — Това удоволствие би го оставил на Дриксо, когато ѝ кажем, че той е отмъкнал нейния товар. Готов ли си вече с новия скок?

— Довършвам го — каза Кардас, като погледна към компютъра. — Ама хипердвигателите...

— Вдигнете глави — прекъсна го Кенто. — Пристигаме.

Дългите линии отново се превърнаха в звезди, а Кардас зададе пълно сензорно сканиране на района.

И веднага след това замижа от ярката светлина на сноп бластерни лъчи, които преминаха над пилотската кабина. Кенто изруга кратко:

— Какво става, да го вземат мътните!

— Успял е да ни проследи — слисано промълви Марис.

— И е в обхват — озъби се Кенто и започна да лавира с „Ловеца на сделки“ в нова поредица главозамайващи маневри. — Кардас, измъкни ни от тук!

— Мъча се! — извика му Кардас, опитвайки се да разчете компютърните екрани, които подскачаха и се люшкаха пред очите му. Нямаше начин този път машината да успееше да изчисли данните за новия скок, преди късметът да изневери на Кенто и Хътянина зад тях да ги пипне.

Ала ако нямаше начин да намери къде да отидат, Кардас поне знаеше къде да не отиват...

Небето пред тях беше пълно със звезди, но между тях имаше предостатъчно свободно пространство. Той избра възможно най-чистия коридор и въведе вектора в компютъра.

— Пробвай това! — извика той към Кенто и му показа числата.

— Как така „пробвай“? — запита Марис.

Корабът тежко се разтърси, след като два последователни изстрела го удариха право в отразяващото поле на кърмата.

— Няма значение — намеси се Кенто още преди Кардас да успее да отговори.

После затрака по клавиатурата и след миг звездите отново се превърнаха в познатите дълги линии, които избледняха в многоцветната палитра на хиперпространството.

Марис изпусна дъх продължително.

— Това беше *твърде* близо!

— Е, добре. Май наистина ни се е ядосал — заключи Кенто. — Така. Сега обясни, както каза Марис, какво имаше предвид с това „пробвай“ този вектор?

— Нямахме време да изчислявам точен скок — обясни Кардас. — Затова просто ни насочих към най-големия коридор без звезди.

Кенто рязко се завъртя на стола си.

— Искаш да кажеш най-големия коридор без *видими* звезди? — застрашително се надигна той. — Коридор без неутронни звезди, без прахови облаци и протозвезди, без неприятни изненади, скрити зад разни планетарни мъглявини? За *такова място* ли говориш? — Кенто размаха ръка нагоре към илюминаторите. — И при това си избра посока тъкмо към Неопознатите райони?!

— Така или иначе, в тази посока нямаме достатъчно данни, за да може да направи точно изчисление — неочаквано се обади Марис в подкрепа на Кардас.

— Не в това е въпросът — настоя Кенто.

— Въпросът е в това, че той ни измъкна от лапите на Прога — продължи Марис. — Мисля, че за това заслужава най-малкото едно „благодаря“.

Кенто обели очи.

— Е, *благодаря!* — натърти той. — Но от благодарностите ми няма да има полза, ако и когато се случи да се забием в някоя звезда, която не си видял, естествено.

— Струва ми се, че е по-вероятно хипердвигателят да гръмне преди това — предупреди Кардас. — Помниш ли онзи проблем с неутрализатора, за който ти казах по-рано? Според мен той вече излиза от...

Думите му бяха пресечени от звука на силен вой някъде от долната част на кораба. Миг по-късно „Ловецът на сделки“ сякаш се огъна и се стрелна напред подобно на гиффа по следите на плячка.

— Прегряваме! — изрева Кенто и се завъртя обратно към пулта си. — Марис, изключвай всичко!

— Мъча се! — отвърна Марис припряно, като се опитваше да надвика виенето. Пръстите ѝ бързо танцуваха по клавиатурите. — Контролните линии дават на късо. Не мога да изкарам сигнал...

Ругаейки, Кенто разкопча предпазните ремъци и измъкна масивното си тяло от седалката. После се затича тежко по тесния коридор, като едва не отнесе главата на Кардас с лакът, докато минаваше зад него. На свой ред Кардас, който досега бе тракал безуспешно по своята клавиатура, също се разкопча и понечи да тръгне след него.

— Кардас, ела тук! — извика Марис и отсечено му махна с ръка.

— Може да му потрябвам... — възрази Кардас, но въпреки това смени посоката и тръгна към нея.

— Сядай! — заповяда тя и кимна към овакантеното пилотско място на Кенто. — Помогни ми да следя тракера. Ако случайно се отклоним от този вектор, преди Рак да успее да дръпне щепсела, аз трябва да знам.

— Но Кенто...

— Чуй един съвет, приятелю — прекъсна го тя, без да отмества очи от мониторите. — Този кораб е на Рак. Когато се налагат пипкави поправки, единствено той ще знае къде и как.

— Дори и ако се случи аз да знам повече за дадена система от него?

— *Особено* ако се случи да знаеш повече от него — каза тя сухо. — А и в този случай не знаеш. Гаранция!

— Хубаво — въздъхна Кардас. — Цялото това доверие ще изчезне, ако и когато се случи да гръмнем някъде по пътя, естествено.

— Бързо се учиш — отбеляза Марис одобрително. — А сега направи системна проверка на всички скенери, за да видиш дали нестабилността не се е отразила и на тях, а после направи същото и с навигационния компютър. Веднъж да се измъкнем от тук, искам да съм сигурна, че ще съумеем да се отправим обратно до вкъщи.

На Кенто му бяха нужни над четири часа, за да намери начин да изключи неудържимия хипердвигател, без да го съсипе. Кардас му предложи помощта си три пъти, а Марис — два, но Кенто безцеремонно отхвърли всички предложения.

По някое време през първия час, доколкото Кардас можеше да разбере от разбърканите показатели на мониторите, напуснаха сравнително познатите граници на Външния ръб и се гмурнаха в плиткия пояс на не толкова добре проучените територии, известни като Дивия Космос. А след четвъртия час излязоха и от него и прекосиха мъгливата граница към Неопознатите райони.

В този момент никой от тях нямаше представа, къде се намираха или към какво се бяха насочили.

Накрая все пак воят постепенно отслабна и след няколко минути небето на хиперпространството отново се превърна в познатите дълги линии, а след това и те се свиха до обикновени звезди.

— Марис? — проехтя гласът на Кенто от високоговорителите.

— Излязохме — потвърди тя. — Сега пускам проверки на местоположението.

— Идвам след минута — каза Кенто.

— Където и да се намираме, сме си доста далеч от дома — промърмори Кардас, като сезираше в някаква малка, но ярка звездна система в далечината пред тях. — Никога не съм виждал нещо подобно на който и да е от светове на Външния ръб.

— Аз също — кимна Марис със сериозно изражение. — Дано компютърът да успее да го сметне.

Компютърът все още прецеждаше данните, когато Кенто отново се появи на мостика. Кардас предвидливо се бе върнал на собствения си команден пулт.

— Хубаво съзвездие — отбеляза внушителният мъж и тежко се отпусна в креслото си. — Някакви системи наблизо?

— Най-близката е на около четвърт светлинна година право напред — отвърна Марис и посочи натам.

Кенто изръмжа и натрака нещо на клавиатурата си.

— Да видим дали ще успеем — измърмори той. — Резервният хипердвигател би трябвало да има още мъничко живот, който да изстискаме за един кратък скок.

— Не можем ли да опитаме да поправим кораба и тук? — запита Кардас.

— Не обичам междузвездното пространство — разсеяно отвърна Кенто, докато въвеждаше данните за скока. — Тъмно, студено и самотно. Освен това онази система може и да има някоя и друга хубава малка планета.

— Което означава възможен източник на провизии, в случай че ни се наложи да отседнем тук по-дълго, отколкото ни се иска — добави Марис.

— Или възможно местенце, където да се покрием за известно време от шумотевницата и вълненията на Новата република — допълни Кенто.

Кардас усети как гърлото му се стяга.

— Да не искаш да кажеш...?

— Не, не иска — успокой го Марис. — Рак винаги приказва така, когато е настъпил някого по мазола.

— Сигурно се случва честичко — вметна Кардас.

— Какво каза? — запита Кенто.

— А, нищо.

— Така и си мислех. Ето, готово.

Думите на Кенто бяха последвани от пронизително скърцане, което беше по-меко от обичайния звук в основните хипердвигатели на „Ловеца на сделки“. След това звездите отново се дръпнаха рязко назад.

Кардас започна да брои наум изминаващите секунди, очаквайки резервният хипердвигател да излезе от строя всеки миг. Ала това не стана и след няколко напрегнати минути звездните линии отново се свиха, а непосредствено пред очите им се разкри малко жълто слънце.

— Готови сме — каза Кенто одобрително. — Всички удобства на дома. Успя ли да изчислиш вече къде се намираме, Марис?

— Компютърът още смята — отвърна Марис. — Но, изглежда, сме навлезли на най-малко двеста и петдесет светлинни години в Неопознатите райони — тя повдигна вежди към Кенто. — Струва ми се, че ни очаква дебел пакет квитанции за закъсняла доставка, когато се домъкнем до Комра.

— О, твърде много му мислиш — смъмри я Кенто. — Едва ли ще ни отнеме повече от ден-два да оправим хипердвигателя. И ако после

го натиснем малко повечко, ще закъснеем с не повече от седмица.

Кардас потисна една напиреща гримаса. Ако не го лъжеше паметта, именно натискането на хипердвигателя беше причината да се озоват тук и сега.

Приемателят изпиука.

— Приветстват ни! — възкликна Кардас и съсредоточено натисна няколко клавиша. После хвърли поглед към мониторите да види кой е неидентифицираният глас...

И целият изтръпна.

— Кенто! — извика той. — Това е...

Думите му бяха прекъснати от басов смях, който идваше от всички високоговорители.

— Е, Дубрак Кенто — изръмжа на хътянски добре познатият глас. — Да не смяташе, че ще ми се отскубнеш така лесно?

— На това ли му викаш „лесно“? — промърмори Кенто, докато въвеждаше нещо в предавателя си. — Привет, Прога. Виж, както вече ти казах по-рано, не мога да ти дам тези кожи. Вече съм сключил договор с Дриксо...

— Забрави кожата — срязва го Прога. — Покажи ми истинското съкровище.

Кенто се намръщи към Марис:

— Истинското *какво*?

— Не се прави на глупак — предупреди Прога, а тембърът му слезе с още една октава надолу. — Знаем ги тия като тебе. Ти не само бягаш *от* нещо, но и бягаш *към* нещо. А това е единствената звездна система по този вектор. И не видиш ли, ето те теб тук. Към какво друго би могъл да бягаш така трескаво освен към някакво тайно убежище и скрито съкровище?

Кенто заглуши за миг предавателя.

— Кардас, къде е той?

— На около стотина километра от десния борд — ръцете на Кардас трепереха, докато въвеждаше пълно сканиране на далечния хътянски кораб. — И се приближава доста бързо.

— Марис?

— Каквото и да си направил, когато спря хипердвигателят, явно добре си се справил — каза тя със стиснати устни. — Сега е напълно

изключен. Все още разполагаме с резервния, ама ако пробваме да се измъкнем и той отново ни проследи...

— А той ще го направи — изръмжа Кенто. После си пое дълбоко дъх и наново включи предавателя. — Нещата не са такива, каквито изглеждат, Прога — започна успокоително. — Просто се мъчехме да се отскубнем от теб...

— Стига! — изрева Хътянина. — Моментално ме заведи в тази база! Веднага!

— Ама тук няма никаква база — настоя Кенто. — Това са Неопознатите райони. Защо ми е да си правя база на такова място?

Една светлинка започна да примигва на сензорното табло пред Кардас.

— Обстрел! — отсече той, докато очите му трескаво скачаха напред-назад по мониторите, търсейки източника на неочакваното нападение.

— Къде? — сприваво запита Кенто.

Кардас вече бе успял да го засече. Изстрелът идваше някъде изпод кърмата на „Ловеца на сделки“. Беше дълго и мрачно торпедо, насочено право към техния кораб.

— От там — каза той, като гледаше в монитора и сочеше с пръст право надолу.

Едва в този миг съзнанието му успя да осмисли факта, че не това е векторът, по който би дошло торпедо откъм хътянския кораб. Преди още да успее да отвори уста, за да отбележи това прозрение, ракетата внезапно се разцепи, а от носа ѝ се пръсна снап от някаква странна материя. Снопът мигновено започна да се разгъва в пространството, освобождавайки се от остатъците на доскорошния си носител. Приличаше на бързо разцъфващо цвете, което енергично нарасна до просторна мъглява стена в диаметър повече от един километър.

— Изключете всичко! — сприваво заповяда Кенто и чевръсто се пресегна през пулта си към основния източник на захранване. — Бързо!

— Какво е това? — запита Кардас.

— Конърска мрежа или нещо такова — изскърца със зъби Кенто.

— Да, бе! С такива размери?! — оцъкли се Кардас.

— Просто действай! — изръмжа Кенто припряно.

Една по една светлинките по различните уреди премигнаха в червено и после угасваха, докато тримата се мъчеха да изпреварят приближаващата мрежа.

Ала мрежата спечели състезанието. Кардас не бе успял да прекъсне и две трети от изключвателите си, когато вълнистите краища на мрежата видимо обвиха корпуса от всички страни. После се огънаха навътре, накъдриха се в посока на мостика и...

— Затворете очи! — предупреди Марис.

Кардас замижа с всички сили. Ала дори и през клепачите усети ослепителния блясък, който последва, след като мрежата изхвърли високоволтовия си заряд върху кораба, изпращайки мимолетно повърхностно усещане за бодеж по цялата му кожа.

А когато след малко внимателно разтвори очи, всяка една светлинка, която допреди малко беше мигала някъде на мостика, бе угаснала.

„Ловецът на сделки“ бе мъртъв.

Минута по-късно през илюминаторните прозорци на пилотската кабина видяха как корабът на хътяните на свой ред блесна в ярка светлина.

— Изглежда, пипнаха и Прога — каза Кардас, като гласът му прокънтя неестествено силно във внезапно настъпилата тишина.

— Силно се съмнявам — избоботи Кенто. — Неговият кораб е достатъчно голям, за да си има електродренажни приспособления и други подобни защити срещу такива номера.

— Десет към едно, че ще им отговори — промърмори Марис със стегнат глас.

— Да, бе, ще отговори — натърти Кенто. — Той е толкова глупав и няма да се сети, че щом някой може да създаде такава огромна конърска мрежа, сигурно ще да е скрил и други номера в ръкава си!

В този миг от хътянския кораб изригна яростен залп със зелен бластерен огън. В отговор от три различни посоки към него потекоха няколко яркосини лъча. Корабите, които ги изстрелваха, бяха или твърде малки, или твърде тъмни, но от мостика на „Ловеца на сделки“ определено не можеха да се видят.

— Мислиш ли, че който и да е, ще се увлече толкова много по Прога, че да забрави за нас? — запита Марис обнадеждено.

— Съмнявам се — каза Кардас и посочи през прозрачната стомана към един малък сив съд, който бе заел позицията в близост до тях, а носът му гледаше право към техния бакборд. Беше с размерите на совалка или изтребител с меки и дъгообразни форми. Кардас никога не бе виждал нещо подобно. — Явно са ни оставили часови.

— Да му се не види — измърмори Кенто, като хвърли поглед към чуждия кораб и после насочи отново вниманието си към синьо-зелената престрелка. — Залагам петдесет, че Прога ще издържи поне четвърт час и ще успее да свали най-малко един от тримата нападатели.

Никой обаче не прие облога му. Кардас съсредоточено наблюдаваше битката със стиснати зъби. Искаше му се да можеше отново да използва сензорите. Беше чел малко за тактиката на междузвездните битки в училище, но методологията на тези атаки не отговаряше на никоя позната стратегия. Преди да успее да разгадае каквото и да е от техните маневри, с един последен ярък син залп всичко внезапно приключи.

— Шест минути — отбеляза Кенто с мрачен тон. — Каквито и да са, явно са добри.

— И ти ли не можеш да ги разпознаеш? — запита Марис, впила поглед в техния притихнал пазач.

— Непознат ми е дори дизайнът на кораба — изръмжа Кенто и като разкопча предпазните си ремъци, се изправи тежко. — Да видим сега какви са пораженията и дали ще можем поне да се приготвим за малко компания. Кардас, ти остани тук да пазиш имуществото.

— Аз? — удиви се Кардас и усети как стомахът му се присвива. — Ама какво да правя, ако те... сецаш се... ако ни подадат сигнал?

— Ами как смяташ? — изръмжа Кенто, докато се отдалечаваха с Марис. — Ще им отговориш.

2.

Победителите не бързаха да си тръгват от полесражението. Сякаш изпитваха удоволствие да ръчат и да ровят из останките на хътянския кораб. Доколкото Кардас можеше да установи от блещуканията при маневрите им, май бяха само трите кораба, участвали в битката, плюс по-малкият съд, който бяха оставили на пост край бакборда им.

Подобно на йонните оръдия конърските мрежи бяха предназначени да обезвреждат и да обездвижват врага, но не и да го унищожават. Преди техният пазач да направи каквото и да е движение, Кенто и Марис бяха успели да задействат повечето системи.

— Кенто, той сменя позицията си — извика Кардас в предавателя, докато следеше как сивият кораб се изместваше спокойно покрай илюминаторните прозорци и се установяваше в нова позиция. Сега неговата кърма бе застанала непосредствено пред и над носа на „Ловеца на сделки“. — Изглежда, прави маневра, за да ни подсказе да го последваме.

— Тръгваме тогава — отговори Кенто. — Запали двигателя до четвърт мощност.

Сивият кораб бавно потегляше напред, когато двамата с Марис се върнаха на мостика.

— Готови сме — промърмори Кенто и като се отпусна в креслото си, бавно задвижи кораба напред. — Някакво предположение накъде отиваме?

— Другите още се занимават с останките на хътянския кораб — вметна Кардас и внимателно мина зад Марис, за да се върне на командния си център. — Май че и нас ни водят натам...

— М-да, така изглежда — съгласи се Кенто и даде още малко тласък на двигателя. — Засега поне не са почнали да ни обстрелват. Което обикновено е добър знак.

С пристигането си забелязаха, че над остатъците от кораба на Прога действително кръжат три кораба. Два от тях бяха също с

размерите на изстребителите — точни копия на техния неголям придружител, докато третият бе доста по-внушителен.

— Този обаче не е много по-голям от обикновените републикански крайцери — отбеляза Кардас. — Даже си е доста мъничък предвид на онова, което направи току-що.

— Май ни отварят хангар — каза Марис.

Кардас измери на око разкриващия се пред тях отвор.

— Тук няма твърде много място.

— Носът ни ще може да влезе — успокои го Кенто. — А после сигурно ще използваме онзи транспортен ръкав отпред да излезем.

— Мислиш да се прекачваме на техния кораб? — запита Марис с леко треперене в гласа.

— Освен ако самите те не планират да дойдат при нас по ръкава — й отговори Кенто. — Тези решения обикновено се вземат от оня, който държи оръжието — каза и вдигна пръст предупредително. — Но целият номер е ние да държим ситуацията под контрол, докато си мислят, че те издават заповедите.

С тези думи се обърна към Кардас и го изгледа косо.

— Това означава, че аз ще бъда преговарящият. Освен ако не ти зададат някакъв пряк въпрос — тогава ще им отговаряш точно и по същество, без да издаваш прекалено много информация. Ясно ли е?

Кардас преглътна:

— Ясно.

Придружителят им действително ги заведе до хангарите на големия кораб. Две минути по-късно Кенто вече бе успял да втъкне носа на „Ловеца на сделки“ в пръстеновидния отвор на дока. Докато той привеждаше системите в режим на готовност, откъм хангара започна да се разгъва транспортният ръкав. Един по един тримата слязоха на долното ниво. Когато стигнаха до изходния шлюз, там вече светеха индикатори, че ръкавът се е скачил и налягането е изравнено.

— Готови сме — измърмори Кенто и като се изправи в цял ръст, въведе данните за отключване. — И не забравяйте, че сте оставили говоренето на мен.

Когато люкът се плъзна, от другата страна ги очакваха две фигури от екипажа на чуждия кораб. Бяха хуманоиди със синя кожа, светещи червени очи и тъмносиня коса, облечени в идентични черни

униформи със зелени знаци на раменете. И двамата носеха на кръста си малко, но неприятно на вид ръчно оръжие.

— Здравейте! — се обърна към тях Кенто и пристъпи в ръкава. — Аз съм Дубрак Кенто, капитан на „Ловеца на сделки“.

Непознатите не отговориха нищо, а само се отместиха настрана и посочиха към другия край на ръкава.

— Нататък ли? — запита Кенто, като също посочи напред с едната ръка, а с другата подхвана дланта на Марис. — Хубаво.

Двамата с Марис се запътиха надолу по ръкава и ластичният материал на съоръжението се залюля под стъпките им като подвижен мост. Кардас ги последва, като се опита с угълчето на окото си да разгледа хуманоидите, минавайки между тях. С изключение на необичайния цвят на кожата и тези излъчващи светлина очи, забележително много наподобяваха човешки същества. Дали не бяха някаква далечна издънка от човешка експедиция извън познатата галактика? Или пък свършено различна раса, а приликата се дължеше на чиста случайност?

От вътрешната страна на техния шлюз ги очакваха още двама униформени, облечени и въоръжени по същия начин както първата двойка, с изключение на пагоните, които бяха жълти и сини, а не зелени. Те се завъртяха с военна прецизност и поведоха тримата посетители по дълъг и леко извит коридор от някаква бяла, сякаш перлена материя от приглушен гланц. Когато тръгнаха надолу по коридора, Кардас леко допря стената с пръсти, опитвайки се да определи дали е метал, керамика или някаква сплав между двете.

Едва бяха изминали и пет метра, когато водачите им внезапно спряха пред една отворена врата и застанаха мирно от двете ѝ страни.

— Оттук ли? — запита Кенто. — Добре.

Той изправи рамене в стойка, която Кардас многократно го бе виждал да заема преди важни преговори. След това, като държеше Марис за дланта, престъпи прага. Кардас хвърли последен поглед към стените на коридора и ги последва вътре.

Каютата беше малка и просто обзаведена. Единствените мебели бяха маса и пет-шест стола. Конферентна зала, предположи неуверено Кардас, или може би столова за служители от екипажа. В далечния край на масата беше седнало още едно от синьокожите същества. Светещите му очи бяха вперени в посетителите. Носеше същата

униформа, но с доста голям знак в тъмночервен цвят на рамото. Освен това на якичката му имаше чифт сложно изработени сребърни нашивки. Дали не бе някакъв офицер?

— Здравейте — отново каза Кенто с приветлив тон, като се спря пред масата. — Аз съм Дубрак Кенто, капитан на „Ловеца на сделки“. Предполагам, че не говорите основния език?

Непознатият не отвърна нищо, но на Кардас му се стори, че помръдна леко едната вежда.

— Може би трябва да опитаме на някой от търговските езици на Външния ръб? — предложи Кардас.

— Благодаря за блестящото хрумване! — каза Кенто с нотка на сарказъм. — Поздравления за вас, благородни господине! — продължи той, като превключи на сай бисти. — Ние сме пътници и търговци от един далечен свят и нямаме никакви лоши намерения към вас или към вашия свят.

Отново не последва отговор.

— Можеш да пробваш на таарджа — предложи Марис.

— Не говоря таарджа много добре — отвърна Кенто, все още на сай бисти. — Ами вие? — добави той, обръщайки се към двамата стражи, които ги бяха придружили до каютата. — Някой от вас двама ви разбира ли сай бисти? Ами тааржда? А мийс колф?

— На сай бисти е добре — изведнъж се обади със спокоен глас непознатият зад масата.

Кенто бързо се извърна, като премигваше изненадано.

— Да не би току-що да казахте...?

— Казах, че на сай бисти е добре — повтори непознатият офицер. — Моля, седнете.

— Ъ-ъ... благодаря — Кенто придърпа по един стол за себе си и за Марис. После кимна и на Кардас да направи същото. Гърбовете на столовете имаха странна за човешкия гръбнак форма, но когато зае мястото си, Кардас откри, че съвсем не бяха толкова неудобни.

— Тук е командир Миттраунуруодо от Чиското господство — продължи офицерът. — А това е „Брулец ястреб“, команден кораб на втори граничен пост от завоевателно-отбранителната флота.

„Завоевателна флота“!? Кардас усети тръпки по гърба си. Дали наименованието означаваше, че въпросното Чиско господство е в процес на завладяване на нови територии?

Искрено се надяваше да не е така. Последното, от което се нуждаеше сега Републиката, бе някаква нова заплаха извън границите ѝ. Върховният канцлер Палпатин правеше всичко възможно, ала старанията му не стигаха, за да се пребори със съпротивата срещу промените в старите търговски взаимоотношения и дълбоката корупция в правителството на Корускант. Независимо от опитите на канцлера да помогне на справедливостта да възтържествува, до ден днешен — цели пет години след малкия си пъклен заговор на Набу — Търговската федерация все още си оставаше ненаказана за проявената там безочлива агресия. Навсякъде из галактиката къкреше чувство на обезвереност и неудовлетворение. Всяка втора седмица се появяваха слухове за някакви нови реформи и сепаратистки движения.

На Кенто всичко това му допаднаше, разбира се. Правителствените бюрокрации със своите десетки такси, служебни налози и откровени забрани бяха идеална среда за появата на дребни контрабандни операции, като настоящата. А Кардас трябваше да признае, че само през неговия престой на „Ловеца на сделки“ проведената дейност вече успяваше да им изкара съвсем нелош доход.

Кенто обаче не можеше да прозре, че ако ограничената правителствена нестабилност би могла да бъде доста полезна, с нарастването на общото усещане за неустойчивост щяха да изгубят не само обикновените граждани, но и контрабандистите.

А една повсеместна война безспорно би се оказала пагубна. За всички.

— А вие сте...? — запита Миттраунуудо, обръщайки светещите си червени очи към Кардас.

Кардас отвори уста, но го прекъсна Кенто, който се намеси, преди Кардас да успее да пророни и звук.

— Аз съм Дубрак Кенто, командире. Капитан съм на...

— А вие сте...? — натърти Миттраунуудо с едва забележимо засилено ударение върху местоимението, като очите му все още се впиваха в Кардас.

Кардас погледна косо към Кенто, който му кимна едва забележимо.

— Аз съм Джори Кардас, член на екипажа на търговски кораб „Ловецът на сделки“.

— А тези? — продължи Миттраунуудо, като посочи останалите двама.

Кардас отново погледна към Кенто. Изражението на капитана вече беше доста кисело, но независимо от това той кимна още веднъж леко на подчинения си.

— Това е моят капитан Дубрак Кенто, а до него е... — започна Кардас, но после се поколеба. „Приятелка? Партньорка? Помощник-пилот?“ — Ъ-ъ, до него е заместник-командир Марис Фераси.

Миттраунуудо кимна на всеки поотделно, после отново се обърна към Кардас:

— Какво търсите тук?

— Ние сме търговци от Корелия — една система в рамките на Галактическата република — отговори Кардас.

— „К’рел’я“ — повтори Миттраунуудо, сякаш за да опита вкуса на думата в устата си. — Търговци, казвате? А не изследователи или разузнавачи?

— Не, съвсем не — увери го Кардас. — Просто отдаваме под наем място на кораба си, за да превозваме стоки между различни звездни системи.

— А другият съд? — запита Миттраунуудо.

— Някакви пирати — намеси се Кенто, преди Кардас да успее да се обади. — Опитвахме се да избягаме от тях, но междуременно хипердвигателите ни се повредиха. Именно затова и се озовахме тук.

— Познавахте ли тези пирати? — продължи разпита си Миттраунуудо.

— Откъде бихме могли... — започна Кенто.

— Да, имали сме проблеми с тях и по-рано — прекъсна го изненадващо Кардас. Имаше нещо особено в гласа на Миттраунуудо, докато задаваше въпроса. — Смятаме, че бяха именно по петите ни.

— Сигурно защото носите някакъв ценен товар.

— А, нищо особено — отново се намеси Кенто, отправяйки предупредителен поглед към Кардас. — Пратка с животински кожи и екзотични луксозни одежди. Безкрайно сме ви благодарни, че ни се притекохте на помощ!

Кардас усети как гърлото му се стяга. По-голямата част от товара им действително се състоеше от луксозни облекла, но в украсената с

филигран якичка на една от дрехите беше вплетен най-разнообразен асортимент от контрабандни огнени камъни. Ако Миттраунуудо реши да претърси пратката и случайно се натъкне на скъпоценния материал, тогава в близко бъдеще „Ловецът на сделки“ щеше да се сблъска с още един крайно недоволен хътянин — Дриксо.

— За нищо — отговори Миттраунуудо. — Ще ми е любопитно да видя какво точно смятат вашите хора за луксозни одежди. Може би, преди да потеглите, ще ми позволите да разгледам вашия товар?

— С удоволствие — отвърна Кенто. — Означава ли това, че ни освобождавате?

— Скоро — увери го Миттраунуудо. — Първо бих искал да разгледам кораба ви, за да установя дали наистина сте невинни пътници, за каквито се представихте.

— Разбира се, разбира се — тактично изрече Кенто. — Можем да ви предложим пълна обиколка веднага щом пожелаете.

— Благодаря — отговори Миттраунуудо. — Но това може да почака, докато стигнем в моята база. Дотогава за вас са приготвени каюти за отмора. Вероятно бихте ми позволили да ви демонстрирам какво представлява чиското гостоприемство.

— Ще бъдем благодарни и за нас ще е чест, командире — каза Кенто, като наведе глава в лек поклон. — Просто бих искал да спомена обаче, че програмата ни е особено напрегната, а с настоящото непредвидено отклонение ще се забавим още повече. Затова ще ви бъдем признателни, ако ни отпратите по пътя ни възможно най-скоро.

— Разбира се — каза Миттраунуудо. — Базата ми не е далеч.

— В тази система ли е? — учуди се Кенто. После вдигна ръка, преди още чисът да успее да му отговори. — Съжалявам, съжалявам. Това не е моя работа.

— Така е — съгласи се Миттраунуудо. — Обаче няма да навреди, ако ви разкрия, че тя се намира в изцяло различна система.

— Аа — повдигна вежди Кенто. — Може ли тогава да запитам кога ще потеглим нататък?

— Вече потеглихме — отговори Миттраунуудо кротко. — Преди около четири стандартни минути направихме скок в хиперпространството.

Кенто смръщи вежди:

— Наистина ли? Въобще не съм чул или усетил каквото и да е.

— Вероятно нашите хипердвигатели са по-усъвършенствани от вашите — каза Миттраунуруодо и се изправи. — А сега, ако ме последвате, ще ви изпратя до местата ви за отдих.

Той поведе групата още пет метра надолу по коридора до друга врата и леко докосна едно раирано табло на стената.

— Ще изпратя да ви повикат, когато съм готов да се срещнем отново — каза той, докато вратата се плъзгаше настрана.

— Ще очакваме с нетърпение следващата ни среща — каза Кенто и се поклони отсечено, като същевременно правеше път на Марис да премине през прага. — Благодаря ви, командире.

После двамата влязоха в новото помещение. След тях Кардас на свой ред сведе глава към командира и също премина прага.

Каютата беше напълно обзаведена. От едната страна имаше триетажна койка, а в другия край се намираха сгъваема масичка и няколко закрепени за стената седалки. Непосредствено до леглото три големи шкафа бяха вградени в стената, а отляво имаше врата, която очевидно водеше към неголям санитарен възел.

— Според вас какво ще ни прави той? — запита Марис, докато се оглеждаше.

— Ще ни пусне — увери я Кенто и надникна в санитарния възел. После се върна и поседна на най-долната койка, привеждайки се напред, за да не си удари главата в ръба. — Въпросът обаче е дали, като си тръгнем, ще вземем и огнените камъни с нас.

Кардас прочисти гърлото си.

— По-добре да не говорим за това — той огледа каютата многозначително.

— Спокойно — избоботи Кенто. — Те не разбират и думичка от основния език — после очите му се стесниха. — А пък докато сме на темата за говоренето, защо да му се не види, ти трябваше да му казваш, че познаваме Прога?

— Имаше нещо в очите и в гласа му в този момент — каза Кардас. — Нещо, което показваше, че той вече знае отговора и ще е по-добре да не ни хване в лъжа.

Кенто изгрухтя:

— Глупости говориш.

— А може би от екипажа на Прога има оцелели — предположи Марис.

— Няма начин — отсече Кенто. — Видяхте на какво прилича корабът му. Оглозган е като кокал.

— Не знам откъде — настоя Кардас, — но съм убеден, че знаеше.

— А и по принцип не е хубаво да лъжеш почтените хора — вметна Марис.

— Кой, тоя? Почтен? — надсмя й се Кенто. — Хич и не му вярвай. Всички военни са една и съща стока. А и тихите води са най-дълбоки.

— Аз пък познавам не един и двама почтени военни — каза Марис непреклонно. — И освен това винаги съм можела да усетя кой какъв е. Според мен на този Миттрау... на този командир може да му се вярва — с тези думи тя повдигна вежди. — А и не мисля, че ще е добра идея да се опитваме да се надлъгваме с него.

— Това е недобра идея единствено ако те пипнат — каза Кенто. — В тая Вселена, Марис, печели само онзи, който рискува. Иначе загиваш.

— Нямах достатъчно вяра в хората, Кенто.

— Имам си предостатъчно вяра, малката — каза Кенто спокойно. — Просто съм успял да опозная природата на хората малко по-добре от теб. И на хората, и на всички останали.

— Според мен трябва да си свалим картите пред него — настоя Марис.

— Това е последното, което трябва да правиш. Не само сега, а и по принцип. Така даваш на противника всички козове — Кенто кимна към затворената врата. — А тоя тип, ако го оставим, ще продължи да ни задава въпроси, докато дишаме.

— Все пак обаче ми се струва, че няма да е съвсем зле, ако той ни задържи тук за известно време — намеси се Кардас. — Приятелите на Прога ще побеснеят, когато се разбере, че той няма да се върне...

Кенто поклати глава отрицателно:

— Никога няма да се сетят да ни го лепнат на нас.

— Да, ама...

— Виж, малкият, нека аз да се занимавам с разсъжденията, става ли? — сръза го Кенто. После вдигна крака на леглото и се изтегна назад, като постави ръце под главата си. — А сега всички да помълчат за малко. Искам да обмисля как да изиграем картите си.

Марис размени поглед с Кардас, сви рамене и се покатери на койката над Кенто. Излегна се, скръсти ръце на гърдите си и се загледа в леглото над себе си.

Кардас прекоси каютата, разгъна масичката, свали един от окачените на стената столове и седна, опитвайки се да се намести повече или по-малко удобно. После опря лакът върху масата, отпусна глава на ръката си, затвори очи и се помъчи да изчисти съзнанието си от всякакви мисли.

Преди да се унесе напълно, от дрямката го изтръгна внезапен звънец. Той подскочи още веднъж, когато вратата на каютата се отвори и през нея се показва облечен в черна униформа чис.

— Командир Миттраунуруодо изпраща своите почитания — каза синьокожият матрос, като натъртваше всяка дума на сай бисти. — И ви кани да го удостоите с присъствието си на преден наблюдателен едно.

— Прекрасно — каза Кенто, отпусна крака на пода и се изправи.

Тонът и изражението му изразяваха престорената общителност, която Кардас многократно го беше виждал да си придава при предстоящи преговори.

— Не вие — уточни чисът и посочи към Кардас. — Само този.

Кенто се опули:

— Моля?

— Понастоящем за всички вас се приготвят освежителни напитки — обясни чисът. — Докато станат готови, само този ще дойде.

— Ама стойте малко — изръмжа недоволно Кенто. — Ние или ходим навсякъде заедно, или...

— Няма проблем — прекъсна го бързо Кардас. Чисът на прага не беше помръднал изобщо, но Кардас долови едва забележима промяна на сенките в коридора зад него, която показваше, че пред каютата има и други. — Ще се оправя, не се безпокой.

— Кардас...

— Няма проблем — натърти Кардас и тръгна към вратата на каютата.

Чисът отстъпи назад в коридора и той премина покрай него. Действително отвън стояха още чиси — по двама от всяка страна.

— Последвайте ме — каза пратеникът, докато вратата се затваряше.

Групата се запъти по коридора, като подмина три отбивки наляво и надясно и още няколко врати от двете страни. Две от тях бяха разтворени и Кардас не успя да се сдържи да не хвърли по един кратък поглед, докато минаваше. Ала вътре се виждаха единствено непознатата апаратура и още няколко облечени в черно чиси. На преден наблюдателен той очакваше да види много екипаж и оборудване. За негова изненада обаче плъзгащата се врата разкри пред очите му една просто умалена версия на стандартна корабна обсерватория. В подножието на пространен и изпъкнал илюминаторен прозорец, който се издигаше от пода до тавана, беше поставена дълга извита кушетка. През илюминатора се виждаше впечатляващата гледка на сияйното хиперпространство, което прелиташе тихо край кораба. Светлините в залата бяха приглушени, от което гледката ставаше още по-поразителна.

— Добре дошъл, Джори Кардас!

Кардас се огледа. Миттраунуруодо беше седнал сам в далечния край на кушетката, като силуетът му се очертаваше на фона на звездното хиперпространство.

— Командире — поздрави го Кардас и погледна въпросително към придружителя си.

Той кимна и отстъпи назад, затваряйки вратата след себе си. С чувство на смущение Кардас пристъпи към близкия край на кушетката и неуверено закрачи към домакина си покрай изпъкналата прозрачна стомана на илюминаторите.

— Възхитително, нали! — отбеляза Миттраунуруодо, когато Кардас дойде до него. — Моля, седнете.

— Благодаря! — Кардас се настани на кушетката на около метър от синьокожия командир — Може ли да запитам защо ме повикахте?

— За да споделя с вас тази гледка, разбира се — каза Миттраунуруодо с равен глас. — Както и за да си отговорим на някои въпроси.

Кардас усети, че стомахът му се свива. Значи беше на разпит. Някъде дълбоко в себе си вече го очакваше, но все пак тайно се бе надявал, че идеалистичните предположения на Марис относно техния похитител можеше да се окажат верни.

— Наистина рядко красива гледка — отбеляза той, несигурен какво точно би трябвало да каже. — Малко съм озадачен да видя

подобно помещение на борда на боен кораб.

— О, то всъщност е доста функционално — го увери Миттраунуудо. — Пълното му име е „преден наблюдателен триангулационен пункт номер едно“. Тук по време на битка поставяме наблюдателни постове, които следят вражеските кораби и други потенциални заплахи и координират някои от оръжията ни с близък обсег на действие.

— Нямате ли сензори за тази работа?

— Естествено — каза Миттраунуудо. — И обикновено я вършат прекрасно. Ала със сигурност сте запознат с различните начини, как електронните очи може да бъдат подведени или заслепени. Понякога очите на един чис са далеч по-благонадеждни.

— Вероятно — кимна Кардас, като се взираше в блестящите очи на домакина си. Тук, в сумрака, сякаш още повече имаха силата да внушават несигурност. — Но не е ли трудно да успявате достатъчно бързо да предадете информацията до артилеристите?

— Има си начини и за това — увери го Миттраунуудо. — С какво точно се занимавате вие, Джори Кардас?

— Капитан Кенто вече ви отговори — Кардас усети как по челото му избиват капчици пот. — Ние сме просто търговци.

Миттраунуудо поклати глава.

— Независимо от внушенията на вашия капитан аз за нещастие съм добре запознат с икономическите измерения на междузвездното пътуване. Корабът ви е прекалено малък, за да може да поеме стандартния товар, оправдаващ и най-елементарните оперативни разноски — да не говорим пък за някакво аварийно оборудване. Следователно стигам до заключението, че разчитате на страничен доход. От друга страна, не разполагате с нужните оръжия, за да сте пирати или мародери, а това значи, че сте контрабандисти.

Кардас се поколеба. Какво точно трябваше да каже в този случай?

— Вероятно няма смисъл да изказвам становището, че нашата икономика би могла да се различава от вашата? — опита се да печели време.

— *Такова* ли е вашето становище?

Кардас се подвоуми, но в очите на Миттраунуудо отново се четеше същият знаещ поглед.

— Не — отстъпи той. — Ние *наистина* сме предимно търговци, както посочи капитан Кенто. Но от време на време си докарваме малко страничен доход и с контрабандна търговия.

— Разбирам — каза Миттраунуруодо. — Оценявам прямотата ви, Джори Кардас.

— Можете просто да ме наричате Кардас. В нашата култура първото име е запазено за употреба от приятелите.

— Не ме ли смятате за приятел?

— А вие смятате ли ме *мен* за приятел? — отвърна рязко Кардас.

Но още щом го изрече, искрено съжали. Едва ли тъкмо саркастичното отношение щеше да му помогне в подобно стълкновение.

Ала Миттраунуруодо дори не повдигна вежди.

— Не, все още не — изрече той със спокоен тон. — Може би някой ден. Вие ме заинтригувахте, Кардас. Ето ви тук — в плен на напълно непознати същества, на такова огромно разстояние от дома ви. А въпреки това, вместо да се обвивате в покривало от страх или гняв, проявявате признаци на любознателност.

Кардас се смръщи озадачено:

— На любознателност ли?

— От първия миг, когато стъпихте на кораба ми, вие изучавате служителите ми — започна Миттраунуруодо. — На лицето ви и в очите ви прочетох как наблюдавате, как разсъждавате и преценявате. После продължихте да ги наблюдавате, докато ви отвеждаха към каютата за отмора, а след това и докато ви водеха насам.

— Просто се оглеждах — увери го Кардас и сърцебиенето му се ускори. Дали тук третираха шпионите с повече или с по-малко неприязън от контрабандистите? Нямаше как да знае. — Но не съм влагал нищо особено.

— Успокойте се — прекъсна го Миттраунуруодо, а в гласа му се прокрадна по-весела нотка. — Не ви обвинявам в шпионаж. Самият аз също притежавам дарбата любознателност и затова съм се научил да я ценя у другите. Кажете ми, кой е получателят на скритите огнени камъни?

Кардас подскочи.

— Вие сте открили...? Искам да кажа... Ами в такъв случай защо ни питахте за тях?

— Както вече подчертах, аз ценя честността — каза Миттраунуруодо. — Та за кого е предназначена пратката?

— За една група хътяни, които обитават и контролират системата Комра — реши да изплюе камъчето Кардас. — Съперници на онези, които вие... На онези, които ни нападнаха — с тези думи той се подвоуми. — Но вие все пак сте знаели, че това не са просто някакви случайни пирати, нали? Че те гонеха именно нас?

— Ние внимателно следяхме вашата позиция и се подготвихме да се намесим — отговори Миттраунуруодо. — Разбира се, разговорът беше напълно непонятен за нас, но въпреки това забелязах повторението на фонемите „дуб-рак“ и „кен-то“ в речта на хътянина. А когато впоследствие капитан Кенто се представи при запознанството ни, си припомних това наблюдение. Изводът бе съвсем очевиден.

Тръпки полазиха по гърба на Кардас. Разговор на напълно непознат език — и все пак Миттраунуруодо бе успял да запомни достатъчна част от него, за да може да извлече името на Кенто от бръщолевиците. Що за същества бяха тези чиси?

— В такъв случай нелегално ли е притежаването на тези огнени камъни?

— Не, но митническите такси са налудничаво високи — каза Кардас и се насили да насочи отново вниманието си върху разговора. — Затова често търговците прибегват до услугите на тайни контрабандни канали, за да избегнат плащането им — при тези думи Кардас се поколеба. — В действителност, като се има предвид от какви личности получихме тази партида, твърде е възможно и да са крадени. Но недейте да казвате на Марис за това.

— Така ли?

Кардас се намръщи на самия себе си. Ето, за пореден път си беше отворил устата, без да мисли. Ако Миттраунуруодо все пак не го погубеше, сигурно Кенто щеше да го стори.

— Ами тя, Марис, си пада малко идеалистка — обясни той с нежелание. — Вярва, че цялото това занимание с контрабандата е просто един своеобразен начин, по който можем безмълвно да протестираме срещу алчната и малоумна бюрокрация на Републиката.

— А капитан Кенто не е сметнал за необходимо да я информира?

— На капитан Кенто му харесва нейното присъствие. Съмнявам се, че тя би решила да остане с него, ако знаеше цялата истина.

— Претендира, че държи на нея, а в същото време я лъже?

— Не знам какво претендира той — каза Кардас. — А и сигурно бихте могли да предположите как идеалисти като Марис често сами лъжат себе си. Истината си лежи там, пред очите ѝ, стига тя да пожелае да я види — Кардас отново се вгледа в искрящите червени очи на Чиса и добави: — Макар че това ни най-малко не оправдава постъпките ни.

— Така е — съгласи се Миттраунуудо. — Какви биха били последствията, в случай че не смогнете да доставите огнените камъни на получателя?

Кардас усети как гърлото му се стяга. Ето сега колко струвало достойнството на командир Миттраунуудо. Сигурно огнените камъни си имат стойност и на това място.

— Ами ще ни убият — каза Кардас прямо. — Вероятно по някой особено забавен метод, като например да ни хвърлят за плячка на произволно съчетание от внушително големи животни.

— А ако партидата просто закъснее?

Кардас се смръщи, опитвайки се да прочете изражението на събеседника си в сумрака на потрепващото хиперпространство.

— Какво всъщност очаквате от мен, командир Миттраунуудо?

— Нищо твърде тягостно. Просто бих искал за известно време да се възползвам от компанията ви.

— Защо?

— Отчасти за да науча за вашите хора — обясни Миттраунуудо. — Но и отчасти за да можете да ме научите на вашия език.

Кардас премига поразен:

— На нашия *език* ли? Искате да кажете на *основния* език?

— Нали това е езикът, на който се говори във вашата Република?

— Да, обаче... — Кардас се подвоуми, като се чудеше дали съществува някакъв деликатен начин, по който би могъл да зададе следващия въпрос.

През това време Миттраунуудо вероятно бе успял да прочете мислите му. Или поне очите и лицето му.

— Не планирам някакво нашествие, ако ви притеснява това — усмихна се той. — Чисите нямат обичая да навлизат в чужди

територии. Ние не воюваме даже и с потенциалните си врагове, освен ако те не предприемат нападение първи.

— Е, със сигурност мога да ви кажа, че от наша страна не трябва да очаквате каквито и да е нападения — бързо изрече Кардас. — Ние вече си имаме предостатъчно вътрешни дразги, за да тръгнем да се занимаваме с някой друг.

— Тогава няма от какво да се боим едни от други. А ученето на езика ще го припишем на прищевките на моята любознателност.

— Разбирам — произнесе Кардас внимателно.

Беше убеден, че на негово място Кенто щеше вече да се е гмурнал с главата напред в пазарлък за цената на услугата, натискайки и изстисквайки всяка капка печалба, която би могла да се добие от подобна сделка. Може би тъкмо затова Миттраунуруодо бе решил да се пазари с видимо неопитния Кардас.

Въпреки това нищо не му пречеше да опита:

— А каква би била *нашата* изгода от това?

— За вас лично може да има напълно равностойно удовлетворение на собственото ви любопитство — Миттраунуруодо повдигна вежди. — А вас действително ви гложди да научите малко повече за моите съграждани, нали?

— Така е, наистина — каза Кардас. — Но не бих могъл да кажа, че това предложение ще се стори особено привлекателно на капитан Кенто.

— Може би тогава бихме могли да добавим някоя и друга ценност към вашия товар — предложи Миттраунуруодо. — Кое то на свой ред би могло да уталожить гнева и на вашите клиенти.

— О, да, техният гняв определено ще има нужда да се уталожва — ухили се Кардас. — А малко допълнително плячка драстично ще наклони везните в това отношение.

— Тогава се договорихме — каза Миттраунуруодо и се изправи.

— Само още едно нещо — бързо каза Кардас и също скочи на крака. — С удоволствие ще ви науча на основния език, но и аз самият бих се радвал да получа някой и друг езиков урок. Вие бихте ли се съгласили на свой ред да ми преподавате езика на чисите? Или може би да възложите това на някого от вашите подчинени?

— Мога да ви науча да разбирате чеунх — каза Миттраунуруодо, а очите му се свиха до две червени цепки. — Вашият говорен апарат е

сходен с нашия, макар че съществуват някои очевидни различия. Обаче ми се струва, че ще е още по-полезно да ви науча да говорите минисят. Това е търговски език, който се използва широко тук.

— Би било чудесно — каза Кардас. — Благодаря ви, командир Миттру... ъ-ъ... командире.

— Както казах, чеунхското произношение ще е трудно за вас — отбеляза Миттраунуруодо със сух глас. — Може би ще ви е по-лесно, ако вече се обръщате към мен с моето коренно име: Траун.

Кардас се смръщи.

— А това позволено ли е?

Миттраунуруодо — сега вече Траун — сви рамене.

— Въпрос на интерпретация — каза той. — Като цяло етикетът изисква във формална обстановка да се използва пълният вариант на името. Същото се отнася и при разговори с непознати или с обществено по-нисши събеседници.

— Е, май ние влизаме във всяка от трите категории?

— Да — потвърди Траун. — Но смятам, че подобни правила може да се нарушават тогава, когато има основателни и задоволителни причини. А в този случай е така.

— Това със сигурност ще улесни нещата — съгласи се Кардас и наведе глава в лек поклон. — Благодаря ви, командир Траун.

— Добре сте дошли — каза Траун. — А сега за вас и за спътниците ви са приготвени освежителни напитки. След това езиковите уроци могат да започнат.

3.

Момичето на рецепцията остави предавателя на масата и се усмихна на мъжа и жената зад нея.

— Върховният канцлер Палпатин е готов да ви приеме, учителю Кбаот — каза тя.

— Е, благодаря! — натърти Хоръс Кбаот с леден глас.

Непосредствено до него Лорана Джинзлър сбърчи чело. Нейният учител бе нервиран, а при създадите се обстоятелства едва ли можеше да го вини за това. Ала препирнята на Кбаот беше с Палпатин, а не с някакво незначително момиче на рецепция, което на всичко отгоре не разполагаше с никаква власт да променя издадените от върховния канцлер заповеди. Нямаше основания да излива гнева си тъкмо на него.

Това обаче не беше в стила на Кбаот. Без да каже нищо повече, той се отдалечи бързо от рецепцията и се насочи към личния кабинет на Палпатин. Лорана се забави само на половин крачка зад него, но все пак успя за миг да хвърли окуражителен поглед към служителката.

Когато наближиха вратата на канцлера, от вътре излязоха двама бролфи. Жълто-зелената им люспеста рогова кожа помръдваше от възбуда под кожените туники. Кбаот изобщо не забави крачка, а вместо това продължи по права линия директно срещу тях. Двамата бързо отскочиха встрани, за да избегнат сблъсъка с нервния джедай. Лорана отново сбърчи чело и се забърза да настигне учителя си. Успя в момента, когато той преминаваше през прага на кабинета.

Върховният канцлер Палпатин седеше зад масивното си бюро, а през огромния прозорец зад него се виждаше просторната гледка на забързания Корускант. До него стоеше млад мъж, облечен в безупречно стегната куртка. Той се беше навел над бюрото с електронен бележник в ръка и докато въвеждаше някакви данни в него, тихо говореше нещо.

Палпатин вдигна поглед, когато Кбаот и Лорана влязоха, и на лицето му цъфна една от прословутите му усмивки.

— А, учителю Кбаот — той вдигна ръце към тях в знак на приветствие. — И вашият млад ученик, разбира се — Лорана Джинзлър, ако не се лъжа? Добре дошли и на двама ви!

— Нека да зарежем любезностите, канцлер — отсече рязко Кбаот и издърпа електронен бележник от джоба си, докато се приближаваше към бюрото. — Не сме дошли на размисъл.

Младият мъж до Палпатин изведнъж се изправи, а в очите му проблесна гняв.

— По този начин никой не може да се обръща към върховния канцлер! — каза той с предупредителен тон.

— Дръж си езика зад зъбите, младежо — изръмжа Кбаот. — Събирай си бюрократичните дреболии и се махай от тук!

Младият човек не помръдна и мускул.

— По този начин никой не може да се обръща към върховния канцлер! — повтори той.

— Няма нищо, Кинман — намеси се Палпатин успокоително и като протегна ръка към младия човек, се изправи на краката си. — Сигурен съм, че джедай Кбаот не е искал да демонстрира някакво неуважение.

За един кратък миг Кбаот и Палпатин впиха поглед един в друг през широката площ на бюрото. Напрежението между двамата почти можеше да се види във въздуха. За облекчение на Лорана след това рицарят джедай помръдна с устни.

— Не, разбира се, че не — каза той със съвсем малко по-дипломатичен тон.

— Тъкмо така и предполагам — рече Палпатин и погледна младия мъж с широка усмивка. — Сигурно все още не сте имали възможност да се запознаете с моя нов помощник и съветник, нали учителю Кбаот? Това е Кинман Дориана.

— За мен е удоволствие и чест — кимна Кбаот с такъв тон, който ясно опровергаваше и двете.

— За мен също, учителю Кбаот — отговори Дориана. — Винаги е привилегия човек да се запознае лично с един от онези, които са посветили живота си на опазването на Републиката.

— За мен също — добави Палпатин. — Какво бих могъл да направя за вас, джедай Кбаот?

— Знаете пределно ясно какво можете да направите за мен — изръмжа Кбаот. Без да чака покана, той се разположи на един от столовете и постави електронния си бележник на бюрото. — С две думи: „Изходящ полет“.

— Разбира се — каза Палпатин уморено и покани Лорана с жест също да заеме място до учителя си. После самият той се настани в креслото си. — Какво има сега?

— Ето това — като използва Силата, Кбаот махна с ръка, приплъзна електронния си бележник по масата и го спря пред очите на върховния канцлер. — Сенатската Комисия по целесъобразността отново е съкратила финансирането ми.

Палпатин въздъхна уморено.

— Какво искате да ви кажа, учителю Кбаот? Аз не мога да диктувам на Сената какви решения да приема. И със сигурност не бих могъл да насилвам дебелоглава група, като Комисията по целесъобразността, да вижда нещата по нашия начин.

— По *нашия* начин? — повтори Кбаот. — Значи сега това е *нашият* начин, така ли? Струва ми се, че ясно си спомням как не толкова отдавна самият вие не проявявахте особен ентузиазъм относно този проект!

— А може би не би било зле да изследвате паметта си по-внимателно — каза Палпатин, като в гласа му се прокрадна остра нотка. — Именно Съветът на джедаите, а не аз, систематично изразяваше хладно отношение към проекта „Изходящ полет“ през последните няколко месеца. Нещо повече, аз бях останал с впечатлението, че дори учителят Йода промени становището си и вече не е съгласен в експедицията да се включват повече от един-двама джедаи.

— С учителя Йода ще се оправям аз, когато му дойде времето — каза твърдо Кбаот. — А междувременно *вие* държите съдбата на целия проект в ръцете си.

— И тъкмо затова досега съм правил всичко възможно, за да ви съдействам — му припомни Палпатин. — Разполагате с вашите кораби: шест чисто нови крайцера, току-що излезли от поточните линии на „Рендили Стар Драйв“. Имате си централното общо складово ядро, което пожелавате, както и пилоните за турболифт, които са в

готовност за свързването на всичко това в едно цяло. Имате си и екипажите, и пътниците, които в момента се обучават на Яга Минор...

— Аха! — прекъсна го Кбаот, посочвайки с острия си пръст електронния бележник, който все още лежеше недокоснат пред върховния канцлер. — Всъщност *съвсем* не разполагам с пътниците, както се оказва. Някой бюрократичен идиот е внесъл промяна в профила на участниците в експедицията, така че сега на борда би трябвало да има единствено членове на екипажа, но не и каквито и да е семейства или други потенциални колонизатори!

С известно колебание — или поне така й се стори на Лорана — Палпатин вдигна електронния бележник и го зачете.

— Най-вероятно това решение е свързано с ограничаване на излишните разходи — предположи той, докато преглеждаше текста. — Включването на всички тези допълнителни хора на борда би означавало значително увеличение на необходимите провизии и апаратура.

— Би означавало да се отмени целият проект! — възпротиви се Кбаот. — Какъв би бил смисълът да се изпраца такава огромна експедиция до толкова отдалечена галактика, ако не си оставим възможност да установим наша колония, след като сме стигнали дотам?

— Вероятно именно това е презумпцията на Комисията — предположи Палпатин тихо. — Политическата ситуация определено претърпя значителни изменения от времето, когато вие и Съветът предложихте този проект.

— Което само означава, че „Изходящ полет“ е още по-належащ! — натърти Кбаот. — Ние трябва да знаем какви опасности или заплахи ни дебнат от Неопознатите райони или се готвят да нахлуят към нас откъм съседната галактика.

— Опасности ли? — повтори Палпатин, като повдигна вежди. — Аз бях останал с впечатлението, че предназначението на „Изходящ полет“ е да търси нови форми на живот и потенциални носители на Силата, които обитават териториите отвъд нашите граници. Със сигурност такава беше обосновката, записана в първоначалния вариант на изготвения проект.

— Няма причини да не можем да свършим и двете — каза Кбаот непреклонно. — И в светлината на това ми се струва, че

предложението да бъде подсилена сигурността на проекта само би го направило *още по-приемлив* за Сената. А вместо това се получава друго.

Палпатин поклати глава, а сиво-белите му коси леко проблясваха от светлините на града зад прозореца. Лорана помнеше времето, когато косата му беше все още кестенява, с отделни побеляващи кичурчета зад слепоочията. Сега, пет години след като се бе нагърбил с тежестта на цялата Република на плещите си, кафявият цвят бе изчезнал.

— Съжалявам, учителю Кбаот — каза канцлерът. — Ако успеете да убедите Сената да отхвърли съкращенията, направени от Комисията по целесъобразността, тогава ще бъда повече от щастлив да ви подкрепя. Ала за момента не виждам какво друго бих могъл да направя.

— Освен ако — намеси се Дориана — учителят Кбаот не би могъл да помогне по някакъв начин за ситуацията в Барлок...

— Казах, че не виждам какво друго бих могъл да направя — повтори Палпатин, като хвърли предупредителен поглед към сътрудника си. — Така или иначе, се съмнявам Съветът да реши да го изпрати в сектора Маркол, при положение че има толкова много други ангажименти, които го очакват тук.

— Момент, не бързайте — промърмори Кбаот. — За какъв проблем става дума?

— Едва ли си струва дори да го споменаваме — започна Палпатин колебливо. — Едно малко неразбирателство между Корпоративния алианс и едно от местните правителства на Барлок. Въпросът засяга правата върху някакви мини. Двамата бролфи, с които се разминахте на влизане, просто представиха своите аргументи и ни помолиха за съдействие и посредничество в процеса на преговори.

— И вие не се сетихте за мен на мига? — възкликна Кбаот сухо. — Мисля, че това е обидно...

— Но моля ви, учителю Кбаот — усмихна се Палпатин. — На Корускант вече разполагам с прекалено много неприятели. Не бих желал да добавям и вас към техния брой.

— Ами тогава да направим сделка — предложи Кбаот. — Ако аз успея да помогна за разрешаването на това неразбирателство вместо вас, вие ще инструктирате Комисията по целесъобразността да

възстанови първоначалното пълно финансиране на проекта „Изходящ полет“.

Лорана се размърда неудобно на креслото си. Тази договорка ѝ изглеждаше опасно близо до всички онези подмолни тайни сделки, които систематично прояждаха цялата представа за справедливост в правителството на Републиката. Ала тя не посмя да каже това на Кбаот, още повече че в момента се намираха в присъствието на самия канцлер Палпатин и неговия съветник.

— Не бих могъл да се нагърбя с каквито и да е конкретни обещания — предупреди Палпатин предпазливо. — Поне не и що се отнася до правомощията на Сената. Но мога да ви уверя, учителю Кбаот, че искрено вярвам в проекта „Изходящ полет“. И ще сторя всичко, което е по силите ми, за да помогна мечтата ви да се реализира.

Известно време Кбаот не каза нищо и Лорана отново почувства витаещото между двамата мъже напрежение. После внезапно рицарят джедай кимна на събеседника си.

— Много добре, канцлер Палпатин — той се изправи на крака. — Още преди залез-слънце ние ще отлетим за Барлок — после посочи с пръст право към Палпатин и продължи: — А вие се погрижете, като се върна, финансирането ми да е вече възстановено. Както и моите колонизатори.

— Ще направя всичко възможно — Палпатин удостои госта си лека усмивка. — Приятен ден, учителю Кбаот и ученико Джинзлър.

Лорана изчака, докато се отдалечат и от преддверието на кабинета, и едва когато закрачиха надолу по коридора, се осмели да го заговори.

— Какво искахте да кажете с това, че преди залез-слънце заминаваме за Барлок? — запита тя. — Не трябва ли Съветът първо да даде одобрение за подобно пътуване?

— Не се притеснявай за Съвета — безцеремонно отговори Кбаот. — Там, като влизахме в кабинета на Палпатин, ти забави крачка пред онези двама бролфи.

Лорана усети как гърлото ѝ се стяга.

— Просто не исках да се сблъскаме...

— Не беше необходимо — укори я той. — Аз вече бях преценил разстоянието. Никой от нас нямаше да се наложи да отстъпва, за да се

разминем.

— Но все пак те отстъпиха — посочи Лорана.

— Защото сами пожелаха да ни отдадат необходимата почит — каза той. — Разбери това, ученико Джинзлър. Някой ден ти ще бъдеш джедай и в това ще се включват цялата власт и отговорност на рицарското звание. Никога не забравяй, че именно *ние* поддържаме Републиката да не се разпадне. Нито Палпатин, нито Сенатът, нито цялата им бюрокрация. А още по-малко пък тези ограничени и плиткоумни раси, които не могат да издържат и ден, без да дотърчат на Корускант за помощ. Те трябва да се научат да ни се доверяват — а преди да има доверие, е необходимо да се създадат почит и уважение. Разбираш ли ме?

— Разбирам, че искаме те да ни уважават — каза Лорана колебливо. — Но необходимо ли е и да изпитват страх от нас?

— Страхът и почитанието са просто двете страни на една и съща монета — каза Кбаот. — Покорните на закона граждани я гледат от едната страна. А онези, които живеят в беззаконие, гледат монетата от другата страна — при тези думи Кбаот вдигна пръст. — Но пред нито една от тези две групи не можеш да си позволяваш проява на малодушие или неувереност. В никакъв случай!

Той свали пръста си и почука с него по меча, който бе закачен за нейния колан.

— Ще има случаи, когато ще ти се иска никой да не знае коя си. Тогава ще се налага да криеш някъде този меч и да заличаваш всяка една улика, която издава самоличността ти. Ала когато пътуваш открито като джедай, тогава трябва и да се държиш като джедай. Разбираш ли ме?

— Да, учителю Кбаот — отговори Лорана, макар да го разбираше само наполовина. Със сигурност схващаше думите му, но част от отношението зад тях все още оставаше загадка за нея.

Един цял дълъг миг Кбаот задържа поглед върху очите ѝ, сякаш предусещаше раздвоението ѝ. После за нейно успокоение се завъртя, без да изисква нещо повече.

— Много добре тогава — каза той. — Сега ще отида в Храма и ще разговарям със Съвета. А ти се обади в командния център на космодрума и уреди транспорт до системата Барлок. След това отиди да си стегнеш багажа.

— За колко време?

— Заради едно просто неразбирателство за някакви мини? — иронично каза Кбаот. — Вземи багаж за пътя в двете посоки плюс още три стандартни дни. Ще разрешим този въпрос за отрицателно време.

— Да, учителю — измънка Лорана.

— А след това — продължи Кбаот, сякаш на себе си — ще се занимаем с учителя Йода и късогледите му страхове — той ускори крачка и се понесе по дългия коридор.

Лорана се спря и загледа множеството пратеници и служители около нея. Всеки от тях бързаше за някъде, но когато видеха високия беловлас джедай, несъзнателно отскачаха встрани, за да му сторят път. Самият Кбаот изобщо и не забавяше крачка, сякаш просто очакваше другите винаги да се отдръпват пред него.

„Когато пътуваш като джедай, трябва и да се държиш като джедай“.

Тя въздъхна. Някак не ѝ се струваше особено правилно това непреклонно убеждение, че джедаите притежават присъщо и вродено превъзходство над всички останали.

Все пак обаче Кбаот беше изучавал тайните на Силата дълго и упорито в продължение на много години и се беше впускар дълбоко в нейните дебри и тънкости. Именно затова беше станал толкова силен. От друга страна, Лорана беше само една млада и начинаеща ученичка, току-що започнала собственото си пътешествие. Едва ли тъкмо тя имаше правото да му се противопоставя по някоя от тези теми.

Във всеки случай нейният учител ѝ бе дал конкретна заповед и сега тя трябваше да му се подчини. Лорана застана до стената на коридора, за да не пречи на гъстия поток от пътници, и извади предавателя си.

Тъкмо се канеше да набере номера на транспортната служба към Храма на джедаите, когато от другата страна на коридора една позната физиономия привлече вниманието ѝ.

Тя замръзна, задържайки дъха си в гърлото. Погледът, съзнанието и джедайските ѝ способности се простряха през гъстата тълпа към непознатия от другата страна. Беше го зървала многократно през последните няколко години — най-вече в общодостъпните райони на залата на Сената, но и на някои други места. Беше млад, вероятно една-две години по-млад от нея, средно висок и добре сложен, с късо

подстригана коса и някаква необяснима горчивина, изписана на устата му. Досега никога не бе успявала да се приближи достатъчно близо, за да види цвета на очите му, но предполагаше, че най-вероятно и те ще са тъмни.

Всеки път, когато го срещнеш, тя оставаше с ясното усещане, че я наблюдава. И сега той правеше точно това. Изучаваше я с крайчеца на окото си, докато същевременно се преструваше, че оправя кабелите в някакво табло, което беше разтворил. Тя често го беше виждала да се занимава с подобни електрически табла или да човърка нещо из модулите на разни дроиди. Но дали действително можеше да се оправя с електрически кутии, или просто ги използваше като претекст, за да се мотае наоколо — така и не бе успяла да определи.

Първоначално бе предположила, че тези срещи са просто случайни съвпадения. Дори и сега, до ден днешен, все още не разполагаше с някакво сигурно доказателство, че не е така. В едно нещо беше убедена обаче. Доколкото ѝ позволяваха формиращите ѝ се джедайски способности, тя успяваше да се пресегне със Силата през пълните коридори като този, за да се докосне до неговото съзнание.

Когато и сега успя да го направи, отново усети същото къкрещо огорчение, което беше улавяла у него преди. Огорчение, ненавист и гняв.

Насочени към нея.

Да не би да го е наранила или засегнала в някогашното си минало, което сега е толкова отдалечено, че не може въобще да си го спомни? Но тя живееше в Храма на джедаите още от дете! Може би тогава е някой от служителите в Храма, които не притежават джедайски способности? Но ако беше така, със сигурност наставниците ѝ щяха отдавна да усетят таящата се в този мъж опасност и щяха да вземат необходимите мерки.

Непознатият отново погледна към нея. След това сякаш нарочно се обърна с гръб и съсредоточи вниманието си в електрическото табло. Лорана го погледа известно време как работи, като не спираше да се съпротивлява срещу вихъра на собствените си обезпокоителни чувства. Трябваше ли да отиде незабавно при него, за да разбере защо ѝ има зъб? Или щеше да е по-разумно първо да отиде в Сената и да се опита да проследи личността му, избягвайки каквото и да е противопоставяне, докато не се сдобие с достатъчно информация?

Или може би трябваше да зареже цялата работа и да си внуши, че тези срещи са плод на чистата случайност, а неговият гняв най-вероятно е насочен към джедаите изобщо.

Докато Лорана се колебаеше какво да предприеме, мъжът внезапно затвори таблото, прибра инструментите си и бързо се запъти надолу по коридора. Когато стигна до завоя, хвърли бърз поглед назад и след това зави.

„Няма емоция, има мир“. Още от най-ранните си дни в Храма Лорана бе заучавала тази сентенция и винаги досега се бе старала да я прилага на практика. Ала докато въпросът с този мъж си оставаше неразрешен, чувстваше дълбоко в себе си, че нямаше да успее да изпита пълен мир.

Освен това много добре разбираше, че не му бе сега времето да се занимава с този въпрос. Като пое дълбоко дъх, тя отново вдигна предавателя си и набра номера на транспортната служба.

Вратата се прилъзна след двамата джедаи и за един кратък момент Кинман Дориана остана загледан в празното място, откъдето бяха излезли. Чувстваше в устата си горчив вкус. Като цяло всички джедаи му изглеждаха твърде помпозни, арогантни и някак си противно наперени. Но даже и да оставеше това впечатление настрана, все пак му се струваше, че Хоръс Кбаот се отличаваше от останалите, въплъщавайки същите тези отвратителни черти в десетократна степен.

— Май не можеш да го понасяш, а? — запита Палпатин кротко.

Дориана внимателно се насили да си придаде безпристрастен вид и насочи отново вниманието си върху личността на канцлера.

— Съжалявам — каза той. И действително съжаляваше. Независимо от личните му предпочитания беше извънредно лоша проява на нетактичност да позволява емоциите му да се показват на повърхността. Особено когато ставаше дума за джедаите. — Просто смятам, че при всички останали належащи проблеми, пред които е изправена Републиката, един толкова масивен проект за изследователска и колонизаторска дейност би следвало да се намира в долната една трета на списъка с приоритети. А това, че Кбаот настоява лично да се ангажирате с операцията...

— Търпение, Кинман — прекъсна го Палпатин с успокоителен тон. — Трябва да се научиш да признаваш на околните правото да си имат своите вълнения. За Кбаот „Изходящ полет“ представлява именно това — той погледна към вратата в другия край на кабинета си. — Пък и дори да не успеят да свършат някаква стойностна работа там, може би тъкмо вестта за експедицията им ще се превърне в онази искра, която ще подпали въображението на милиони из цялата Република.

— При положение че все пак решат да го обявят на всеослушание — уточни Дориана. — Според последните вестни Съветът на джедаите смята да запази проекта в пълна тайна.

Палпатин сви рамене:

— Сигурен съм, че си имат своите основания.

— Може би — съгласи се Дориана и после се поколеба. — Освен това с ваше разрешение, канцлер, бих желал да се извиня, че се обадох не на място по време на срещата.

— Не се притеснявай — каза Палпатин разсеяно. — Всъщност предложението ти се оказа доста вдъхновяващо. Кбаот е изключително умел във воденето на такива преговори, от каквито се нуждаят двете страни на Барлок. Трябваше да се сетя сам за подобна възможност — той изсумтя тихо и продължи: — А и ако трябва да бъде напълно искрен, няма да е зле за няколко седмици да се освободим от присъствието му на Корускант. Това ще ми даде време да премисля как самият аз да подхода към Комисията по целесъобразността, за да ги убедя да възстановят финансирането на „Изходящ полет“.

— Както и да намерите начин да склоните Съвета да предостави на Кбаот джедаите, от които има нужда?

— По този въпрос вече не мога да му помогна — каза Палпатин. — Щом като на Кбаот са му необходими още джедаи, ще трябва сам да си убеди Йода и Уинду.

— Да, канцлер — каза тихо Дориана. — Е, може би на Барлок ще се справи толкова добре, че те няма да имат друг избор, освен да му угодят.

— Или пък ще гледат да му угодят, само и само за да им се махне от очите — каза Палпатин сухо. — Пред тях той е също толкова настоятелен, колкото и пред мен. Във всеки случай този въпрос сега е в ръцете на самия Кбаот. А като говорим за предстоящи визити, самият ти кога планираш да се отправиш на твоего пътуване?

— Още довчера — отговори Дориана. — Имам резервация на кораб, а всичките ми нужни файлове и документи са вече подготвени. След работа трябва да мина през апартамента ми да си събера някои лични неща и ще съм готов да отпътувам.

— Отлично — каза Палпатин. — Тогава вече можеш да тръгваш. Повече няма да имам нужда от теб днес.

— Благодаря, канцлер — каза Дориана. — Ще ви държа в течение какво се случва на различните събрания.

— Да, добре — кимна Палпатин и повдигна вежди. — И не забравяй да предадеш онези информационни чипове лично на губернатор Колфман.

— Да, прочетох докладите — на свой ред кимна Дориана. — Всъщност, ако се стекат добре обстоятелствата и ми остане време, може би ще си отделя един цял ден, за да се помотая и да се послушам на място. Надявам се да успея да открия кой е предателят в близкото обкръжение на губернатора. С ваше позволение, разбира се.

— Давам ти го — каза Палпатин. — Но бъди внимателен. Носят се слухове за надигащо се недоволство в този сектор.

— Такива слухове се носят за всички сектори. Ще се оправя.

— Надявам се — потвърди Палпатин. — Но пак ти повтарям да внимаваш. И като свършиш, се връщай бързо.

Пътуването с въздушното такси отне на Дориана около двайсет минути. Апартаментът му се намиреше в една от кулите на Третия пръстен, на североизток от сенатския комплекс. Той уплътни времето си в таксито между информационния си бележник и преподавателя, като уточняваше подробностите около пътуването и изглаждаше някои неизбежни промени в програмата, наложили се в последния момент. Таксито го остави на площадката пред 248-ия етаж, а останалите десет нива надолу до апартамента си той измина с турболифта на сградата. После отключи вратата, влезе и я заключи с личния си код.

Беше казал на Палпатин, че трябва да стегне багажа си. В действителност обаче всичките му чанти бяха вече подготвени и подредени в прилежна редица в преддверието на комуникационната стая. Той ги подмина, отиде до бюрото в другия край на стаята и седна на стола си. После се наведе и отвори най-долното дясно чекмедже. От двойното му дъно измъкна портативен холопроектор и го включи в компютъра си. Паролата за сигурност беше проста поредица от

дванайсет букви и още осемнайсет цифри. Той ги въведе и докато чакаше да се заредят, вдигна информационния бележник и се облегна назад.

Както обикновено, не му се наложи да чака дълго. Не бяха изминали и три минути, когато над холопроектора се появи трептящият образ на загърнатото с качулка лице на Дарт Сидиъс.

— Докладвай — нареди събеседникът му с дрезгав глас.

— Учителят Кбаот тръгва за Барлок, господарю мой — започна Дориана. — В зависимост от транспорта очаквам да пътува дотам за около три до шест дни.

— Отлично — каза Сидиъс. — Предполагам, че няма да те затрудни да стигнеш преди него там?

— Изобщо не, господарю мой — увери го Дориана. — Превозът ми е по-бърз от всичко, с което разполагат джедаите. Освен това ще се наложи той да спре за малко в Храма, за да убеди Съвета да му даде официална акредитация. А аз съм готов да потегля веднага. Пък и цялата необходима предварителна подготовка вече е направена.

— Тогава явно наистина ще го очаква топло посрещане — отбеляза Сидиъс, а устните му се разтеглиха в крива доволна усмивка. — Ами канцлер Палпатин? Сигурно ли е, че няма да забележи това малко отклонение?

— Оставил съм си достатъчно време в програмата за това — го увери Дориана. — Мога да се забавя до три дни на Барлок, без да изоставам с другите ми ангажименти. А ако се случи да ми отнеме повече време, тогава имам някои неща в програмата, които бих могъл да разреша и чрез конферентна връзка по холонет. Това мога да свърша както от Барлок, така и от всяко друго място по пътя, където има връзка, без в действителност да се налага да ходя до тези системи.

— Отново отлично! — каза Сидиъс. — Аз си имам немалко служители, Дориана, но нито един от тях не е толкова съобразителен и педантичен, като теб.

— Благодаря, господарю мой! — отговори Дориана и усети как през него минава топла вълна на задоволство. Дарт Сидиъс, тъмният ситски лорд, не раздаваше комплиментите си така лесно.

— Ще бъде истинско удоволствие да наблюдавам как Хоръс Кбаот изчезва от пътя ми — продължи Сидиъс. — Действително всичко се развива според плановете ми!

— Тъй вярно, господарю мой. Ще ви докладвам веднага щом постигнем следващата си победа.

— Просто се постарай да постигнем тази победа — предупреди го Сидиъс и този път гласът му изпрати мразовита нотка, която охлади останалата у Дориана топлина от предишния комплимент. — Продължавай със старанията си, приятелю.

— Слушам, господарю мой.

Образът изчезна. Дориана изключи холопроектора, разкачи го от компютъра и го прибра в скривалището му. След това пъкна електронния бележник в джоба си и се върна при чантите. Да, несъмнено го очакваше голямо наказание, ако не оправдаеше доверието на ситския лорд. Сигурно почти също толкова голямо, колкото и онова, което щеше да дойде откъм канцлер Палпатин, ако научеше, че в собствения му кабинет работи предател.

Но ако цената на провала се очертаваше да е огромна, не по-малки щяха да бъдат и наградите за успеха. Апартаментът на Дориана, спечелената позиция и големият му авторитет бяха свидетелство за това. В крайна сметка, разсъждаваше той, този вид хазарт определено си струваше високия залог.

Пък и на него тази игра му доставяше и удоволствие.

С тези мисли Дориана измъкна предавателя си и набра номера на таксито, което щеше да го откара до космодрума. След това събра чантите и се запъти към турболифта.

Вратата на залата, в която се събираше Съветът на джедаите, се плъзна и се отвори.

— Влезте — прикани от вътре гласът на учителя Мейс Уинду.

Като се чудеше за какво става дума, Оби Уан Кеноби изправи рамене и прекрачи прага. И веднага се спря, усетил как челото му се сбърчва от изненада. Когато те призовават в залата на Съвета на джедаите, обикновено очакваш да завариш вътре всички членове на Съвета. Ала с изключение на Уинду, който стоеше изправен край прозорците и гледаше навън към града, в залата нямаше никой.

— Не, не се притеснявайте. Правилно сте разбрали къде трябва да се явите — каза Уинду и се обърна наполовина към Оби Уан с лека усмивка. — Искам да говоря с вас.

— Разбира се, учителю — отговори Оби Уан с все още сбърчено чело и прекоси залата до мястото, където бе застанал Уинду. — Пак ли става дума за Анакин?

— Не — каза Уинду, като повдигна вежди въпросително. — Защо, какво е направил младият Скайуокър сега?

— Нищо — бързо отвърна Оби Уан. — Или поне нищо особено. Но вие знаете какъв може да бъде един четиринайсетгодишен ученик.

— Силен, наперен и смайващо наивен — каза Уинду и отново се усмихна. — Пожелавам ти късмет с него.

— Ако изобщо съществува такова нещо, като „късмет“.

— Знаете какво искам да кажа — рече Уинду и отново се обърна към прозореца. — Кажете ми, чували ли сте нещо за проекта „Изходящ полет“?

Оби Уан напрегна мисълта си.

— Не се сецам.

— Това е предложение за грандиозна експедиция с цел изследване и колонизация на нови територии — обясни Уинду. — Шест крайцера ще бъдат свързани помежду си около едно общо оперативно и складово ядро. Целият този комплекс ще бъде изпратен в Неопознатите райони, а от там — в съседната галактика.

Оби Уан премига неразбиращо. В съседната галактика?

— Не, не съм чувал за нищо подобно. За какъв срок се предполага, че ще се проведе това?

— Всъщност всичко вече е почти готово — продължи Уинду. — Остават само някои последни приготовления и трябва да се изгледят някои несъгласия относно списъка на пътуващите.

— Кой движи всичко това? Сенатът?

— Чисто формално погледнато, планът е под егидата на Съвета — каза Уинду. — На практика обаче основната движеща сила зад него е учителят Кбаот.

— Хоръс Кбаот? Майсторът на премерените изказвания? — възкликна Оби Уан сухо. — И как така този проект още не е влязъл в новинарските емисии по холонет? Да не повярва човек!

— Не е редно да говорите за един рицар джедай по такъв начин — внимателно го укори Уинду.

— Не съм ли прав?

Уинду сви рамене леко.

— Истината е, че абсолютно всеки, който по някакъв начин е свързан с „Изходящ полет“, си има своите основания да предпазва проекта от общественото внимание — каза той. — Канцлер Палпатин се притеснява, че прахосването на време и средства по такъв начин в лицето на всички останали належащи проблеми в Републиката няма да се приеме особено добре. Същото се отнася и за Сената. Тъкмо той осигурява шестте крайцера, които ще се използват в проекта — след като каза това, Уинду прехапа устни. После продължи: — А що се отнася до Съвета на джедаите, ние също имаме своите съображения.

— Нека да позная — каза Оби Уан. — Кбаот се надява „Изходящ полет“ да разкрие какво точно се е случило с Вергере.

Уинду го изгледа с лека изненада.

— Явно вече *наистина* израствате в джедайска проникателност.

— Ще ми се да мисля така — каза Оби Уан. — Но този извод е твърде близо до ума. Двамата с Анакин така и не научихме цялата история за изчезването на Вергере. Но по-важното е, че не успяхме да я намерим на последното ни пътуване в тази посока. Но всъщност няма голямо значение, какво цели Кбаот. Знам, че *самият аз* много бих искал да разбера какво се е случило с нея.

— Внимавайте, Оби Уан — предупреди го Уинду. — Не трябва да позволявате на личните пристрастия да ви насочват към подобни решения.

Оби Уан наведе глава.

— Моите извинения!

— Емоциите са враг — продължи Уинду. — Всички видове емоции. И вашите, и на учителя Кбаот.

Оби Уан се свъси вежди:

— Искате да кажете, че съществува опасност учителят Кбаот да приеме този проект прекалено присърце?

— Ако трябва да съм честен, нямам представа, какво точно се случва с него — призна Уинду нерешително. — Той настоява да изпратим могъща сила в Неопознатите райони, за да намери Вергере и да я доведе обратно. Дотук добре. Но в същото време не спира да говори наляво и надясно как Републиката е на ръба на повсеместна криза и колко хубаво би било тъкмо сега да пренасочим някои от най-добрите си джедаи далеч от нейните предели, като ги настаним в нови

колонии из Неопознатите райони, където политиката на Корускант няма да може да ги достигне.

— Но вие не възнамерявате сериозно да направите това, нали? — запита Оби Уан. — И без това вече сме достатъчно разпръснати и оредели.

— Повечето членове на Съвета биха се съгласили с вас — каза Уинду. — За съжаление обаче мнозинството също така са убедени, че следите на Вергере вече са изчезнали и едва ли е възможно тя да бъде издирена. А сред онези, които все още таят някаква надежда, немалък брой смятат, че все пак си струва да бъде изпратена някаква част, но много по-малка, отколкото настоява Кбаот — Уинду свъси вежди. — Но, в общи линии, се оказва, че учителя Кбаот е единственият, който все още продължава да тласка проекта „Изходящ полет“ напред в пълния му вариант.

— Да не би да намеквате, че съществува вероятност той да се противопостави на Съвета, ако решите да отмените проекта?

— Защо не? — каза Уинду.

Оби Уан отново се обърна с лице към прозореца и за няколко минути в стаята се възцари тишина.

— Тогава какво точно очаква от мен Съветът? — запита той най-после.

— В момента учителят Кбаот и неговият ученик Лорана Джинзлър пътуват към космодрума — каза Уинду. — Доколкото разбирам, канцлер Палпатин му е споменал за някакви забатачени преговори на Барлок, а самият Кбаот преди малко убеди Съвета да го изпрати на място като парламентър.

— Нещо съществено ли е?

— Достатъчно съществено — каза Уинду. — Корпоративният алианс в спор срещу местното правителство. А вие знаете колко бързо медиите раздухват всяко едно недоразумение, в което е замесен някой от големите корпоративни играчи.

— М-да — потвърди Оби Уан. — Преговори от първостепенна важност. Право в центъра на прожекторите. Изобщо не е за учудване, че учителят Кбаот е побързал да се заеме с това. И все пак какво точно очаквате да направя?

Един мускул на лицето на Уинду се стегна.

— Очакваме да отидете на Барлок, за да го наглеждате отблизо.

Оби Уан усети как устата му зина от изненада:

— Аз?!

— Знам — съгласи се Уинду със сериозен глас. — Но вие сте на разположение и освен това сте свободен. А отгоре на всичко, изглежда, Скайуокър някак си се спогоди с Кбаот при онзи единствен случай, когато пътищата им се кръстосаха. Може би ще успеете да оправдаете цялата работа като учебно упражнение за вашия ученик, който ще наблюдава от първа ръка как един джедай посредничи при тежки преговори.

Оби Уан изсумтя.

— Наистина ли смятате, че Кбаот ще се хване на това?

— Вероятно няма — съгласи се Уинду. — Но ако не отидете вие, това ще означава, че ще трябва да замина или аз, или Йода. Смятате ли, че ситуацията ще стане по-малко експлозивна, ако някой от нас двамата цъфне там?

— Имате основание — въздъхна Оби Уан. — Добре. Така или иначе, в момента нямаме друго належащо поръчение. Освен това сте прав. Анакин действително остана впечатлен от прийома на Кбаот да действа самостоятелно и на своя глава. Може би още един досег с личността на неговия герой ще го укроти за известно време.

— Може би — каза Уинду. — Във всеки случай съм приготвил кораб, който ще ви очаква двамата със Скайуокър на космодрума.

— Някакви други инструкции освен простото наблюдение?

— Не, само това е — Уинду отново прехапа устни, а погледът му се зарея сякаш във вечността. — Тук обаче се случва и още нещо. Нещо много дълбоко в джедай Кбаот, което все още не успявам да доловя напълно. Някакви скрити лични мисли, някакъв потаен план... Не знам точно. Но има нещо.

— Добре — каза Оби Уан, — ще внимавам и за това.

Уинду го изгледа с онзи неопределен, но пълен с търпение поглед, толкова типичен за рицарите джедаи.

— Ще държим връзка — каза той.

4.

Траун бе казал на Кардас, че базата му не е твърде далеч от мястото, където бяха срещнали „Ловеца на сделки“. Ала бе пропуснал да спомене, че пътуването дотам ще им отнеме почти три стандартни дни.

— Време беше — промърмори Кенто под нос, докато тримата корелианци стояха в задната част на мостика на „Брулец ястреб“ и наблюдаваха как малката група кораби преминават през неголям астероиден пояс. — Вече почвам да издивявам тук...

— Винаги си добре дошъл при нас с Марис да се включиш в езиковите уроци — предложи Кардас. — Командир Траун съвсем не е толкова лош събеседник.

— А, не. Благодаря — изръмжа Кенто. — Вие двамата, ако сте готови да подпомагате и да подстрекавате потенциален неприятел, ваша си работа. Аз обаче не.

— Тези същества не са потенциални неприятели — каза Марис с твърд глас. — Щеше да го разбереш, ако си беше направил труда поне малко да опознаеш командира. Те са много любезни и рядко цивилизовани.

— О, да, бе! То и хътяните си имат рядка цивилизация. Или поне сами си вярват в това — каза Кенто със сарказъм. — Съжалявам, ама ще трябва да видя нещо доста повече от добри маниери, за да бъда убеден, че чисите са безобидна раса.

Кардас изрази несъгласие наум. Още от първата вечер, когато Миттраунуруодо го беше изолирал от преговорите, Кенто бе започнал да подхранва вътрешна непоносимост към чисите като цяло и към Траун в частност. Кардас и Марис един след друг се бяха опитвали да го вразумят поне малко, но Кенто не се вслушваше в здравия разум и предпочиташе да се цупи. Накрая Кардас се бе отказал да го убеждава. А сега може би Марис също бе вдигнала ръце.

Докато тримата разговаряха, Траун стоеше в предната част на мостика сред членовете на своя екипаж. Доколкото Кардас можеше да

установи, се намираха на нещо като навигационен център. Сега командирът отстъпи назад и се приближи до мястото, където бяха застанали корелианците.

— Ето — каза той, сочейки към един голям монитор. — Онзи голям астероид, който се върти бавно. Това е нашата база.

Кардас направи гримаса при тази информация. Астероидът не толкова се въртеше, колкото правеше някакво мудно люлеене, при което така и не стигаше от единия до другия край. Очевидно това не беше с цел създаване на изкуствена гравитация. От престоя си на „Брулещ ястреб“ контрабандистите бяха установили, че чисите са овладели изкуствената гравитация. Тогава защо им е било необходимо да избират въртящ се астероид за база?

Очевидно Марис си задаваше същия въпрос.

— Това люлеене сигурно страшно затруднява всяко едно скачване и приземяване — предположи тя.

— Определено има нужда от *минимални* навигационни умения — съгласи се Траун и леко повдигна вежди като преподавател, който се опитва да извлече някакъв конкретен отговор от своите студенти.

Кардас отново погледна към астероида. Дали Траун съзнателно бе подбрал тъкмо такава база, за да осигурява поле за тренировки на новите попълнения в екипажа му? Но същата цел можеше да се постигне далеч по-лесно и по-безопасно, ако командирът бе заделил отделна учебна станция с такова предназначение.

Освен ако астероидът наистина не беше тренировъчна станция. Може би тук не се намираше никаква главна база. На повърхността със сигурност не можеха да се видят каквито и да е светлини или признаци за строителство. Тогава какво заключение очакваше Траун от него?

И в този миг внезапно му проблесна.

— Някъде на повърхността сте сложили пасивни сензори, които сканират пространството наоколо — предположи той.

— Това завъртане им позволява да следят цялото небе, а не само една точка от него.

— Но защо е нужно да въртят целия астероид за тази цел? — запита Марис с озадачен глас. — Не може ли просто да завъртват самите скенери?

— Разбира се, че могат — намеси се Кенто. — Но тогава на повърхността ще има движещ се обект и неприятелят би могъл да го

забележи. А сега всичко изглежда мирно и тихо чак до момента, когато ще ти взривят корабите под носа.

— В общи линии, познахте — каза Траун. — Въпреки че в действителност не очакваме, че някакви неприятели ще дойдат да хлопат на вратата ни. Но все пак е мъдро да си подготвен за всякакви изненади.

— А те не взривиха *нашия* кораб току под носа — отбеляза Марис, почуквайки с пръст по гърдите на Кенто, за да наблегне на думите си.

Кенто се обърна и я изгледа кръвнишки. В този миг Кардас бързо се намеси:

— Значи сега се намираме в чиско небе?

— И да, и не — каза Траун. — Понастоящем тук има само няколко изследователски и патрулиращи екипажа. Така че едва ли мястото е представително за истинска територия на чисите. Втората планета тук обаче е доста обитаема и в рамките на следващите няколко години вероятно ще се отвори за пълна колонизация. Едва тогава тази система ще премине официално под протекцията и контрола на деветте управляващи фамилии.

— Надявам се, че не очаквате да останем тук за церемониите по откриването — промърмори Кенто.

— О, разбира се — увери го Траун. — Казвам ви го просто защото е възможно някой ден да се върнете тук и да видите какво сме направили от системата Крустай.

— Вече сте й дали наименование? — учуди се Марис.

— Първоначалният изследователски екипаж винаги получава тази чест — обясни Траун. — В конкретния случай името Крустай е акроним на...

— *Крахсистер, Миттраунуруодо* — извика един чис от другия край на мостика. — *Рис фицар тли кларистае су фаримл'сроца.*

— *Са крас ми соут шисфла* — отвърна Траун рязко и закрочи обратно към командния си пулт в средата на мостика. — *Хос мин фаллиаре.*

— Какво казаха? — поинтересува се Кенто и веднага след това се хвана за един стол наблизко, понеже „Брулещ ястреб“ рязко наклони бакбордовия си фланг и бързо започна да набира скорост. — Какво става?

— Не съм сигурен — отговори Кардас, докато пресъздаваше наум чеунхската реч и се опитваше да разчлени отделните представки и наставки. Граматиката на чисите беше логична и сравнително лесна за научаване, но тридневните уроци не му бяха предоставили достатъчно лексика, с която да борави. — Единствените лексикални корени, които успях да уловя тук, са „чужд“ и „бяг“.

— Чужденец. Бягам — просъска през зъби Кенто, докато звездите през илюминаторите се разтеглиха в ярки линии. — Явно са погнали някого.

— И то някой, който не е твърде далеч — измърмори Марис. — Не беше ли *стае* коренът на думата „близо“?

— А, да. Мисля, че си права — съгласи се Кардас. — Чудя се дали няма да е по-уместно да се върнем в каютата.

— Оставаме си тук — каза Кенто твърдо. — Веднъж вече видяхме как се отнасят към кораб, който е припарил прекалено близо. Искам да видя как го правят и от този ъгъл.

— Прога бе погубен единствено защото дръзна да стреля пръв — отбеляза Марис.

— М-да — каза Кенто, — може и така да е.

През следващите пет минути екипажът около тях съсредоточено работеше пред пултовете си, а тишината се нарушаваше единствено от някоя и друга заповед иди забележка. Кардас се усети, че се е загледал в неподвижния тил на Траун. Почуди се дали би било уместно да се промъкне зад гърба му и да се поинтересува какво става.

Само няколко секунди по-късно изпита облекчение, че не го бе направил. Не бе изминала и минута, откакто бяха влезли в хиперпространството, когато внезапно отново излязоха от него.

— Вече? — промърмори Кенто озадачено.

— Направиха *микроскок* — каза Кардас, като сам не вярваше на думите си.

— Това е нелепо — настоя Кенто. — Невъзможно е да улучиш сградата на Сената с...

Не успя да довърши мисълта си, понеже палубата под краката им внезапно се разтърси и едва не ги събори на пода. С едната си ръка Кардас инстинктивно сграбчи Марис за рамото, докато с другата се вкопчи в някаква изолационна тръба наблизо и по този начин успя да задържи и двамата на крака.

В следващия миг два малки кораба прехвърчаха с рев над илюминаторите, бълвайки лазерен огън и торпеда срещу „Брулец ястреб“.

— Бих казал, че сградата на Сената не би представлявала никаква трудност за него — успя да вметне Кардас, преди палубата под краката им да се разтърси отново. — Май се озовахме точно там, където е искал.

— Прекрасно — изплю Кенто. — Радвам се, че *той* е искал да се озовем тук!

Треперенето под краката им стихна, а двамата нападатели отлетяха далеч от обсега на оръдията. Едва сега Кардас успя да хвърли поглед към мониторите. Там се виждаха само три кораба — двата изстребителя, които вече се прегрупираха за нова атака, и един по-мощен кораб, отстоящ на значително по-голямо разстояние. За разлика от изстребителите този по-голям съд сякаш се опитваше постепенно да се отдалечи от мястото на битката.

— Ето ги пак — отбеляза Кенто.

Кардас отново вдигна поглед към небето зад прозрачната стомана на илюминаторите. „Брулец ястреб“ се бе извъртял лице в лице с двамата нападатели и в далечината се забелязаха малките проблясъци, когато изстребителите превключиха двигателите си на пълна мощност.

— Хванете се за нещо — предупреди той и отново стисна изолационната тръба.

Марис го последва. С приближаването си изстребителите се разделиха и се насочиха към противоположните краища на целта си. Лазерните им оръдия отново започнаха да бълват огън. „Брулец ястреб“ отговори на стрелбата.

И тогава двата изстребителя едновременно избухнаха.

— Ухаа! — не се сдържа Кенто. — Какво, по *световете*...

— Те се взривиха! — пое си дъх Марис. — Само един-единствен изстрел — и те просто *се взривиха!*

— Недейте да празнувате все още — предупреди Кардас. „Брулец ястреб“ постепенно се завърташе от местоположението на двата ярки облака и взе да набира скорост. — Все още ни остава големият.

Замайващото въртене на звездите скоро престана и в далечината пред тях се видяха двигателните светлини на по-големия кораб.

— Едва ли ще имаме такъв късмет тези сега да се окажат невъоръжени — отбеляза Кенто.

— Траун не би нападнал невъоръжен кораб — отговори Марис с твърд глас.

— Че защо не? — изръмжа ѝ Кенто. — Аз бих го направил. Тези изстребителни ни нападнаха първи. Значи играта си е съвсем честна.

— И след малко ще са си съвсем мъртви.

Марис потрепери, но не каза нищо.

Естествено, другият кораб бързо забеляза приближаването им. Още преди „Брулец ястреб“ да се приближи в обхвата на оръжията им, те се завъртяха леко и изстреляха две торпеда към тях. Чиските лазери проблеснаха в отговор и след миг торпедата се изпариха, преди да стигнат и средата на полета си. Врагът отвърна, като се завъртя на още деветдесет градуса и пусна втори залп. Тази партида също бе ликвидирана на безопасно разстояние от „Брулец ястреб“. Последва трети залп, после четвърти — и всички изстреляни ракети бяха надлежно премахвани далеч преди целта си.

— Защо просто не скочат на светлинна? — промърмори Марис.

— Според мен не могат — отговори ѝ Кардас и посочи към един от тактическите монитори. — Сякаш някой им е извадил хипердвигателя от строя.

— Кога? — запита Кенто с намръщен вид. — Аз не чух никакви други изстрели преди първото нападение на двата изстребителя.

— Тук трябва да е имало някой, който да подаде сигнала към нас — припомни му Кардас. — Сигурно именно той е извадил късмет с точен изстрел.

Независимо от конкретната причина другият кораб явно не отиваше никъде. „Брулец ястреб“ продължаваше систематично да скъсява разстоянието помежду им. Едва сега, когато ги приближиха, Кардас забеляза, че корпусът им е покрит с нещо като яйцевидни балончета, широки два метра и дълги три.

— Какви са тези неща? — запита Кардас. — Кенто?

— Нямам представа — отговори Кенто, протягайки врата си напред. — Приличат на някакъв вид наблюдателници. Дали не са част от навигационната им система?

— Или илюминатори на каюти — каза Марис с внезапно стягане в гласа. — Да не би това да е някакъв пътнически лайнер?

— Да, бе! С цели четири торпедни установки? — опроверга я Кенто. — Няма начин.

Чиският кормчия придвижи „Брулещ ястреб“ още по-близо до чуждия кораб. Като предугаждаше с лекота тромавите му опити да се измъкне, в крайна сметка той се установи непосредствено до корпуса му. После с няколко последователни глухи тътена двата съда се скачиха един с друг. Траун въведе някаква команда на клавиатурата си и после извика на някого:

— Ч'тра!

— „Вървете“ — преведе Кардас. — Изглежда, ще ги вземем на абордаж.

Командирът стана от креслото си и се обърна към тях.

— Моите извинения — каза той, превключвайки на сай бисти, докато се приближаваше към тримата. — Не възнамерявах да ви въвличам в опасност по такъв начин. Но възможността сама се предостави и просто трябваше да се възползвам.

— Не се притеснявайте, командире — увери го Кардас. — Пък и на нас не ни се стори, че сме били застрашени чак толкова.

— Както се оказа в крайна сметка — довърши мисълта му Траун. После се приближи до едно вградено в стената шкафче и извади от там бойно екипиран вакуумен костюм. — Вашата каюта е твърде близо до зоната на абордажа и заради собствената ви безопасност ще ви помоля засега да останете тук, докато се върнем.

— Вие също ли отивате? Лично? — запита Марис и озадачено сбърчи чело.

— Аз командвам тези бойци — отговори Траун и се вмъкна във вакуумния костюм с няколко отработени движения. — Част от задълженията ми е да споделям с тях всяка една опасност.

Марис хвърли поглед към Кенто.

— Пазете се — каза тя след това с леко смущение в гласа.

Траун ѝ отговори с кратка усмивка.

— Не се безпокойте — той щракна последното уплътнение на костюма, обърна се към шкафчето и измъкна от там шлем и някакво голямо ръчно оръжие. — Най-вероятно корабът вече почти не разполага с екипаж, а и чиските воители са най-добрите в галактиката. Ще се върна след малко.

Първоначално Кардас се бе зачудил защо нито един от екипажа на мостика не се бе включил в абордажа заедно с Траун. През отворения люк от там се чуваха тежките им стъпки, докато обикаляха из коридорите на чуждия кораб. Скоро обаче стана ясно, че останалите на мостика всъщност не седят бездейно, а са активно заети с някаква собствена работа. Едва когато шумотевицата започна да стихва, той съумя да сглоби няколко откъслечни фрази и разбра какво точно правеха. Като използваха сензорите на „Брулец ястреб“, през цялото време те бяха помагали активно на другарите си да проследят всеки движещ се неприятел на другия кораб независимо дали се криеше някъде, или замисляше засада. Даже и когато превземаше чуждия съд на абордаж като пират, капитан Траун не пропускаше да се възползва от всички налични предимства.

На чисите им отне по-малко от час, за да обезопасят целия вражески кораб. Трябваше да изминат обаче най-малко още два часа преди няколко матроси да се върнат на мостика и да поканят тримата корелианци на чуждия кораб.

Кардас не бе пътувал особено много, преди да се присъедини към екипажа на Кенто и Марис. А повечето от скорошните му пътешествия бяха все до по-западните райони в Републиката. Затова той пристъпи в абордажния ръкав с убеждението, че е способен да понесе всяка гледка, която би могъл да завари на чуждия кораб. Оказа се, че се е лъгал.

Корабът беше в достатъчно ужасно състояние. Бе усоеен и мръсен, а цялата му вътрешност издаваше многобройни ремонти, правени набързо и не особено внимателно. Смесицата от миризми, която се бе просмукала във всички коридори, пареше в ноздрите. Картината се влошаваше от вида на десетките изгаряния от бластерни изстрели по стените и таваните — безмълвни свидетелства за кратката, но безпощадна битка, която се бе разиграла тук преди малко.

Но най-лошото бяха телата.

Кардас бе виждал трупове и по-рано, но само спретнати и гримирани, подготвени за погребение. Никога досега обаче не бе се натъквал на тела, проснати в пълен безпорядък — така, както ги бяха настигнали изстрелите от оръжията на чисите. Те лежаха разхвърляни, изкълчени в гротескната поза, в която ги бе заварила предсмъртната

агония. Кардас усети, че от гледката го побиват тръпки, докато чиският боец ги превеждаше през купчините от мъртви тела. Стремеше се да не ги гледа, но все пак се налагаше, за да не се препъне в някой труп. През цялото време се надяваше, че не се е изложил прекалено много от това, че му прилошава от подобна гледка.

— Отпусни се, хлапе — чу той гласа на Кенто, докато прескачаха поредното струпуване на мъртви тела. — Това са просто трупове. Не могат да ти направят нищо.

— Знам — процеди Кардас през зъби и хвърли скришен поглед към Марис. Дори и тя, при цялата си изтънченост и идеалистична чувствителност, все пак се справяше по-добре от него.

Пред тях се отвори една врата, от която в коридора излезе Траун. Все още носеше своя вакуумен костюм, но сега шлемът му висеше окачен на една халка на левия му хълбок.

— Заповядайте — покани ги той и даде знак да влязат. — Искам да ви покажа нещо.

Още съвсем малко. Кардас си пое дълбоко дъх и като се опита да не изпуска искрящите очи на Траун от поглед, преодоля последните няколко метра.

— Какво мислите? — запита Траун, когато те стигнаха до него, и махна с ръка към коридора зад тях.

— Мисля, че най-вероятно са били доста бедни — отбеляза Марис с равен глас и едва забележима нотка на неодобрение. — Може да се види къде са го кърпили и ремонтирали, само и само да го поддържат в движение. Това не е боен кораб. И със сигурност не е такъв, който представлява военна заплаха за чисите.

— Съгласен съм — каза Траун и впи искрящите си очи в нея. — И така, според вас това са бедни същества. Какви? Номади?

— Или пък бегълци — каза тя, като елементът на неодобрение в гласа ѝ придоби още малко острога.

— А торпедата?

— Те не успяха да помогнат на пасажерите особено, нали?

— Не, но не защото не се опитаха — Траун се обърна към Кенто: — А вие, капитане? Какъв е *вашият* прочит на това?

— Не знам — спокойно отвърна Кенто. — Аз не се интересувам особено от този въпрос. Но те стреляха първи, нали?

Траун сви рамене едва забележимо:

— Не е съвсем така. Един от караулите, които бях заложил тук, е бил достатъчно близо, когато те са се появили, и е обезвредил хипердвигателя им. Кардас? Какво е вашето мнение?

Кардас огледа потъмнелите разноцветни стени. Може и обучението му преди първите му полети в открития Космос да не бе твърде дълго, но все пак то беше достатъчно, за да познае кога един преподавател разпитва студентите си за отговор и не се спира, докато не получи точно онова, което иска.

Но какъв *точно* бе отговорът? Марис бе права. Корабът действително изглеждаше така, сякаш бе пред разпад. Ала Траун бе прав и за изстреляните торпеда. Какви ли бегълци биха могли да разполагат с подобен вид оръжие?

И тогава внезапно му просветна. Той се обърна, потърси с очи тялото на най-близкия убит член на чуждия екипаж и измери набързо с поглед неговата височина и обseg на ръцете. След това отново изгледа стената и бързо се обърна към Траун.

— Не те са правили ремонтите, нали?

— Много добре — похвали го Траун, усмихвайки се. — Не, не са те.

— Какво искате да кажете? — запита Кенто навъсено.

— Тези същества са прекалено високи — обясни Кардас и посочи към стената. — Виждаш ли там, където по стената има някакви белези от остъргване, точно под ремонтираните части? Точно там онези, които са извършвали ремонта, са подпирали някаква стълба или платформа, за да се качат.

— А каквито и да са били, тези работници са били много по-ниски от господарите на кораба — с тези думи Траун се обърна към Марис: — Както правилно заключихте, корабът е бил ремонтиран многократно. Но не от собствениците.

Устните на Марис се свиха в тънка твърда линия, а очите ѝ придобиха внезапен хлад, когато тя се обърна към мъртвите тела:

— Това са били робовладелци.

— Така е — каза Траун. — Все още ли сте ми ядосана, че ги неутрализирах?

Лицето на Марис порозовя:

— Съжалявам.

— Разбирам — Траун леко повдигна вежди. — Вие в Републиката май също не одобрявате търговията с роби, нали?

— Не, естествено, че не — увери го Марис припряно.

— Ние си имаме дроиди, които ни помагат със слугинската работа — добави Кардас.

— Какво значи „дройди“?

— Механични работници, които могат самостоятелно да разсъждават и да действат — обясни Кардас. — Сигурно и вие си имате нещо подобно.

— Всъщност нямаме — каза Траун и изгледа Кардас проницателно. — Нито пък сме виждали нещо подобно в някоя от другите култури, с които се познаваме. Бихте ли ни показали как изглеждат?

Кенто се прокашля предупредително край ухото на Марис.

— На това пътуване не сме взели — каза Кардас, пренебрегвайки буреносното изражение на капитана. Кенто многократно го бе предупреждавал да не обсъжда с чисите равнището на републиканските технологии. Според Кардас обаче това не се броеше. А и освен това Траун вече със сигурност бе успял да разгледа „Ловеца на сделки“, където вероятно имаше най-малко десетина различни типа функциониращи дроиди.

— Жалко — каза Траун. — Но тогава, ако в Републиката не съществува робство, откъде сте запознати с това понятие?

Кардас сбърчи чело.

— Познаваме няколко култури, при които явлението съществува — обясни той с неохота.

— И вашите власти допускат това?

— Републиката си няма много вземане-даване със системи, които не са нейни членове — нетърпеливо вметна Кенто. — Вижте, свършихме ли тук вече?

— Още не — Траун посочи към вратата, от която самият той беше излязъл преди малко. — Елате да видите още нещо.

Още трунове? Кардас се напрегна, решен този път да не допуска нова проява на слабост дори и ако цялото помещение бъде изпълнено с още мъртви тела. После мина покрай командира и престъпи прага.

И още в следващия миг се спря, зяпнал от удивление. Помещението беше неочаквано просторно, а таванът му бе толкова

висок, че сигурно стаята заемаше поне две нива от пространството в кораба.

Ала тук нямаше купища от тела. Вместо това залата бе пълна с купища от най-различни съкровища.

Бяха всевъзможни видове. Имаше камари от метални кюлчета в най-разнообразни цветове и оттенъци, прилежно опасани с мрежа от предпазни колани. Имаше сандъчета, някои от които бяха пълни с монети и разноцветни скъпоценни камъни, а други бяха натъпкани с правоъгълни пакети, където можеше да има храна, подправки или електроника. Няколко масивни шкафа до едната стена най-вероятно съдържаха неща, които сигурно бяха прекалено изкушаващи, за да бъдат оставени на открито пред очите на робите или дори на членовете на екипажа.

Имаше и немалко художествени изработки: плоскости, статуетки, муфи и още много предмети, форми и стилове, които Кардас не можеше дори и да вкара в някакви познати категории. Повечето бяха струпани накуп, но тук-там из стаята се виждаха пръснати отделни предмети, сякаш доставчиците или не ги възприемаха като артефакти, или не държаха особено къде ще ги сложат.

Когато пристъпиха в залата, Кенто и Марис ахнаха.

— Какво, по световете! — възкликна Марис, останала сякаш без дъх.

— Подвижна съкровищница, заредена с плячка от много светове — каза Траун, промъквайки се в залата след тях. — Тези същества са не само робовладелци, но и пирати и мародери.

С усилие на волята Кардас откъсна поглед от съкровищата и погледна към Траун.

— Звучите така, сякаш ги познавате от по-рано.

— Само по репутация — отговори Траун, като благият му глас беше в остър контраст със суровото изражение на лицето му, докато оглеждаше помещението. — Поне не до този момент.

— Били сте по петите им?

Челото на Траун се проряза от леко смръщване.

— Не, разбира се. Вагаарите досега не са посягали на Чиското господство. Затова и нямаме причина да ги гоним.

— Но знаете как се казват — отбеляза Кенто скептично.

— Както вече посочих, познавам ги по репутация — уточни Траун. — Те се мотаят из тези райони почти десетина години. Нападат най-вече слабите и технологически недоразвити раси.

— Ами техните роби? — запита Марис. — Някои от тях познавате ли ги?

Траун поклати глава отрицателно.

— На този кораб не открихме роби. Заради това, пък и заради съдържанието на това помещение стигам до заключението, че вероятно са се прибирали към основната си база.

— И са разтоварили робите някъде, за да не разберат къде е разположена базата им? — предположи Кардас.

— Именно — каза Траун. — Освен това съставът на екипажа е по-малък, отколкото би се очаквало за кораб с такива размери. Това е показателно. Явно не са очаквали проблеми и са се надявали да се приберат право у дома.

— Да, по-рано още на мостика отбелязахте, че според вас най-вероятно нямат достатъчно екипаж — каза Кардас. — Откъде знаехте тогава?

— Стигнах до това заключение, тъй като защитата им е тромава и доста неефективна — обясни Траун. — Единствено изстрелваха торпеда, които въобще не променяха настройките си, въпреки контрамерките от наша страна. Един добре оборудван кораб би прибягнал до лазерните си оръдия и би коригирал предпазните параметри на изстрелваните ракети. Очевидно бе, че очакваха придружаващите ги изстребители да се занимават със защитата им при необходимост.

— А колко много са се залъгвали — промърмори Кенто. — Още отначало беше ясно, че сте с класа над тях.

— Не бих се изразил точно така — поправи го Траун. — Просто обърнах внимание на това, че и при двете им атаки лек лазерен залп предхождаше изстрелването на торпедата им с една и съща отчетлива и предвидима ритмика. Когато предприеха третата си атака, пузнах по един изстрел тъкмо в мига, когато се разтваряха защитните врати на оръдията им. Така детонирахме торпедата им преди още да успеят да ги изстрелят. Изстребителите с този размер не притежават достатъчно оборудване, за да оцелеят след подобен взрив.

— Виждате ли? — отбеляза Кардас сухо. — Нищо работа.

— Да, бе — измънка Кенто, а горната му устна потрепна, — точно така.

— И сега какво следва? — запита Марис.

— Ще закарам кораба на Крустай за по-детайлно изследване — каза Траун, като хвърли последен поглед към просторното помещение. След това се обърна към вратата.

— Един въпрос — вметна Кенто. — Казали сте на Кардас, че бихте ни дали допълнителна награда за това, че ви се преподава основният език, нали?

— Не се изразих точно по този начин — отговори Траун, — но, в общи линии, е така.

— И колкото по-дълго оставаме, толкова повече допълнителни награди ще получим?

Траун се усмихна едва забележимо.

— И това е възможно. Но аз мислех, че бързате да се приберете у дома?

— А, не. Не бързаме чак толкова — увери го Кенто и нехайно огледа залата още веднъж. Кардас забеляза, че от предишната му припряност сега не бе останала и следа. — Никак не бързаме даже.

5.

— Побързай — каза язвително Кбаот, като се обърна наполовина и ѝ хвърли остър поглед зад гърба си. — Стига си се тътрила.

— Слушам, учителю Кбаот — отговори Лорана и ускори крачка с тайната надежда, че ще смогне да си пробие път през сутрешната навалица на пазара, без да прегазни някой купувач. До този момент пазаруващите бролфи някак си успяваха да отскачат от пътя на Кбаот, който безскрупулно крачеше през тълпата. Според нея обаче причината за това отчасти се дължеше на факта, че той се забелязваше отдалеч като приближаваща буря. Нейното присъствие, от друга страна, съвсем не беше толкова внушително и вече на няколко пъти едва не се сблъска с минувачите.

От всичко най-силно я притесняваше друго — че тъкмо сега въобще не им се налагаше да бързат. Разполагаха с предостатъчно време преди началото на преговорите за този ден. Ала, уви, Кбаот беше ядосан. Ядосан на вироглавите преговарящи бролфи, ядосан на също толкова опърничавите представители на Корпоративния алианс и два пъти по-ядосан на немарливите съставители на първоначалния вариант на двустранния договор за правата върху минералите, понеже бяха заложили в черновата на документа многобройни изрази, които може да се тълкуват по няколко начина.

А колкото по-ядосан ставаше Кбаот, толкова по-бързо вървеше. За щастие Силата беше с Лорана и в крайна сметка тя успя да стигне до другия край на пазара, без да бутне никого по пътя си. След това прекоси широкото стъргало, което разделяше пазара на две. Оставаше ѝ само още един сегмент и най-после щеше да се изкачи по стълбите към широката западна порта. Именно там се намираще градският административен съвет, където скоро щяха да се състоят преговорите.

За съжаление обаче Кбаот се възползва от откритото се пространство и ускори крачка още повече. Със сбърчено чело Лорана също се насили да забърза ход, без да си позволява да подтичва. Беше

сигурна, че Кбаот на мига би осъдил и това с обяснението, че за един джедай е под достойнството му да притичва насам-натам.

Точно в този момент обаче, без каквото и да е предупреждение, Кбаот внезапно се закова на място.

— Какво има? — запита Лорана и се спря до него, пресягайки се със Силата. Не успя да усети никаква опасност наблизко. Почувства единствено засиленото раздражение на Кбаот. — Учителю Кбаот?!

— Колко типично! — възнегодува той. Косите и брадата му шумоляха върху дрехата му, докато той въртеше глава наляво-надясно. — Неспоконни и недоверчиви, ето какви са всички те. Ела.

Той закричи към района на пазара вдясно от тях. Докато го следваше, Лорана се опитваше да протяга глава, за да разбере накъде са се запътили и за какво говореше той.

И тогава забеляза двамата мъже, които вървяха към тях през тълпата — един джедай и неговият ученик. Изглеждаха ѝ познати. Крачеха уверено сред множеството като ярки светилници всред вихрушка от мъртва шума.

Тя сбърчи вежди, понеже в съзнанието ѝ внезапно изникна образната картина на това, което си бе представила. *Всред вихрушка от мъртва шума...*

Откога бе започнала да възприема живите същества без джедайски способности по такъв начин? Със сигурност не така я бяха възпитавали да се отнася към онези, в служба на които бе посветила целия си живот. Възможно ли бе да е прихванала това отношение от някои хора, сред които се движеше, откакто бе станала ученик на Кбаот? Със сигурност мнозина сякаш наистина смятаха, че са по-нисши от онези, които носеха на кръста си лазерен меч.

Или може би бе усвоила това мислене от самия Кбаот? Дали самият *той* не се отнасяше към околните с такава надменност?

Кбаот се спря на няколко метра от края на площада и зачака, докато другите двама си пробиваха път през последните купувачи на пазара. Когато те се приближиха, Лорана най-после успя да ги разпознае.

— Учителю Кбаот — каза Оби Уан и кимна за поздрав, когато с неговия ученик Анакин Скайуокър се изправиха пред тях.

— Учителю Кеноби — поздравя го Кбаот на свой ред, като гласът му беше политически учтив, но в думите му се прокрадна нотка

на надменност. — Каква изненада. Да не би да сте дошли чак от Корускант само за да си напазарувате плодове прищ?

— Говори се, че продукцията на хортикултурните технологии на Барлок действително е най-добрата — отговори Оби Уан спокойно. — А вие?

— Съвършено добре знаете защо сме тук. Кажете ми, как е учителят Уинду?

Горната устна на Кеноби потръпна леко.

— Добре е.

— Хубаво е да го чуем — с тези думи Кбаот прехвърли вниманието си към младия тийнейджър, който стоеше до Оби Уан. Лека усмивка се формира в ъгълчетата на устата му. — Джедай Скайуокър, нали? — попита той с далеч по-приятелски тон.

— Да, учителю Кбаот — кимна Анакин и Лорана не успя да съдържа усмивката си заради усърдната сериозност в гласа му. — Истинска чест е да ви срещна отново.

— Не по-малка чест е и за мен да се срещна още веднъж с толкова перспективен ученик — отговори Кбаот. — Кажете ми, как напредва обучението ви?

Анакин погледна към Кеноби.

— Винаги има какво още да се научи, разбира се. Мога само да се надявам, че напредъкът ми е задоволителен.

— Напредъкът му е дори повече от задоволителен — намеси се Кеноби. — С това темпо ще бъде произведен в рицар джедай, преди още да навърши двайсет.

Лорана сбърчи чело. Самата тя вече бе на двайсет и две, а Кбаот все още не бе споменава и дума, че възнамерява в скоро време да я препоръча за рицарско звание. Анакин по-могъщ в Силата ли беше от нея?

— А започна обучението си толкова по-късно от обичайното — отбеляза Кбаот, усмихвайки се топло на момчето. — Това прави развитието му още по-впечатляващо.

— Наистина — каза Кеноби. — В ретроспекция ми се струва, че Съветът взе правилно решение, когато позволи *на мен* да го обучавам.

В думите му се появи съвсем лек акцент върху думите „на мен“ и само за половин секунда през лицето на Кбаот премина тъмна сянка, но след това тя се изпари и той отново се усмихна:

— Срещата ни беше прекрасна. Но преговарящите вече се събират и мен ме очаква работа. Вярвам, че ще ме извините, ако сега ви оставя, за да се заема с легитимните задачи, с които ме е нагърбил Съветът.

— Разбира се — каза Кеноби, като кожата на лицето му леко се изопна от загатването, че двамата с ученика му всъщност са пристигнали тук с нелегитимни задачи.

— Но как можах да забравя! — продължи Кбаот. — Този град е богат и гъстонаселен, а вие с джедай Скайуокър несъмнено ще искате да вкусите от разнообразните забавления, които се предлагат тук — с тези думи той посочи към Лорана Джинзлър. — За моята ученичка би било чест да ви придружи в екскурзията ви.

— Благодаря ви, но не се налага — каза Кеноби, като хвърли преценяващ поглед към Лорана. — Ще се оправим.

— Но аз настоявам! — каза Кбаот и заповедният тон в гласа му не можеше да не се забележи. — Не бих желал случайно да се озовете на пътя на деликатните преговори на това място или пък без да искате, да се натъкнете на някой представител от едната или другата страна — с тези думи той хвърли поглед към Анакин. — Пък и предполагам, че джедай Скайуокър би се зарадвал на компанията на друг ученик за няколко часа.

Отново Анакин погледна своя наставник.

— Ами...

— Освен това ще го приема и като лична услуга — добави Кбаот, поглеждайки отново към Кеноби. — За Лорана всъщност няма особено много работа на тези преговори и следователно не се налага да я държа там излишно. Уверен съм, че тя предпочита да се поразходи на чист въздух. А и самият аз ще се чувствам по-спокоен, ако я оставя в компанията на някой познат, комуто бих могъл да имам доверие.

Горната устна на Кеноби помръдна. Изобщо не беше доволен от това развитие — Лорана можеше да го усети дори и без помощта на Силата. Но го бяха надиграли и той го знаеше.

— Както желаете, учителю Кбаот. За нас ще е чест да се насладим на компанията на ученичката ви за днешния ден.

— За колкото дълго пожелаете — каза Кбаот. — А сега се налага да тръгвам. Приятен ден.

С тези думи той се обърна и бързо се отдалечи.

Докато го гледаше как се отдалечава, Лорана усети, че я стяга гърлото. Тя беше напълно удовлетворена от перспективата да седи до Кбаот по време на преговорите. А и поне до този момент той също изглеждаше доволен от присъствието ѝ. Да не би да беше сторила нещо, с което го бе разочаровала?

Ала каквато и да беше причината, Лорана бе получила своите заповеди — дори и в голяма степен да бяха останали недоизказани. Затова се стегна и се обърна към новите си спътници.

Откри, че Кеноби и Анакин я гледат с очакване.

— Ами... — каза тя и веднага се смръщи на безсъдържателността на думата. Един ученик, особено на Хоръс Кбаот, би следвало да говори много по-изразително и благозвучно. — В този град съм само от един ден, но на космодрума успях да се сдобия с пътеводител за нови посетители.

— Ние също — каза Кеноби и леко повдигна вежди.

Очевидно не възнамеряваше да направи живота ѝ лесен.

— Учителю Кеноби...

— Сещате ли се за някое място, където има хубави тарш максери? — обади се Анакин с надежда в гласа. — Гладен съм.

Кеноби се усмихна на своя ученик и когато отново погледна към Лорана, тя усети как напрежението помежду им чувствително спадна.

— Всъщност тази идея съвсем не е лоша — съгласи се той. — Нека да си потърсим нещо за хапване.

Седнал на балкона в хотелската си стая, Дориана наблюдаваше как тримата се насочват към един район, където бяха струпани голям брой не особено претенциозни ресторанти. През своя макробинокъл той навъсено проследи бавната им разходка. Значи Съветът на джедаите го беше праметнал, изпращайки Оби Уан Кеноби и нахакания му ученик да наглеждат Кбаот. Ето *този* ход не беше предвиден в плана на Сидиъс.

Пък и тези двамата сякаш вече им ставаше навик да се занимават с такъв сорт поръчки. Той ясно си спомняше гнева на Сидиъс след случилото се на Набу и ненадейната загуба на съюзниците му от Търговската федерация. Планираше се техните войски да окупират планетата в продължение на месеци и даже години, обърквайки и

парализирайки Сената — нещо, което Сидиъс и Дориана щяха да използват с разрушителна сила.

Ала всичко това рухна заради малкия Скайуокър и неговия невъзможен късмет, когато собственооръчно неутрализира цялата командна станция на Търговската федерация. Смъртта на Дарт Мол от ръцете на Кеноби и Куай Гон Джин се оказа не по-малка загуба. Заради нея даде на късо един гениален план, според който тихият ужас от присъствието на Дарт Мол щеше да отвлича вниманието на джедаите и същевременно да всява напрежение и недоверие в сплотената им общност.

А сега същите тези двама се бяха озовали тук, на Барлок, заплашвайки този път да съсипят плана на Сидиъс да отстрани Хоръс Кбаот.

Той решително стисна устни. Не, този път нямаше да успеят. Не и докато Кинман Дориана отговаряше за този проект.

Във вътрешния му джоб изпиука предавателят. Като не изпускаше от поглед Кеноби и спътниците му, Дориана бръкна и го включи.

— Да?

— Пазителю? — запита грапав бролфски глас.

— Да, аз съм, Патриот — потвърди Дориана. — Както ви обещах, сега аз се върнах, за да ви помогна в момент на нужда.

— Закъсняхте — възнегодува другият глас. — Преговорите вече започнаха.

— Но нищо още не е решено — успокой го Дориана. — Все още разполагаме с предостатъчно време, за да изпратим послание, че народът на бролфите не може да бъде измамен. Всичко ли е пригответено според указанията ми?

— Почти — каза Патриот. — Последните съставни части вече би трябвало да пътуват насам. Въпросът е дали *вие* сте донесли добавката, която обещахте?

— Тук е, при мен — увери го Дориана.

— Ами тогава елате и ни я дайте — настоя Патриот. — Третата сграда в северна посока след пресечката на улици „Чесил“ и „Скрив“. След два часа.

— Ще бъда там.

Връзката прекъсна с кратък сигнал. Дориана остави настрана предавателя и погледна хронометъра си. Отлично! Мястото на срещата бе на не повече от половин час пеша разстояние. Това му даваше възможност да обходи и да огледа района, преди да отиде там.

Но преди това трябваше да види как да изпрати този Кеноби някъде за зелен хайвер, където му бе и мястото.

За щастие това нямаше да е толкова трудно. Каквато и да беше целта на идването му тук, най-вероятно той щеше да се въздържа от каквито и да е сериозни ходове, без преди това да се допита до Съвета на джедаите. Едно незначително щипване по компютърната мрежа на градския холонет — и през следващите ден-два на Барлок нямаше да може да влиза или да излиза никакъв сигнал. Напълно достатъчно време, за да могат заедно с бролфските си съюзници да довършат започнатото.

Дориана се върна до бюрото си, отвори компютъра и се захвана за работа.

Според Оби Уан декорът на заведението не беше никак очарователен. Ала той си помисли, че подобно на закусвалнята на Декс, която се намиреше на Корускант, външността можеше да подвежда — особено когато ставаше дума за храна. Богатият аромат на препечен тарш се носеше навсякъде из въздуха. Максерите бяха на първо място в менюто, а пътеводителят на Лорана обозначаваше мястото с три нишана за качество. Пък и като цяло не изглеждаше чак толкова зле.

Когато си избраха масичка под навеса и се настаниха край нея, един дроид клас УА-2 вдигна капака на прозорчето си.

— Добре дошли в Панкис! — електронният му глас някак си успя да предаде едновременно нотка на вежливост и нюанс на сериозна и незаслужена амортизация. — С какво мога да ви услужа?

— Един тарш максер и сок от бриб — каза Анакин нетърпеливо.

Оби Уан потисна напирещата усмивка. Анакин бе открил сока от бриб още при първото си пътуване като ученик и от онзи момент си го поръчваше при всяка открива се възможност независимо дали вървеше с храната или не.

— И за мен един максер, но питието ми нека да е корелиански ноал — каза той на дроида.

— За мен също сок от бриб, но със салата от плодове прищ — поръча Лорана. Тя се усмихна колебливо на Оби Уан. — Истина е, че най-добрите реколти са на Барлок.

— И аз така съм чувал — каза Оби Уан, като я загледа изпитателно.

Беше средно висока, с тъмна коса и възхитителни сиви очи. Имаше интелигентно лице, приятна усмивка и онова усеждане за всеобхватно съзнание, което можеше да се дължи единствено на досега със Силата. По всичко личеше, че вече е доста напреднала в джедайските си способности. И все пак у нея имаше нещо особено, нещо, което сякаш не звучеше напълно хармонично. Тя си придаваше вид на достолепие и решителност, които бяха някак обтегнати и пресилени. Това отношение изглеждаше по-скоро на аксесоар, който си окачваше всяка сутрин, отколкото на съставна част от вътрешното ѝ същество. Усмивката ѝ издаваше елементи на боязливост, сякаш постоянно изпитваше притеснение, че именно тя ще ѝ докара проблеми.

На повърхността всичко у нея си беше съвсем наред. Отвътре обаче си беше все още една ученичка, на която ѝ предстоеше немалко работа.

— Мисля, че досега никога не съм се запознавал с някого, който се е обучавал при учителя Кбаот — отбеляза той, когато дроидът се отдалечи. — Как изглежда наставническият процес при него?

Тъглчетата на устата ѝ се свиха едва забележимо.

— Извънредно ценно преживяване е човек да се учи при него — отговори внимателно. — Той притежава дълбочина и могъщество в Силата, които само бих могла да се надявам да достигна един ден.

— Тъхъ — кимна Оби Уан, а умът му се върна към последния разговор с учителя Уинду. Вероятно бе права. Но пък и бе напълно възможно Кбаот съвсем да не е толкова дълбоко навлязъл в дебрите на Силата, колкото предполагаше тя. А може би и не толкова дълбоко, колкото претендираше самият той.

Но да обсъждаш един джедай с неговия ученик, си бе проява на лош маниер — особено когато това ставаше в присъствието на друг, още по-млад ученик, като Анакин.

— Сигурен съм, че ще успееш — й каза той. — От опит знам, че джедаят може да навлезе толкова дълбоко в дебрите на Силата, колкото сам желае.

— В зависимост от своите ограничения, разбира се — каза Лорана унило. — Аз още не съм открила къде е пределната линия на моите способности.

— Никой не знае това, докато тази линия не бъде достигната и изпитана — отбеляза Оби Уан. — Лично аз обаче не смятам, че подобни ограничения съществуват.

Друг дроид се появи с напитките им, несигурно подредени на поднос. Оби Уан се облегна назад, готов да се пресегне със Силата, за да спаси чашите в случай на нужда. Дроидът обаче ги подреди на масата, без да разлее и капка, а после плавно се отдалечи. Като вдигна напитката си в ръка, Оби Уан хвърли преценяващ поглед из помещението наоколо.

Знаеше, че скромните, непретенциозни заведения, като това, обикновено се подминават от повечето минувачи, търсеци нещо по-пищно и лъскаво. Както можеше да се очаква, повечето клиенти тук бяха местни жители — бролфи с рогова кожа в различни оттенъци на жълтото и зеленото. Тук-там обаче се забелязваха и представители на доста по-изтънчените дървесни карфи, обитаващи просторните тисволтски дъбрави, които обгръщаха града от двете страни.

Освен тях имаше и представители на няколко други раси, включително още трима човеци. Явно препоръките на туристическия пътеводител действително оказваха помощ на местната търговия. Оби Уан Кеноби небрежно обходи с поглед бара от тъмна дървесина в другия край на помещението. Там един кокалест бролф с предимно жълтеникава кожа сервираше напитки.

Оби Уан свъси вежди.

— Лорана, онзи човек там, с черния елек и сивата риза, който разговаря с бармана, виждала ли си го преди?

Тя се обърна, за да види.

— Ами да. Вчера беше в групата, която чакаше пред залата за преговори по времето, когато приключваше работният ден. Не знам как се казва.

— Познавате ли го, учителю? — запита Анакин.

— Освен ако не бъркам, това е Джерв Рiske — отговори Оби Уан. — Бивш ловец на глави, а понастоящем силов агент към висшата магистратура на Корпоративния алианс.

— С какво се занимава един силов агент? — поинтересува се Анакин.

— Общо взето, с всичко, с което го натовари магистрат Пасел Аргенте. Той е негов телохранител, следовател и вероятно допълнителен мускул в случаите, когато се налага да бъде възстановен някой заем. Чудя се с коя от всички тези роли се е захванал тук.

— Вероятно на телохранител — предположи Лорана. — Магистрат Аргенте е водач на групата за преговори от страна на Корпоративния алианс.

Неприятна тръпка премина през гърба на Оби Уан. Главата на могъща и разпростряна из цялата галактика организация, като Корпоративния алианс, едва ли би имал време да се занимава лично с подобна дребнава препирня.

Освен ако преговорите в Барлок не бяха чак толкова незначителни, колкото смятаха всички.

Той отново погледна към Рiske, който все още разговаряше с бармана. И двамата се бяха привели напред от двете страни на бара, а главите им почти се допираха.

— Анакин, виждаш ли онази чиния с разделени на четири орехи на щанда близо до агент Рiske? — запита той, като остави настрана питието си. — Иди да си вземеш няколко.

— Добре — Анакин се измъкна от стола и се запромъква между масичките.

— Какво правиш? — попита Лорана.

— Осигурявам си причина да отида там — отговори Оби Уан Кеноби, докато наблюдаваше движенията на Анакин и изчисляваше за колко време ще стигне дотам. Още една маса... Сега! Той се изправи и като каза на Лорана да ги изчака на масата, се запъти след своя ученик. Докато се придвижваше нататък, съсредоточи вниманието си към бара и разгърна техниката си за усиляване на сетивата.

Вече почти можеше да долови гласовете им, когато видя как Анакин се приближи до бара, промъкна се между един аквалиеца и един родианец и започна да си взема от орехите.

— ...се намират в квартал Патамийн — казваше барманът с тих глас. — Но това е само слух, недей да забравяш.

— Благодаря — отвърна му Риске. Едната му ръка премина над дланта на бармана и Оби Уан зърна как от нея проблесна нещо метално. После барманът изправи рамене и нехайно прибра ръка зад щанда. Бролфът вдигна към Оби Уан Кеноби очи, в които се четеше подозрителност, и се начумери, при което роговата му кожа леко се набръчка. Риске улови промяната в изражението му и се извърна. Лявата ръка на телохраниителя небрежно се отпусна надолу към колана, а пръстите му започнаха да си играят леко с крайчеца на елека.

— Стига вече, Анакин — каза Оби Уан, като поддържаше в гласа си лека, но твърда нотка. Той пристъпи зад Анакин и внимателно постави ръка върху рамото му, като избягваше да кръстосва поглед с Риске и бармана.

— Само още един? — помоли Анакин, като се обърна към него, стискайки в ръка един голям ташру.

— Добре, но чак след като обядваш — каза Оби Уан с нетърпящ възражение глас. С крайчеца на окото си забеляза, че ръката на Риске се отпусна. Усети как подозрителността и напрежението у агента и у бармана спаднаха. — Не искам да си разваляш апетита.

Момчето се ухили театрално:

— Добре.

После стисна ореха в юмрук и понечи да се обърне, но блъсна с рамото си гърба на аквалиеца тъкмо когато плещестият клиент поднасяше питието си към устните. От тласъка червената течност в чашата му се раздвижи, прескочи през ръба и се разля надолу по внушителната ръка на аквалиеца.

Оби Уан потрепери. Инцидентът беше незначителен, а пораженията — минимални. Но за съзнанието и темперамента на средния аквалиец тези подробности нямаха голямо значение. А този определено отговаряше на расата си.

— Ти! Човешко хлапе, хаймана! — изгрухтя той на родния си език и като се извъртя бързо, успя да разлее още малко от течността. — Какво се въртиш тук да ми скапваш почивката!

— Без да иска, беше случайно — оправда го Оби Уан и бързо издърпа Анакин зад себе си. — Извинявам се за нехайността му.

— Да не е някакво сукалче, че си тръгнал да му бършеш лигите — язвително отвърна аквалиецът и остро изгледа Оби Уан Кеноби с огромните си очи. После погледна към Анакин, а ръката му се спусна надолу към бластера на колана му. — Трябва да се научи на обноски и самодисциплина.

Оби Уан Кеноби леко стисна рамото на Анакин, усещайки нарастващия гняв у момчето. Самодисциплината беше една от проблемните черти в характера на Анакин — нещо, за което наставникът му правеше забележка най-малко два пъти седмично. Последното, от което се нуждаеше момчето в този момент, бе да изслушва същата лекция от някакъв нервозен аквалиец.

— Спокойно, Анакин — предупреди го тихо Оби Уан, усетил как сега вече всички в заведението бяха насочили поглед към тях.

Малката му сценка бе отклонила подозренията на Риске, че някой го подслушва. Ала мнителността му щеше много бързо да се върне, ако се наложеше Оби Уан да се разкрие като джедай.

— Ела, приятелю — каза той на аквалиеца с успокояващ тон. — Със сигурност имаш и по-смислени начини да изразходваш енергията си. Нека да те почерпя с нова чаша от същото, а след това всеки по пътя си.

В продължение на един дълъг миг аквалиецът го гледаше с изгарящ поглед, а ръката му вече открито бе стиснала дръжката на бластера. Кеноби остана неподвижен, а съзнанието му постепенно превключваше в боен режим. Ръката му бе напълно готова да се пхне под туниката, за да измъкне лазерния меч, ако станеше необходимо.

И тогава нещо сякаш угасна в гнева на аквалиеца.

— Едно ликстро — каза той, като вдигна ръка от бластера и посочи полупълната си чаша. — И то голямо!

— Естествено — кимна Оби Уан. Чашата на събеседника му съвсем не беше голяма, но едва ли тъкмо сега бе моментът да се спори върху такива подробности. Докато сетивата му все още бяха нащрек за някое внезапно нападение, той се обърна към бармана и потърси погледа му. — Едно голямо ликстро — поръча и посочи към аквалиеца.

Барманът кимна и се захвана да налива нова чаша от същата течност. Минута по-късно напитката вече бе в ръката на аквалиеца,

парите — в дланта на бармана, а Оби Уан и Анакин се връщаха към местата си.

— Питието му съвсем не беше голямо — отбеляза Анакин, докато си проправяха път между масите.

Оби Уан кимна:

— Знам.

— Значи ви е праметнал — каза Анакин и в гласа му се мярна обвинителна нотка. — И вероятно тъкмо това е възнамерявал през цялото време.

— Възможно е — призна Оби Уан. — И какво от това?

— Но ние сме *джедаи*! — възрази Анакин. — Не може да допускаме да ни пързаят по такъв начин!

— Трябва да се научиш да виждаш по-глобалната картина, мой млади ученико — припомни му Оби Уан Кеноби, докато се оглеждаше около себе си. — Главната ни задача тук е да...

Думите му увиснаха във въздуха. Рискет беше изчезнал.

Лорана също.

6.

Явно такава ѝ е била участта — си мислеше Лорана, докато си пробиваше път през тълпата по тротоара — вечно да търчи след някого. Преди това беше Кбаот. Сега пък се мъчеше да не изостава по стъпките на Риске.

Трябваше обаче да признае, че в сравнението между двамата имаше интересни елементи. Походката на Кбаот беше абсолютно праволинейна и околните трябваше да се пазят, за да не ги сгази. Риске, от друга страна, постигаше същия ефект, като се възползваше от всяка пролука и всяка възможност да се промуши напред. Рядко притесняваше останалите пешеходци, понеже се провираше из навалищата като нощен хищник в горска дъбрава.

Учителят Кеноби беше споменал, че този човек е работил като ловец на глави. И сигурно е бил доста добър.

За съжаление не се бе сетила да си запише честотата на предавателя на Оби Уан. Учителят Кбаот вероятно я имаше, но пък тя не искаше да прекъсва наставника си посред тези важни преговори.

Със сигурност в Храма на джедаите на Корускант щяха да разполагат с информацията. Като заобиколи ловко един шляещ се иторианец, Лорана измъкна предавателя си и въведе честотата на градския комуникационен център и ретранслатора на холонет.

— Чрезмерни извинения, гражданино — произнесе механичен глас от предавателя. — В момента всички изходящи трансмисии временно са недостъпни. Моля, опитайте отново по-късно.

Явно и това нямаше да помогне. Лорана изключи предавателя и го върна на колана си, като същевременно отскочи от пътя на двама внушителни бролфи, които внезапно се изпречиха пред нея. Те я подминаха и тя отново продължи пътя си, повдигайки се на пръсти, за да надзърне над главите на минувачите.

И за да открие, че Риске е изчезнал.

Ускори крачка и трескаво заоглежда цялата улица, простирайки се, докъдето можеше, със Силата. Но от агента нямаше и следа.

„Успокой се, ученико“ — вечно повтаряният от Кбаот съвет отново прозвуча в съзнанието ѝ. Едва ли за краткото време, през което го бе изпуснала от поглед, Рiske е могъл да се отскубне твърде надалеч. Или беше влязъл в някое от десетките магазинчета, китно наредени покрай тротоара, или се беше шумгнал в една от двете странични улички, които се разклоняваха от главната наляво и надясно малко по-напред.

За един кратък миг тя претегли вариантите. Магазинчетата бяха ограничаващи и драстично намаляваха възможността за свободно придвижване. А на нея ѝ се струваше, че човек като Рiske най-вероятно би поел по някоя от двете пресечки.

Тя отиде до кръстовището и се огледа в двете посоки. Не се виждаше никой. Когато за последен път го бе зърнала, Рiske се намираще по-близо до лявата пресечка, поради което тя бе по-очевидната посока. Но той не изглеждаше от оня тип хора, които биха избрали очевидното. Затова тя заобиколи друга двойка пешеходци и се мушна в пресечката вдясно.

Уличката беше сравнително тясна — точно колкото да премине един спидер. От едната страна видя грижливо наредени високи редове с боклукчийски контейнери, които очакваха да ги приберат. На средата на уличката имаше друга малка пресечка, където комплексът от сгради се разделяше на четири равни части. Ако Рiske бе тръгнал насам, на това място сигурно е имало още две възможни посоки. Лорана небрежно пхна ръка под туниката си и като стисна леко дръжката на лазерния меч, продължи напред. Безпрепятствено стигна до малкото кръстовище и се огледа в двете посоки. За нещастие Рiske не се виждаше никъде.

Известно време постоя така, като се оглеждаше наляво и надясно. В устата си усещаше горчивия вкус на поражението. Сега не ѝ оставаше нищо друго, освен да се върне по стъпките си и да се надява, че учителят Кеноби няма да ѝ е прекалено ядосан и няма да разкаже на Кбаот за провала ѝ.

Едно леко трепване в Силата беше единственото ѝ предупреждение, но тя реагира незабавно. Направи дълъг скок встрани, завъртя се във въздуха, измъкна лазерния си меч и го включи.

Въртящият се диск, който се носеше във въздуха по малката уличка зад нея, проблесна за миг на слънцето и леко се наклони, за да

промени траекторията си към новата ѝ позиция. Лорана стисна лазерния си меч с две ръце и загледа как дискът се приближава. Чудеше се кой ли би избрал да се занимава с толкова бавно оръжие.

След миг дойде отговорът. Дискът внезапно се пръсна на три. Горната и долната му част добиха същата форма като средната, но се отклониха встрани, за да стигнат до нея от различни посоки.

Значи сега бяха три оръжия срещу едно. Въпреки това нямаше да представляват проблем. Тя направи крачка назад, като в съзнанието си изчисляваше последователността, с която щеше да се справи с трите диска. С тихо бръмчене един по един те навлязоха в обхвата на меча ѝ и с три резки замаха на острието тя срязва нападателите наполовина.

В мига, когато парчетата от последния диск издрънчаха на плочките, една здрава ръка се обви около раменете ѝ отзад и я стисна за шията.

С дълбоко разочарование от самата себе си тя се опита да си поеме дълбоко дъх. Ето каква била причината за елементарното нападение. Не беше нищо друго освен най-стандартна техника за отвличане на вниманието. Като разчиташе, че тя ще се съсредоточи с тунелно зрение върху непосредствената заплаха, Риске беше излязъл от прикритието си зад един от боклукчийските контейнери и се бе промъкнал зад гърба ѝ. Тя намести пръстите си върху лазерния си меч, питайки се дали ще успее да удари с него назад, преди нападателят ѝ да прибегне до някое друго оръжие.

— Спокойно, малката — каза тих глас и тя усети как нещо твърдо се опря във врата ѝ под дясното ухо. — Затвори това нещо и го свали долу. Искam само да поговорим.

— За какво?

— Първо го изключи и ще ти кажа — каза той твърдо. — Хайде, малката, не си струва да си изгубиш главицата за нещо толкова елементарно.

— Аз съм джедай — предупреди го тя. — Ние не откликваме добре на заплахи.

— Сигурно джедаите не откликват — съгласи се Риске, а в гласа му се долавяше весело настроение. — Но ти не си никакъв джедай. Прекалено бързо се хвана на такава елементарна клопка — с тези думи ръката около шията ѝ леко се стегна. — Хайде, сега се успокой и да си поговорим.

Лорана огледа високата стена пред себе си. Дори и да оставеше настрана насмешливия му тон, все пак си оставаше фактът, че досега вече няколко пъти можеше да я е убил.

— Хубаво — каза тя, като затвори лазерния меч и го прибра на колана си.

— Така, добре. Не беше толкова трудно, нали? — каза той с успокоителен глас, докато отпускате хватката около шията ѝ.

— Радвам се, че си доволен — каза Лорана и като направи крачка напред, се обърна да го разгледа. — За какво искаш да си приказваме?

— Ами да почнем от теб самата — предложи Риск и мушна под куртката си малкия ръчен бластер, който бе държал открито досега. — Защо Кбаот те е насъскал по петите ми?

— Учителят Кбаот няма нищо общо с всичко това — тя се присегна със Силата, за да се опита да го опознае.

Беше студен и безчувствен, обхванат от хладната бдителност, която често бе виждала у професионалните гардове. Ала зад външното му спокойствие почувства някакво вътрешно достойнство или поне желание да държи на думата си.

А и фактът, че беше прибрал оръжието си, показваше как на свой ред също очакваше тя да се държи с достойнство. Най-малкото този жест я подтикваше да чуе какво имаше да ѝ каже.

— Тогава да не би да са другите джедаи? Онези, които бяха с теб в заведението?

„Ще има случаи, когато ще ти се иска никой да не знае самоличността ти“, ѝ беше казал Кбаот на Корускант. Очевидно при Риск това не беше толкова лесно.

— Той наистина се заинтригува от теб, но аз сама реших да те проследя, без да му казвам — обясни тя. — Стори му се необичайно, че някой със статута на магистрат Аргенте би дошъл тук, за да ръководи тези преговори лично.

— И аз бих казал същото за джедай Кбаот. Магистрат Аргенте също бе изненадан, когато разбра, че той пристига тук — с тези думи гардът посочи към заведението. — А сега в играта се включва още един джедай, и то такъв, който има обичая да подслушва чужди разговори. Какви сметки си прави Съветът във всичко това?

— Поне доколкото знам, Съветът не играе в тази игра — отговори Лорана. — Ние нямаме право да заставаме на ничия страна в

тези неща.

Риске изсумтя.

— Също както не застанахте на ничия страна на Набу? — натърти той многозначително. — Тогава ми направи впечатление, как вашата възвишена принципна неутралност се оказа изненадващо полезна за кариерата на кралица Амидала и правителството ѝ.

— Не зная нищо по този въпрос — отвърна Лорана. — Както вече си се досетил, аз съм само ученик. Но със сигурност мога да те уверя, че не Съветът ни е изпратил тук. Решението бе лично на учителя Кбаот, а Съветът му даде позволение с неголяма охота.

Риске се навъси.

— Значи идеята да цъфне тук си е лично негово хрумване?

— Ами всъщност тя дойде като реакция на нещо, което му спомена канцлер Палпатин — поправи се Лорана. — Но това не променя факта, че Съветът няма нищо общо с тази мисия.

— Палпатин — предъвка името Риске, като замислено потри брадичка. — Интересно.

— Сега е мой ред — каза Лорана. — С каква цел ти си тръгнал да обикаляш из града?

— За да се опитам да опазя живота на магистрат Аргенте, разбира се — отвърна Риске с внезапна безстрастност в гласа. — Хубаво беше да си поговорим, ученик Джинзлър. Гледай вече да стоиш далеч от пътя ми, става ли? — с тези думи той се обърна и закричи надолу по улицата.

Лорана продължи да го гледа, докато той зави на ъгъла и се изгуби в тълпата минавачи. След това с въздишка се обърна и се запъти по обратния път. Беше сигурна, че учителят Кеноби нямаше да е доволен от това развитие.

Оби Уан знаеше, че не беше лесно да открие Лорана. Имаше и всяко основание да смята, че ако тръгнеше да я търси, шансовете да се разминат щяха да се увеличат многократно. Затова реши да поседне на една пейка пред закусвалнята и да я почака.

Анакин тъкмо довършваше своя тарш максер, когато тя най-после се върна.

— Интересно — отбеляза Оби Уан, когато Лорана довърши разказа си за случилото се. — Значи магистрат Аргенте е в опасност, така ли?

— Или поне Риске смята така — добави Лорана, а в очите ѝ се четеше плахият поглед на дете, което очаква здраво конско.

Всъщност колкото повече Оби Уан наблюдаваше тези очи, толкова повече му се струваше, че те изпадат в това състояние прекалено естествено. Явно наставническият подход на Кбаот беше не по-малко доминиращ и от останалата част на характера му.

— Но не каза дали смята, че тази опасност би могла да идва от вас с учителя Кбаот?

— Не. Макар че се поинтересува какви са намеренията на учителя Кбаот — отговори Лорана. — Но беше просто нехайна забележка, сякаш е напълно нормално да се приема, че Съветът играе някакви политически игри. Едва ли щеше да говори толкова открито с мен, ако действително допускаше, че сме замислили някакъв заговор срещу Аргенте.

— Това ли го наричате открито? — презрително вметна Анакин. — С намеци и заплашвания?

— Предупреждението тя да не му се пречка по пътя не е непременно заплашване — му каза Оби Уан. — Професионалните гардове, като Риске, неизменно се притесняват от случайните минувачи и от добронамерените дилетанти, които по-скоро пречат, отколкото помагат.

— Според него ние сме *дилетанти*?

— От гледна точка на професията му донякъде си е точно така — му каза Оби Уан безцеремонно и пак се обърна към Лорана: — А ти какво смяташ? Аргенте в опасност ли е?

Трепет на изненада пробяга за миг през лицето ѝ. Явно Кбаот не се допитва до нейното становище твърде често, помисли си Оби Уан Кеноби.

— Не зная — отвърна тя. — Но се носят приказки, че Корпоративният алианс е готов да даде мило и драго, за да се сдобие със стопроцентова собственост върху тези мини.

— Напълно е възможно — съгласи се Оби Уан. — Имаш ли представа, в кой хотел е отседнал магистрат Аргенте?

— В „Старбрайт“ — отговори Лорана. — На около километър на изток от градския център.

— Кое то не е в посоката, накъдето е тръгнал Рискес — отбеляза Кеноби. — Но пък е в посока към квартал Патамийн.

— Квартал Патамийн? — зачуди се Анакин.

— Чух бармана да споменава това име, когато разговаряше с него — обясни Оби Уан. — Това е един от най-големите райони в града. Обхваща някои много богати и други, доста бедни места. Ако искаме да душим наоколо, най-добре да започнем тъкмо от там.

— Да не би да искате да му помагаме? — възрази Анакин. — Мислех, че Корпоративният алианс се опитва да отмъкне собствеността над мините от ръцете на бролфите.

— Това ще се определи при преговорите — припомни му Оби Уан. — Във всеки случай не е наша грижа. Нашата задача като джедаи е да браним и да предпазваме живота в Републиката.

— Не знам... — обади се Лорана колебливо. — Учителят Кбаот не беше особено доволен, когато ви видя тук. Може би няма да му хареса да се намесваме в делата му по такъв начин. Нали Рискес и хората му държат нещата в ръцете си? Не трябва ли тогава да ги оставим сами да се оправят с това?

— Че кой се намесва в нещо? — запита Оби Уан невъзмутимо, докато се изправяше. — Ние си се разхождаме из града точно както ни препоръча учителят Кбаот. Какво да се прави, ако случайно се озовем на някое проблемно място?

Разходката до най-близкия край на квартал Патамийн им отне около десетина минути. Докато се придвижваха, Оби Уан Кеноби внимателно се оглеждаше наоколо, надявайки се да зърне Рискес някъде сред минувачите. Но след като веднъж вече го бяха намерили, сега телохранителят явно бе взел мерки да не се набива повече на очи.

— Тук някъде би трябвало да започва квартал Патамийн — каза джедаят, когато тримата стигнаха до ниска декоративна каменна стена и преминаха под пешеходна арка. — Анакин, не забравяй, че сме дошли само да разглеждаме.

— Разбира се — Анакин вече обхождаше с поглед околността, а сетивата му бяха обтегнати като на ловджийски дарокил, опънал

каишката си. — Може ли да вървя малко по-напред?

— Добре, но немного далеч — предупреди го Оби Уан. — Не искам да се изгубиш.

— Няма — каза момчето и като се шмугна между двама карфи, забърза напред в навалищата.

— Сигурен ли сте, че няма да се изгуби? — запита Лорана.

— Ще се оправи — увери я Оби Уан. — Малко е безразсъден, ама има големи заложби в Силата и като цяло се държи прилично.

— Сигурно му имате много голямо доверие — промърмори Лорана.

Оби Уан Кеноби я изгледа косо. В този миг гласът ѝ издаваше някаква далечна тъга и потиснат копнеж.

— Да разбирам ли, че Кбаот не ти оказва толкова голямо доверие?

— По време на службата си към джедайския орден учителят Кбаот е обучавал няколко ученици — каза тя, като внимателно придаде безпристрастност на гласа си. — Той знае какво прави.

— Да, разбира се — съгласи се Оби Уан. — Присъствието му понякога е доста импозантно обаче, нали?

— Репутацията му е напълно заслужена — каза тя, отново подбирайки думите си с усилие и внимание. — Той е опитен, знаещ и прозорлив. От него съм научила немалко.

— Макар че от време на време е и доста взискателен?

— Не бих го описала точно така — каза тя с доста по-хладен тон.

— О, да, разбира се — Оби Уан я погледна със заговорническа усмивка: — Аз самият понякога съм си мислел същото за моя наставник. А и *знам* какво Анакин смята за мен.

Тя се поколеба за няколко секунди. После, сякаш с не особено голяма охота, му се усмихна.

— От време на време се питам дали въобще някога ще успея да намеря одобрението му — призна тя.

— Знаем как се чувстваш — увери я Оби Уан. — Просто недей да забравяш, че това също ще отмине. А когато станеш рицар джедай, работата ти вече няма да бъде да угаждаш на някой друг учител или дори на група от тях. Задачата ти тогава ще бъде да вършиш онова, което е правилно само по себе си.

— Ето тази част ми се струва най-трудна — призна Лорана. — Как успявате да разберете със сигурност кое е наистина правилно?

Оби Уан сви рамене.

— Когато си в състояние на вътрешен мир — каза той — и когато си истински настроена към Силата.

— Ако при мен изобщо това е възможно.

Оби Уан я погледна изпод вежди. От едната страна беше Анакин, който непрестанно се дърпаше все по-напред и вечно прекрчваше предела на възможностите си (въпреки че в интерес на истината в повечето случаи момчето постигаше успехи), а от другата страна — ученици като Лорана, която беше толкова сплашена от внушителното присъствие и огромната репутация на Кбаот, че се боеше дори да пробва да се простре отвъд онова, което вече знаеше.

Някъде сигурно имаше и среден вариант.

В продължение на няколко минути двамата повървяха мълчаливо, пробивайки си път между пешеходците и купувачите. Оби Уан Кеноби непрекъснато се оглеждаше за следи от присъствието на Риске или за признаци на някаква предстояща беда, каквато човек би очаквал на място като това. Същевременно се стремеше да не изпуска от поглед темето на своя ученик в тълпата отпред.

Докато вървяха така, му направи впечатление, че приближават една работилница за ремонт на плъзгачи от лявата страна. Отпред на тротоара продавачите бяха подредили няколко чисто нови двигателни части за реклама, а самите те се мяркаха в сумрака на магазина, където поправяха други машини. Няколко бролфи се мотаеха около изложените експонати. Повечето бяха на зряла възраст, но имаше и един не по-голям от Анакин тийнейджър. Оби Уан го изгледа от глава до пети, обръщайки внимание на червеникавокафявия му работнически гащеризон с множество джобове. Беше забелязал, че повечето бролфи не обичат да носят със себе си твърде много багаж. Явно това момче се различаваше от останалите и му харесваше да може да си мъкне малките притежания навсякъде.

Оби Уан Кеноби се усмихна сам на себе си. Едва ли тъкмо джедаите, които вечно обикаляха из галактиката с всичките си притежания на гръб или на кръста, имаха право да сочат с пръст към такива момчета. Той хвърли последен поглед към работилницата и понечи да се обърне, за да продължи по пътя си. Но за негова изненада

нещо друго там отново привлече вниманието му. Нещо може би в самата поза на младежа. Или пък в начина, по който се оглеждаше около себе си.

Или може би бе съвсем лек подтик от Силата. Оби Уан Кеноби сбърчи чело и задържа погледа си върху тийнейджъра, като същевременно двамата с Лорана продължаваха да си пробиват път в навалищата.

И забеляза как младият бролф небрежно се приближи до окачените на витрината форсажни камери, а в дланта му изневиделица се появи неголяма ножица. Като хвърли нехаен поглед към майсторите в работилницата, той сърчно преряза връзките, на които висяха две от камерите, хвана ги във въздуха и ловко ги пхна в гащеризона си. Миг по-късно ножицата също изчезна някъде и момчето бавно почна да се отдалечава от магазина. Вървеше с гръб към наблюдаващия го джедай и само след няколко крачки се сля с тълпата.

Оби Уан бързо хвана Лорана за рамото.

— Тийнейджър бролф в червеникавокафява дреха — й каза тихо, като кимна към посоката, в която бе изчезнало момчето. — Намери Анакин, открийте момчето и го проследете.

— Какво? — попита Лорана, вирайки се объркано в движещото се множество.

— Намери го и го проследете — повтори Оби Уан, докато се оглеждаше. От дясната им страна имаше тясна уличка, която разделяше десететажната сграда. — Тръгвай!

Все още видимо озадачена, Лорана кимна и забърза напред. Кеноби я проследи с поглед, докато видя как хваща Анакин и го заговаря. После се шмугна в малката пресечка, като заобиколи контейнерите за боклук. Двете сгради бяха високи най-малко към трийсетина метра — дори и да се опиташе да скочи с помощта на Силата, тази височина пак беше прекалено голяма за способностите му.

Ала разполагаше и с други възможности. Като се огледа в двете посоки на уличката, за да провери дали някой не го наблюдава, се присегна със Силата и направи първия скок.

Обувките му се оттласнаха в дясната стена на около четири метра над паважа. Оби Уан сви колене да поеме сблъсъка и преди да започне да пада, отново се оттласна още по-нагоре — този път към

лявата стена. С този скок успя да преодолее още няколко метра. След това продължи по същия начин да отскача наляво-надясно, изкачвайки се все по-нагоре.

Успя да стигне до покрива с минимални натъртвания по коленете. Едва горе усети, че мускулите на краката му го болят от прекомерното усилие. Без да обръща внимание на болката, се затича до ръба на блока и се просна по корем, за да погледне надолу.

От тук улиците изглеждаха също толкова пренаселени, колкото и долу. Оби Уан Кеноби извади предавателя си и набра честотата на Анакин.

— Скайуокър — отговори прилежният глас на Анакин. — Каква е тази история с някакво момче в кафява жилетка?

— Той открадна чифт форсажни камери от магазина, който подминахме — обясни Оби Уан, като прикриваше очите си срещу слънцето с ръка и се опитваше да намери младия крадец в множеството.

— Като онези, които се използват в реактивните шейни ли?

— Точно така — потвърди Оби Уан. — Но освен това могат да се използват и като подръчен материал в двигателната система на домашно изработени бойни ракети.

От предавателя се чу леко съскане.

— Разбрах — гласът на Анакин доби внезапна сериозност. — Видя ли в коя посока тръгна?

— От магазина се насочи на запад. Но е възможно да е свил в друга посока... Стой малко... — с тези думи той се наведе още малко през ръба на покрива, понеже нещо червеникаво привлече вниманието му. После силуетът се мушна под някакъв сенник. Оби Уан премести поглед към другата страна на навеса и миг по-късно видя момчето да излиза от там.

— Ето го! — каза той на Анакин. — Сега се е запътил на север.

— На коя улица?

— Нямам представа — призна Оби Уан. — Вие двамата къде сте?

— Тъкмо подминаваме едно здание с огромна синьо-златиста табела, реклама на някакви лекарства — обясни Анакин. — От другата страна на улицата има окачено зелено платнище...

— Да! Видях ви — прекъсна го Оби Уан, щом ги забележа. — Тръгнете по следващата улица отдясно и ще го видите една пресечка по-нататък.

Той проследи с поглед Анакин и Лорана, докато ускоряваха крачка. После отново съсредоточи вниманието си върху крадеца, като неколkokратно съжали, че не бе взел макробинокъла. Долу Анакин определено носеше своя, но това сега не можеше да му помогне.

— Оби Уан?

Оби Уан отново включи предавателя си.

— Кажи.

— Завихме на север — докладва му Анакин. — Мисля, че го виждам пред нас.

— Спрете за малко — заповяда Оби Уан. Някакъв доста едричък бролф беше излязъл от една витрина и пресрещна крадеца на тротоара. — Струва ми се, че сега ще се отърве от откраднатата плячка. Дай ми Лорана.

За миг в предавателя настъпи тишина.

— Да? — се дочу чистият глас на Лорана.

— Продължете няколко крачки напред — й каза Кеноби. — Крадецът има среща с някого. Един едричък бролф с тъмносин шарф и светлосиня куртка отдолу.

— Виждам го — потвърди Лорана. — Приближава се до него... Изглежда, разговарят за нещо...

— Момчето предава ли му дюзите? Възрастният ми пречи и не мога да видя.

— И аз не виждам от него — каза Лорана със стегнат глас. — Не мога... А, ето сега се разделят.

— Мълнии! — процеди Оби Уан през зъби, докато наблюдаваше как двамата бролфи се разделят и по-младият продължава на север по пътя си. — Видя ли дали му предаде дюзите?

— Не успях да забележа — каза Лорана. — Съжалявам!

Оби Уан се начумери, докато наблюдаваше как двамата бролфи поемат в различни посоки. Със сигурност по-възрастният бе имал достатъчно време и възможност да вземе форсажните камери. Проблемът беше, че през същото това време е могъл просто да потвърди, че плячката е подходяща. Или да огледа дали по петите му няма опашка, или пък да даде на момчето някакви нови напътствия. И

независимо в коя посока бе тръгнал едрият бролф, имаше и още една, напълно различна възможност. Цялата тази среща можеше просто да си е част от нормалното ежедневие на сенчестия свят на Барлок. Можеше да няма абсолютно никаква връзка с Пасел Аргенте и с параноичните страхове на Риске.

Но Риске бе очаквал проблемите да се появят именно от тази посока. А сега Оби Уан се бе натъкнал на нещо подозрително. Определено си струваше да проследи тази нишка.

И ето го сега — безсилен наблюдател от един висок покрив, на цяла пресечка разстояние.

— Ами тогава явно ще трябва да проследим и двамата — реши той и хвърли поглед към покривите на близките сгради. Само ако можеше да прескочи на следващия... И после на по-следващия... А после да намереше някоя бърза стълба или турболифт, за да слезе обратно до нивото на улицата...

Но, уви, посред бял ден в централната част на този пренаселен град съществуваше огромна вероятност някой да го забележи и да разкрие самоличността му. А още щом усетеха, че по петите им е тръгнал джедай, потенциалните атентатори щяха да потънат вдън предградията толкова бързо и толкова надълбоко, че даже и професионален ловец на глави, като Риске, нямаше да може да ги открие.

— Съгласна съм — каза Лорана. — Аз поемам по-възрастния.

Оби Уан се поколеба за миг. Лорана беше по-голямата от двамата ученици и на теория трябваше и да е по-подготвена. Ала той познаваше способностите и опитността на Анакин и беше уверен, че момчето би се справило с всякаква опасност.

От друга страна обаче, ако на Лорана изобщо не ѝ достигаше нещо, това бе именно самочувствие. Едва ли щеше да ѝ е от голяма полза да изпрати тъкмо нея след онзи тийнейджър, особено пред погледа на Анакин. Пък и в крайна сметка тя щеше само да проследи бролфа, а не да се спречква или да се сбива с него. Едва ли в това можеше да има нещо твърде опасно.

— Добре — съгласи се Оби Уан. — Вземи тогава преподавателя на Анакин. Той е свързан с моя директно. А ти му дай твоя. Каква е честотата ти?

Тя му продиктува номера си и после добави:

— Сега се разделяме. Ще се свържа с вас, когато бролфът стигне в леговището си.

— Добре. Кажи на Анакин, че ще го потърся веднага щом мога.

С тези думи Кеноби изключи предавателя си и се изправи на крака. После хвърли още един поглед през ръба на покрива и след това забърза към стълбището. Да, неговият ученик е напълно способен да се справи с всякаква опасност.

7.

Колкото и необичайно да беше, Анакин не бе успял да се забърка в нещо, докато чакаше Оби Уан Кеноби да дойде при него. През това време младият бролф бе продължил по пътя си, явно без да знае, че някой е по петите му.

По-рано Оби Уан бе забелязал, че квартал Патамийн обхваща както райони с богати имения, така и места с победни работнически жилища. Тийнейджърът сега се запъти към работническите жилища и най-после се пъкна във входа на един жилищен пръстен, който вече бе започнал да се руши.

Жилищните пръстени бяха стандартните градски структури, в които живееха бролфите. Състояха се от няколко къщи или блокове с апартаменти, подредени в кръг около една централна площадка, която служеше като основно място за отдых на живеещите в околните жилища. Тук обаче Оби Уан забеляза през руините на една вече съборена къща, че площадката бе превърната в нещо, което повече приличаше на обществено бунце.

— Малко ми напомня задния двор на Уато — промърмори Анакин и се надигна на пръсти, за да надникне. — А в момента там вътре се строят най-малко три различни неща.

— Според теб дали биха им трябвали форсажни камери за някое от тях?

— Трудно е да се каже — отвърна Анакин. — Тези отляво...

— Чакай малко — прекъсна го Оби Уан тихо. Беше усетил леко трепване в Силата...

— Може ли да ви услужим с нещо? — чуха един изпълнен с подозрителност глас зад гърба си.

Като държеше ръцете си така, че да се виждат, Оби Уан внимателно се обърна. Към тях се приближаваха трима възрастни бролфи. Бяха облечени с обикновени туники, които бяха доста износени, но спретнати и чисти.

— Не, благодаря — отговори той учтиво. — Просто ни направи впечатление строителната дейност там вътре и се чудехме какво ли е.

— А това какво ви влиза в работата?

— С моя млад приятел преди време правехме реактивни шейни — обясни Кеноби. — Него винаги са го привличали подобни неща.

— Така ли? — обади се един от другите двама бролфи, като изгледа преценяващо Анакин от глава до пети. — А разбираш ли нещо от Х-образни въздухозаборници?

— Самият аз никога не съм ги използвал — отвърна Анакин. — Но мога да ги инсталирам или да ги оправям, ако има проблем.

— Така ли? — повтори бролфът, но този път напълни гърдите си с въздух. — Дуетфгрин!

За момент настъпи кратка пауза. После тийнейджърът, когото бяха проследили дотук, се появи в дупката на жилищния пръстен и извика:

— Кажу, чичо!

— Тук тия човеци твърдят, че знаят как да оправят Х-образни въздухозаборници. Ти все още ли имаш проблеми с твоите?

— Не знам — отвърна тийнейджърът и мнително изгледа Оби Уан и Анакин. — Току-що си взех чисто нов регулатор на компресията. Сигурно с него ще мога да ги оправя.

Оби Уан потисна една лека гримаса. Ето какво бяха правили този младеж и по-възрастният бролф на пазара. Момчето му беше връчило откраднатите форсажни камери, а той в замяна му бе подарил нов регулатор. Но пък можеше и да е откраднал регулатора по-рано същия ден. В такъв случай дюзите сигурно все още щяха да са у него.

— Освен ако заборниците не ти създават проблеми с нестабилността при поемане на въздушния поток — подхвърли Анакин. — Какъв куплунг използваш? Двоен или троен?

— Двоен — отговори Дуетфгрин. — Не можех да си позволя троен.

— Дай да му хвърля едно око — предложи Анакин и се запъти към него. — Може ли? — добави, като погледна към учителя си.

Оби Уан на свой ред погледна въпросително към тримата бролфи.

— Разбира се, действайте — каза чичото на Дуетфгрин, като махна с ръка. — Колкото по-скоро тази ламаринена купчина се махне

от двора ни, толкова по-скоро съседите ще престанат да се оплакват.

— Благодаря — каза Кеноби и мислено зачеркна тези трима бролфи от списъка със заподозрените. Щом с такава готовност позволяваха на някакви непознати да им се ровят в задния двор, най-вероятно нямаха какво да крият. — Добре, Анакин, тръгвай. Недей да се бавиш обаче.

— Добре — отговори Анакин през рамо. Двамата с Дуефгрин вече бяха погълнати в някаква техническа дискусия. — Когато ти свършиш, и аз ще съм готов.

— Това май съм го чувал и преди — промърмори Оби Уан под нос, докато проследяваше с поглед как двамата тийнейджъри изчезват в дупката.

Имаше и още една възможност, разсъди той. Може би самият Дуефгрин се беше забъркал с групата на заговорниците, без непременно чичо му да знаеше нещо по този въпрос. Нямахше да е зле сега да използва заетостта на младежите и да се поразходи около жилищния пръстен, за да проучи с помощта на Силата дали някъде на това място нямахше нещо подозрително.

А после щеше да изтръгне Анакин от заниманията му с този Дуефгрин и заедно щяха да проверят какъв ли пък бе късметът на Лорана.

Лорана бе забелязала, че младият крадец напусна мястото на срещата с нехайна походка. У него не се долавяше никакъв признак на притеснение, че може да го следят. Сякаш изобщо не му пукаше от това.

Възрастният бролф обаче представляваше напълно различна гледка. Беше видимо напрегнат и непрестанно се оглеждаше подозрително във всички посоки. Само дето не носеше табелка с надпис „Притеснен съм“. На всеки десетина крачки хвърляше поглед през рамо назад, а при всяко следващо кръстовище пресичаше улицата от другата страна. На няколко пъти сменяше посоката или се спираше за минутка-две пред някой магазинерски щанд и се правеше, че разглежда стоката, докато в същото време тайно изучаваше идващите зад гърба му минавачи.

Поведението му беше толкова нелепо, че изглеждаше почти забавно. Но на Лорана не ѝ беше смешно. Риске беше професионалист и движенията му издаваха обиграност и вещина. Този бролф беше на другия полюс. Очевидно бе аматьор в конспиративните дела и това си личеше в нешколуваните му действия и липсата на каквато и да е изтънченост. А често именно дилетантите — с цялата им непресметливост, несъобразителност и непредвидимост — можеха да се окажат доста по-опасни съперници.

За щастие тъкмо дилетантите бе много по-лесно и да ги заблудиш. По време на обучението си за джедай Лорана бе успяла да усвои някоя и друга тънкость относно проследяването на хора. Затова през следващия час прибягна до почти всички заучени похвати. Променяше разстоянието между себе си и бролфа, шмугваше се в странични улички и входи, за да го изпревари, и периодично сменяше външния си вид, като ту вдигаше, ту сваляше качулката си или преправяше прическата си в най-разнообразни варианти.

В крайна сметка параноята на бролфа започна да се уталожва и лъкатушестата му походка постепенно се изправи и той се насочи на север. Лорана изостана колкото е възможно по-назад, като мимоходом забеляза как скъпата украса на жилищата и магазините край нея намаляваше все повече и повече. Навлизаха в един от по-бедните райони на квартала. Допреди малко по-богатите резиденции имаха високи до гърдите стени и огради, а тук вече ограниченията се маркираха от ниски плетове с гъста растителност. Тя забеляза, че неколцина от пешеходците тук носеха туники с отличителните белези на миньорската гилдия и повечето я оглеждаха, докато минаваше между тях.

На няколко пъти ѝ хрумваше да се обади на Оби Уан Кеноби и да го помоли за съвет или за помощ. Ала много повече ѝ се приискваше просто да се обърне и да се върне в познатата част на градския център, като остави всички заговори и контразаговори да бъдат разплетени от онези, които имаха повече мъдрост и опит.

Тогава обаче си поемаше дълбоко въздух, присягаше се към Силата за подкрепа и продължаваше напред. Един джедай не би трябвало никога да се обръща от пътя си просто защото му се е сторил труден или пълен с опасности.

Тъкмо минаваше покрай поредния нисък плет, когато внезапно усети леко предупредително трепване в Силата.

Въпреки обзелия я импулс да се спре и да се огледа, продължи спокойно напред. Смътното усещане за приближаваща заплаха все още беше прекалено неопределено и ако сега се спреше изведнъж, със сигурност щеше да се издаде на евентуалните врагове, че е усетила присъствието им. Само още няколко крачки, само една лека непредпазливост от тяхна страна — и щеше да може да вземе инициативата в свои ръце.

След малко търпението ѝ се възнагради. Няколко метра по-нататък усещането изведнъж придоби внезапни очертания. Зад гърба ѝ бързо я приближаваха двама бролфи и от съзнанието им се долавяше силна подозрителност. Тя усети тихия звук на метал, който се търкаше в плата на дреха...

И внезапно спря. Докато се обръщаше към тях, ръкавът ѝ за миг се закачи за ниския плет.

— Да? — попита тя любезно.

Бролфите премигаха от изненада и неуверено се спряха на няколко метра от нея. Лорана видя, че по-ниският носеше античен бластер, втъкнат отстрани до бедрото му. Той леко го притисна, сякаш с този жест можеше да го скрие от погледа ѝ. По-едрият имаше не толкова претенциозно, но не по-малко грозно оръжие — остра миньорска кирка.

— К'во правиш тук? — недружелюбно се поинтересува по-ниският.

— Това не е ли обществена улица? — попита Лорана в отговор.

— Не ти е мястото тук — изръмжа по-едрият и направи една крачка към нея, като стискаше кирката си неспокойно. — Какво търсиш тук?

— Че тук има ли нещо, което някой би могъл да търси? — продължи тя, усещайки как пулсът ѝ зачестява. Ето това беше. Някак си, макар сама да не знаеше точно как, разбра извън всяко съмнение, че именно тук някъде се спотайваше заплахата, която търсеше Риске.

Въпросът сега беше какво трябваше да предприеме. Очевидно тези двама бролфи — а даже и тримата заедно с онзи, когото беше преследвала досега — бяха само в периферията на съзаклятието. Ако сега измъкнеше лазерния си меч, това с нищо нямаше да ѝ помогне да

научи повече подробности за същината на тяхната конспирация, нито пък кой стои в дъното на всичко това. Най-важното в този миг беше някак си да успее да убеди тези двамата да я отведат до същинските ръководители. А за да успееше, най-напред щеше да се наложи да ги убеди, че е безобидна.

— Няма значение — каза тя, като направи крачка назад, задържайки се възможно по-близо до плета. — Ако държите, ще си тръгна.

— Не бързай толкова — предупреди я малкият бролф, явно придобил дързост от проявеното от нея притеснение. — Закъде се разшава?

— За никъде — каза Лорана. После направи още една крачка назад, надявайки се, че не е прекалено далеч от това конкретно парче на растителната ограда. — Просто си тръгвам, това е — добави небрежно и хвърли поглед настрани. За съжаление не бе успяла да забележи точно от коя къща се бяха появили двамата.

Явно беше налучкала посоката.

— Хвани я, Виссфил! — изведнъж отсече по-ниският бролф, като чевръсто извади бластера си и го насочи към нея неуверено. — Тя знае.

— Не знам нищо — възпротиви се Лорана и направи последна крачка назад, докато Виссфил се приближаваше към нея с вдигната кирка. — Моля ви, не ме удряйте!

Тя вдигна ръце към кирката, сякаш искаше да се предпази от предстоящия удар. И докато вниманието на Виссфил беше насочено нагоре към ръцете ѝ, а тялото му препречваше погледа на неговия спътник, тя се присегна със Силата, измъкна лазерния си меч изпод туниката си и го мушна навътре в хрусталака зад себе си.

— Вземи предавателя ѝ — нареди по-ниският бролф, докато Виссфил премести кирката в едната си ръка и разтвори дрехата ѝ с другата.

— Да, бе, знам! — тросна се Виссфил. Въпреки внушителния си размер и грубото държане изпитваше видимо притеснение да тършува с ръка по тялото ѝ. Като откри предавателя, го пъкна в джоба си и после, сякаш след кратко колебание, с бърз жест откачи целия ѝ колан, на който бяха окачени няколко торбички с храна и други

приспособления. — Няма оръжия — докладва и направи крачка назад. — Какво ще я правим сега?

— Ами сигурно ще трябва да я заведем при Пазителя — предложи другият. После посочи с жест към един от жилищните пръстени, към които тя бе погледнала по-рано. — Той ще знае какво да я прави. Тръгвай, човеко!

Докато пресичаха улицата, Лорана чу зад себе си лек звук и като се обърна, видя по-малкия бролф да измъква предавател от куртката си.

— Какво? — тросна се той.

Лорана не успя да чуе какво му казаха от другата страна, но лесно забеляза внезапната промяна в напрежението на бролфа.

— Добре — промърмори той и прибра апарата. — Промяна в плана — обяви той и като се приближи до Лорана, опря дулото на бластера в гърба ѝ. — Отиваме в онази къща ей там — и той кимна към една синкава полуразрушена постройка вляво от тях.

Лорана усети как гърлото ѝ се стяга. Постройката изглеждаше изоставена от години. Можеше да я водят нататък единствено за да проведат много по-сериозен разпит или за да ѝ затворят устата завинаги. От друга страна, изобщо не знаеха с кого си имаха работа. Тя можеше да продължи да играе по свирката им в очакване на благоприятна възможност, ослушвайки се за предупредителните признаци, че играта приближава към края си...

И докато същинското намерение на бролфа оставаше маскирано зад привидното му притеснение, зашеметяващият заряд премина на остри вълни през цялото ѝ тяло, като я завари напълно неподготвена. Преди още да си помисли за някое от възможните противодействия, на които я бяха обучавали, притъпяващата нервите струя стигна до всички кътчета на съществуването ѝ и Лорана потъна в пълен мрак.

— Е, какво? — изръмжа бролфът, който наричаше себе си Патриот.

Дориана не си направи труд да му отговори. Изправен пред прозореца, той наблюдаваше как Виссфил и брат му се придвижваха нагоре по неравния склон към рушащата се постройка, носейки безчувственото тяло на Лорана Джинзлър.

А тези двама идиоти едва не я бяха довели тук. Ако Дориана не бе гледал през прозореца в този миг и не бе видял навреме какво се канеха да направят...

Той изчака, докато групата се изгуби в една дупка на постройката. След това бавно и преднамерено се обърна към Патриот:

— Ако тази случка е показателна за нивото на вашата сигурност — започна той, като премерваше всяка дума, — тогава си е цяло чудо как досега не сте се озовали прикован към някой стълб на унижението.

— Няма никакъв проблем — настоя Патриот. — Това е просто един човек. Със сигурност тя не е имала време да предупреди приятелите си.

— А оръжия?

— Никакви — увери го Патриот.

Дориана сбърчи чело.

— Абсолютно никакви?

— Ние не сме малки деца, Пазителю — озъби се Патриот. — Знаем как да претърсваме за оръжие.

— Нямам ни най-малки съмнения — Дориана усети, че го полазват тръпки. Джинзлър най-вероятно бе оставила лазерния си меч у Кеноби или у Скайуокър, като е знаела, че ще издаде истинската ѝ самоличност. Дали това означаваше, че другите двама се навъртат някъде наблизо, за да се намесят при възможност?

Въпреки всички притеснения вече бе време да приключва това.

— Имате ли вече последните две форсажни камери? — поинтересува се той.

— Джомпфи току-що ги донесе — отговори Патриот. — Предал ги е на Мигрес, а той вече тръгна към мястото, където се сглобява ракетата. До час ще са инсталирани.

— А Джомпфи, предполагам, е онзи, по чиито пети се беше лепнала жената? — запита студено Дориана.

Очите на Патриот се свиха до тънки цепки.

— Нали вече уточнихме, че тя не може да ни навреди. Ние ще се изнесем от този жилищен пръстен веднага щом вие изпълните вашата част от сделката. Всичко е наред.

— Естествено — каза Дориана. Всичко беше наред. Само дете Джинзлър вече познаваше Джомпфи по лице, а и очевидно бе забелязала форсажните камери в ръцете му...

Той си пое дълбоко дъх и запази тирадата за себе си. Да, явно Патриот и неговите приятели конспиратори бяха пълни идиоти. Но пък и никой не му беше виновен. Сам си ги бе избрал.

— Все още не мога да разбера защо са ви необходими толкова много форсажни камери — каза Патриот, а в гласа му се прокрадна нотка на мнителност. — За една нормална ракета са нужни не повече от две.

— Една нормална ракета само ще направи кръгче високо над пазара, където органите за сигурност на магистрат Аргенте ще могат да я ликвидират преспокойно — отбеляза Дориана. — А оръжието, което съм планирал да ви подготвя, се нарича „стрела“. Това ще е лек снаряд, който ще лети на височина около метър над паважа, ще влезе право през парадния вход на централната административна сграда, ще прелети по коридорите до конферентната зала и там ще експлодира, погубвайки и настоящи, и бъдещи предатели накуп.

— Или поне така твърдите вие — каза Патриот, като в тона му все още се долавяше мнителност. — Никога не съм и чувал за оръжие, което може да си проправи път през коридорите на някаква сграда, без да бъде подкрепяно от командни дроиди.

— Понеже никое оръжие, за което ти си чувал, не е разполагало с моето специално направляващо устройство — каза Дориана, като измъкна от джоба си информационен чип. — Това нещо е способно да открие външния вход и после да намери крайната си цел независимо къде се е скатала тя.

— Без сензорните му емисии да бъдат засечени? — усъмни се Патриот, като пое информационния чип внимателно.

— Нито засичани, нито заглушавани — увери го Дориана. — То изобщо не се основава на онези сензорни честоти, които се прослушват от органите за сигурност.

Истината обаче бе, че информационният чип не разчиташе на каквито и да е сензори. Той не бе нищо повече от програмиран пространствен водач, чието предназначение беше да отведе ракетата по точната траектория, която самият Дориана бе начертал при първото си посещение на Барлок. По този начин, ако на другата сутрин Кбаот изневиделица решише да премести събранието в друга зала, ракетата щеше да се озове на напълно погрешно място, вместо самостоятелно

да потърси местоположението на групата преговарящи. Ето това вече би било доста смущаващо, да не кажем, дори катастрофално.

Но това развитие беше също толкова химерично, колкото и възможността Патриот и простодушните му конспиратори да осъзнаят, че в очите им се хвърля прах. От опит Дориана се беше уверил как нищо не би могло така лесно да впечатли доверчивите същества, колкото вълнението, че някой е решил да им повери екзотична технология.

— В такъв случай победата ни е в кърпа вързана — каза Патриот, като прехвърляше в пръстите си информационния чип с чувство на благоговение.

— Точно така — каза Дориана. — Едно последно уточнение тогава: възнамерявахте ли да се приберете вкъщи тази вечер след срещата?

— Естествено — отговори Патриот и леко сбърчи чело. — Имаме нужда от добра вечеря и добър сън...

— А после ще ги накараш да оставят домовете си и да заминат колкото може по-надалеч — прекъсна го Дориана. — От утре нататък всички вие ще трябва да прекъснете всякаква връзка със семействата и приятелите си.

При тези думи през цялото тяло на Патриот премина силна нервна вибрация от петите до темето му.

— Какво искате да кажете?

— Казвам, че от утре на обед, когато телата на магистрат Аргенте и на попечителя на гилдията Гилфроме лежат там мъртви, властите ще започнат масови проверки по домовете на всеки представител на гилдията ви — обясни Дориана хладно. — Тогава ти и приятелите ти вече не трябва да се намирате там и никой не трябва да знае къде могат да ви открият.

— За колко време?

— За колкото е необходимо — отвърна Дориана. — Недей да се лъжеш, Патриот. Отсега нататък ти и съзаклятниците ти ставате бегълци от закона. Ще страните и ще се криете от същите онези ваши сънародници, заради чийто живот и благоденствие сега залагате на карта своя живот — с тези думи Дориана повдигна вежди. — А ако смятате, че нямате достатъчно сили да платите тази цена, именно сега е моментът да се откажете от клетвата си.

Патриот се изправи в цял ръст, а решителността на лицето му видимо взе превес.

— Ще направим каквото е необходимо, заради нашата гилдия и нашите сънародници — каза той с твърд глас. — Ще заплатим цената вместо останалите.

— Тогава явно сте истински бролфи на честта — каза Дориана с тържествен тон.

За мнозина други перспективата да заживеят един живот на непрекъснато укриване бе достатъчна, за да се разколебаят от намеренията си. Ала за Патриот и неговите съзаклятници това евентуално нерадостно бъдеще само добавяше допълнителна тежест към усещането за благородство и слава на налудничавия им заговор. Което си беше и истинската причина Дориана да ги ввлече в цялата тази мисия. Наивни, гневливи и податливи на влияние, тези същества се бяха оказали съвършените пионки в плана му. Всичко щеше да е безвъзвратно изгубено и самият Дориана щеше отдавна да си е заминал, преди който и да е от тях да успееше да осмисли какво всъщност се случва. Ако изобщо и тогава го осъзнаеха.

— В такъв случай тук и сега ние заедно поемаме по пътя на славата и съдбата — продължи той. — До утре следобед тези предателски преговори ще бъдат погребани под праха на историята, а скъпоценните минерали на Барлок ще останат завинаги в ръцете на бролфите!

— И онези, които са намислили да ни предадат, ще вкусят цената на своето предателство! — допълни Патриот със същия тържествен тон. — Народът на бролфите ви е извънмерно задължен, Пазителю. Някой ден, заклевам се, този дълг ще бъде изплатен.

— А аз на свой ред полагам клетва, че ще се завърна, за да приема изплащането — каза Дориана, макар вътре в себе си да бе убеден, че нищо подобно нямаше да се случи. — Има само още една незначителна корекция, която се налага да внесе в ракетата след инсталирането на форсажните камери, а като свърша, ще трябва и самият аз да се подготвя подобаващо за предстоящото изкупление на народа на бролфите. Не забравяй да поставиш ракетата на абсолютно същото място, където се уговорихме. Само така ще сме сигурни, че тя е в защитата на сензорната сянка, която ще я опази незабелязана — а и

само от това място, допълни мислено Дориана, ракетата ще може да се устреми по своята предварително програмирана траектория.

— Няма проблем — обеща Патриот. — Тогава за нашата победа, Пазителю!

— О, да — каза тихо Дориана и се усмихна, — за нашата победа!

Още при първото им приближаване към чиския астероид на Кардас му бе направило впечатление, че базата тук е забележително добре скрита. Ала едва сега, когато пристигаха на това място за втори път, обърна внимание как точно командирът бе успял да постигне този изумителен ефект.

Вместо на повърхността базата бе вградена дълбоко във вътрешността на астероида. За да стигнат до нея, трябваше да минат през дълъг и усвоен тунел, който кормчията на „Брулец ястреб“ преодоля с доста по-висока скорост, отколкото се налагаше.

— Впечатляващо местенце — отбеляза Кардас на висок глас, стремейки се да прикрие чувството на притеснение, докато наблюдаваше как върховете на острите камъни прелитат покрай тях. — Такова строителство типично ли е за народа на чисите?

— Далеч не — отговори Траун. Гласът му звучеше странно, а той бе вперил поглед в основния монитор на мостика. — Повечето подобни бази се изграждат на повърхността. Но на мен ми се искаше именно тази да бъде по-труднодостъпна за потенциалните врагове.

— Едва ли е особено оригинална идея — вметна Кенто. Гласът му звучеше небрежно, но Кардас долови изписаното в очите му напрежение, докато наблюдаваше съсредоточено как кормчията направляваше кораба. — Направили сте този подход толкова труден, за да може всеки нападател да забавя скорост, когато се приближава към вас. Което пък, от друга страна, затруднява и самите вас, когато се налага да излизате или да кацате по-бързо. Но такава е цената на сигурността.

— Съществуват начини за преодоляване на този конкретен проблем — му каза Траун. — В момента отбранителната флота на чисите разработва абсолютно същата концепция на една друга база в доста по-голям и далеч по-комплексен мащаб от този... А, интересно!

— Какво? — запита Кардас.

— Подредбата на цветните светлинки, вплетени между маркировката на пистата за подход — започна Траун и посочи с пръст към стената пред кораба. — Означава присъствие на посетители в базата.

— Това хубаво ли е или лошо? — поинтересува се Марис.

Траун сви рамене:

— Зависи кои са посетителите.

След три минути корабът направи последен завой и тунелът пред тях разкри обширна кухня в пещерата. В далечния ѝ край лицето на скалите оживяваше от множеството светлинки на маркировката и мониторите. На различни докове бяха установени осем кораба. Пет от тях бяха същите чиски изтребители, които Кардас вече бе наблюдавал в действие. Други два изглеждаха като някакъв вид транспортни совалки, а осмият беше кръстосвач с размерите на „Брулещ ястреб“. За разлика от облите контури на военните кораби обаче тук преобладаваха големи плоскости и ясно очертани ъгли и ръбове.

— О! — възкликна Траун. — Гостите ни са от петата управляваща фамилия.

— По какво разбрахте? — заинтересува се Марис.

— По външния вид на кораба и по маркировките му — обясни Траун. — Мога също да определя, че този конкретен посетител притежава пряко, но периферно потекло.

— А *това* хубаво ли е или лошо? — попита Кардас.

— По-скоро нито едно, нито другото — каза Траун. — Петата управляваща фамилия има известни интереси в тези територии, но посещението им тъкмо в този момент най-вероятно е просто рутинна визитация. От друга страна, ако посетителят беше от първата или от осмата управляваща фамилия, идването би означавало, че ми носи някакво порицание.

Кардас хвърли озадачен поглед към Марис. Поричание?

— Вие, разбира се, ще бъдете мои гости на церемонията по приема — продължи Траун, докато „Брулещ ястреб“ се установяваше на един от празните докове. — Вероятно ще ви бъде интересно.

Думата „интересно“ според Кардас беше твърде, твърде мека.

Като начало беше самата зала, в която щеше да се състои приемът. Когато влязоха в нея, тя не представляваше нищо повече от огромно празно сиво помещение без всякаква украса, разположено в непосредствена близост до доковете. Ала с докосването на някакъв скрит бутон всичко това се измени само за броени минути. От всички стени се появиха цветни плоскости, като се разгънаха и се изпънаха в отвесно положение. От скрити в тавана отвори се спуснаха няколко драперии и започнаха да се веят около формирвания, които се извиваха подобно на сталактити и напомняха на Кардас замразени отломъци северно сияние. Плочките по пода нито се обърнаха, нито се пренаредиха, но въпреки това по тях се появиха сложни десени от разнообразни цветове. Страничният наблюдател оставаше с усещането, че тези светлини се процеждат от прозрачна горна повърхност. Някои от тях останаха без промяна или с леко пулсиране, докато на други места багрите се сменяха толкова бързо, че създаваха илюзията за течащи бързеи. Беше представен всеки възможен оттенък на спектъра, но определено предпочитаният цвят бе жълтият.

Представлението беше впечатляващо, но чисът и свитата му, които престъпиха прага минута по-късно, бяха още по-забележителни. Той прекрачи прага, съпроводен от двама по-млади чиси, всеки от които носеше тъмножълта униформа и имаше окачено оръжие на колана. Облеклото на водача се състоеше от няколко комплексни пласта на дълга сива роба с жълта яка и многобройни орнаменти във всички оттенъци на жълтия цвят. Макар да не бе много по-възрастен от Траун, новодошлият пристъпваше с гордост и величавост, сякаш бе роден да управлява. Движенията на ескорта му бяха отривисти и изпипани и Кардас остана с впечатлението, че между тях и четиримата снажни матроси в черна униформа зад гърба на Траун се провеждаше своеобразно съперничество за демонстрация на професионализъм.

Поздравът на Траун и отговорът на новодошлия, разбира се, бяха на чеунх. За пореден път Кардас изпита доволство, че успява да хване някоя и друга откъслечна дума. Тонът и потокът на речта наред с формалните жестове и движения създаваха усещане за древен ритуал, който му се стори особено вълнуващ.

Не така обаче се чувстваха двамата му спътници. С философското си отвращение от стигащата до високите етажи на властта корупция в Републиката Марис дори не се опитваше да

прикрива нетърпимостта си към такива формални церемонии. Затова сега наблюдаваше целия ритуал с благовъзпитано безразличие. Кенто пък от своя страна просто изглеждаше отегчен.

Церемонията приключи и двамата украсени в жълто чиси се върнаха обратно на пост пред входа на кораба си, а Траун покани с жест своя гост да се приближи към тримата корелианци.

— Може ли да ви представя аристокра Чаформбинтрано от петата управляваща фамилия — каза той, като превключи от чеунх на сай бисти. — А това са търговци от К'рел'я, посетители от далечен свят.

Чаформбинтрано каза нещо с доста рязък тон.

— Ако обичате, аристокра, на сай бисти — каза му Траун. — Гостите ни не говорят чеунх.

Чаформбинтрано отново изсумтя нещо на чеунх и от думите му угълчетата в устата на Траун се стегнаха едва забележимо.

— В настоящия момент аристокра Чаформбинтрано не е заинтригуван от възможността да общува с вас — преведе той. — Един от моите служители ще ви придружи до приготвената за вас квартира — той погледна Кардас и очите му леко проблеснаха. — Приемете извиненията ми!

— Няма нужда от извинения, командире — увери го Кардас и усети леко стягане в гърлото, докато правеше лек поклон към Чаформбинтрано. — Изобщо не е нужно.

Квартирата, която им бе подготвил Траун, беше досущ като каютата им на „Брулец ястреб“, но малко по-просторна. Този път обаче имаше две спални помещения, свързани с общ санитарен възел по средата. Кенто и Марис бяха отведени в едната спалня, докато Кардас бе настанен в другата. Той разгледа новото си жилище и за своя приятна изненада откри, че някой вече е донесъл всичките му дрехи и лични принадлежности от каютата му на „Ловеца на сделки“ и ги бе подредил прилежно в различни шкафчета тук. Очевидно Траун планираше да ги задържи като свои гости за по-дълго време.

Кардас обходи помещението няколко пъти, като се стараеше да не мисли за срещата с Чаформбинтрано и неприкритото му неодобрение на присъствието им. Около час по-късно един безмълвен

воин донесе пред вратата му поднос с храна. За момент Кардас се зачуди дали да не отиде при Кенто и Марис, но после реши да изяде храната си сам. Ако им потрябваше, сами щяха да го потърсят.

След това седна пред компютърния терминал и опита да намери лингвистичната програма с езиковия лексикон на чеунх, както му бе показал Траун на „Брулещ ястреб“. Процедурата проработи и на този компютър и Кардас се зае да изучава езика.

Едва пет часа по-късно, когато бе започнал да клюма пред монитора, друг чиски служител дойде да го вземе.

Отведоха го в някаква затъмнена стая, която приличаше досущ на предния наблюдателен триангулационен пункт на „Брулещ ястреб“. Тук обаче пространният илюминаторен прозорец гледаше към пещерата с доковете и Кардас видя далечните пламъци на нечии двигатели. Някакъв кораб се насочваше към изходния тунел.

— Добър вечер, Кардас — поздрави го Траун от едно кресло в другия край на помещението. — Надявам се, че денят ви досега се е оказал продуктивен.

— Сравнително продуктивен, да — потвърди Кардас, като се приближи до домакина си и се настани на друг стол до него. — Поработих малко върху езиковите си уроци.

— Да, знам — каза Траун. — Искрах още веднъж да ви се извиня за нетактичното поведение на аристокра Чаформбинтрано.

— Съжалявам, че той не ни хареса — каза Кардас, опитвайки се да бъде дипломатичен. — Лично на мен церемонията по приема наистина ми хареса и с нетърпение очаквах да бъда свидетел на още малко от традициите на чисите.

— Не беше нищо лично — увери го Траун. — Аристокра Чаформбинтрано смята, че вашето присъствие тук представлява заплаха за Господството.

— Може ли да попитам защо?

Траун сви рамене едва забележимо.

— За някои непознатото винаги крие опасности.

— И понякога имат основания — продължи мисълта му Кардас. — Но, от друга страна, вие, чисите, явно умеете да се грижите за себе си във военно отношение.

— Възможно е — каза Траун. — Понякога обаче се чудя... Кажете ми, при вас среща ли се разбиране по отношение на

концепцията за неутрализиране на потенциален неприятел, преди този неприятел да е успял да предприеме атака срещу вас?

— Искате да кажете нещо като превантивен удар? Да, определено.

— Значи този начин на мислене е широко разпространен сред вашите хора?

— Е, не знам дали „широко разпространен“ ще е най-правилната дума — уклончиво отговори Кардас. — Знам, че със сигурност има хора, които го смятат за неморално.

— А вие самият?

Кардас се смръщи. Той беше едва на двацет и три години и работеше за контрабандист, който обичаше да щипе хътяните. Какво знаеше той за делата във Вселената?

— Аз смятам, че ако човек тръгне да прави нещо подобно, преди всичко останало трябва много добре да провери дали въпросната заплаха реално съществува — произнесе той бавно. — Искам да кажа, че ще са нужни неоспорими свидетелства в подкрепа на това, че въпросният неприятел действително е замислил нападение срещу вас.

— А какво ще кажете за някого, който не планира да напада вас самите, но непрекъснато предприема атаки срещу други?

Вече беше очевидно накъде отива разговорът.

— Искате да кажете като вагаарите? — запита Кардас.

— Точно така — потвърди Траун. — Както вече ви споменах, досега те все още не са удряли чиска територия и нашата военна доктрина твърди, че следователно би трябвало да не им обръщаме внимание. Може ли обаче съществата, които са жертва на техните нападения, да претендират за военна намеса от наша страна? Или ние трябва просто да си седим настрана и да наблюдаваме безпристрастно, докато вагаарите ги грабят и ги поробват?

Кардас поклати глава.

— Задават въпроси, върху които се водят спорове още от зората на цивилизацията — той хвърли кратък поглед към профила на командира. — Да разбирам ли, че вие и аристокра Чаформбинтрано стоите на различни позиции по този въпрос?

— Аз и цялата чиска раса стоим на различни позиции по този въпрос — отговори Траун, а в гласа му се долови нотка на далечна тъга. — Или поне често изглежда така. Облекчение е да науча, че по

този проблем няма еднозначен отговор и сред други раси, а не само сред управляващите фамилии.

— Съобщихте ли на аристокра Чаформбинтрано за кораба на вагаарите? — попита Кардас. — На него сякаш имаше доста голяма плячка, събрана от множество различни култури.

— Съобщих му, но той не показа, че е особено заинтригуван. Според него военната доктрина не допуска абсолютно никакви превантивни нападения.

— Ами ако някоя от жертвите на този кораб е позната на вас раса? — предположи Кардас. — Ваши приятели или дори търговски партньори? Това би ли променило нещата?

— Искрено се съмнявам — каза Траун замислено. — Ние не извършваме почти никаква търговия извън собствените ни предели. Но все пак няма да е лошо да отидем и да разгледаме тези съкровища по-внимателно — с тези думи той наклони глава и продължи: — Вие бихте ли проявили интерес да помогнете?

— Разбира се — отговори Кардас. — Макар че не разбирам с какво точно бих могъл да ви бъда от полза.

— Вероятно ще можете да разпознаете някои произведения на изкуството — предположи Траун и се изправи. — Ако те нападнат и светове от вашата Република, тогава сигурно ще имате информация, която би могла да се окаже полезна.

— В такъв случай ще е добре също да поканите Марис и Кенто — Кардас също се изправи. — Те са пътували много повече от мен.

— Добро предложение — каза Траун и поведе госта си към изхода. — Това ще даде на капитан Кенто възможността да си избере кои от тези съкровища би желал да задържи за себе си — Траун леко се усмихна. — Кое то пък ще ни позволи да си съставим преценка за сравнителната стойност на тези предмети.

— Вие сте болезнено откровен, командире — отбеляза Кардас.

— Просто се уча да разбирам как разсъждават и действат другите раси — отговори Траун, а усмивката му угасна. — Вероятно тъкмо затова изпитвам толкова трудности с философията на безучастното изчакване вместо на превантивното действие.

— Вероятно е така — кимна Кардас. — Но ако мога да отбележа, искрено се съмнявам онези раси, на които помагате, да имат каквито и

да е възражения относно моралната страна на вашите превантивни действия.

— Това е вярно — съгласи се Траун, — макар че понякога благодарността им се изпарява доста бързо.

— Понякога — призна Кардас, — но невинаги.

8.

С дълбока въздиша Оби Уан изключи преподавателя си и го пъкна обратно в колана си.

— Още ли няма нищо? — попита го Анакин.

— Не — отговори Оби Уан и се загледа в смрачаващия се небосклон.

Вече започваха да се появяват звезди, а навсякъде около тях една по една се запалваха светлините в жилищата на бролфите. Градът се подготвяше за настъпването на вечерта.

Анакин промърмори едва доловимо:

— Трябваше да се опитаме да я потърсим по-рано.

— Нали се опитахме — му каза Оби Уан Кеноби. — Обаче тогава ти беше прекалено зает да си играеш с шейната на Дуефгрин, за да забележиш това.

— Извинете ме, учителю, но не си играех, а *работех* — обидено натърти Анакин. — А бролфът, когото търсим, се нарича Джомпфи, живее в жилищния пръстен „Покритият шубрак“ и май ще използва откраднатите форсажни камери за някакъв свой спидер, с който нелегално пренасял рислови пръчици за карфите.

Оби Уан изгледа своя ученик изненадано.

— Това пък кога успя да го научиш?

— Когато вие се размотавахте из квартала в търсене на насоки — отговори Анакин. Не беше лесно да демонстрира едновременно и обида, и самодоволство, но някак си успя да го постигне. — Чак тогава хлапето се отпусна и се разприказва. Струва ми се, че няма навика да се доверява на възрастните много-много — сбърчи той нос.

— Трябваше да ми кажеш това в мига, когато се добра до тази информация — скара му се Оби Уан и пъкна информационния чип с градската карта в електронния си бележник, за да зададе координатите на жилищния пръстен. — Или не ти е хрумнало, че Лорана може да е в беда?

— Напротив. Но също така ми хрумна, че ако ние двамата бяхме решили да изхвърчим от тук като на пожар, тогава Дуефгрин сигурно щеше да заподозре нещо и да се обади на Джомпфи — възрази Анакин.

— Не забравяй кой си, ученико — предупреди го Оби Уан.

Като че ли напоследък това предупреждение излизаше все по-често и по-често от устата му.

Анакин въздъхна театрално:

— Моите извинения, учителю!

На екрана на електронния бележник се появи карта, която им показва най-прекия път към жилищния пръстен „Покритият шубрак“.

— Ето го — Оби Уан наклони бележника пред очите на Анакин.

— Но това не е посоката, в която тръгна той, когато се разделиха с Дуефгрин — отбеляза момчето с безпокойство.

— Знам — каза мрачно Оби Уан. — Но за момента не разполагаме с нищо друго. Да отидем да хвърлим един поглед.

Районът, в който се намираше жилищният пръстен „Покритият шубрак“, не се различаваше от много други, които Оби Уан беше виждал по време на пътуванията си из Републиката. Мястото беше бедно, но чисто. Явно хората тук работеха усърдно и макар да не изкарваха много, работливостта им бе знак за гордост и честолюбие.

Беше чувал, че някои джедаи гледат на подобни места с пренебрежение и надменност. Самият той обаче предпочиташе да се движи тъкмо сред такива хора вместо сред достолепните обитатели на Корускант, които имаха многократно по-големи възможности и далеч по-лъкатушеща етика. Повечето обитатели на тези места се държаха приветливо и прямо, необременени от тайни политически амбиции или скрити копнежи за високи постове и власт.

Най-малкото, ако някой тук поискаше да те прониже в сърцето, щеше да го направи с нож, а не с лукава усмивка.

— Откъде ще започнем? — измънка Анакин, когато двамата се спряха пред един невисок плет от другата страна на улицата.

— Като за начало можете например да се махнете от пътя ми — промърмори непознат глас зад гърба им.

Оби Уан се извърна рязко, а ръката му се шмугна под туниката, където бе скрит лазерният му меч. Зад прикритието на един по-висок плет зад тях, край който бяха минали току-що, се показва едно лице.

Беше им необходимо само един поглед.

— Здравей, Риске — Оби Уан отпусна пръстите си около дръжката на меча си. — Да не очаква човек да те срещне точно тук!

— Взе ми думите от устата — отвърна Риске остро и кимна към вътрешността на растителното заграждение. — Бихте ли пристъпили в кабинета ми за минутка?

Оби Уан се огледа. В смрачаващата се улица вече почти не се мяркаха бролфи, а и в този момент никой не гледаше точно към тях двамата. Затова леко докосна Анакин по рамото и бързо прескочи през плета, приземявайки се от другата страна клекнал. Миг по-късно до него се озова и Анакин.

— Не се отказвате лесно, признавам — каза Риске, докато се приближаваше към тях ниско приведен. — Какво правите тук?

— Търсим бролф на име Джомпфи — обясни Оби Уан. — Този следобед е пратил едно момче до града, за да открадне и да му донесе чифт форсажни камери. Надявахме се да можем да го попитаме защо.

— Е, така и така ще разговаряте с него, защо не го попитате и за експлозивите, които наскоро изчезнаха мистериозно от един миньорски рудник, където случайно работи един приятел — каза Риске мрачно. — Или пък за системния стабилизатор, който друг негов приятел бил взел назаем от любителската шейна на шефа си. Или пък за цилиндрите от съединителна сплав, които тези дни някой е задигнал от една друга работилница. Да забелязвате някаква обща тенденция тук?

Оби Уан свъси вежди:

— Някой си стъкмява домашно изработена бойна ракета.

— Или две. Или три — добави Риске. — Пък и май няма много изгледи някой от нас да успее да поразпита Джомпфи по този въпрос, понеже заедно с побратимите му добре са се покрили.

— Прекрасно — отбеляза Оби Уан и надникна през оградата.

— М-да, тъкмо тази дума ми беше на езика — каза Риске. — И така, по какъв повод сте тръгнали да го търсите?

— Нашата приятелка, с която вече се познавате, го преследваше по-рано днес — обясни Оби Уан. — Впоследствие тя изчезна и

оттогава все не успявам да я открия по преподавателя.

— Лошо — каза Рiske. — Хубаво момиче, но без достатъчно офанзивна съобразителност.

— Ние все още не смятаме да я отписваме — каза Оби Уан през зъби. — Някаква представа, в коя дупка би могъл да се е покрил Джомпфи?

— Ако имах, едва ли щях да кисна точно тук. В момента мои хора следят всички центрове на миньорската гилдия. Но ако Джомпфи не иска да се прибере у дома, значи едва ли ще е толкова несъобразителен, че да цъфне на някое от тези места.

— Тогава какво правим? — запита Анакин.

— Това, което аз ще направя, си е моя работа. Смятам да се прибера в хотела, за да проверя дали мерките ни за сигурност са наред — каза Рiske. — Според мен се готвят да ударят тази вечер. Дуракритовите червеи винаги изчезват първи точно когато къщата предстои да се стовари върху главата ти.

— А може и да опитат да ударят градския административен център утре през деня — предположи Оби Уан.

— Едва ли — скептично каза Рiske. — Съмнявам се, че Джомпфи би дръзнал да напада място, където представители на собствената му гилдия преговарят за неговите права. Не, най-вероятно ще се цели в хотела или най-много в трасето между хотела и административния център утре сутрин.

За съжаление анализът на Рiske звучеше логично.

— Добре тогава — кимна Оби Уан. — Вие се погрижете за тези неща, а ние ще продължим да търсим Лорана.

— Късмет — поклати глава Рiske. — Знаете ли, когато по-рано се срещнах с нея, изпитах голямо изкушение да ѝ закача проследяващо устройство, за да знам дали няма случайно отново да ми се изпречи на пътя. Сега ми се иска да го бях сторил.

— И на нас ни се иска — каза Оби Уан. — Но явно ще трябва да се оправяме сами.

— Мислех, че джедаите са добри именно в това отношение — Рiske измъкна от джоба си информационен чип и им го подаде. — Това ще ви осигури директна връзка с моя преподавател, като същевременно ще закодира текста с моя лична програма за сигурност. Обадете ми се, ако чуете нещо, става ли?

— Няма проблем — потвърди Оби Уан и пхна картата в един слот на своя предавател.

Риске кимна едва забележимо и се запъти към улицата. Когато стигна досами края на оградата, надникна над плета и се огледа. После го заобиколи и се отдалечи с бърза походка.

— А сега какво? — запита Анакин.

— Най-добре да потърсим учителя Кбаот и да му разкажем какво се е случило — каза Оби Уан с неохота. — Вероятно двамата с Лорана си имат достатъчно добре изградена връзка, че да може да я засече чрез нейния отпечатък в Силата.

— Възможно е — каза Анакин недоверчиво. Двамата се върнаха в края на растителната ограда и отново излязоха на улицата. — Знаете ли, май не би било зле *всички* тук да почнем да носим проследяващо устройство...

Оби Уан му хвърли кос поглед:

— Мога веднага да се сетя най-малко за *един* човек, който трябва да носи такова устройство през цялото време — промърмори той под нос.

— Какво каза?

Оби Уан поклати глава:

— Аа, нищо. Нищо.

Когато най-после успяха да го открият по предавателя, Кбаот не беше никак доволен да го прекъсват. А като ги изслуша, това съвсем развали настроението му.

— За момент ще подминем факта, че сте се забъркали в ситуацията на Барлок противно на изричните ми нареждания — избоботи той и Оби Уан можеше даже да си представи как очите му проблясват изпод рунтавите му вежди. — Но най-лошото в случая е, че сте поставили живота на моята ученичка под заплаха.

— Разбирам гнева ви, учителю Кбаот... — започна Оби Уан.

— Гняв? — сряза го Кбаот. — Няма чувство на гняв, учителю Кеноби. Не и у един рицар джедай.

— Моите извинения! — каза Оби Уан, като с мъка се опитваше да потисне собственото си раздражение. Толкова драматична

ситуация, а този човек не се сеца за друго, освен да им цитира джедайския кодекс? — Подборът на думите ми беше неуместен.

— Така е по-добре — избоботи Кбаот. — А какво да кажем за вас, ученик Скайуокър? Какви са вашите съображения?

Оби Уан наклони преподавателя към момчето.

— Нищо особено не мога да добавя — каза Анакин. — Най-вече съм загрижен за сигурността на Лорана. Притеснявам се да не би вече да са я убили.

Няколко секунди Кбаот не отговори нищо.

— Не, жива е — накрая каза той. — Иначе щях да усетя смущение в Силата.

— Значи сигурно можете да определите къде е? — попита Анакин с надежда.

— Едното не следва непременно от другото — му каза Кбаот. — За съжаление не мога да я засека чрез нейния отпечатък в Силата. Учителю Кеноби, казахте, че сте разговаряли с момчето, което ги е снабдило с усилвателите. Възможно ли е той да знае къде е любимото скривалище на Джомпфи?

— Едва ли — каза Анакин. — Не ми се стори, че би могъл да участва в каквато и да е конспирация.

— Но все пак се познава с Джомпфи и е възможно да е виждал нещо в миналото, което би могло да ни насочи.

— Съмнявам се, че ще е склонен да го обсъжда с нас обаче — намеси се Оби Уан. — За него сме просто някакви непознати.

— Аз *попитах* ли ви дали ще бъде склонен?

Оби Уан усети как гърлото му се стяга.

— Да не искате да кажете да упражня сила върху съзнанието му?

— Не. Разбира се, че не — увери го Кбаот. Но Оби Уан разбра, че тези думи са насочени към Анакин. В действителност Кбаот искаше да каже точно това. — Ние сме бранители и пазители на слабите, а не техни потисници. Същевременно обаче е извършено престъпление срещу един джедай. Подобно деяние не би следвало да остава без последствия. Дори и ако Джинзлър е взела съзнателно решение да не се защитава — добави той мрачно.

Оби Уан се намръщи.

— Какво искате да кажете?

— Досега не са постъпили никакви сведения, че някъде в града е бил използван лазерен меч, учителю Кеноби — каза Кбаот търпеливо. — Нито пък до ушите ми са достигнали приказки за нечии отрязани крака или ръце. Лорана Джинзлър е все още ученик, но със сигурност съм успял да я науча, когато се налага, да не се дава без бой.

— Разбира се — каза Оби Уан, като през ума му мина едно внезапно предположение. Ако Кбаот беше прав, че се е предала доброволно на похитителите си...

— Благодаря за отделеното време, учителю Кбаот.

— Ще очаквам ученик Джинзлър да бъде до мен утре сутрин, когато предстои срещата с магистрат Аргенте и попечителя на гилдията Гилфроне — предупреди го Кбаот.

— Разбрах ви — кимна Оби Уан. После прекъсна връзката и окачи предавателя на колана си.

— И как смятаме да я открием? — поинтересува се Анакин.

— Учителят Кбаот сам ни насочи. Той е прав. Ако Лорана се е борила с нападателите, със сигурност щяхме да чуем слухове за подобна схватка. Но щом няма такива, следователно въобще не се е съпротивявала.

— Добре — каза Анакин, — и това означава какво?

— Означава следното: най-вероятно е преценила, че ако се предаде без много шум, би постигнала много повече, отколкото ако се впусне в битка — обясни му Оби Уан. — Сигурно се е надявала, че по този начин ще я отведат до самия център на конспирацията, където ще може да се запознае и с тези, които командват парада. Обаче...

Джедаят остави думата да увисне във въздуха, надявайки се, че Анакин сам ще се сети как да продължи мисълта му.

— Обаче те ще знаят, че би било истинска лудост да домъкнат джедай при ръководителите си — каза бавно момчето, — дори и да е само ученик.

— Именно! — кимна Оби Уан. — А кой е най-бързият начин да разберат дали някой като Лорана е джедай?

— Ако я пипнат с лазерен меч в ръка — отговори Анакин, а гласът му постепенно подхвана изпълнената с предпазлива надежда интонация на неговия учител. — Следователно трябва да се е отървала от него, преди да я пипнат!

— Точно така — потвърди Оби Уан. — И най-вероятно го е изхвърлила импулсивно, и то някъде близо до мястото, където са я похитили.

— Достатъчно близо, че да успеем да уловим излъчването от илъмския кристал! — довърши мисълта му въодушевено Анакин. — Но за да го засечем, ще трябва да се приближим доста близо до меча ѝ, нали?

— Така е, но поне знаем улицата, на която ще можем да се приближим достатъчно близо — отбеляза Оби Уан. — Ако тя и лазерният ѝ меч се намират в някоя от тези къщи, сигурно няма да успеем да засечем илъмския кристал. Поне не и ако се намираме някъде навън — той посочи по протежението на улицата, сега вече обгърната в мрак, който се нарушаваше само тук-там от мъждукащите улични лампи. — Ще започнем тук, от „Покрития шубрак“. Джомпфи е достатъчно умен да стои далеч от собствената си къща, но все пак е възможно да е постъпил наивно и да е влязъл в къщата на някой приятел. А ако не успеем тук да открием нищо, тогава ще тръгнем из по-бедните райони на квартал Патамийн.

— Понеже смятаме, че Джомпфи е свикнал с такива места?

— Не. По-скоро понеже там все още използват огради от плет, за да очертават границите на имота си — отговори Оби Уан. — Няма начин да скриеш лазерен меч в каменна стена, без на някого да не му направи впечатление. А ако не я намерим там, ще продължим с по-богатите райони. И накрая, ако е нужно, ще претърсим и другите жилищни квартали наоколо.

Анакин си пое въздух дълбоко.

— Добре. Аз съм готов, ако и вие сте готов.

— Хубаво — каза Оби Уан, — тогава освободи съзнанието си, мой млади ученико. Очертава се нощта да е доста дълга.

Кръстосваха кварталните улици вече цели няколко часа, когато Оби Уан най-сетне усети дългоочакваното трепване в Силата.

Бяха се доближили до мястото, където бе скрит лазерният меч на Лорана.

Той погледна косо към Анакин в очакване да види дали момчето също ще успее да долови това. Дори и наред такава драматична

ситуация възпитателните упражнения си оставаха част от живота на един ученик.

Трябваше да направят още три крачки, преди Анакин внезапно да забави крачка.

— Ето — каза момчето, — точно пред нас, леко вляво.

— Много добре — похвали го Оби Уан и си позволи да хвърли бегъл поглед около себе си.

До разсъмване оставаха най-малко още два часа, а всички къщи в квартала изглеждаха тъмни и притихнали. Явно обитателите им все още почиваха. Или поне повечето. Със сигурност конкретните обитатели, които търсеха двамата джедаи, си бяха съвсем будни.

— Не, недей да ходиш натам — каза той на Анакин и го хвана за рамото в мига, когато момчето се запъти към ниския плет, където лежеше скрит лазерният меч на Лорана. — Ето от тук, да заобиколим от другата страна. Бързо!

Двамата заедно прескочиха от другата страна на плета и миг покъсно се изгубиха зад него.

— Някой гледа ли ни? — промърмори Анакин, докато следваше учителя си в патешко ходене към лазерния меч.

— Ей сега ще разберем — отговори Оби Уан. — Каж ми, какво би направил ти, ако пазиш пленник и посред нощ нещо необичайно се случи някъде навън?

— Не знам — отвърна Анакин и сбърчи вежди, докато си представяше ситуацията. — Зависи колко необичайно е онова, което се случва.

— Нека да видим — Оби Уан се присегна със Силата и от разстояние включи лазерния меч на Лорана.

С приглушено съскане зеленото острие изведнъж се показва и разцепи тъмнината с неочаквана яркост. По меката пръст покапаха няколко малки листа, отсечени от вейките, но дръжката остана здраво заклещена между по-големите клончета.

— А сега ще проверим кой не спи в този квартал — каза Оби Уан.

Не им се наложи да чакат дълго. След минута-две вратата на една от къщите от другата страна на улицата се отвори и от вътре се показва самотен бролф. Той се огледа подозрително, а очите му

притеснено се стрелкаха бързо наляво-надясно. Не видя никого и закричи през улицата към яркия меч.

Когато стигна до него, за миг се спря неуверено. После се наведе и предпазливо провря ръка през плетеницата от клони и листа, за да го измъкне. След това се изправи и като държеше меча на една ръка разстояние, го повъртя внимателно насам-натам. Очевидно се опитваше да разбере откъде се изключва.

— Нека да помогна — обади се изведнъж Оби Уан, изправяйки се в пълен ръст зад плета, и в същия миг се присегна със Силата и изключи лазерния меч.

Бролфът реагира удивително бързо. Почти в същия миг, когато острието на меча изчезна, той отскочи настрана, запокити дръжката на меча в лицето на Оби Уан и с обигран жест измъкна бластер изпод куртката си.

Реакцията му бе бърза, но наивна. Срещу него стоеше джедай с отработени рефлексии. Преди бролфът да се приготви за скок, Оби Уан вече бе извадил собствения си меч. Присегна се със Силата, хвана меча на Лорана и след това включи своя, внимателно отбивайки един изстрел от оръжието на бролфа нагоре към звездното небе.

Бролфът продължи упорито да стреля в него с праволинейната наивност на боен дроид. Оби Уан бързо премина в боен режим, вниманието му се насочи изцяло напред и той се остави на Силата да направлява ръцете му в отбиване на изстрелите, като междуременно напредваше крачка след крачка към своя противник.

И тогава независимо от фокусираното напред внимание той смътно усети как от другата страна на улицата се случва нещо. Бролфът очевидно също видя или чу нещо, понеже за частица от секундата вниманието му се раздвои и той отклони погледа си.

Тъкмо от тази възможност се нуждаеше и Оби Уан. Като направи доста дълъг скок напред, той завъртя меча си с кратък и точно премерен удар, разрязвайки бластера на противника на две.

Бролфът го бе нападнал доста бързо. А сега с не по-малка скорост захвърли остатъка от бластера на паважа и си плю на петите, доколкото можеха да го носят късите му крака. За миг Оби Уан се зачуди дали да не го последва, но после размисли и се обърна към къщата, от която бе излязъл.

И едва сега осъзна, че Анакин вече не е зад гърба му.

— Мълнии! — изруга той полугласно и се затича.

Някъде във вътрешността на къщата видя приглушено синьо блещукане и когато приближи до откритата врата, от вътре чу и познатия звук от лазерния меч на ученика си. Оби Уан забърза и пристъпи вътре.

Откри Анакин в една от вътрешните стаи. Стоеше над отпуснатото тяло на Лорана, а лазерният му меч бе изправен в отбранителна позиция към двама бролфи, които се бяха свили в ъгъла. Трети бролф лежеше безжизнен на пода, а до него се търкаляха остатъците на бластер.

— Учителю — Анакин безуспешно се опитваше да си придаде спокоен вид. — Открих я.

— Виждам — Оби Уан изключи лазерния си меч и коленичи до младата жена. Дишането и пулсът ѝ бяха бавни, но ритмични. — Какво сте използвали върху нея? — той се обърна настоятелно към бролфите в ъгъла.

Никой не отговори.

— Не видях нищо, когато влязох — вметна Анакин.

— Значи сигурно е все още у тях — Оби Уан мина покрай своя ученик, включи меча си и започна застрашително да се приближава към тях.

Подобно на бролфа, с когото се беше срещнал навън, никой от двамата не изпитваше особено желание да се превръща в герой.

— В него е! — проговори единият бързо и сръга с пръст своя събрат по хълбока.

— Да, ето го — потвърди другият и като измъкна една спринцовка от вътрешния си джоб, я подхвърли пред краката на Оби Уан.

— О, благодаря! — каза джедаят учтиво. — Нека да добавим и предавателите ви към тази купчина, става ли? А, и всички оръжия, ако обичате.

След миг до спринцовката изтрополиха два предавателя и чифт дълги ножове.

— Какво да правим с тях? — запита Анакин.

— Зависи какво са използвали, за да я упоят — каза Оби Уан застрашително, като отново изключи лазерния си меч и вдигна спринцовката от пода. Както и очакваше, по нея нямаше надпис. Затова

реши да прибегне до джедайските си техники за усилване на сетивата, капна една малка капка от течността на ръкава си и внимателно я помириша.

Беше му достатъчен само един опит.

— Няма проблем — успокои той Анакин и постепенно отпусна сетивата си. — Упойката не е твърде силна и определено не е отрова. Когато се разсее, тя ще се оправи — той поклати глава и се обърна към бролфите: — Което пък означава, че тези двамата не ги грози обвинение в убийство. Или поне докато ракетата им не се взриви.

И двамата затворници започнаха видимо да треперят при споменаването на думата „ракета“.

— Ние нямаме нищо общо! — плачевно занарежда единият. — Идеята беше на Филвиан. Негова и на оня човек...

Оби Уан сбърчи вежди. Във всичко това имаше забъркан човек!?

— Какъв човек? — попита той настоятелно. — Как се казва?

— Нарича себе си Пазителя — каза бролфът. — Само това знам.

— А как изглежда?

Бролфът погледна безпомощно към своя събрат.

— Като... човек — каза вторият бролф и помахаше неопределено.

— Дали не им трябва малко повече мотивация да говорят, учителю? — обади се Анакин с твърд глас.

Оби Уан потисна напирещата си усмивка. От личен опит знаеше, че изречените от четиринайсетгодишно хлапе заплахи рядко вършат работа.

Очите му обходиха мъртвия бролф на пода на помещението. Но пък в този случай можеше и да постигнат целта си.

— Не се притеснявай — каза той на Анакин. — Вероятно тези двамата, така или иначе, няма да могат да го опишат.

— Но се обзалагам, че Риске ще успее да измъкне нещичко от тях — предложи Анакин.

В продължение на един дълъг миг Оби Уан се поколеба пред изкушението. В края на краищата целият този заговор си беше замислен против магистрат Аргенте. Затова не би било прекалено неуместно, ако просто предадат тези пленници на хората на Аргенте за разпит. Ала той знаеше, че джедаите не трябва да се поддават на такива изкушения.

— Ще го предадем на градската полиция — реши той и измъкна предавателя си. — А после явно ще се наложи да изчакаме Лорана да се събуди. Може би тя ще успее да ни каже повече.

— Искате да кажете, че ще ги чакаме тук? — начумери се Анакин.

— Разбира се — отговори Оби Уан със стегната усмивка. — В крайна сметка може пък и тук да се появят този Филвиан или Джомпфи, или Пазителят...

— Вярно — съгласи се неохотно Анакин. — Ако имаме късмет.

Вагаарският кораб бе акостирал от външната страна на астероида в системата Крустай на около четвърт обиколка от изхода на тунела за достъп към базата. Траун остави свой чиски воин пред командното табло и заедно с тримата корелианци взе една транспортна совалка, за да излезе навън и да се прехвърли на него.

За огромна изненада на Кардас телата на вагаарските войници все още лежаха нахвърляни, където ги бе сварила смъртта по време на битката.

Очевидно Кенто също не беше особено въодушевен от гледката.

— Все пак не смятате ли по някое време да поразчистите тази палуба, а? — запита той погнусен, докато си пробиваха път по коридора към стаята със съкровищата.

— По някое време, да — увери го Траун. — Но първо искаме да понаучим малко за военната тактика и стратегия на неприятеля. За тази цел трябва да знаем точно къде е стоял всеки един войник и каква позиция е заемал, когато го е настигнала смъртта.

— А не трябваше ли да оставите кораба на някое място, където няма да бие толкова много на очи? — поинтересува се Марис.

Кардас забеляза как тя стискаше Кенто здраво под ръка. Явно този път от гледката ѝ прилошаваше много повече, отколкото при първото идване тук. Някак си от това му стана малко по-леко.

— По някое време ще го преместим и в базата — каза Траун. — Но първо е необходимо да проверим дали в него няма никакви неустойчиви двигатели или повредени оръжия.

Подобно на коридорите съкровищницата изглеждаше по абсолютно същия начин както когато я бяха видели при пленяването на

кораба. Само дето сега там имаше неколцина чиси, които се мотаеха между откраднатите съкровища и сигурно правеха сензорна инвентаризация на различните предмети.

— Разпръснете се — нареди Траун на корелианците — и вижте дали можете да намерите нещо, чиято конструкция ви е позната.

— Например различни видове валута? — запита Кенто, докато се оглеждаше из залата.

— Или пък намеквате за огнени камъни? — вметна Марис.

— Говорех предимно за произведения на изкуството — поясни Траун. — От тях можем да научим много повече, отколкото от парите или от бисерите.

Кенто изсумтя:

— Да не очаквате, че някъде тук ще намерим касови бележки за стойността им?

— Имах предвид най-вече произхода на съответните произведения на изкуството — каза Траун и махна с ръка към една купчина сглобени муфи. — Ето тези например най-вероятно са изработени от същества с допълнителна става между китката и лакътя, чието зрение улавя цветовете предимно от ултравиолетовата част на спектъра.

Кенто и Марис си размениха бърз поглед.

— Фрунчите? Така ли смяташ? — предположи Марис.

— Да, бе! Точно така — изсумтя отново Кенто и изгледа Траун с подозрителен поглед. После откачи ръката на Марис от себе си и се приближи да разгледа муфите.

— Какви са тези фрунчи? — запита Кардас.

— Фрунчетан-сай — обясни Марис. — Имат си няколко колониални свята във Външния ръб. Рак ги нарича фрунчи, понеже...

— Да ме вземат мътните! — изруга наред думите й Кенто, наведен над купчината муфи. Главата му бе наклонена встрани.

— Какво? — запита Марис.

— Той е прав! — възкликна Кенто озадачен. — Наистина са подписани на официалния изказ на фрунчите — той се обърна отново към Траун, а на лицето му беше изписано искрено недоумение. — Май по-рано заявихте, че никога не сте навлизали в територията на Републиката.

— Доколкото знам, не — отвърна Траун. — Но физиологичните черти на автора просто изпъкват, когато внимателно наблюдавате произведението му.

— За вас може и да изпъкват — изръмжа Кенто и отново впи поглед в муфите, — но за мен съвсем не е толкова очевидно.

— Нито пък за мен — вметна Марис като ехо.

Траун повдигна вежди и се обърна към Кардас:

— Ами за вас, Кардас?

Кардас се вгледа внимателно в творбата, като се опитваше да разбере кои незабележими детайли са довели Траун до заключенията му. Но не успя да намери нищо.

— Съжалявам...

— Сигурно просто сте извадили късмет — предположи Кенто и като заряза муфите, коленичи до една сложна синьо-бяла статуетка. — Да видим сега тук. М-да, така и си мислех — той се изправи и погледна Траун през рамо. — А какво ще кажете за този?

В продължение на един дълъг миг Траун мълчаливо изучаваше статуетката, като от време на време повдигаше глава и очите му се зарейваха в неопределена посока, сякаш търсеше вдъхновение.

— Авторът е хуманоид — продума той най-сетне. — Но пропорциите му са малко по-различни от пропорциите на чисите и корелианците. Или торсът му е по-широк, или ръцете му са по-дълги от нашите — той присви очи. — В емоционалното му състояние освен това има някаква отдалеченост. Бих предположил, че представителите на неговата раса изпитват едновременно влечение, отвращение и дори боязън от физическите предмети, сред които обитават.

Кенто бавно изпусна дъха си.

— Не мога да повярвам на ушите си! — опули се той. — Това тук е дело на пашви...

— Не се сещам да съм ги чувала — отбеляза Марис.

— Имат си една система в покрайнините на Дивия Космос — обясни Кенто. — Ходил съм там няколко пъти. За тяхното изкуство си има малък, но стабилен пазар, и то предимно сред системите на Корпоративния сектор.

— Какво искаше да каже командир Траун по отношение на страха от физически предмети? — поинтересува се Кардас.

— Техният свят е осеян с хиляди каменни колони — обясни Кенто. — Повечето от най-добрите хранителни произведения растат по върховете им. За съжаление тези места се обитават и от един доста неприятен летящ хищник. И той е достатъчен за... ъ-ъ... за онова, което разказа току-що командир Траун.

— И всичко това го разбрахте от една-единствена статуетка? — почуди се Марис и загледа Траун с озадачен поглед.

— Всъщност не съвсем — отговори чистът. — Тук се намират... нека да видим... най-малко още дванайсет примера от тяхното художествено изкуство — и той посочи към две други купчини в далечния край на залата.

— Сигурен ли сте? — навъсено запита Кардас и се приближи да разгледа отблизо въпросните статуетки и рисунки.

— Изработени са от различни художници — обясни Траун, — но са от една и съща раса.

— Това наистина е шантаво — отбеляза Кенто и поклати глава. — Като някакъв налудничав джедайски похват.

— Джедайски? — повтори Траун.

— Джедаите са пазителите на мира в Републиката — обясни му Марис. — Вероятно именно заради тях сме успели да се задържим заедно толкова дълго. Те са много могъщи, но и много благородни.

Кенто улови погледа на Кардас, а носът му леко се сбърчи. Кардас знаеше, че неговото отношение към джедаите бе доста по-ниско от това на приятелката му.

— Звучи интригуващо — върна темата Траун към статуетките. — Допускам, че въпросните пашви не биха проявили прекалено много съпротива срещу набезите на вагаарите?

— Така е — потвърди мрачно Кенто. — Те са доста сговорчива раса. Напълно загубени във военно отношение.

— А вашата Република и нейните джедаи не смятат за необходимо да ги защитават?

— Джедаите така и така са се пръснали надлъж и нашир и съвсем са оредели — каза Кардас. — А и освен това Дивият Космос политически не спада към Републиката.

— А дори и така да беше, правителството е прекалено заето да разрешава собствените си междуособици, за да може да се занимава с

подобни незначителни ситуации на живот и смърт — отбеляза Марис с явно доловима горчивина в гласа.

— Разбирам — кимна Траун. — Е, добре. Нека да продължим нашето изследване. Моля ви, уведомявайте ме, ако откриете още нещо от вашите райони — с тези думи той се обърна към Марис: — А докато се занимаваме с всичко това, може би вие ще ми разкажете малко повече за тези ваши джедаи.

9.

— Попечителят на гилдията Гилфроме е тук — долетя тихо гласът на Анакин от преподавателя на Оби Уан. — Тъкмо се качва по стълбището към източния вход.

— Магистрат Аргенте също пристигна — отговори му Оби Уан, докато наблюдаваше през западната порта на административната сграда как Аргенте изкачваше една по една стълбите, заобиколен от всички страни с бдителни телохранители. — Виждам също Кбаот и Лорана, които идват насам през пазара.

— Значи опасността премина? — попита Анакин.

Оби Уан Кеноби замислено се потърка по бузата. Очакваното нападение срещу магистрат Аргенте не се бе състояло през нощта, нито пък по време на придвижването му насам, към конферентния център. А сега, когато на сцената се появяваха и представителите на миньорската гилдия, конспираторите бяха изпуснали и последната си възможност да ударят. Поне до приключването на преговорите.

— Поне засега — отвърна Оби Уан. — Но все пак бъди нащрек.

Аргенте и хората му стигнаха до горния край на дългото стълбище и Оби Уан сведе глава в поздрав. Групата го подмина бързо, без да отговори на поздрава му, и изчезна в сградата. Като потисна надигащото се негодувание, Оби Уан насочи вниманието си към Кбаот и Лорана, които в този момент започваха да се изкачват по стълбището. Забеляза, че Лорана изглежда леко пребледняла, а в стъпките ѝ личеше несигурност. Лицето ѝ обаче изразяваше решителност и когато двамата стигнаха до горния край на стълбището, тя му се усмихна с едва прикрито неудобство.

— Учителю Кеноби — каза тя и му кимна, — така и нямах възможност да ви се отблагодаря подобаващо за онова, което двамата с ученик Анакин сторихте за мен вчера.

— А и не сега е моментът да го правиш — сръза я Кбаот. Въпреки това в очите му се четеше едва забележима нотка на благодарност, когато погледите на двамата рицари джедаи се

срещнаха. — Опасността все още не е отминала нито за самите преговарящи, нито за техните преговори. Остани тук с учителя Кеноби и се оглеждай за познати физиономии в тълпата.

— Слушам, учителю Кбаот — сведе глава Лорана.

Кбаот кимна още веднъж на Оби Уан и след това закрочи припряно през вратата, оставяйки двамата сами.

— Как се чувстваш? — попита Оби Уан.

— Много по-добре, благодаря ви. В действителност обаче не мисля, че ще мога да бъда особено полезна тук — добави тя и се обърна към пазара, който се простираше пред очите им. — Успях да зърна едва трима от съзаклятниците.

— Това значи, че си виждала с трима повече, отколкото повечето от нас. Разбира се, без да броим онези, които вече се намират в плен.

— Може би залавянето им е подплашило останалите и са се разбягали?

— Възможно е да ги е накарало да преосмислят нападението с ракета. Но едва ли ще се откажат и ще вдигнат ръце ей така. На мен ми изглеждат доста обсебени от мисълта, че Корпоративният алианс се опитва да откъдне богатствата на планетата им. А когато е обсебен от нещо, човек престава да се вслушва в гласа на разума. Натрупаният гняв и инерция ще ги мотивират да доведат тази борба докрай.

Лорана поклати глава.

— Боя се, че не мога да разбера този начин на мислене...

— Трябва да се научиш да го разбираш. Обсебен от нещо може да се окаже и най-стабилният човек, и то поради най-благородни мотиви — той махна с ръка. — Но все пак, при положение че на тази врата пазим двамата с теб, а на другата са Анакин и Риске, докато същевременно небето над нас, и мястото непрекъснато се наблюдава от местната полиция и от силите за сигурност на Корпоративния алианс, едва ли има за какво да се притесняваме. Със сигурност ще успеем да спрем всичко, което са намислили да хвърлят по нас.

— Надявам се, че сте прав — промълви Лорана несигурно. — В противен случай учителят Кбаот няма да ни остави да разберем как е завършило всичко.

Седнал на балкона в хотелската си стая, Дориана наблюдаваше събитията долу със самодоволна усмивка. Играчите се бяха събрали и бе време представлението да започне. Той вдигна предавателя си и като го включи, въведе необходимия код за активиране. След това го остави настрана и се настани удобно, за да наблюдава събитията.

Независимо че се бе присегнала нащрек със Силата, Лорана разбра, че нещо се случва, едва когато в далечния ляв край на пазара настъпи някакво раздвижване. В един миг тълпата от купувачи започна да се отдръпва от един павилион.

— Нещо става — каза тя и посочи нататък.

Едва бе изрекла това, когато павилионът внезапно избухна с ослепителен блясък, последван от гъст дим.

— Внимавай! — извика Оби Уан.

Зад гърба си Лорана чу познатото съскане, когато той включи лазерния си меч. Тя също измъкна своя и го активира, като през цялото време се опитваше да види нещо през увеличаващата се димна завеса. Доколкото можеше да забележи, нищо друго не се случваше там.

— Отдясно! — изведнъж извика Оби Уан.

Лорана насочи поглед към другия край на пазара. И за свой ужас забеляза как някакъв сребърен цилиндър се промъкваше през един павилион, летейки на не повече от метър над паважа.

Идваше право към тях.

— Поемам го — тя бързо скочи напред, за да пресрещне цилиндъра, заемайки отбранителна позиция с лазерния си меч.

Защитната техника срещу нападение по въздух бе упражнение, което Кбаот бе набивал в главата ѝ в продължение на дълги и изтощителни часове. Зад гърба си тя усети как Оби Уан бързо се премести вдясно и зае позиция, с която да ѝ оказва подкрепа. Тя успокои дишането си и фиксира поглед в приближаващата ракета, като се опитваше да не мисли какво ще се случи, ако с удара си случайно детонираше бойната глава.

Миг преди ракетата да стигне до нея обаче, предницата ѝ ненадейно се разцепи и от там избухна гъст заслепителен облак, докато в същото време мътна струя от черна течност се изстреля право към лицето ѝ.

Лорана здраво стисна очи и инстинктивно отскочи настрана. Докато падаше, усети как ракетата преминава покрай тялото ѝ. Тя удари с меча си през гъстия дим с всички сили, опитвайки се на сляпо да определи посоката. Но тъй като бе изгубила равновесие, още докато лазерният ѝ меч разцепваше гъстия въздух, разбра, че е замахнала твърде късно. Някъде зад гърба си чу жуженето от меча на Оби Уан, който явно също правеше опити да удари преминаващия цилиндър. В същия миг обаче ревът на ракетата се промени от задействането на свежи дюзи. Лорана усети горещината от отходните газове край себе си и разбра, че той също не бе успял да засегне ракетата.

— Бързо! — извика Оби Уан.

Една ръка я грабна за рамото и в следващия миг двамата вече тичаха през горещината и разсейващия се пушек от въздушната струя на дюзите. Лорана премига и се насили да отвори очи, пренебрегвайки паренето от черната течност, която я бе опръскала. Успя да зърне как ракетата се хвърля напред-назад по широкия централен коридор. Далеч в дъното видя Анакин и Риске, които тичаха насам от другата врата. В ръката си Анакин стискаше включен лазерен меч, а Риске беше насочил бластер напред и стреляше безуспешно. Като пусна рамото на Лорана, Оби Уан заключи меча си в активно положение и го запрати към ракетата.

Ала в мига, когато въртящото се зелено острие достигаше дюзите ѝ, ракетата внезапно се гмурна надолу и направи рязък завой вляво. Лорана усети как Оби Уан се протяга със Силата, за да даде нова насока на меча си. Но в същия миг разбра, че опитът му ще закъснее.

Което означаваше, че им остава само една последна възможност. Тя стисна очи, присегна се напред със Силата и насочи цялото си съзнание към своя учител. „Учителю Кбаот! — изпрати тя мисловно съобщение към залата зад парадния свод. — Опасност! Опасност! Опасност!“

В този миг ракетата се шумугна през арката, а Лорана хукна с всички останали по коридора след нея. Успя да настигне Оби Уан в мига, когато той пресичаше оставения от ракетата отвор, и го премина заедно с него. А като пристъпи вътре, пред очите ѝ се разкри поразителна гледка.

Насядали в двата противоположни края на масата, представителите на миньорската гилдия и на Корпоративния алианс се бяха извърнали в столовете си и се взираха със смесица от смайване, удивление и смущение в ракетата, която бе нарушила формалните им дебати. По средата между тях, полуизправен в собствения си стол, Кбаот бе протегнал ръка с дланта право напред срещу ракетата. От очите му сякаш излизаха искри.

Самата ракета обаче вече не се движеше. Висеше замръзнала във въздуха наред стаята между парадния свод и масата за преговори, а форсажните ѝ камери безпомощно бълваха огън назад, неспособни да преодолеят желязната хватка на Кбаот със Силата.

— Запазете спокойствие! — извиси глас джедаят. От думите му лъхаха власт и авторитетност. — Значи определени сили си въобразяват, че знаят по-добре кое е най-доброто и най-справедливото за Барлок, така ли? Че ако нищожното им покушение постигне успех, те ще излязат крайните победители? Че аргументите на насието превъзхождат авторитета на правосъдието?

Дюзите се изкашляха за последен път и замряха, а ракетата продължи да виси на същото място във въздуха.

— Благодаря ви, учителю Кбаот! — каза Оби Уан и се запъти към обезвредения цилиндър.

— Задръжте малко, учителю Кеноби — заповяда му Кбаот остро. После бавно изгледа седящите от двете му страни и продължи: — Ето как изглеждат аргументите на нашите нападатели, магистрат Аргенте и попечител Гилфроне. А какво смятате *вие*?

Аргенте пръв успя да възвърне гласа си.

— Не, разбира се, че не — каза той с треперещ глас. Очите му все още не можеха да се откъснат от ракетата, която преди минута едва не бе отнела живота на всички в залата.

— Тогава защо непрестанно подкопавате напълно основателните и законни права на народа на Барлок? — запита той с нетърпящ възражение глас. После се обърна към Гилфроне, който се бе свил в другия край на масата: — А *вие*? Защо продължавате отново и отново да отричате времето и средствата, вложени от Корпоративния алианс за оползотворяването на едни природни залежи, които иначе щяха със столетия да си лежат под повърхността на вашия свят, без да могат да се използват?

Гилфроме настръхна.

— Ама чакайте малко, джедай Кбаот...

— Няма какво да ви чакам! — срязва го Кбаот и отново погледна към Аргенте. — Това се отнася и за двама ви. Достатъчно ви чаках да си излагате аргументите и позициите, както и дребнавите ви себични претенции. Стига толкова!

С премерен жест той бавно сви протегнатата си длан в юмрук. В същия миг с грубо хрущене на смачкан метал ракетата се сбръчка.

— Народът на Барлок настоява за справедливо и безпристрастно разрешение на тази криза — каза той доста по-тихо и кимна на Оби Уан да пристъпи навътре в залата. — Сега ще ви кажа какво ще бъде това решение.

Цялата зала тихо изгледа как Оби Уан се приближи напред към обезобразения снаряд и протегна ръка напред, за да поеме тежестта му от Кбаот. После подхвана ракетата с помощта на Силата и като се обърна, се насочи към свода на заседателната зала. Лорана хвърли бърз поглед към Кбаот и като видя едва забележимо кимване, тръгна след Оби Уан.

Едва в този миг тя забеляза Анакин, който също бе пристъпил в залата. Очите му бяха фиксирани в осанката на Кбаот и в тях се четеше безмерно възхищение.

— Това им натри носовете! — промърмори той тихо, когато Лорана и Оби Уан приближиха до него.

— Хайде — каза му Оби Уан, а на челото му се появи лека бръчка. — Да занесем това нещо на полицията, за да го обезвредят.

— Докладвай — заповяда дрезгавият глас на Дарт Сидиъс от покритото с качулка лице над портативния холопроектор.

— Операцията на Барлок се разви напълно според плановете, господарю мой — каза му Дориана. — И двете страни в преговорите били толкова потресени от нападението, че се оставили Кбаот да им извие ръцете да подпишат споразумението.

— И, разбира се, той успя да обере лаврите от това?

— Който познава Кбаот, не би се усъмнил във възможностите му да се възползва от такава ситуация. За щастие, изглежда, цялата планета е напълно готова да му отдаде заслужените благодарности.

След ден-два сигурно ще се превърне в най-големия герой на целия сектор. А седмица по-късно ще си организира свое собствено победно шествие през парадния вход на Корускант.

— Справил си се отлично — каза Сидиъс. — А какво стана с непредвидената намеса на Кеноби и Скайуокър?

— Има нищожно значение — Дориана за пореден път изпита възхищение пред експедитивността и необятността на знанията на ситския лорд. Преди още той да спомене за неканената поява на Оби Уан Кеноби на Барлок, Дарт Сидиъс вече беше отлично информиран за всяка подробност от нея. Очевидно притежаваше изключителни източници на информация. — Наложил се само да добавя един спрей със заслепяваща течност върху бойната глава, за да попречи на джедаите да спрат ракетата, преди да стигне до заседателната зала, където Кбаот трябваше да изиграе драматичната си сценка.

— И нито той, нито Кеноби са заподозрели някаква манипулация зад събитията?

— Съвсем не, господарю мой. Източниците ми в полицията казват, че анализаторите са разпознали, че спреят е бил добавен в последния момент. Според заключението им обаче е добавен не заради появата на Кеноби на сцената, а по-скоро заради присъствието на Кбаот.

— Не искам Кеноби да трупа каквито и да е точки от всичко това — предупреди го Сидиъс. — Не бива да му позволяваме да подкопава по какъвто и да е начин спечелените от Кбаот лаври и влияние.

— Няма такава опасност — увери го Дориана. — Кеноби обикновено не се стреми към общественото признание. А Кбаот определено не е особено склонен да дели славата си с някого.

— Тогава всичко продължава според плана ми — заключи Сидиъс със задоволство. — Всички противници на новата занимавка на Кбаот в Сената и съответно в Съвета на джедаите сега ще клекнат пред пламъците на изригналия му авторитет.

— Дори и да не стане точно така, имам резервен план, с който ще подсиля влиянието на Кбаот още повече — допълни Дориана. — Необходимо е само в ушите на канцлер Палпатин да бъдат прошепнати правилните думи...

— Да — каза Сидиъс. — Като споменахме Палпатин, може би ще е най-добре да оставиш Барлок сега и да се върнеш към

официалната си мисия. Освен това искам да намериш начин да влезеш под кожата на върховния канцлер и да се внедриш като негов личен представител в последните подготовки на „Изходящ полет“.

— Това няма да представлява никаква трудност, господарю мой — увери го Дориана. — Палпатин е толкова увлечен в многобройните си други задължения, че с благодарност ще приеме предложението ми да поема тази отговорност на моите плещи.

— Отлично! — похвали го Сидиъс. — Справяш се добре, приятелю мой. Свържи се с мен, когато пристигнеш на Корускант, за да обсъдим последните подробности.

Образът изчезна и Дориана прекъсна връзката. Някой друг, разсъди той, дори и сит като лорд Тиранъс, сигурно щеше да елиминира Кбаот с пряко нападение. Сигурно щеше да прибегне до атентат и щеше да използва далеч по-могъщо оръжие, отколкото си избират по-талантливите конспиратори.

Ала както бе посочил и самият Сидиъс, Дориана беше много по-проницателен. В крайна сметка защо да премахва един толкова влиятелен и проблемен джедай, като Хоръс Кбаот, след като можеше да го използва, за да увлече след себе си още много други джедаи на борда на „Изходящ полет“? И по този начин щеше да се отърве не от един, а от мнозина джедаи наведнъж.

Като се усмихваше на проникновеността си, Кинман Дориана започна да прибира холопроектора си. Хоръс Кбаот, учител джедай и потенциална заплаха за гениалния план на Дарт Сидиъс за бъдещето на Републиката, вече бе мъртъв.

Просто самият той все още не го знаеше.

Работният ден в центъра за подготовка беше дълъг и уморителен — още една дата от безкрайната върволица еднообразни денонощия, точещи се сякаш още от зората на времето. Час Улиър отвори вратата на апартамента си и докато престъпваше прага, се чудеше дали всичко това някога ще свърши.

Едва завършил училище, го бяха потърсили представители на проекта „Изходящ полет“ и с наивното въодушевление и оптимизъм на младостта той незабавно се бе записал като доброволец. Сега обаче, след целите тези две години, изпълнени с все по-мудни приготовления

и все по-продължителни отлагания, привлекателният блясък на начинанието бе започнал да угасва. Последният слух сега гласеше, че Комисията по целесъобразността към Сената е решила да задраска всички семейства от предстоящото пътуване. Така „Изходящ полет“ окончателно щеше да се превърне в една съвсем обикновена военна разузнавателна мисия.

Което, разбира се, щеше окончателно да съсипе единствения чар на целия проект. Но пък и защо ли да се чуди човек? Какво ли им разбираха главите на корумпираните бюрократи в Корускант от такива тривиални неща, като увековечаваща слава или дългосрочна визия за развитието на Републиката?

Електронните табла в общата стая бяха изключени. Докато ги пускаше, той забеляза сребрилата светлина, която се процеждаше изпод вратите на двете спални помещения. Значи най-малко двама от тримата му съквартиранти си бяха вкъщи. Плановиците на проекта съзнателно бяха решили още отсега да наблъскат доброволците в тесни апартаментчета, за да симулират ограниченото пространство на каютите на шестте крайцера, от които щеше да се състои мисията на „Изходящ полет“. Някои кандидати, предимно от рехаво населените светове на Средния ръб, не бяха смогнали да се приспособят към липсата на уединение и бяха напуснали. Улиър обаче не беше изпитвал особени проблеми в това отношение.

Макар че, помисли си той, ако действително се окажеше, че Сенатът е решил да се отърве от всички семейства на борда, най-вероятно доброволците като него щяха да получат доста по-просторни каюти.

Той тъкмо разглеждаше килерчето с провизии, опитвайки се да реши какво да си вземе за вечеря, когато една от вратите зад гърба му се отвори.

— Ей, Час! — поздрави го Брейс Таркоса. — Разбра ли новината?

Улиър поклати глава отрицателно.

— Цял ден стоях затворен на К-5 и се мъчех да оправя един тръбопровод за гориво — каза той и се обърна. — Нека позная. Този път Сенатът е решил да ни закрие окончателно?

— Позная, ама тъкмо наопаки — каза Таркоса и се ухили широко. Беше здравеняк, с две години по-голям от Улиър и май сред стотината

доброволци, които първи се бяха записали за този проект. — Не само че не ни закриват, но и са решили да възстановят пълното ни финансиране. Освен това са дали зелена светлина за окончателните монтажни по крайцерите. И за капак на всичко са се отметнали от решението да изтеглят семействата от мисията.

Улиър го зяпна невярващо.

— Майтапиш се — каза той. — Да не би някой на Корускант да е ял развалени мекотели за обяд и да е почнал да чува гласове?

Таркоса поклати глава отрицателно.

— Според слуховете всичко това е дело на джедай Кбаот. Върнал се е на бял кон от някаква парламентърска мисия преди два дни, която е придала такъв импулс на авторитета му, че за нула време е успял да прокара цялото нещо през всички сенатски комисии — включително Комисията по целесъобразността — с тези думи Таркоса вдигна пръст. — А, и още нещо. По всичко личи, че ще си имаме още няколко джедаи на борда.

— Колко, знаеш ли?

— Не знам точно — отвърна Таркоса. — Вероятно толкова, колкото самият Кбаот си поиска.

— Най-последно нещо хубаво — промърмори Улиър и усети, че дълбоко в него се заражда искрица надежда. Слуховете на това място се пръкваха ненадейно и бяха безчислени като хардуерните проблеми. Просто не си струваше човек да приема всяко казано нещо за чиста монета. Но ако в проекта *наистина* имаше записали се джедаи, може би нещата най-последно щяха да потръгнат. В крайна сметка слънчевият вятър може да издуе и най-ефирните платна, а всички знаят колко добре умеят джедаите да извличат най-доброто от всяка ситуация. — И кога се очаква да стане всичко?

— Всеки момент — увери го Таркоса с дяволита несиметрична усмивка. — Имай малко вяра, човече. Айде да викнем Кийли и да си сготвим за вечеря един тапкаф по този повод.

— Вие действайте — Улиър се обърна към килера и измъкна от там един опакован порцион. — Аз ще отложам празнуването, докато не видя джедаите стъпили тук, на борда.

— Цели *шест*?! — повтори Оби Уан невярващо.

— Ако включим и самия Кбаот, да — потвърди Уинду. Гърбът му бе изпънат, докато гледаше свечеряващото се небе над Корускант през прозореца на залата на Съвета. — Освен това са се записали и още единайсет рицари джедаи.

Оби Уан свъси вежди. Шест учители джедаи плюс още единайсет рицари — това изобщо не беше незначителна бройка в тези все по-мрачни времена.

— Мислех, че с учителя Йода сте му казали да вземе не повече от още двама джедаи...

— Това беше преди Барлок — каза Уинду унило и се обърна към него. — *А след Барлок...* Е, нека само да кажем, че дори и Съветът не е напълно имунизиран срещу натиск.

— Да, чух нещо за това — кимна Оби Уан. — Опитвал се е да прокара аргументите си пред всеки, който би се съгласил да го изслуша.

— А когато реши, той знае как да бъде истински убедителен — допълни Уинду. — Просто не очаквах толкова много души да се увлекат от въодушевлението му.

Оби Уан усети, че челото му се прорязва от бръчка. Пред него бе учителят Мейс Уинду — сигурно най-добре настроеният към Силата джедай в цялата галактика — и въпреки всичко той не бе успял да предвиди едно толкова драматично събитие!?

— А не можете ли да им откажете? — попита го Оби Уан.

— Разбира се, че можем. Но се боя, че тъкмо сега подобно действие само ще предизвика още повече разногласия. Ето това не можем да си позволим, поне не и в сегашните безпокойни времена... Пък и ако трябва да бъде искрен, действително има *някои* основателни аргументи в полза на стабилното джедайско присъствие на борда на „Изходящ полет“ — като каза това, Уинду направи пауза, изучавайки лицето на Оби Уан. — Кажете ми, разследващите власти на Барлок успяха ли да идентифицират човека, за когото съзаклятниците бролфи казаха, че им помагал в подготовката на нападението?

— Не и преди двамата с Анакин да си тръгнем от там — отвърна Оби Уан. — Пък и след това не съм чувал нищо по този въпрос. Защо питате?

— Просто нещо там ме притеснява — каза Уинду. — Имаме някакъв непознат, и то човек, който помага за изстрелването на

ракетата, пък непосредствено след това имаме и друг човек, който я спира в последния миг. Дали е съвпадение?

Оби Уан усети как веждите му пълзят нагоре по челото му.

— Да не би да намеквате, че Кбаот би могъл да стои зад всичко това?

— Не, разбира се, че не — каза Уинду, ала съвсем не звучеше така убедено. — Само един джедай, който се е обърнал към Тъмната страна, би бил способен на толкова мащабна и коравосърдечна манипулация. Не мога да повярвам, че той би сторил нещо подобно. Пък даже и заради някаква своя висша цел, в която вярва така безрезервно.

— От друга страна, да не забравяме, че някъде в галактиката може да има ситски лорд — отбеляза Оби Уан. — Може би... Но не. Аз също не мога да го повярвам.

— Въпреки всичко не можем да си позволим да поемаме излишни рискове — каза Уинду. — Ето защо ви повиках тук тази вечер. Бих искал двамата с Анакин да откриете Кбаот и да го помолите да ви вземе на борда със себе си. Не чак до следващата галактика — побърза да добави, като видя как Оби Уан зяпна озадачено. — Само в онази част от проекта, която стига до Неопознатите райони.

— Но това сигурно ще отнеме месеци — възпротиви се Оби Уан. — А мен ме чака доста работа на Сулорин...

— Понякога най-важното задължение на един джедай е да застане на място и да изчака — отвърна Уинду меко. — Предполагам, че споменавате тази истина на Анакин от време на време?

Оби Уан направи гримаса.

— Не повече от два пъти на ден — потвърди той. — А имате ли предложение, как да убедим самия Кбаот да се обърне и да ни върне, когато стигнем до края на галактиката?

— Би било доста любопитно да се проследи развоят на един подобен разговор — каза Уинду безизразно. — Но моето предложение беше друго. Ще качите един Делта-12 „Небесен поток“ на борда на някой от крайцерите. Това е малко по-голям двуместен вариант на Делта-7 „Въздушен поток“, на който сте се обучавали. Само че този модел е съвсем олекотен и лишен от всякакви оръжия. „Куат Системс“ се надяват да ги пуснат на цивилния пазар по някое време през следващите няколко месеца.

— Да разбирам ли, че няма вграден хипердвигател?

Уинду поклати глава отрицателно.

— Използва същия хипердвигателен кръг на „ТрансГал-Мег Индъстрис“, какъвто си виждал при „Въздушен поток“.

— Не знам — Оби Уан се замисли, като пресмяташе разстоянието. — Говорим за ужасно огромно пространство за подобна малка машина. Особено пък ако на борда й има двама души.

— Няма да е лесно, но не е невъзможно — увери го Уинду. — Особено след като и двамата с Анакин можете да прибегнете до джедайски хибернационен транс, за да спестите запасите си от храна и въздух.

Оби Уан протегна ръце настрани.

— Ако такова е желанието на Съвета, двамата с Анакин сме готови да се подчиним. Разбира се, при положение че учителя Кбаот се съгласи да ни приеме на борда.

— Вие просто намерете начин да се качите — каза Уинду, като през погледа му премина сянка. — Независимо как.

10.

— А каква е професията ви? — запита Траун на чеунх.

— Аз съм търговски агент — внимателно произнесе Кардас на същия език, като с мъка произвеждаше чудноватите звукове през несговорчивото си гърло.

Траун учтиво повдигна вежди.

— Вие сте „рибарска лодка“? — запита той, превключвайки на основния език.

Кардас погледна към Марис.

— Точно това каза — потвърди тя със закачлива усмивка.

Той леко повдигна ръка и после отново я отпусна в скута си.

— Аз съм търговски агент — с примиренчески глас каза той на минисят.

— А! — възкликна разбиращо Траун на същия език. — Значи сте търговски агент?

— Да — поклати глава отрицателно Кардас. — Наистина ли казах, че съм рибарска лодка?

— *Похскапфориан* и *похскапфориан* — отчетливо произнесе Траун. — Долавяте ли разликата между двете?

Кардас кимна утвърдително. Да, наистина долавяше разликата в придиханието след звука „п“ във втората сричка между първата и втората дума. Просто не успяваше да възпроизведе това различие в собствената си уста.

— А точно това го упражнявах цяла вечер! — проплака жалостиво той.

— Предупредих ви, че чеунх твърде вероятно ще се окаже доста над физиологичните ви способности — припомни му Траун. — Въпреки това обаче напредъкът ви в разбирането на езика е наистина удивително. Особено след само пет седмици упражнения. Но пък успехите ви в овладяването на минисят са доста по-забележителни. Впечатлен съм! — с тези думи светещите му очи се обърнаха към Марис и той добави: — И от двама ви!

— Благодаря ви, командире — каза Кардас. — Да ви впечатли вас човек, си е направо похвално постижение.

— Сега пък вие ме ласкаете — предупреди го Траун с усмивка. — Нали това е правилната дума? „Ласкаете“?

— Думата е съвсем правилна — потвърди Кардас. Колкото и голям да бе напредъкът им с Марис в упражненията, усърдието на самия Траун в усвояването на основния език го надвишаваше многократно. А това постижение бе стократно по-уникално поради далеч по-оскъдното време, което той успяваше да отделя за езикови уроци. — Обаче бих си позволил да оспоря конкретната употреба на това понятие — добави той. — „Ласкаенето“ предполага някакво преувеличение или дори притворство. Моето твърдение обаче изразяваше самата истина.

Траун леко наклони глава.

— Тогава приемам подобаващо отдадената ми почит — каза той, а после се обърна към Марис. — А сега, Фераси, вече съм готов за специалната ви молба.

Кардас сбърчи чело:

— Специална молба?

— Фераси ме помоли да изготвя описание на едно от художествените произведения на борда на вагаарския пиратски кораб — обясни Траун.

Кардас погледа към нея:

— Така ли?

— Просто ми трябваше малко допълнително упражнение на абстрактни съществителни и прилагателни — каза тя с равен глас, докато погледите им се кръстосаха за няколко мига.

— Аа, ясно — побърза да каже Кардас. — Просто се чудех.

Марис задържа погледа си върху него още частица от секундата, а после се извърна отново към Траун.

— Може ли да попитам кое произведение сте подбрали?

— Категорично не — смърри я той, усмихвайки се. — Ще се наложи да отгатнете това въз основа на описанията ми.

— О, така ли! — възкликна тя озадачено, но бързо се овладя. После погледна към Кардас, стисна челюсти и кимна: — Добре, готова съм.

Очите на Траун сякаш се загледаха в нещо далеч отвъд стените на стаята.

— Промяната на цветовете напомня начина, по който крайчецът на дъгата се разтваря в окъпания от слънчеви лъчи водопад...

Кардас послуша за известно време мелодичния напев на чеунхската реч, като се мъчеше да следи мисълта и същевременно наблюдаваше Марис с крайчеца на околото си. Тя също изпитваше затруднения — това беше очевидно. Устните ѝ от време на време се помръдваха в опитите ѝ да разгадае някои от по-сложните понятия. Ала зад съсредоточеността ѝ му се стори, че съзира още нещо. Нещо в начина, по който бе фиксирала поглед в Траун.

Само че това не бе онзи поглед, с който един студент по лингвистика се взира в своя преподавател. Нито пък погледът, с който пленникът гледа своя похитител.

Започна да усеща неприятно чувство в стомаха си. Да не би да е започнала да се влюбва в Траун? Не беше възможно да е допуснала да се увлече по неговия интелект, вежливост и изисканост. Понеже в края на краищата Марис не беше просто сътрудник и помощник-пилот на Кенто. И макар Кардас никога досега да не бе виждал Кенто да изпада в пристъп на ревност, със сигурност не му се искаше да става свидетел на такава сцена.

— ...с някакво дълбоко усещане за откъснатост и несъгласие у художника към неговите сънародници.

— Прекрасно! — промълви Марис, като сега очите ѝ излъчваха още повече възхищение от Траун. — Това беше онази плоскост с изографисаните краища, нали? Пейзажът, при който от долния ъгъл се появява и нараства някаква мрачина...

— Правилно — похвали я Траун. После погледна към Кардас. — А вие успяхте ли да я отгатнете?

— Аз? Ъ-ъ, не — призна си Кардас. — Съсредоточавах се най-вече върху вашите думи.

— Понякога може толкова силно да се съсредоточиш върху отделните думи и понятия на изречението, че напълно да изтървеш какво се казва в него — отбеляза Траун. — Което се отнася и за всяка друга сфера в живота. Никога не трябва да изпускате от погледа си цялостната картина, общия пейзаж — с тези думи той се вгледа в една

поредица светлинки, появили се на стената над вратата, и се изправи. — Днешният урок приключи. Сега трябва да посрещна моя гост.

— Гост? — запита Марис, докато също се изправяше заедно с Кардас.

— Един адмирал от чиската отбранителна флота е тук, за да изझे пленения вагаарски съд — обясни Траун, докато тримата отиваха към вратата. — Нищо особено, което да изисква вниманието ви.

— Може ли да наблюдаваме церемонията по приема до вас? — запита Кардас. — Този път вече ще можем да разбираме какво се говори.

— Смятам, че това ще е допустимо — каза Траун. — Адмирал Аралани със сигурност ще е научила за вашето присъствие от аристокра Чаформбинтрано и вероятно ще иска лично да се запознае с вас.

— Те двамата от една и съща фамилия ли са? — поинтересува се Марис.

Траун поклати глава отрицателно.

— Висшите офицери от отбранителната флота не принадлежат към никоя конкретна фамилия — поясни той. — Те са развързани от своето фамилно име и от прилежащите към него привилегии и са станали част от йерархията на отбранителната флота, за да могат да служат на всички чиси без страхопочитание или предразсъдък към никого.

— Това значи, че военното ви командване се гради на заслугите на отделните офицери, а не на нещо, което се наследява поради кръвно родство с фамилията? — заключи Марис.

— Точно така — потвърди думите й Траун. — Офицерите се приемат в йерархията едва след като са се доказали. Също както самите управляващи фамилии правят избор на съответните усвоени по заслуга.

— Какво значи „усвоени по заслуга“? — поинтересува се Кардас.

— „Усвоен по заслуга“ наричаме чис, който се довежда в дадена фамилия от другаде, без да има кръвна връзка с нея, за да я обогати и да внесе допълнително разнообразие или нова жизненост — обясни му Траун. — Всички воители стават усвоени по заслуга в момента, когато бъдат приети на служба съответно в отбранителната или в

завоевателната флота — с тези думи той потупа тъмночервения знак на рамото си и допълни: — Точно затова всеки воин носи съответния цвят на една от фамилиите.

— Вашата коя е? — запита Марис.

— Осмата — отговори Траун. — Всъщност моето положение е малко по-различно от положението на много други воители. На мен ми е даден статут на „опитно природен“ към фамилията. Когато те се уволнят от армията, рангът на повечето военни автоматично се прекратява. Моят статут обаче крие в себе си възможността в крайна сметка да бъде избран за достоен и да ме усвоят във фамилията завинаги. Има вероятност дори да бъде удостоен със званието „почетно резервиран“, което ще позволи на всички мои потомци и кръвни роднини също да бъдат усвоени в осмата фамилия.

— Звучи доста сложничко — отбеляза Кардас.

— Звучи добре обмислено — възрази му Марис. — Някои от тези взаимоотношения биха били доста полезни за Републиката, вместо вечно да се придържаме към пряката кръвна линия или да връчваме високите постове на онези, които наддават най-високо.

— Тъх — измънка Кардас уклончиво. Не му беше сега времето да влизат в дискусии за политическия живот на Републиката. — А вие споменахте, че има девет такива управляващи фамилии?

— В момента има девет — отговори Траун. — Броят им варира съобразно с различни промени и събития, които настъпват в политическия живот. В някои епохи с течение на вековете сме стигали до дванайсет фамилии, а в други броят им е спадал до не повече от три.

Тримата стигнаха до залата за приеми и откриха, че тя вече е подготвена за новата церемония по посрещането на госта. Драпериите от стените и тавана сега бяха напълно различни от драпериите при пристигането на аристокра Чаформбинтрано. За окото на Кардас сегашната украса изглеждаше доста по-семпла. Вероятно дори най-висшите военни офицери не разполагаха с толкова висок ранг, колкото се полагаше на далечните роднини на някоя от управляващите фамилии.

— Церемонията ще бъде значително по-кратка и съвсем не толкова формална, колкото предишната — обясни Траун и с жест ги подкани да застанат от двете му страни, но на две крачки зад него. —

Би трябвало сега вече да можете да проследите какво се казва — с тези думи той сякаш се поколеба за нещо, а после ги дари с лека усмивка и добави: — Също така появата на адмирала вероятно ще ви изненада малко. След края на церемонията бих искал да науча какви са били първите ви впечатления.

Той се обърна към вратата и кимна на един от войните край нея. Последва мелодичен камбанен звън, който напомни на Кардас за звука от воден карильон, и вратата се отвори с плъзгане. През нея първи пристъпиха четирима облечени в черно чиски войници и веднага се разделиха на две групи, осигурявайки проход помежду си. Като се чудеше какво ли има предвид с предупреждението, че ще се изненадат от появата на госта, Кардас се изпъна, доколкото можеше в поза мирно. Миг по-късно на прага се появи стройна и висока фигура на синьокожа жена. Само че вместо в обичайната черна униформа беше облечена от глава до пети в ослепително бели дрехи.

Кардас премига изненадан, докато тя минаваше покрай своя ескорт към средата на залата за приеми. Всеки един чиски воин, когото той бе виждал до този момент, носеше една и съща неизменно черна униформа. Изключение правеха само фамилните телохранители, които бяха дошли да съпровождат аристокра Чаформбинтрано. Дали разликата в облеклото ѝ не се дължеше на факта, че е свързана с отбранителната флота, а не със завоевателната?

Адмиралът пристъпи до средата на стаята и се спря.

— В името на всички, които служат на чисите, ви приветствам, адмирал Аралани! — изрече Траун с напевен глас и направи една крачка към нея.

— Приемам приветствията ви и на свой ред ви поздравявам, командир Миттраунуудо! — отговори адмиралът. Думите ѝ бяха насочени към Траун, но Кардас забеляза как очите ѝ не се отделяха от двамата корелианци зад него. — Обезпечавате ли моята лична безопасност, както и безопасността на моя екипаж?

— Обезпечavam вашата безопасност с живота си и с живота на служещите под мое ръководство — каза Траун и сведе ниско глава. — Заповядайте тук с мир и с доверие.

Аралани на свой ред се поклони.

— Кой са ония, които са застанали зад вас? — запита тя и в гласа ѝ се долови лека промяна.

С това очевидно формалната церемония бе приключила.

— Посетители от далечен свят — отговори Траун, като се обърна леко и ги покани с жест да пристъпят до него. — Кардас и Фераси, позволете ми да ви представя адмирал Аралани.

— За нас е чест, адмирале — каза Кардас на чеунх, като се опита да наподоби поклона, който бе направил преди малко Траун.

Аралани се сепна и сякаш леко се отдръпна назад.

— Аристокра Чаформбинтрано не ми каза, че говорят чеунх — каза тя и в гласа ѝ се прокрадна нотка на неприятна изненада.

— Аристокра Чаформбинтрано не знаеше за това — отвърна Траун учтиво. — Той прекара тук твърде недостатъчно време, а и не демонстрира никакъв интерес да опознае гостите ми.

Очите на Аралани сякаш проблеснаха към Траун и след това се върнаха на Кардас.

— Според доклада би трябвало да са трима.

— Третият е ангажиран с нещо друго — обясни Траун. — Но мога да изпратя да го доведат, ако желаете.

Адмирал Аралани повдигна вежди.

— Позволили сте му да се разхожда безпрепятствено в гарнизона на чиската завоевателна флота?

Траун поклати глава отрицателно.

— Всичките трима са под непрекъснато наблюдение.

— Значи ги изследвате, така ли?

— Разбира се — каза Траун небрежно, сякаш това се подразбираше от само себе си.

Кардас потисна една напиреща гримаса. Още от самото начало бе подозирал, че това е една от основните причини Траун да ги задържа на борда. Ала въпреки това не беше особено приятно да го чуе в прав текст.

— И какво сте научили досега? — запита Аралани.

— Изключително много — увери я Траун. — Но не му е сега нито времето, нито мястото да обсъждаме този въпрос.

Погледът на адмирал Аралани прескочи към войниците, които все още стояха мирно край стените на залата за церемонии.

— Съгласна съм — каза тя.

— Предполагам, че ще искате да обходите пленения кораб, преди да го вземете под свое покровителство — продължи Траун. —

Приготвил съм совалка, която ви очаква.

— Добре — Аралани посегна към кръста си и докосна някакво незабележимо копче на окачения там чиски предавател. — Нека да повикам моя спътник и ще ви придружим.

При тези думи очите на Траун се свиха до тесни цепки и за първи път на Кардас му се стори, че долавя изненада у него.

— Не бяха споменати никакви други пътници...

— Присъствието му не е с официален мандат от отбранителната флота — каза Аралани. — Доведох го дотук като услуга към осмата управляваща фамилия.

При тези думи в залата пристъпи един млад чис, който се усмихваше. На късата му роба и високите ботуши имаше сложен десен от сиви и тъмночервени цветове.

Като го видя, Траун замръзна.

— Трасс! — процеди той през зъби. После пристъпи напред и докато новодошлият се приближаваше към него, Траун го пресрещна в средата на залата. Двамата едновременно протегнаха дясната си ръка и се здрависаха. Кардас обаче забеляза, че ръкостискането бе не с дланта, а с лакътя. — Добре дошъл! Ето това вече е истинска изненада — усмихна се Траун.

— Постигание, на което доста рядко съм ставал свидетел — отговори другият и леко наклони глава встрани. На лицето му все още грееше усмивка, но Кардас сякаш долови леко напрежение в крайчеца на очите му, когато новодошлият чис погледна през рамото на Траун.

Очевидно командирът улови това.

— Мои гости — той пусна ръката му и посочи с жест към двамата корелианци: — Кардас и Фераси, търговци от К'рел'я и представители на Галактическата република.

— Описанието на аристокра Чаформбинтрано ги представи в доста неприветлива светлина — отбеляза Трасс, като ги изгледа от глава до пети. — Особено що се отнася до облеклото им.

— Сигурно редовната им доставка на моден дизайн от Чсила се е забавила — каза Траун сухо. — Кардас, Фераси, да ви представя синдик Миттрассафис от осмата управляваща фамилия — той се усмихна малко по-широко и добави: — Моят брат.

— Вашият *брат*?! — не се сдържа Марис.

— И *умеят* да говорят чеунх?! — удиви се Миттрассафис, а тонът на гласа му леко се промени.

— Криво-ляво — отговори Траун. — Двамата с адмирал Аралани тъкмо се канехме да посетим пленения пиратски съд. Би ли желал да ни придружиш?

— Това е основната причина да дойда тук.

— *Основната* причина? — удиви се Траун.

Върху лицето на събеседника му трепна един мускул.

— Има и други.

— Ясно — каза Траун. — За това ще разговаряме по-късно. А сега, бихте ли ни придружили, адмирале?

По-голямата част от прехода около въртящия се астероид премина в мълчание. От време на време Траун отбелязваше някакви технически подробности по конструкцията на пиратския кораб. Изглежда, обаче нито адмиралът, нито Миттрассафис изпитваха особено желание да му отговарят с нещо повече от едносрични коментари или откъслечни несъществени въпроси. А войниците от ескорта на адмирал Аралани още по-малко имаха намерение да се включват в разговора.

Веднъж-дваж по пътя Кардас забеляза, че Миттрассафис хвърля свъсен поглед към него и Марис, сякаш се питаше защо му е притрябвало на Траун да води чужденци на борда. Но в крайна сметка не поиска обяснение, а Траун така и не спомена нищо по този въпрос.

Телата на чуждите войници отдавна вече бяха разчистени от борда на пиратския кораб. Въпреки това обаче бяха останали множество други дребни детайли, които Траун се изкушаваше да посочи на спътниците си, докато групата минаваше по коридорите. Забележките му обхващаха всевъзможни подробности — от вероятните физиологически характеристики на най-малко трите различни поробени от вагаарите раси до техническите уреди, с които господарите им сигурно са им позволявали да боравят.

До този момент Кардас все още не бе чувал този анализ и сега слушаше с възхищение описателния монолог на командира. Аралани и Миттрассафис отново попиваха поднесената информация в пълно мълчание.

Поне докато не стигнаха до залата със съкровищата.

— Аа, ето ви и вас — избоботи басовият глас на Кенто от един ъгъл и той им помахаша с ръка, докато с другата стискаше нещо, което приличаше на богато украсен древен боен щит.

— Какво прави тук този чужденец? — настоя да узнае Аралани.

— Помага ми да изготвим каталог на всички тези предмети — обясни Траун. — Някои от системите, които се плякосват от вагаарите, се намират в пределите на Републиката. А той със сигурност знае техния произход и стойност.

— Какво разправя той? — подвикна от дъното Кенто, като гледаше към Марис.

Тя отправи въпросителен поглед към Траун.

— Ако обичате, отговорете му на сай бисти — каза командирът, превключвайки на този език. — Не бихме искали да изключваме от разговора адмирала и синдика.

— Разбира се, командире — каза Марис и се обърна към Кенто, за да преведе последната забележка на Траун.

— Е, да, разбира се. Помагам да изготвим каталог — каза Кенто, като изгледа подозрително новодошлите. — И също си избирам кои от тези неща ще си взема с мен вкъщи.

— За какви неща става дума? — запита Аралани на чеунх, а очите ѝ се свиха до две тънки светещи цепки. — Командире?

— На сай бисти, ако обичате, адмирале — внимателно я укори Траун.

— Това не е някаква междурасова кръгла маса — сопна му се Аралани язвително, като пренебрегна забележката. — Какво точно сте обещали на тези чужденци?

— Нашите гости са търговци — припомни ѝ Траун с още малко добавена твърдост в гласа. — Предложих им някои от тези предмети като частична компенсация за тяхната служба през последните седмици.

— Каква служба? — настойчиво запита Аралани, като изгледа с остър поглед последователно Кардас и Марис, а накрая и Кенто. — Вие им осигурявате храна и подслон, учите ги на чеунх... И за всичко това *те* претендират за някаква компенсация?

— Ние също преподаваме на командира нашия език — вметна Марис.

— Няма да се обръщаш към чиски адмирал, освен ако не са те поканили! — срязва я Аралани безцеремонно.

Марис кимна:

— Моите извинения!

— Тук има предостатъчно както за нашите посетители, така и за Чиското господство — каза Траун. — Ако сега ме последвате насам, ще ви покажа и някои любопитни детайли от двигателния отдел... — с тези думи той пристъпи към вратата.

— Един момент — прекъсна го Аралани, като очите ѝ все още не се откъсваха от Кенто и украсения щит, който бе стиснал в ръка. — Кой ще вземе решение за това, какви предмети от тук ще могат да отнесат тези корелианци?

— Намерението ми беше да предоставя това решение най-вече на капитан Кенто — отговори Траун. — Той работи върху този инвентар вече няколко седмици и си е съставил доста добра представа, какво е съдържанието на материалите. Мога да ви предоставя копие от пълния каталог, преди да си тръгнете.

— Каталог на нещата тук сега? — запита Аралани язвително. — Или каталог на онова, което ще остане, *след* като той си избере какво да отмъкне?

— И двата списъка ще бъдат на ваше разположение — успокои я Траун и направи още една крачка към вратата. — А моите внезапни проверки досега са установили, че и двата каталога се поддържат достатъчно прецизно. Във всеки случай ще разполагате с достатъчно време по пътя към вкъщи да изследвате внимателно и двата списъка, както и самите съкровища.

— А може да ги разгледам и още сега — каза адмирал Аралани и даде знак на двамата си телохранители. — Вие, двамата, вземете списъка и ми го дайте. Командире, струва ми се, че предпочитам собственоръчно да си изготвя необходимия каталог.

— Както желаете, адмирале — каза Траун. — За съжаление самият аз няма да мога да ви бъда от полза за това занимание. Съществуват неотложни административни задачи, които изискват присъствието ми.

— Мога да се оправя и без ваша помощ — каза Аралани. От тона на гласа ѝ на Кардас му се стори, че тя всъщност *предпочита* да се справи без помощта на Траун. — Само се погрижете тук да има

совалка, която да ме върне на моя кораб, когато приключа — тя отпрати остър поглед към брата на Траун. — А и смятам, че ще е разумно синдик Миттрассафис да остане тук, за да ми помага. С негово съгласие и позволение, разбира се.

— Нямам възражения — увери я Миттрассафис.

Кардас остана с впечатлението, че на лицето му за миг се прокрадна някакво притеснение.

— В такъв случай ще очаквам с нетърпение да разговаряме по-късно — каза Траун. После хвърли поглед към Кардас и кимна към вратата.

Едва когато изминаха цели двацет метра надолу по коридора, Кардас се осмели да проговори.

— В действителност нямате административни задачи, които изискват присъствието ви, нали? — попита той с приглушен глас. — Просто искахте да се отървете от адмирала за известно време.

— Дръзко обвинение — каза Траун меко. — Ще разколебаете високото мнение, което си е изградила за мен Фераси.

„Фераси?!“ Кардас бързо се извърна назад и едва сега забеляза, че и Марис ги бе последвала по коридора.

— Аа, здрасти... — обърка се той.

— Мисля, че не схващаш основната идея, Джори — каза тя. — Командир Траун не се е опитвал да се отърве от адмирала. Той просто я подведе сама да вземе решение да остане в залата.

— Какво ви навежда на това заключение? — запита Траун.

— Фактът, че сега за първи път чувам как Рак бил прекарал цели седмици тук, за да съставя каталог на съкровищата. Той със сигурност щеше да ми спомене за нещо такова.

— Но пък и не го отрече — отбеляза Траун.

— Понеже не разбираше тази част от разговора. Тя бе на чеунх — включи се най-после Кардас. — А той не говори чеунх.

— Отлично! — кимна Траун одобрително. — И за двама ви.

— Тогава какво всъщност се случва? — запита Марис объркана.

Тримата свиха зад един ъгъл и Траун внезапно ускори крачка.

— Получих сведения за още едно вагаарско нападение. Този път в развитие — каза той. — Смятам да отида и да хвърля един поглед.

— Колко далеч е? — поинтересува се Кардас. — Искам да кажа, залата със скъпоценности не е чак толкова голяма, за да задържи

вниманието на адмирала прекалено дълго.

— На около шест стандартни часа от нас. Пък аз, така или иначе, очаквам след завръщането ни да чуя от адмирал Аралани укорителна тирада, и то при положение че тя реши да забави отпътуването си толкова дълго. Засега обаче ме интересува единствено да знам, че вниманието ѝ е достатъчно ангажирано, за да успеем да се измъкнем незабелязано.

Кардас усети как стомахът го присвива.

— Май не смятате само да наблюдавате нападението, така ли?

— Целта на разходката ни е да направим анализ на ситуацията — отговори Траун с равен глас. — А ако на място преценя, че съществува разумна възможност да отстраним тази заплаха от лицето на Чиското господство... — той остави изречението недовършено, но никой от двамата не се съмняваше какво имаше предвид. Намерението му бе да нападне.

А от начина, по който бе измъкнал Кардас от залата със съкровищата, ставаше пределно ясно, че очаква и езиковият му преподавател да го придружи на експедицията.

Кардас си пое дълбоко дъх. През последния месец се бе нагледал отблизо на предостатъчно космически битки и челният сблъсък с една напълно въоръжена пиратска хайка на вагаарите не му се струваше привлекателна перспектива. Може би все още съществуваше възможност вежливо да откаже.

— Сигурен съм, че ще постъпите абсолютно правилно — започна той дипломатично, — и ви пожелавам успех и...

— Може ли аз да дойда с вас? — прекъсна го Марис изневиделица.

Кардас я изгледа озадачено. В очите ѝ долови остър блясък, който съдържаше някакво предупреждение.

— Може би ще е добре да имате свидетел на борда — продължи тя. — Особено такъв, който няма никаква връзка с управляващите фамилии...

— Съгласен съм — каза Траун. — Тъкмо затова вземам Кардас с мен.

Кардас премига объркано. Край с надеждите за вежлив отказ.

— Командире, оценявам предложението ви...

— А още по-добре би било да имате двама свидетели — отново го прекъсна Марис.

— ...всъщност много по-уместно ще е да повикате Кенто вместо мен или Марис — опита пак Кардас. — Именно той...

— На теория да — съгласи се Траун, като очите му все още не се откъсваха от Марис. — Но независимо колко добре се планира и се провежда, една битка неизменно крие своите рискове.

— ...той харесва подобни вълнения...

— Това се отнася и за летенето с Рак — възрази Марис. — Готова съм да поема тези рискове.

— ...и бих могъл да отида до залата със съкровищата и да го повикам...

— Но не знам дали аз съм готов — продължи Траун със същия тон. — Ако се случи да пострадате или да загинете, не бих искал тъкмо аз да сервирам новината на вашия капитан.

— Ако ще бъдем заедно на мостика, тогава няма да ви се наложи — отбеляза Марис. — Ако умра аз, значи най-вероятно и вие също ще умрете. Тогава някой друг ще трябва да се нагърби с тази неприятна задача — с тези думи тя посочи Кардас с палец. — Пък и Джори явно никак не му се иска да идва с нас. Той ще може да свърши това.

— Забравете — изведнъж каза Кардас, взел внезапно решение. Вече бе виждал бойните способности на Траун, а и като познаваше темперамента на Кенто, взните внезапно се наклониха в другата посока. — Ако Марис идва, аз също ще дойда.

— Вашето доверие е чест за мен — каза Траун в мига, когато тримата стигнаха до совалката. — Добре тогава, елате. Нека бойната фортуна да се усмихне на старанията ни.

11.

— Една минута до излизането — докладва кормчията.

— Разбрано — потвърди Траун. — Всички бойци в пълна готовност!

Застанал зад гърба на неговия стол, Кардас хвърли крадешком поглед към Марис. Над бялата якичка на вакуумния костюм лицето ѝ изглеждаше доста пребледняло. Очите ѝ обаче бяха изпълнени с решителност, а челюстите — здраво стиснати. Вероятно нямаше търпение да стане свидетел как Траун проявява своето благородство и достойнство, помисли си той горчиво. Да види как командирът още повече ще се издигне във и без това захласнатите ѝ в него очи. Жени!

Ами тогава какво въобще правеше тук самият той?

— Ако сведенията ни са прецизни, ще се озовем на сравнително безопасно разстояние от разгарящата се битка — каза Траун и погледът му се спусна към шлемовете, които двамата стискаха в ръка. — Въпреки това няма да е зле, ако все пак си поставите шлемовете.

— Можем да си ги сложим достатъчно бързо, ако се наложи — увери го Марис.

Траун се поколеба, но после кимна утвърдително.

— Много добре. Тогава бъдете готови — и той отново извъртя глава напред.

Кардас впери поглед в обратния брояч и усети, че устата му е изсъхнала неприятно. Когато броячът стигна до нулата, от пъстрото хиперпространство се появиха линиите на звездите и след това се свиха до точки.

В следващия миг през илюминаторите Кардас видя най-поразителната гледка, на която някога бе присъствал.

Това не бе обикновен пиратски набег, какъвто си представяше той, с три-четири вагаарски мародери, обградили някой беззащитен търговски кораб или звезден лайнер. Нищо подобно. Разпръснати навсякъде пред очите им на фона на огромна и обвита в облаци синьо-зелена планета, най-малко двеста различни по вид и размер кораба

бяха вкопчени в яростна битка. Някои летяха в строй по два-три и нанасяха спорадични удари, докато други стояха на едно място на поголеми групи и си разменяха безпощадни залпове от торпеда и лазерен огън. В далечината Кардас успя да различи премигващите светлинки на още най-малко стотина кораба, скътани в сянката на планетата, които очакваха заповед да се включат в битката.

А наред безмилостното сражение във вакуума се носеха остатъците и мъртвите корпуси на най-малко още двайсетина разбити кораба, както и много трупове на същества от непознатата раса.

Това не беше пиратски набег. Беше си истинска война.

— Любопитно — отбеляза Траун. — Изглежда, съм изчислил неправилно...

— Сериозно ли? — продума Кардас. Гласът му прозвуча като хръчка на земноводно животно. Той искаше да откъсне очи от ужасяващата касапница пред тях, но откри, че не може. — Дайте да се омитаме от тук, преди някой да ни е мярнал.

— О, не, не ме разбрахте — каза Траун. — Аз знаех, че битката ще е с такива размери. Онова, което не съм изчислил обаче, е истинската природа на вагаарите — и той посочи с пръст през прозрачната стомана на илюминаторите. — Виждате ли онези, другите съдове?

— Които чакат ред да се гмурнат в битката?

— Те са тук не за да воюват — поправи го Траун. — Това са цивилни.

— *Цивилни?* — Кардас се втренчи в отдалечените точки пред тях. — Откъде знаете?

— От начина, по който са строени в отбранителна позиция, и от трите военни съда, които са ги обградили, за да ги защитават — обясни Траун. — Грешката, за която говорех, се състои в следното: Оказва се, че вагаарите не са просто могъща и добре организирана пиратска банда. Всъщност те са изцяло номадска раса.

— А това проблем ли е? — попита Марис.

На Кардас му направи впечатление, че тя наблюдава цялата тази панорама с някакво ужасяващо спокойствие и едва доловимо възмущение. Почти с толкова хладнокръвие, колкото бе проявила при гледката на мъртвите тела на пиратския кораб преди няколко дни.

— И то изключително голям — отговори й Траун с мрачен глас. — Този факт на свой ред подсказва, че всичките им строителни, поддържащи и ремонтни системи са подвижни.

— Което значи...? — все още не разбираше Кардас.

— Което значи, че няма никакъв смисъл да пленяваме някой техен кораб, за да използваме навигационната му система да открием местоположението на родната им планета — обясни търпеливо Траун. — Защото родна планета просто няма — и той посочи с ръка към разгарящата се битка и продължи: — А ако не успеем да ликвидираме всичките им военни кораби с един удар, те просто ще изчезнат някъде в междукосмическото пространство и ще се прегрупират.

Кардас погледна към Марис и усети как го обля нова вълна на високо напрежение. Едва с шепа кораби на разположение, а през ума му се въртят мисли да затрие с един удар цялата тази военна машина?

— Тъ, командире...

— Успокойте се, Кардас — каза му Траун кротко. — Не възнамерявам да ги унищожавам тук и сега. А, ето това е наистина интересно! — добави той и изведнъж посочи към суматохата. — Онези, двата повредени бранителя, които се опитват да се измъкнат от битката. Виждате ли ги?

— Не — Кардас се взря в бъркотията пред тях. Въпреки старанието си не можеше да различи която и да е част от баталната сцена да се отличаваше от другите.

— Ето там — каза Марис. Като го дръпна по-близо до себе си, тя протегна ръка пред лицето му и посочи в далечината. — Онези два кораба в щирбордовия квадрант. По петите им ги гонят тройка изстребители.

— А, да — каза Кардас, когато най-последно забеляза за кого говорят. — Какво за тях?

— Защо не са скочили още в хиперпространството? — попита Траун. — И двигателите, и хипердвигателите им си изглеждат наред.

— Може би смятат, че ще е позорно да избягат по такъв начин от родния си свят — предположи Марис.

— Тогава защо изобщо бягат? — запита Кардас и несъзнателно сбърчи чело, опитвайки се да разбере какво ставаше. Изстребителите се приближаваха все по-близо до тях, а бегълците вече бяха достатъчно

далеч от гравитационното поле на планетата, за да могат да преминат на светлинна скорост. Не беше ясно какво печелеха от това забавяне.

— Кардас е прав — похвали го Траун. — Чудя се... А, ето!

Внезапно с проблясък на лъжливо движение първият от двата кораба се прехвърли в хиперпространството. Миг по-късно вторият също премига и изчезна.

— Не ми е ясно — призна Кардас и се начумери, като видя как преследващите изтребители направиха плавен завой и се запътиха към разгара на битката. — За какво чакаха толкова дълго? За разрешително?

— В един смисъл да — каза Траун. — Разрешително от законите на физиката.

— Но те вече се бяха освободили от гравитационното поле на планетата...

— На планетата да — каза Траун. — Но не и на вагаарите.

Той погледна нагоре и двамата видяха в очите му игриво пламъче.

— Изглежда, вагаарите са намерили начин да си създават свое собствено гравитационно поле.

Кардас се оцъкли от изумление:

— Дори не мога да си представя как би станало това технически!

— По този въпрос се говори на теория вече дълги години — вметна Марис със замислен тон. — Помня, че още в училище си приказвахме за такива изобретения. Но всички знаят, че за нещо подобно ще имаш нужда от прекалено много енергия и твърде голям генератор. Просто практически не е възможно.

— Ами, изглежда, вагаарите някак си са успели да разрешат и двата проблема — отбеляза Траун.

Кардас му хвърли кос поглед. В гласа и изражението на командира имаше нещо, което изобщо не му се нравеше. Той запита предпазливо:

— И това означава какво за нас?

Траун посочи през илюминаторните прозорци:

— Очевидно вагаарите използват това изобретение, за да предотвратяват бягството на своята плячка до момента, когато са готови да я опустошат. А на мен ми се струва, че съм способен да намеря по-добра употреба на подобно устройство.

Кардас усети как стомахът го присвива още повече.

— Аа, не! Не, не, не! *Не можете...* — заекна той.

— А защо не? — възрази Траун, докато очите му методично продължаваха да обхождат баталната сцена надлъж и нашир. — В момента основното им внимание е ангажирано с други неща. Каквито и защити да са поставили около гравитационните си проектори, те ще са подготвени единствено срещу евентуални атаки от страна на жертвите им.

— ...предполагате вие — довърши изречението Кардас.

— Аз наблюдавах внимателно как отбраняват своя кораб със съкровища — припомни му Траун, — и смятам, че съм си изградил доста добра представа за тактическите им способности.

Което в превод означаваше, че Кардас няма абсолютно никакви шансове да го разубеди от налудничавия замисъл. Корелианецът се обърна безпомощно към Марис, но тя бързо отговори:

— Не ме гледай така. Освен това той е напълно прав. Ако въобще искаме някога да се сдобием с такъв проектор, сега имаме златна възможност.

Нещо леденостудено се настани в стомаха на Кардас. „Искаме“? Да не би Марис вече да се отъждествяваше с тези синьокожи същества?

— Ето там — внезапно Траун посочи напред. — Онази голяма решетъчна сфера!

— Виждам я — потвърди Кардас, отчаяно въздишайки. Сферата бе сравнително близо до предела на бойните действия, откъм тяхната страна. Можеше да се приближат до нея, без да се налага да преминават през престрелката. Между нея и основните бойни действия се бяха установили три големи бойни кораба. Явно предназначението им бе да я пазят от нападения. Освен тях около сферата се въртяха не повече от шепа изстребители.

Изкушаваща и практически незащитена плячка. Естествено, че Траун щеше да изпробва силите си, за да я пипне.

— Просто искам да напомня на всички, че разполагаме само с „Брулец ястреб“ и още само шест от изстребителите ви — щурмовици — жално отбеляза Кардас.

— Както и с командир Миттраунуудо — тихо каза Марис.

Траун леко сведе глава пред нея, а после се завъртя със стола си към бакбордовата част на мостика и запита:

— Тактически анализ?

— Успяхме да засечем още пет от проекторите, командире — докладва чисът от сензорната станция. — Всички са подредени по краищата на бойните събития и всички са повече или по-малко еднакво защитени.

— Анализът на разположението на проекторите и траекторията на двата избягали кораба показват, че гравитационната сянка има сравнително конусообразна форма — добави друг чис.

— Трите защитни кораба във вътрешната част на сянката ли се намират? — запита Траун.

— Тъй вярно — отговори чисът и натисна няколко клавиша. Върху илюминаторния прозорец пред тях се появи прозрачно бледосиньо изображение с форма на конус, чийто връх започваше от решетъчната сфера на проектора пред тях и се насочваше към сцената на сражението.

— Както виждате, трите отбранителни кораба се намират вътре в конусовидната сянка. Това ограничава значително маневреността им — отбеляза Траун. — А пък и двигателите на трите са обърнати към проектора. Явно дългогодишните им успехи с този вид технология са ги направили твърде самоуверени.

— Да, но онези няколко фронтови изстребителя ту влизат, ту излизат от сянката на конуса — отбеляза Кардас.

— Те няма да представляват проблем — каза Траун. — Самият прожектор може ли да се свие достатъчно бързо?

— Невъзможно е да получим точни подробности за устройството му, без да използваме активни сензори — отвърна чисът в сензорната станция.

— Ами тогава ще се наложи да погледнем по-отблизо — заключи Траун. — Уведомете щурмовиците да се приготвят за бой. Скок в хиперпространството с параметри нула-нула-четири на нула-пет-седем.

— Скок в *хиперпространството*? — повтори озадачен Кардас и се смръщи. При първата им среща с вагаарите Траун бе успял да проведе удивително кратък микроскок. Сега обаче тази сфера бе прекалено близо, за да могат да приложат същия номер.

И в този момент зад ухото си той чу как Марис внезапно се разсмя.

— Блестящо! — възкликна тихо тя.

— Кое е блестящо? — зачуди се Кардас.

— Координатите на зададения скок — каза тя и посочи напред.
— Той ги изпраща до ръба на гравитационния конус. Точно до проектора.

— Ъхъ... — каза Кардас и сбърчи чело. Разбира се, че тук нямаше нужда да се прави толкова невъзможно кратък скок. Щурмовиците щяха да се насочат към хиперпространството, сякаш възнамеряват да правят дълъг скок, разчитайки на гравитационното поле да ги издърпа обратно. Така щяха да се озоват точно на мястото, където бе планирал Траун.

— Когато стигнат на място, те ще разчистят вражеските изстребители и ще създадат защитен периметър между проектора и трите бойни кораба — продължи мисълта ѝ Траун. — А след това „Брулец ястреб“ ще се присъедини към тях и ще се опита да превземе сферата.

Кардас стисна юмруци. Планът беше простичък... освен ако не се разминеха с прецизно изчисленото място на скока и гравитацията не ги запратеше някъде по средата на бойните действия. Или освен ако късият скок не изпържеше хипердвигателите им, което щеше да доведе до същите последствия.

— Първи и втори абордажен отряд да се подготвят за операция в открития Космос — нареди Траун. — На борда на проектора най-вероятно ще има някакви оперативни работници. Да се локализират и да се ликвидират с минимални щети на самия проектор. Към тези екипажи да се включи и старши инженер Ялавикема с трима свои работници. Тяхната задача е да намерят начин да свият проектора до преносим размер и да го донесат на борда. Ако е невъзможно, ще го скачат външно за корпуса за превоз. Всички групи да докладват, когато са готови.

Изминаха няколко бавни минути. Кардас наблюдаваше битката и смръщваше вежди при вида на всеки пореден бранител, който избухваше и замираще под безмилостния огън на вагаарите. Докато гледаше всичко това, несъзнателно се запита колко ли ще продължи късметът на самия Траун. Още при първата им среща при сблъсъка с

Прога чиските кораби категорично бяха доказали изключителната си способност да остават незабележими в бойна обстановка. Въпреки това обаче рано или късно някой вагаарски кораб не можеше да не засече присъствието на мълчаливия наблюдател.

За щастие екипажът на Траун също добре съзнаваше нуждата от експедитивност. След три минути щурмовиците и абордажните отряди дадоха сигнал за готовност.

— Щурмовици, готови за атака... — заповяда Траун с вперени в битката очи, — сега!

В далечината проблесна лъжливо движение и шестте чиски щурмовика едновременно изчезнаха в хиперпространството. След миг те се появиха в свободен ред непосредствено пред щирбордовия фланг на проектора.

— Кормчия, бъди готов да ги последваш! — нареди Траун.

Той бе нарекъл отбранителната схема на противника „твърде самоуверена“, но на практика в защитната реакция на неочакваното нападение нямаше и помен от немарливост. Още щом чиските щурмовици атакуваха, вагаарските кораби започнаха да се разгръщат, за да не предоставят на нарушителите съгъстени цели за обстрел. Миг по-късно изстребителите забълваха яростен огън от лазер и торпеда.

За тяхна беда предводителят на щурмовиците вече бе запознат със стила и бойната тактика на вагаарите. Вражеските кораби успяха да отправят не повече от един-два залпа, преди чисите да се организират в контраатака. После вагаарските изстребители започнаха да експлодират един по един. Само минута след появата си на сцената чиските щурмовици вече контролираха района сами.

Сами, но не и незабелязани. Трите големи бойни кораба, охраняващи проектора недалеч от тях, започнаха да отвърщат на удара с огън от задните си батареи, докато се опитваха тромаво да се обърнат към натрапниците.

— Щурмовици, заемете отбранителна позиция! — заповяда Траун. — Кормчия, тръгвай!

Кардас стисна зъби. Звездите над тях започнаха както обикновено да се разтеглят в дълги линии, но само след миг с ужасяващо скърцане и боботене някъде откъм кърмата отново си възвърнаха нормалния вид.

— Първи абордажен отряд, към щирборда на проектора! — извика Траун. — Втори абордажен отряд, към бакборда! Старши Ялавикема, имате пет минути.

— Въпросът обаче е дали *ние* имаме пет минути — тихо промърмори Кардас, докато наблюдаваше залповете, които застрашително започваха да облизват стоманата на илюминаторните прозорци над тях.

— Струва ми се, че имаме — отвърна Траун. — Ще трябва да дойдат доста по-близо, за да могат да ни нападнат сериозно. В противен случай рискуват да не ни улучат и да взривят собствения си проектор.

— И какво от това? — възрази Кардас. — Не е ли логично да си помислят, че тъкмо такава е и *нашето* намерение?

— Всъщност подозирам, че в момента те изпитват доста голямо объркване по отношение на замисъла ни — отвърна Траун. — Ако единствената цел на такъв един нарушител е просто да неутрализира проектора, едва ли би си правил труда да идва толкова близо — и Траун посочи към разгарящата се битка. — Но каквито и предположения да имат за естеството на плановете ни, в същото време те ще трябва да правят всичко възможно да запазят този проектор функционален колкото може по-дълго. Веднъж щом изчезне гравитационното поле, всички тези бранители в сянката на конуса му ще могат да избягат и да се прегрупират. Ето защо те не биха си позволили случайни изстрели, които рискуват да уцелят проектора.

Кардас свъси вежди. В думите му определено имаше логика. Но това не им гарантираше, че вагаарите няма да изпаднат в паника и да предприемат нещо глупаво.

Вражеските кораби вече бяха успели да преодолеят половината разстояние, което им даваше възможност да включат в играта и фланговите си лазерни батареи. Въпреки това обаче по-голямата част от огъня им все още бе съсредоточена върху строените срещу тях чиски щурмовици.

И тъкмо тогава, докато светлината на далечното слънце облизваше корпусите на двата военни кораба, Кардас забеляза нещо, на което не бе обърнал внимание до този момент.

— Ей, вижте — извика той и посочи с пръст, — тези имат на корпуса си същите онези мехури, които видяхме на кораба със

съкровищата!

— Дайте ми едър план — нареди Траун и очите му се свиха.

На главния монитор пред очите им изчезна текущата оперативна информация и се замени с мъгляв телескопичен изглед на един от корпусите, осеян с балони. Кардас усети как гръклянът му внезапно се свива. Някъде зад себе си чу как Марис внезапно си поема дъх.

— О, не! — прошепна тя.

Мехурите не бяха наблюдателници, както бе предположил Кенто преди няколко седмици. Не представляваха и навигационни сензори.

Това бяха затворнически килии. Във всеки от наредените по корпуса мехури се виждаше някакво живо същество от същата раса, от която бяха разчленените тела, носещи се свободно из пространството между воюващите кораби. Някои от пленниците се бяха прилепили към задната стена на мехурите си, други седяха или лежаха свити с гръб към прозрачната пластмаса, а трети стояха изправени и втрещено сезираха в разгарящата се битка с изпразнен от надежда поглед.

Докато Кардас ги наблюдаваше слисан, една заблудена ракета избухна някъде в близост до зрителния обсег на техния телескоп. Когато блясъкът и отломките се разнесоха встрани, той видя как три от мехурите по корпуса се бяха пръснали, а техните обитатели се носеха из вакуума на парцали от неузнаваема разкъсана плът. Металът на корпуса в задната част на всеки от спуканите мехури изглеждаше леко нагънат, но здрав.

— Живи щитове — промърмори Траун, а на Кардас му се стори, че досега не бе чувал в гласа му толкова мрак и мраз.

— Могат ли щурмовиците ви да хвърлят вашите конърски мрежи — запита Кардас обнадежден, — онези, които използвахте срещу нас?

— Все още са прекалено далеч — отговори Траун. — Пък и освен това шоките мрежи едва ли ще са особено полезни срещу толкова огромни кораби, и то такива, при които цялата електроника е изолирана в множество независими отделения.

— А не може ли да стрелят *между* мехурите? — опита Марис, а гласът ѝ вече започваше да трепери леко. — Има достатъчно място. Не може ли да удрят по корпуса, без да засягат затворниците?

— Не и от това голямо разстояние — обясни Траун. — Съжалявам.

— Тогава трябва да ги отзовете! — настоя Марис. — Ако продължат да стрелят така, само ще избиват невинни същества.

— Тези същества са вече мъртви — каза Траун с внезапна острога в гласа.

Марис се сепна от неочакваната проява на гняв.

— Обаче...

— Моля ви! — прекъсна я Траун и вдигна ръка. Гласът му бе възвърнал спокойствието си, но някъде отдолу се прокрадваха къкрещи признаци на стаена ярост. — Разберете реалността на положението. Вагаарите вече са ги убили, всичките. Ако не в тази битка, то в следващите. Няма нищо, с което бихме могли да им помогнем. Единствената ни възможност е да насочим всичките си сили и ресурси към окончателното премахване на вагаарите. Така ще можем да дадем шанс на други раси да живеят.

Кардас си пое дълбоко въздух.

— Прав е, Марис — той пое дланта ѝ.

Раздразнена, тя се отдръпна и се извърна настрани. Кардас погледна към Траун, но той бе насочил цялото си внимание към приближаващите вагаарски военни кораби и шестте чиски щурмовика, които бяха застанали на пътя им.

— Първи абордажен отряд докладва, че всички вагаари на обекта са унищожени — обади се някой от екипажа. — Старши Ялавикема съобщава, че са намерени приборите за свиване на проектора и в момента той се подготвя за транспортиране. Втори абордажен отряд им помага.

— Наредете на първи абордажен отряд да отиде да помага — заповяда Траун и като се обърна към Кардас, добави по-тихо: — Мислех, че ще разполагат с някаква система за експедитивно разпъване на цялата тази техника. Просто не е в стила на вагаарите да се мотаят на едно и също място в продължение на часове и да монтират гравитационните си проектори пред очите на потенциалните си жертви — той погледна към бойните кораби на вагаарите, които вече се бяха завъртели напълно около оста си, и стисна устни: — Всички в готовност за обстрел на бойните съдове!

Кардас погледна към Марис, но тя бе обърнала гръб към тях. Раменете ѝ бяха изгърбени сковано под материята на вакуумния костюм.

— Оръжията са готови.

— При моя заповед огън с всички торпедни установки — каза Траун. Очите му проблеснаха към Марис за един кратък миг и той добави: — И наредете на щурмовиците да изхвърлят шоките мрежи към мостиците и командните сектори на бойните кораби веднага щом имат и най-минимална видимост.

— Разбрано.

— Огън с торпедата! — заповяда Траун. — Старши Ялавикема, остават ви две минути.

— Старши Ялавикема потвърждава. Според изчисленията му проекторът ще може да бъде сгънат в срок — отговори нечий глас от преподавателя.

В далечината пред тях започнаха да проблясват множество пламъчета, когато чиските торпеда удряха по вражеските съдове...

— Шлемове! — извика някой.

Кардас реагира импулсивно, като грабна шлема си и го нахлузи на главата си. С периферното зрение видя, че и всички останали на мостика правят същото. Той заключи шлема за яката си и веднага погледна през илюминаторните прозорци, откъдето идваше заплахата. Преди обаче да види каквото и да е, целият кораб се разтърси от внезапен удар. Със силен взрив от огън и блясък целият бакбордов сектор на прозорците се пръсна на парчета.

В следващия миг Кардас усети как от другата страна на палубата със силен шум се затварят херметическите врати. За частица от секундата той чу воя на предупредителния сигнал за тревога, преди внезапната декомпресия да изсмуче проводящата среда. Кардас премига, за да се отърве от тъмните пурпурни петна от блясъка, и се опита да се огледа. На палубата цареше пълен хаос. Навсякъде около него все още се носеха отломки от взрива.

Той се взря към другия край на палубата и изтръпна. Тъкмо от това се боеше. Тримата чиси, които бяха стояли най-близо до взрива, лежаха със сгърчени и усукани тела на пода. Много други членове на екипажа също бяха изхвърлени от столовете им, но повечето поне мърдаха. Тук-там можеше да види как някои от тях се бореха с разкъсвания в костюмите си или с пукнатини в шлемовете, като сами или с чужда помощ се мъчеха спешно да се облепят и да се обезопасят. Командните табла в близост до мястото на взрива се бяха превърнали в

обезобразени и разпокъсани купчини от усукан метал и висящи кабели. Всички други табла изглеждаха безмълвни.

Той все още оглеждаше повредите, когато край него внезапно премина Марис, като едва не го събори на пода, и се строполи на колене близо до командния стол.

Едва тогава Кардас видя, че и Траун лежи на палубата. Светещите му очи бяха затворени, а на гърдите на вакуумния му костюм имаше цепнатина, която яростно плющеше, изпускайки въздуха му.

— Командире! — извика той, като бързо клекна на пода до Марис и затършува из джобовете си за обезопасяваща лепенка. — Лекар!

— Аз имам — каза Марис и му показа една лепенка в ръката си. После отлепи защитния слой и я притисна върху разкъсаната тъкан. За един кратък миг лепенката се изду под напора на въздушното налягане отвътре. После за огромен ужас на Кардас едното ѝ ъгълче се разлепи. — Няма сцепление с този материал — извика Марис и трескаво се огледа. — Помогни да намерим нещо, за да я притиснем.

Кардас напрегнато започна да се оглежда, но не успя да открие нищо. После се изправи и заоглежда стените, като предполагаше, че чисите не може да не са си предвидили тук-там по някой медицински пакет. Ала тъкмо сега му беше трудно да се съсредоточи и да разгадае надписите на чеунх.

— Остави! — подвикна му Марис. До този момент тя се бе опитвала с ръце да притиска ъгълчетата на лепенката. Сега обаче, без да му мисли много, тя се наведе и легна с цялата си тежест върху гърдния му кош, притискайки цепката със стомаха си. — Намери помощ отнякъде — нареди тя и обви тялото на Траун плътно с ръце, за да се задържи притисната към него. — Бързо! Едва ли тази поза е твърде благотворна за раните му!

Като се отърси от обзелото го вцепенение, Кардас се обърна към вратата.

И за втори път замалко не бе съборен, когато двама чиси влетяха в стаята покрай него и се строполиха на колене от двете страни на неподвижния си командир и лежащата върху него жена.

— Пригответи се да се отместиш — каза единият напрегнато, като стискаше в ръцете си огромна лепенка. — Сега!

Марис бързо се търколи настрани. Само миг след като цепката остана непокрита, чисът успя да я запечата, покривайки изцяло лепенката на Марис отпреди малко. Тя се отдръпна още малко назад и Кардас видя как от ъгълчетата на новата лепенка се издигат последните няколко тънки струйки въздух.

— Запечатването е добро — потвърди чисът.

В този момент спътникът му вече се бе приготвил. Той намушка маркуча на една подръчна кислородна бутилка във вградената клапа на якичката под шлема на Траун.

— Налягането се стабилизира — съобщи той, взирайки се в един екран с множество светлинки близо до клапата.

— Можем ли да помогнем? — попита Марис.

— Вече помогнахте — каза първият чис. — Ние ще го поемем от тук.

Двамата тъкмо вдигаха Траун и се канеха да го понесат към една херметическа врата, когато звездите през илюминаторите стремително се разтеглиха в тънки ивици.

През първите два часа медиците работеха интензивно при закрити врата, без да подават каквато и да е информация. През вратата минаваха единствено пресни припаси и материали и нови болни. Кардас се въртеше в преддверието на медицинската зала, като се стараяше да не се пречка на забързаните работници. От време на време представители на екипажа го пращаха насам-натам с някакви дребни поръчки. Първоначално не знаеше какво се е случило с Марис, но от откъслечните разговори между персонала успя да научи, че тя помага с разчистването на отломките от взрива.

До завръщането в базата им оставаха най-малко още четири часа, когато най-после някой ги повика в помещението за болни.

Завариха Траун полулегнал, полуседнал в едно тясно легло. Около тялото му имаше плътно навити много биосензорни пръстени. Те го обгръщаха от врата до коленете като хватка на голяма змия.

— Кардас, Фераси — поздрави ги той. Лицето му беше изопнато, но гласът му се бе запазил чист и ясен, — уведомиха ме, че дължа живота си на вас. Благодаря ви!

— Заслугата всъщност е предимно на Марис — побърза да уточни Кардас, за да не обере чужди лаври. — В критични моменти тя се ориентира по-бързо от мен.

— Най-вече заради дългото време, което съм прекарала на борда на „Ловеца на сделки“ заедно с Рак — обясни Марис и се опита да изобрази усмивка, която обаче не стигна до очите ѝ. — Как се чувствате?

— Не особено добре, но явно съм въвн от опасност — отговори Траун, като изучаваше лицето ѝ. — Освен това ме уведомиха, че сте помагали при разчистването на мостика.

Тя сви рамене смутено:

— Просто исках да съм полезна.

— Дори след като видяхте как изстрелвам торпеда срещу беззащитните същества на вагаарските кораби?

Тя сведе поглед надолу.

— Съжалявам... аз... ами... съжалявам, че възразих срещу това... Осъзнавам, че няхахте никакъв избор.

— Което не го прави по-лесно за възприемане, нали — каза Траун. — За съжаление това е едно от онези решения, които често се налага военните да вземат в подобна ситуация.

— Всъщност успяхме ли все пак да вземем онзи проектор? — обади се Кардас. — Така и не чух нещо повече по този въпрос.

Траун кимна утвърдително.

— Бил е сгънат и заварен за външната страна на корпуса ни точно преди скока. Освен това всичките шест щурмовика също успяха да се измъкнат невредими.

Кардас поклати глава:

— Извадихме късмет!

— Истината е, че си имаме добър ръководител — поправи го Марис. — Вагаарите сигурно са останали крайно недоволни от това развитие.

— Добре — каза Траун с равен глас. — Може би ще се окажат достатъчно недоволни, че най-после да предприемат отявлено нападение срещу Чиското господство.

Кардас се смръщи:

— Да не би да твърдите, че с всичко това *сте се опитвали* да ги провокирате да нападнат?

— Опитвах се само да си взема един проектор — каза Траун. — А останалите развития в обстановката ще бъдат анализирани и санкционирани едва когато се случат.

Кардас извърна глава настрани към лекарите и помощниците им, които превързваха останалите ранени.

— Разбира се — промърмори той тихо.

— А междувременно ще насочим вниманието си към това да се завърнем на Крустай възможно най-скоро — продължи Траун. — В момента повече от всичко друго се нуждаем от спешна медицинска грижа за нашите ранени, както и от бърз ремонт на засегнатите кораби.

— И сигурно дотогава не би било лоша идея да ви оставим, за да си починете — добави Марис, като докосна Кардас по ръката и кимна към вратата на стаята. — Ще се видим по-късно, командире.

— Добре — очите на Траун постепенно се превърнаха в две светли цепки и червенината им се скри зад натезжаващите клепачи. — И ми се струва, че бяхте прав, Кардас. Представям си колко много ще съжбялява Кенто за това, че изпусна цялото увеселение.

Когато се върнаха в базата, установиха, че Дубрак Кенто има поспешни грижи от пропуснатото увеселение с вагаарите.

— Направо ще я убия! — мрачно бумтеше грамадният мъж, когато забеляза Марис и Кардас през процепите в пластмасовата врата на килията си. — Ако някога успея да я хвана насаме, заклевам се, че ще я убия намясто!

— Просто се успокой — каза му Марис утешително със смесица от сдържаност и разбиране в гласа. Явно се налагаше често да прилага това съчетание срещу изблиците на Кенто. — Разкажи ни какво се е случило.

— Тя се опита да ме обере, ето това се случи! — нервно се сопна Кенто. — Вие и двамата бяхте там. Траун лично ми обеща, че можем да си изберем част от пляката на пиратския кораб като заплащане срещу езиковите уроци. Нали така?

— Горедолу — предпазливо отвърна Марис. — За съжаление обаче адмирал Аралани го надвишава по ранг.

— Не ми пука дори и тази да се изживява като някаква местна богиня! — изригна Кенто. — Нещата, които аз съм си избрал, са си

наши! Тя нямаше никакво право да се набърква там и да ги заграбва за себе си.

— И, разбира се, ти не си си държал устата затворена — вметна тихо Кардас.

— На твоє място щях да си меря приказките, хлапе — предупреди го Кенто и му хвърли изгарящ поглед. — Тук може и да се изживяваш като домашен любимец на учителя, но до цивилизацията ни чака доста дълъг път обратно.

— И какво стана с нещата, които беше събрал? — върна се на темата Марис.

— Тя наистина се канеше да заграби всичко за себе си — каза Кенто, като задържа пламтящ поглед върху Кардас още няколко секунди преди да го отмести към Марис. — За мое щастие оня, другият чис, синдикът Миттра-нещо-си-там...

— Братът на Траун — вметна Марис.

Очите на Кенто се оцъклиха от изненада.

— Сериозно?! Все едно, той реши, че първо трябва да изслуша версията на самия Траун, и затова я накара да остави всичко тук. Тогава обаче тя настоя съкровищата да бъдат поставени под „предписан печат“ или нещо подобно, каквото и да значи това.

— Значи в крайна сметка...? — поинтересува се Кардас.

— В крайна сметка всичко сега е под ключ някъде — изръмжа Кенто. — И според синдика Миттра-нещо-си-там дори и Траун няма да може да го отключи.

— Ние ще поговорим с него — обеща Марис. — Между другото името му не е *синдикът Миттра-нещо-си-там*, а е синдик Миттрассафис.

— Да, хубаво — каза Кенто. — Ами, хайде ходи да говориш с Траун. И докато си там, виж какво можеш да направиш да ме измъкнеш от тази дупка.

— Добре — отвърна Марис. — Хайде, Джори. Да видим дали командирът е склонен да приеме малко посетители.

Отначало часовият пред каютата на Траун не искаше дори да провери дали командирът ще иска да ги приеме. Ала Марис накрая успя да го убеди да попита и минута по-късно двамата вече стояха пред леглото му.

— Да, видях доклада на Трасс — каза Траун, когато Марис описа ситуацията. Той все още изглеждаше доста слаб, но определено бе успял да възвърне част от силите си в сравнение с последната им среща на борда на „Брулещ ястреб“. — Капитан Кенто би трябвало да се научи как да обуздава темперамента си.

— Капитан Кенто има нужда да се научи на още много неща — каза Марис унило, — но ако бъде поставян под ключ, това ни най-малко няма да му помогне да се контролира. Това никога не е вършило работа при него, няма да свърши и сега. Възможно ли е да го освободите?

— Да, ако го предупредите да не си позволява да проявява незачитане на висшите офицери от чиската флота. Или може би просто ще е по-лесно да го заключваме всеки път, когато в базата ни идва на гости някой висш офицер.

— Тази идея не е толкова лоша — съгласи се Марис. — Благодаря ви.

— Ами онези предмети от съкровището, които брат ви е поставил под ключ? — попита Кардас. — Ще е невъзможно да продължим да живеем в близост до Кенто, ако той не си ги получи обратно.

— Значи е време да започне да се учи на търпение — отговори Траун. — Ситуацията е доста сложна. Един синдик от осмата управляваща фамилия е обявил тези предмети за „запечатани“ противно на претенцията за собственост над тях, изразена от висш командващ офицер. Сами разбирате, че е невъзможно те да бъдат разпечатани, преди адмирал Аралани да се върне, за да представи своите аргументи.

— Това кога се очаква да стане? — поинтересува се Кардас.

— Когато самата тя реши. Но едва ли ще е, преди вагаарският кораб да бъде основно изследван, а системите и техниката на него — подложени на детайлен анализ. Тя ще иска да присъства на този процес.

— Но всичко това би могло да се проточи с месеци! — възрази Кардас. — Не бихме могли да останем тук толкова дълго.

— А и не можем да се върнем, без да занесем със себе си някакви стоки, с които да умилостивим нашите клиенти — допълни Марис.

— Разбирам ви — каза Траун, — но ситуацията действително е извън правомощията ми.

Зад гърба на Кардас се отвори една врата. Той се извърна, очаквайки да види някое от медицинските лица...

— Значи военният късмет най-после ти изневери, а? — произнесе синдик Миттрассафис, докато прекрачваше прага на стаята.

— Добре дошъл — поздрави го Траун и го покани с ръка. — Моля, заповядай.

— Трябва да поговорим, Траун — каза Миттрассафис и подозрително изгледа Кардас и Марис, докато се приближаваше към леглото на брат си. — Насаме!

— Не би трябвало да се притесняваш от присъствието им — увери го Траун. — Нищо от онова, което се изговори в тази стая, няма да бъде повторено навън.

— Това няма значение — каза твърдо Миттрассафис. — Имаме да обсъждаме чиски дела, които не представляват интерес за тях.

— Може би не на този етап — каза Траун. — Но за в бъдеще, кой знае?

Очите на синдик Миттрассафис се стесниха до малки цепки.

— Което значи...?

Траун поклати глава отрицателно.

— Ти си надарен в много и разнообразни отношения, братко мой — започна командирът, — но тепърва ще трябва да развиваш у себе си онази далновидност и прозорливост, които ще ти помагат да преодоляваш всевъзможните интриги и сблъсъци на политическия живот — и Траун посочи към Кардас и Марис. — На нас тук ни е предоставена уникалната възможност да се запознаем и да комуникираме с членове на една извънредно мащабна и непозната ни до този момент политическа общност. Същества, чиито възгледи и прозрения са напълно различни от нашите.

— По тази причина ли държиш да ги водиш със себе си дори и когато развеждаш един адмирал на официално посещение? — Миттрассафис изгледа Кардас подозрително. — Смяташ, че възгледите им могат да ни бъдат от полза?

— Всички възгледи си струва да се изслушват внимателно независимо от това, дали впоследствие ще се прецени дали в тях има някаква стойност или не — отговори Траун. — Но не по-маловажни са

социалните и интелектуалните взаимоотношения, които се изграждат между нас. Някой ден нашето Господство и тяхната Република ще установят официален контакт. И тогава всички приятелства или потенциални вражди, които си изграждаме понастоящем, най-вероятно ще определят и каква ще бъде общата насока на този контакт.

Траун изглежда последователно Кардас и Марис.

— Предполагам, че те двамата вече също са стигнали до подобно заключение, макар сигурно то да е от различна гледна точка.

Кардас погледна към Марис. Беше му достатъчно да види лекото изкривяване в горната ѝ устна.

— Да, всъщност така е — призна той.

— Виждаш ли? — каза Траун. — Ние вече се разбираме едни други, поне в известна степен.

— Възможно е — каза Миттрассафис скептично.

— Но ти дойде тук, за да обсъждаме някаква конкретна тема — припомни му Траун. — Между другото позволяваш ли на гостите ми да те наричат Трасс?

— Категорично не! — тросна се Миттрассафис. После погледна към Марис и изражението му леко омекна. — Макар че, доколкото разбрах, вие сте помогнали да се спаси животът на брат ми — добави той колебливо.

— Радвам се, че успях да помогна, синдик Миттрассафис — каза Марис на чеунх.

Миттрассафис изсумтя и се обърна обратно към Траун. На лицето му най-после се появи лека, макар и крива усмивка.

— Все пак те не разбират чак съвсем всичко, нали? — запита той неуверено.

— Ако искаш, можеш да пробваш на миният — предложи брат му. — На него те се оправят дори още по-добре, отколкото на чеунх. Или пък може да превключим и на сай бисти, който също владееш, ако не се лъжа.

— Добре — каза Миттрассафис, превключвайки на сай бисти с нехарактерен акцент. — Щом като това ще улесни нещата...

— Всъщност, ако зависи от нас, бихме предпочели да останете на чеунх. Стига да нямате нищо против, разбира се — вметна Кардас на този език. — Упражнението ще ни дойде добре.

— Не се и съмнявам — отвърна Миттрассафис. После се поколеба и леко наклони глава. — А след като и двамата бяхте включени в операцията по спасяването на брат ми... е, предполагам, че няма да е голям проблем да се съглася да ме наричате Трасс.

Марис сведе глава в лек поклон.

— Благодаря ви! За нас е чест да получим такова позволение.

— Само не искам името ми да се произнася неправилно — Миттрассафис отново се обърна към Траун и продължи с доста потвърд тон: — А сега да те чуя. Какво точно си въобразяваш, че правиш?

— Извършвам работата, за която са ме избрали и назначили — отговори Траун. — Предпазвам Чиското господство от враговете му.

— От *враговете* му — повтори Миттрассафис, наблягайки на думата, — а не от *потенциалните* му врагове. Долавяш ли разликата между двете?

— И да — отговори Траун, — и не.

Миттрассафис вдигна ръка и се плесна по бедрото.

— Нека да бъда искрен с теб, Траун — започна той. — Осмата управляваща фамилия не е никак доволна от поведението ти.

— И са те пратили чак дотук, за да ми го съобщиш?

— Говоря напълно сериозно — сръза го Миттрассафис. — Историята с онзи пиратски кораб си беше достатъчно голям гаф. Но сегашната ти необмислена прищявка вече драстично премина всякакви граници. И то под носа на адмирала!

— Вагаарите не са пирати, Трасс — каза Траун с тих и сериозен глас. — Те са напълно номадска раса. Стотици хиляди, а може би и милиони. И рано или късно не може да не стигнат до границите на Чиското господство.

— Добре — каза Миттрассафис. — А когато го направят, ние ще ги ликвидираме.

— Но защо да чакаме чак дотогава? — настоя Траун. — Защо да обръщаме гръб, докато милиони други светове продължават да страдат под техните набези?

— Философският отговор тук гласи, че *ние* не трябва да караме когото и да било да страда — възрази Миттрассафис. — А практическият отговор е, че не можем да браним абсолютно цялата галактика.

— Не казвам, че трябва да браним цялата галактика.

— Наистина ли? А къде тогава впрочем предлагаш да се спрем? — вдигна ръка към стената Миттрассафис. — На десет светлинни години отвъд границите ни? Или на сто? Или пък на хиляда?

— Съгласен съм, че не можем да браним цялата галактика — каза Траун. — Но пък е наивно да позволяваме винаги на враговете ни да избират кога и къде да водят битка с нас.

Миттрассафис въздъхна дълбоко.

— Траун, не можеш да продължаваш вечно да разтегляш границите по този начин — каза той. — Чиската философия и военната ни доктрина повеляват да избираме миролюбивата бдителност. Деветте управляващи фамилии няма да стоят безкрайно дълго със скръстени ръце и да те наблюдават как отново и отново пренебрегваш основната ни военна доктрина. Нещо повече, осмата управляваща фамилия ясно ти даде да разбереш, че по-скоро биха те освободили, отколкото да позволят на действията ти да подкопават позицията им.

— Ние и двамата сме родени сред обикновени граждани — припомни му Траун. — И ако ми се наложи, аз отново мога да заживея по този начин — той стисна леко устни. — Но те уверявам, че ще направя всичко възможно, за да убедя представителите на осмата управляваща фамилия да не те освобождават и да не те преназначават по моя вина.

— Аз не се притеснявам за моето звание — каза твърдо Миттрассафис. — Просто се опитвам да предпазя брат си от опасността да захвърли на боклука една прекрасна и достойна кариера заради едното нищо.

Очите на Траун сякаш за момент се зареяха някъде в далечината.

— Ако изобщо някога се случи да захвърля кариерата си — каза тихо, — уверявам те, че няма да е било „заради едното нищо“.

В продължение на една дълга минута двамата братя мълчаливо се гледаха един друг в очите. После Миттрассафис въздъхна и каза:

— Не те разбирам, Траун. И май никога не съм те разбирал.

— Тогава просто ми се довери.

Миттрассафис поклати глава отрицателно:

— Мога да ти се доверя само дотолкова, доколкото го правят и деветте управляващи фамилии. А тяхното доверие вече е опънато до

краен предел. Най-скорошният инцидент... — започна той и отново поклати глава.

— Налага ли се да им докладваш за това? — обади се Марис.

— При четирима загинали матроси? — възрази Миттрассафис и я изгледа с блестящите си очи. — Как бих могъл да опазя подобно нещо в тайна?

— Това беше разузнавателна мисия, по време на която възникнаха ненадейни усложнения — каза Марис. — Командир Траун не отиде там с някакво предварително намерение да започва бой.

— Всяка една евентуална мисия в онези райони би била равносилна на прекрачване на границите — натърти Миттрассафис. — Все пак обаче сигурно бих могъл да се опитам да измисля някакво обяснение в тази насока — той отново погледна към Траун. — Но има голяма вероятност думите ми, каквито и да са, да не успеят да променят нищо. Тук е било предприето офанзивно действие, което е завършило с трагични жертви. Възможно е простите факти сами по себе си да се окажат достатъчен повод за управляващите фамилии да решат да се намесят и да оттеглят подкрепата си за теб.

— Зная, че ще направиш всичко, което е по силите ти — каза Траун.

— Обаче дали всичко онова, което *мога*, е равносилно на онова, което *трябва* да направя? — запита Миттрассафис. — Понякога ми се струва, че колкото повече те предпазвам от последствията на пагубните ти начинания, толкова повече ти развързвам ръцете да продължаваш в същата насока. Дали това е най-добрият начин, по който бих могъл да служа на моя брат и на моята фамилия?

— Аз зная какъв би бил *моят* отговор на този въпрос — каза Траун. — Ала ти трябва сам да откриеш какъв ще бъде твоят личен отговор.

— Може би някой ден — каза Миттрассафис. — Но междуременно ми предстои да подготвя своя доклад — той погледна унило Траун и допълни: — И да предпазвам своя брат.

— Направи онова, което смяташ за правилно — каза Траун. — Но пак ти повтарям. Ти нямаш понятие, на какво са способни вагаарите. А аз ги познавам. И *сериозно* смятам да ги надвия независимо какво би ми коствало това.

Миттрассафис поклати глава отрицателно и се запъти към вратата, но спря за миг с ръка на дръжката.

— А хрумвало ли ти е някога — започна той, без да обръща глава, — че тези твои нападения биха могли всъщност да *провокират* вагаарите да решат да обявят война и на нас? И че ако просто ги оставим на мира, най-вероятно никога няма да им хрумне да се надигнат срещу Чиското господство?

— Не, Трасс — отговори с равен глас Траун, — подобни мисли никога не са ми хрумвали.

Миттрассафис въздъхна дълбоко.

— Така и предполагам. Лека нощ, Траун — и като въведе паролата на вратата, той излезе от болничното помещение.

12.

— Ето там — каза Кбаот и посочи през илюминатора на совалката, с която обикаляха извивките на Яга Минор. — Виждаш ли го?

— Да — кимна Лорана и се взря с възхищение в огромната конструкция, която висеше в ниска орбита над планетата. Шест чисто нови военни крайцера, равномерно подредени в шестоъгълник около едно централно складово ядро. Цялата структура беше свързана от поредица масивни пилони за многобройните турболифтове. — Впечатляващо!

— Много повече от впечатляващо — каза Кбаот мрачно. — Пред теб е бъдещето на цялата галактика!

Лорана го погледна крадешком. През последните три седмици, от момента на официалното ѝ посвещаване в рицар джедай, той демонстрираше забележителна промяна в отношението си към нея. Вече разговаряше с нея много по-често и много по-задълбочено, като ѝ задаваше въпроси по политически и други теми и се разкриваше пред нея като пред равен.

Това беше приятно и даже я ласкаеше. Същевременно обаче то будеше у нея и някои нови, неудобни усещания. Също както той бе показвал огромна възискателност към нея, докато беше негов ученик, сега въпросите му издаваха не по-малка придирчивост спрямо нея да демонстрира цялата мъдрост, опитност и сила на един врял и кипял учител джедай.

Сегашното им пътуване до Яга Минор само потвърждаваше предположенията ѝ. Като гръм от абсолютно ясно небе той изненадващо я бе поканил да го придружи при огледа му на последните приготовления. Далеч по-уместно щеше да бъде, поне според нея, ако Кбаот бе решил да повика учителя Йода или някого от другите членове на Съвета да го съпроводят на едно подобно историческо пътуване.

Ала вместо това той се бе спрял на нея.

— Екипажът и семействата им са вече на борда. В момента пренасят и подреждат личните си принадлежности и правят някои последни приготовления — продължи с обяснението си Кбаот. — Същото се отнася и за останалите джедаи, макар че двама-трима все още не са пристигнали. Сигурно, разбира се, ти ще искаш да се запознаеш с всички тях още преди да заминем.

— Разбира се — каза Лорана автоматично и усети как мускулите ѝ изведнъж се напрегнаха при внезапната мисъл, която я обзе. — А като казвате „да заминем“, учителю Кбаот, за кого по-точно... ъ-ъ... искам да кажа...

— Недей да се заплиташ в приказки, джедай Джинзлър — внимателно я смъмри той. — Думите на джедая, както и мислите му трябва винаги да бъдат кристално ясни и пълни с увереност. Ако имаш някакъв въпрос, задай го прямо.

— Да, учителю Кбаот — Лорана си наложи да се вземе в ръце. — Когато казвате „да заминем“... дали очаквате и аз също да се включа заедно с вас в проекта „Изходящ полет“?

— Естествено — той свъси вежди. — Иначе защо щях да те препоръчвам за издигане в звание „рицар джедай“ толкова скоро, как смяташ?

Едно твърде познато усещане започна да я стяга през гърдите.

— Мислех, че защото съм готова за това.

— Че си готова, е очевидно. Но все още трябва много да учиш. А тук, на борда на „Изходящ полет“, аз ще разполагам с достатъчно време, за да те обучавам.

— Но аз не мога да тръгна — опита се да възрази Лорана, а съзнанието ѝ отчаяно се луташе насам-натам в търсене на нещо, за което би могла да вкопчи. Никак не ѝ се искаше тъкмо сега да оставя Републиката и познатата галактика. Още повече че тук я чакаха толкова важни задължения, толкова много работа... — Не съм направила никакви приготовления... А и не съм се допитала за разрешение от Съвета на джедаите.

— Съветът ми предостави възможността да взема със себе си всичко, от което имам нужда — безцеремонно я срязва Кбаот. — А що се отнася до приготовленията, кажи ми следното: От какви приготовления въобще се нуждае един джедай?

Лорана стисна здраво зъби. Как можеше да взема такива решения, без въобще да му хрумне да се допита до мнението ѝ?

— Учителю Кбаот, наистина оценявам предложението ви. Но не съм особено сигурна...

— Това не е предложение, джедай Джинзлър — прекъсна я отново той. — Сега вече си джедай. Това означава да си готова да отиваш навсякъде, където реши да те изпрати Съветът.

— Навсякъде из Републиката, да — каза Лорана. — Но това тук е различно...

— Различно е само в твоите представи — каза твърдо Кбаот. — Но сега още си доста млада. Има време, ще пораснеш — с тези думи той посочи към уголемяващата се конструкция от кораби и добави: — Веднъж щом видиш с очите си какво сме постигнали, и се запознаеш с останалите джедаи, със сигурност ще изпиташ повече ентузиазъм от съдбините, които ни очакват.

— Ами при тези? — запита Таркоса, барабанейки с пръсти по една рейка с отрицателни куплунги. — Какво да сложим тук, Час?

— Момент само... Чакай малко... — изръмжа Улиър, докато проверяваше наредените рейки и мислено проклинаше гъмжилото от техници, които бюрократите на върховния канцлер безцеремонно им натрисаха от Корускант, за да помагат с разтоварването. Огромното мнозинство от тях се бяха оказали напълно безполезни. Изпусаха чувствителни към удар компоненти, складираха резервните части, където им паднеше, наблъскваха в един и същ склад всевъзможни щуротии и в резултат необходимите уреди винаги се оказваха погребани някъде най-отдолу. — Това влиза ей там — каза Улиър на Таркоса и посочи към едно свободно място от другата страна близо до купчина резервни части за охладители.

— Какво, по световите... — изведнъж се обади един басов глас някъде зад гърба им.

Улиър бързо се извърна и видя как на прага на стаята е застанал мъж на средна възраст с тема, което беше започнало да оплешивява. Беше облечен в обикновена жълто-кафява роба.

— Кой сте вие? — поинтересува се Улиър.

— Джъстин Манинг, учител джедай — отговори мъжът и челото му се сбърчи, докато оглеждаше безпорядъка в помещението. — Всички тези съоръжения трябваше да са подредени и описани още преди няколко дни.

— Те си бяха подредени — каза Улиър, — ама не както трябва. Сега се опитваме да оправим хаоса тук.

— Аха — каза Манинг и направи кисела физиономия. Очевидно и той си бе имал работа с корускантските техники по поддръжката. — По-добре побързайте тогава. Днес пристига учителят Кбаот и със сигурност няма да е щастлив, ако завари нещата така — с тези думи джедаят им кимна, завъртя се и се запъти нанякъде по коридора.

— Все едно джедайските неволи ни засягат — промърмори тихо Улиър към опразнената врата.

После се обърна към складовите рейки и в същия миг екранът на един диагностичен ретранслатор премига и се включи.

— Получи ли се? — запита гласът от другата страна и миг покъсно през преходния люк към долното помещение се показва главата на млад мъж.

— Стой малко — отвърна Улиър и се приближи до екрана, за да проведе контролен тест. — Изглежда перфектно — потвърди след малко той. Корускантските техники по поддръжката наистина не ставаха за нищо, но неколцината професионални механици заедно с тях бяха съвсем друго нещо. — Благодаря ви много!

— Няма защо — отговори другият и като остави край отвора кутията с инструментите си, се повдигна с ръце да се измъкне през люка. — Все още ли имате проблеми с ретранслатора в задното помещение на стабилизаторите?

— Да, освен ако току-що не си успял да оправиш и него — отвърна Таркоса.

— Едва ли — каза младият човек, докато затваряше люка на пода. — Тези неща са свързани паралелно, но пък се съмнявам, че електрическата верига ще стига чак дотам. Ще се опитам да го оправя и него, когато се върна от К-1.

— Не можеш ли да го погледнеш още сега? — предложи Улиър. — К-1 се намира чак на другия край на шестоъгълника. Защо ти трябва да се разкарваш чак дотам и после да биеш път обратно дотук?

— Защото К-1 е и командният кораб — припомни му механикът.
— Монкалмарианците може да изглеждат като балами, ама когато капитан Пакмиллу каже, че иска нещо да се оправи, това значи *сега и на момента*.

Таркоса изсумтя:

— И какво ще направи? Ще ни разжалва всички до обикновени цивилни ли?

— Не знам какво би ви направил *на вас* — каза сухо механикът, — но знам, че *аз самият* бих искал все още да имам работа, след като вие заминете някъде в дивия мрак. Няма да ми отнеме дълго, обещавам.

— Ще очакваме да удържиш на думата си — каза Улиър. — Сигурен ли си, че няма как да те убедим да дойдеш с нас? Ти си на светлинни години пред повечето от другите техници, които ни пращат тук.

Един мускул трепна на бузата на младия мъж.

— Съмнявам се, че е така, но все пак ви благодаря. Просто още не съм готов да се простя с цивилизацията.

— Ти по-добре се надявай цивилизацията да не се прости с теб — предупреди го Таркоса. — Щото, както са тръгнали нещата на Корускант, аз не бих залагал на тях прекалено.

— Възможно е — каза уклончиво механикът и вдигна кутията с инструментите си. — Ще се видим по-късно.

— Добре — каза Улиър. — Пак благодаря!

Механикът се усмихна и напусна стаята.

— Готин тип — отбеляза Таркоса. — Успя ли да чуеш името му?

Улиър поклати глава отрицателно.

— Май че беше Дийн-нещо-си. Ама няма значение. Едва ли някога ще го видим пак след утре — Улиър се огледа и като посочи надолу, продължи: — Добре, сега. При отрицателните куплунги трябва да влезе онази рейка с противошокови буфери...

— От тук може да се контролира цялата система — каза капитан Пакмиллу и помахна с ципестата си длан към просторния комбиниран оперативен център на „Изходящ полет“. — А това означава, че ако на някой от крайцерите стане авария или произшествие, за това ще могат

да се вземат съответните мерки, без да е необходимо физически да изпращаме дотам оперативни служители.

— Впечатляващо — каза Оби Уан и се огледа наоколо.

Комбинираният оперативен център бе разположен непосредствено зад пресечения коридор под комплекса на мостика и контролната зала. Помещението му заемаше сигурно най-малко трийсет метра назад и изпълваше цялото свободно пространство между двата основни извити коридора на крайцера. В момента центърът представляваше истински кошер от активност. Десетки представители на човешката и на много други раси се щураха напред-назад, а множество люкове и навигационни конзоли зееха отворени в очакване на последни проверки и настройки.

— Какво е онова нещо? — Анакин сочеше към една ниска конзола през две редици от мястото, където бяха застанали. — Прилича на система за навигация и мониторинг на реактивни шейни.

— Имаш зорък поглед, младежо — каза капитан Пакмиллу и огромните му очи се извъртяха към момчето. — Да, точно това е. Използваме я, за да контролираме нашата собствена флота от спидери и шейни.

— Шегувате се! — възкликна Оби Уан и изгледа конзолата намръщен. — Да не искате да кажете, че по тези коридори се карат *шейни*?

— „Изходящ полет“ заема огромна площ, учителю Кеноби — припомни му Пакмиллу. — Наистина, всеки от крайцерите е свързан със съседите си и с ядрото посредством пилони с няколко турболифта. Въпреки това обаче по-голямата част от придвижването тук не може да става с турболифтовете. Затова решихме да прибегнем до помощта на спидерите. Те са важна част от транспортната система на борда, за да могат членовете на екипажа да се придвижват, където трябва, както в извънредни ситуации, така и в ежедневната си работа.

— Добре, ама защо точно шейни? — настоя Оби Уан. — Нямаше ли да е по-безопасно и по-сполучливо да се проектира една повсеместна система от турболифтове?

— О, със сигурност — избоботи капитан Пакмиллу. — Но за съжаление тя би оскъпила проекта неимоверно. Първоначалните крайцери не бяха снабдени с такава система, а Сенатът не сметна за необходимо да заплати разноските за подобно оборудване.

— Тези навигационни системи обаче изглеждат доста добри — отбеляза Анакин. — Някои от реактивните шейни на Татуин ги използват, когато правят изпитания на някоя нова писта.

— Да, обаче на новите писти на Татуин не можеш да видиш навалици от петдесетина хиляди души, които претичват пред реактивните шейни в отчаяни опити да не бъдат сгазени — посочи Оби Уан.

— Ама има предостатъчно *животни* на пистите — натърти саркастично Анакин. — Например някой разсеян джубак или някоя заблудена банта.

— Анакин... — започна предупредително Оби Уан.

— Вече сме направили тестове на контролната система, учителю Кеноби — вметна бързо капитан Пакмиллу. — И както посочи ученик Скайуокър, тя си работи доста добре.

— Приемам думите ви на доверие — каза Оби Уан и мрачно изгледа Анакин.

Напоследък момчето развиваше лошия навик да показва незачитане и неуважение към авторитета му. Особено често това се случваше на публични места, където Анакин вероятно смяташе, че учителят му ще избягва да го укорява. Оби Уан знаеше, че това отчасти се дължеше и на възрастта му, но дори и така подобно поведение си оставаше неприемливо.

Същевременно обаче Анакин съзнаваше и точно кога бе прекрочил границата. В отговор на укорителния поглед на Оби Уан той бързо сведе очи и си придаде вид най-малкото на външно разкаяние. С това явно инцидентът трябваше да се смята за приключен. Оби Уан все пак си отбеляза наум да поговори с момчето, когато останат насаме, и след това се обърна към капитан Пакмиллу:

— Разбрах, че първо ще направите кратка обиколка из пределите на Републиката и едва тогава ще се отправите към Неопознатите райони.

— Да, един вид като изпитателен полет. Трябва да установим със сигурност дали системите ни работят правилно, преди да се гмурнем в области, където няма да можем да разчитаме на ремонтни работилници.

Той пристъпи към една навигационна конзола в близост до тях и докосна няколко клавиша. Пред очите им се разгъна триизмерен

холообраз на галактиката.

— От тук ще отпътуваме за Лоннау в сектора Дрома — обясни той, като показваше траекторията върху образа. — После ще минем покрай сектора Глайт и ще се насочим към Аргай в сектора Халдийн. След това ще пресечем, без да спираме, секторите Кокаш и Мондресс и накрая, ако се налага, ще направим една последна пауза в сектора Албанин.

— Доста спирки сте предвидили — отбеляза Оби Уан.

— На повечето от тези места няма да се задържаме изобщо — увери го капитан Пакмиллу. — Всъщност даже не планираме да спираме, освен ако не възникват някакви проблеми.

— А после какво следва? — поинтересува се Оби Уан.

— Ако всичко се развива добре, след три седмици ще трябва формално да навлезем в Неопознатите райони. А когато стигнем на около двеста и трийсет светлинни години от пределите на Дивия Космос, ще се спрем за една последна калибровка на навигационните системи — с тези думи той изключи холообраза и мустачетата над устните му се размърдаха. — Едва тогава ще започнем истински сериозното пътуване. През Неопознатите райони и чак до следващата галактика.

Анакин леко подсвирна.

— И колко време се очаква да продължи цялата мисия?

— Няколко години — отговори Пакмиллу. — Но складовото ядро има запаси, които ще издържат най-малко за десетина години. Пък и възнамеряваме да ги допълваме с хранителни продукти и вода по време на пътя. Освен това има вероятност и броят ни да намалее значително, ако намерим гостоприемни светове и решим да ги колонизираме.

— Но не мислите просто ей така да оставяте хора след вас в Неопознатите райони, нали? — попита Анакин и челото му се проряза от гримаса.

— Ако решим да го направим, със сигурност ще им предоставим достатъчно храна и снаряжения, за да могат да се установят, както трябва — увери го капитан Пакмиллу. — Освен това ще им оставим и един от крайцерите за защита и транспорт. Както добре виждате от устройството на „Изходящ полет“, ще ни бъде сравнително лесно да разкачим един от шестте кораба от останалата част на комплекса.

Анакин поклати глава отрицателно:

— Все пак звучи доста опасно.

— Ние сме подготвени — припомни му Пакмиллу. — Освен това не забравяйте, че на борда имаме и осемнайсет джедаи. Ще бъдем в безопасност.

— Или поне в не по-голяма опасност от което и да е друго място в галактиката — отбеляза сякаш на себе си Оби Уан.

— Пък и цялото начинание си е едно изпълнено със слава приключение — продължи капитан Пакмиллу и изгледа Анакин. — Жалко, че няма да можете и вие да дойдете с нас.

— Все още има много неща, които искам да свърша тук — каза Анакин и гласът му се оцвети във внезапен прилив на далечна емоция. Той хвърли бърз поглед към Оби Уан и емоцията бързо се стопи под прикритието на подobaващото за един джедай самообладание. — Освен това не мога да оставя учителя си, докато обучението ми не е приключило.

— На борда има шестима учители джедаи. Това значи, че ще си имаш богат избор, кой да те обучава — вметна нехайно Пакмиллу.

— Не е толкова просто — му каза Оби Уан. Понякога го поразяваше как някои хора, които имаха удивително повърхностна представа за вътрешните процедури на джедайската методология, все пак не изпитваха никакво притеснение да дават израз на това невежество. — Казахте, че предстои да дойде скоро учителят Кбаот?

— В действителност той вече е тук — прогърмя гласът на Хоръс Кбаот от другия край на помещението.

Оби Уан се обърна и видя Кбаот и Лорана Джинзлър да влизат в залата.

— Каква изненада, учителю Кеноби! — продължи на висок глас Кбаот, докато преминаваше по права линия между суетящите се членове на екипажа. Оби Уан забеляза, че на никого в действителност не му се наложи да отскача настрани, за да не се сбута с препускащия джедай, но при все това няколко души се разминаха на косъм с него. За щастие повечето от механиците бяха прекалено ангажирани, за да им направи впечатление подобна безцеремонна походка. Зад гърба му Лорана си пробиваше път по-внимателно и изглеждаше видимо неспокойна. — Мислех, че досега отдавна трябваше да сте заминали по вашите задачи на Сулорин.

— Освободиха ме от този ангажимент — обясни Оби Уан. — Има нещо, за което трябва да поговоря с вас, учителю Кбаот.

Кбаот кимна.

— Разбира се. Казвайте.

Оби Уан събра смелост. Сервирането на тази новина едновременно пред Кбаот и Анакин щеше да е неприятно преживяване.

— Дватамата с Анакин бихме искали да се включим в експедицията.

С крайчеца на окото той видя как Анакин се обърна към него озадачен.

— Бихме искали?! — учуди се момчето.

— Бихме искали — повтори Оби Уан твърдо. — Поне до пределите на галактиката.

Горната устна на Кбаот се усука:

— Значи учителят Йода най-накрая призна, че може наистина да успее да открие Вергере?

— Кой е Вергере? — поинтересува се Лорана.

— Не кой, а коя — каза Кбаот, а очите му останаха приковани в Оби Уан. — Тя е джедай, който изчезна преди време. Учителят Кеноби се опита вече да я открие веднъж, но се провали в мисията си.

— В настоящия мандат на експедицията не се споменава абсолютно нищо за каквато и да е спасителна мисия — обади се капитан Пакмиллу, внезапно разтревожен.

— Защото, капитане, това си е джедайска работа, а не е нещо, с което трябва вие да се занимавате — каза му Кбаот. — Не се безпокойте, това никак няма да наруши програмата ни — и той повдигна вежди и изгледа Оби Уан. — Надявам се, че не сте поискали да дойдете с нас, подтикнат от собствената си гузна съвест.

— Аз въобще не съм искал да дойда — отвърна Оби Уан. — Правя онова, което ми възложи Съветът.

— Както и всички ние — каза Кбаот с нотка на сарказъм в гласа му. После премести поглед към Анакин и продължи: — А какво да кажем за теб, млади Скайуокър? Сякаш не изглеждаш особено ентузиазирани от тази промяна в плановете ви?

Оби Уан задържа дъх притеснен. Имаше няколко причини да не каже досега на Анакин за възложения му от Уинду мандат. Най-

малкото защото момчето питаеше някакво истинско възхищение пред авторитета на Кбаот. Ако той кажеше на Анакин, че ще пътуват с експедицията чак до Яга Минор, за да наглеждат джедая, със сигурност щеше да се наложи след това да му дава и допълнителни обяснения. А без доказателства нямаше да е добре да разрушава илюзиите му с притесненията на Уинду, че Кбаот би могъл да стои в основата на ситуацията от Барлок.

За щастие бързо стана ясно, че решението да държи момчето в неведение е било правилно.

— Нищо подобно, учителю Кбаот — каза Анакин с ясен глас, който излъчваше усещане за искреност. — Просто бях изненадан. Учителят Оби Уан не беше споделил с мен това развитие.

— Значи в действителност си ентусиазиран, че ще дойдеш до Неопознатите райони с мен?

Анакин се поколеба.

— Не бих искал да оставя Републиката завинаги — отговори той. — Но съм впечатлен от начина, по който се справихте с проблемите на Барлок, как излязохте от онази задънена улица, и така нататък. Струва ми се, че ще мога да науча още много от възможността да ви наблюдавам как изпълнявате ежедневните си задължения.

Кбаот се усмихна криво към Оби Уан.

— Е, поне едно нещо сте успели да предадете на момчето, учителю Кеноби. Изгладен език!

— Надявам се, че съм съумял да му предам много повече от това — каза с равен глас Оби Уан. — Въпреки това обаче явно има още много неща, които би могъл да научи от вас — и той кимна към Лорана и добави: — Както би потвърдила и вашата ученичка, сигурен съм.

— Така е — потвърди Кбаот. — И вече е джедай Джинзлър. Преди три седмици беше посветена в рицарство.

— Наистина ли! — каза Оби Уан, като внимателно се постара да скрие изненадата си. От начина, по който я беше чул да говори на Барлок, бе останал с впечатлението, че от това събитие я делят най-малко още няколко години. — Моите извинения, джедай Джинзлър, и моите поздравления! Да разбирам ли, че вие също ще се присъедините към експедицията наред с учителя Кбаот?

— Разбира се, че ще се присъедини — намеси се Кбаот, преди Лорана да успее да отговори. — Тя е сред избраните, една от

малцината дори сред джедаите, на които мога да се доверявам изцяло.

— Не се доверявате дори на джедаи? — учуди се Анакин.

— Казах, че ѝ се доверявам изцяло — отговори със сериозен тон Кбаот. — Определено има и други джедаи, на които мога да вярвам. Но само в известна степен.

— Тъхъ — Анакин бе явно озадачен.

— За щастие вие и вашият наставник спадате към тази сравнително неголяма група — каза Кбаот и лека усмивка докосна ъгълчетата на устата му. — Много добре, учителю Кеноби. Вие и вашият ученик може да ме придружите до пределите на галактиката, но при положение че сами се погрижите за превоза си обратно към Републиката.

— Благодаря — каза Оби Уан. — Един Делта-12 „Небесен поток“, който ще използваме за завръщането си, е готов да бъде натоварен на борда.

— Добре — каза Кбаот. — Ще ви настаним тук, на крайцер К-1. Капитане, вие ще уредите подходящи каюти за двамата.

— Да, учителю Кбаот — измънка капитан Пакмиллу. — Ей сега ще повикам уредника по настаняването...

— Вие *лично* ще уредите техните каюти — натърти Кбаот и в гласа му се долови едва забележимо, но доста твърдо ударение върху втората дума. — Това са джедаи. С тях следва да се отнасяте подобаващо.

Мустачетата над устните на Пакмиллу потрепериха.

— Да, учителю Кбаот — той пристъпи към една от конзолите и въведе нещо в нея с треперещи пръсти. — А джедай Джинзлър?

— Аз вече се погрижих да ѝ запазя каюта в близост до моята — каза Кбаот. — На трета палуба, апартамент А-4.

— Много добре — каза капитан Пакмиллу, загледан в монитора пред себе си. — Учителю Кеноби, вие и джедай Скайуокър ще получите апартамент А-8 на пета палуба. Вярвам, че това е приемливо.

— Така е — каза Кбаот, преди още Оби Уан да успее да отвори уста. — Може да изпратите някого да ги съпроводи до каютите им.

В този миг някъде зад гърба им долетя скърцащият звук от прегъваща се ламарина. Оби Уан се извърна бързо и видя как едно голямо платно, покриващо някаква вторична електрическа решетка, се

беше отлепило и увисна заплашително над няколко навигационни конзоли. Той се присегна със Силата...

Но Кбаот го изпревари, хващайки ламариненото платно с помощта на Силата в същия миг, когато и последният му край се отлепи от стената. Така цялото платно увисна без всякаква опора във въздуха.

— Джедай Джинзлър, помогнете на тези хора — заповяда Кбаот.

— Да, учителю — каза Лорана и се запъти натам.

— Капитан Пакмиллу, вие възнамерявахте да назначите ескорт на нашите нови спътници? — продължи Кбаот с нехаен тон, като в същото време не преставаше да поддържа ламариненото платно във въздуха.

— Няма да е необходимо — намеси се Оби Уан. — По пътя насам разгледах устройствените планове на крайцерите ви. Можем и сами да намерим пътя.

Кбаот леко свъси вежди и за частица от секундата на Оби Уан му се стори, че ще продължи да настоява да им бъде зачислен ескорт, както изискваше подобаващото отношение към джедаи. После обаче бръчките му се изгладиха и той кимна.

— Много добре — каза той. — Тази вечер в седем капитан Пакмиллу е подготвил официален прием в каюткомпанията на висшите офицери. Моите спътници джедаи ще бъдат там. Вие също ще я уважите.

— За нас ще бъде чест — каза Оби Уан.

— А преди това ще се наложи да посетите медицинския център на крайцер К-1 — добави капитан Пакмиллу. — Представителят на върховния канцлер даде специфични инструкции абсолютно всички участници в експедицията да преминат през обстоен медицински преглед, включително вземане на проби за анализ на кръвта и кожата, които ще бъдат откарани обратно на Корускант. Явно там се притесняват от заразни вируси и потенциални епидемии.

— Ще се прегледаме, разбира се — обеща Оби Уан. — До довечера, тогава.

Той смуши Анакин с лакът и двамата се запътиха към изхода.

— Учителят Кбаот като че ли знае какво иска, нали? — каза тихо Оби Уан, докато излизаха от стаята.

— В това няма нищо лошо — отговори твърдо Анакин. — Ако от време на време учителят Йода или учителят Уинду говореха по същия начин с канцлера или със Сената, може би някои неща щяха да се изпълняват по-бързо и по-добре.

— М-да — промърмори Оби Уан, — може би...

Решетката не беше никак лека, а и доста се огъваше и затова беше много трудно да се поддържа. За щастие това не представляваше проблем за един джедай. Като се присегна със Силата, Лорана издигна ламариненото платно до първоначалното му положение и го задържа там, докато техниците припряно се мъчеха да го закрепят стабилно.

— Благодаря ви — изпъшка надзирателят, когато накрая всичко бе оправено. — Тези неща са си истинско фл... Тъ-ъ, искам да кажа, истинска мъка да се оправят, когато се откачват така.

— Няма проблем — увери го Лорана. — Радвам се, че помогнах.

— Аз също — изсумтя другият. — Правилно ли чух, че се обръщат към вас с името Джинзлър?

— Да — потвърди тя. — Защо?

— Щото си имаме един Джинзлър в нашата фирма — каза той и като измъкна един предавател, въведе някакъв код. — Човек на име Дийн. Да не би да сте роднини нещо?

— Не знам — каза Лорана. — Била съм само на десетина месеца, когато са ме взели в Храма на джедаите. Затова не знам нищо за семейството ми.

— Какво, те никога ли не са идвали да ви видят?

— Не е разрешено там да те посещават роднини — обясни му Лорана.

— Аа — каза другият и в гласа му пролича явна изненада. От предавателя прозвуча тонът за разговор и той го вдигна към лицето си. — Ей, Джинзлър? Тук е Брукс. Къде си?... Аха, добре... Ами добре, намери спирка и прескочи насам, към столовата... Защото аз ти казвам, затова. Просто искам да те видя...

С тези думи той изключи предавателя си и го окачи на колана.

— Насам, джедай Джинзлър — той посочи към една от щирбордовите врати на комбинирания оперативен център.

— Но нали ви казах, че не го познавам... — възрази Лорана, докато двамата отиваха към вратата.

— Да, може би вие не го познавате, ама може той да ви познава — каза Брукс. Двамата излязоха в коридора и се запътиха към най-близкия турболифт. — И си струва да проверим тая работа, нали?

Лорана усети твърда буца в стомаха си.

— Ами добре.

Двамата взеха турболифта, спуснаха се три етажа под командната палуба и след като извървяха разстоянието по един тесен коридор, се озоваха в просторно, пълно с маси помещение, в чийто край имаше дълъг барплот. Около десетина представители на различни раси, включително на човешката, бяха насядали по двама-трима тук-там около масите и тихо си бърбеха над разноцветни напитки. Три дроида сервитьори се въртяха насам-натам зад барплота.

— Ето го — каза Брукс и посочи една маса в близост до черната стена. На нея седеше самотен тъмнококс мъж. Беше обърнат с гръб към залата, а дланите му стискаха голяма халба, от която се издигаше топъл дим. — Елате, ще ви представя.

Той закрачи през помещението, като по пътя кимаше и разменяше поздрави със седящите. Лорана го последва и усети как малките й опасения започваха да придобиват все по-осезаема форма. Когато се приближиха на около три метра за гърба на седящия, той леко се обърна и едва сега Лорана успя да зърне профила му.

Беше същият мъж, когото бе срещала толкова много пъти на Корускант. Тя се спря неуверено и цялото й тяло се изопна напрегнато. Брукс не забеляза това и продължи към масата.

— Ей, Джинзлър — каза той, когато стигна до него и помахаше с ръка към Лорана, — искам да те запозная с един човек.

Младият мъж се извъртя към тях в стола си.

— Няма нужда — каза той. Гласът му бе равен, но в него се долавяха осезаеми нотки на напрежение и горчилка. — Джедай Джинзлър, предполагам.

С усилие Лорана успя да намери гласа си.

— Да — потвърди тя. Думата прозвуча по-спокойно, отколкото очакваше. — Дийн Джинзлър, предполагам?

— Да не би вие двамата вече да се познавате? — Брукс озадачено местеше поглед ту към единия, ту към другия.

— Едва ли — каза Джинзлър. — Тя ми е само сестра.

— Какво? — заекна Брукс и невярващо продължи да мести поглед от него към нея и обратно. — Ама аз си мислех...

— Благодаря ви — каза Лорана, като улови погледа му и едва забележимо кимна към вратата.

— Ъ-ъ... добре — и без да откъсва поглед от тях, Брукс започна заднешком да си проправя път между масите към входа на столовата. Ръцете му внимателно опипваха зад гърба му за евентуални препятствия по пътя. Накрая той стигна до вратата и бързо излезе.

— Допускам, че ще искаш да седнеш — каза Джинзлър. Гласът му изразяваше видимо желание да я предизвика по някакъв начин.

Лорана отново насочи вниманието си върху него. Той я гледаше от стола си със същото онова огорчение, което бе успяла да усети при предишните им срещи. За разлика от очакванията ѝ обаче очите му не бяха тъмни, а имаха същия необичаен нюанс на сивия цвят като нейните.

— Да — каза тя и заобиколи един стол от далечната страна на масата. После събра дрехата си около себе си и внимателно седна на стола.

— Допускам, че сега трябва да те поздравя за успешното преминаване на изпитанията — каза Джинзлър. — Вече си истински джедай.

— Благодаря — промълви Лорана, изучавайки лицето му. Наистина в него имаше някаква семейна прилика, това бе видимо. Колко странно, че досега не бе забелязала това. — Значи следите тези неща?

— Родителите ми ги следят — каза той и устните му се стегнаха. — Нашите родители, искам да кажа.

— Да — промълви тя. — Боя се, че не знам нищо за тях. Или за вас...

— Еми много ясно. Обаче аз знам всичко за теб. Всичко! От обучението ти като дете, през ученическия процес при джедай Хоръс Кбаот до първия ти лазерен меч и сега до издигането ти в рицарско звание.

— Впечатлена съм — каза Лорана и се опита да се усмихне колебливо.

— Не си прави труда — каза той, без да отговаря на усмивката ѝ. — Знам всичко това само защото родителите ми имат познат, който работеше в Храма на джедаите. И всяко едно твое постижение те ми го набиваха в главата. Защото те обичаха — с тези думи той леко изсумтя. — Но, уви, ти няма как да знаеш това. Защото така и не си направи труда да се поинтересуваш.

Той откъсна очи от лицето ѝ и като ги сведе надолу, шумно отпи от напитката си. Лорана го изгледа в продължение на един дълъг миг и премига от огорчението и стаения гняв, които се издигаха от брат ѝ както изпаренията от халбата му. Какво бе сторила, за да предизвика толкова неприязнени чувства у него?

— На нас като ученици не ни беше позволено да знаем каквото и да е за семействата ни — наруши мълчанието тя. — Дори и сега, след като вече съм джедай, на подобно нещо все още се гледа с неодобрение.

— Да, бе — каза той, — точно така.

— А и си има основателни причини за това — продължи Лорана неотклонно. — В нашата Република има много светове, където семейните връзки и родословната позиция играят огромна роля в местната култура. А когато един джедай знае от коя фамилия произлиза, това може да повлияе върху безпристрастното отношение, с което разрешава споровете в съответния свят.

— Но не пречи самото семейство да се поинтересува от теб и да те намери, нали? — изстреля той в отговор. — Понеже моето направи точно това. Дори и след като твоите скъпоценни джедаи уредиха да ги уволнят, те все пак не се отказаха и продължиха някак си да намират информация за теб...

— Почакайте малко — прекъсна го Лорана. — Как така са били уволнени? Кой е уредил да ги уволняват?

— Вие, джедаите, да нямате проблеми със слуха? — раздразни се той. — Нали вече ти казах. Един от вашите възвишени и могъщи джедаи. Майка и татко бяха цивилни работници в Храма. Занимаваха се с поддръжка и ремонт на електрооборудването в общите помещения. И си бяха наистина добри специалисти. Само че, когато теб те взеха в Храма, се наложи да ги уволнят от там. Твоите джедаи явно не искаха да им позволят да работят в същата сграда, където се намираш ти.

Лорана усети как стомахът я присвива. Не бе чувала нищо за този конкретен инцидент, макар че знаеше за други подобни развития. Сега обаче очевидно нямаше никаква полза да се опитва да се впуска в обяснения за необходимостта от изолационната политика на Храма.

— Успяха ли да си намерят друга работа?

— Не, всички вкъщи умирахме от глад — натърти той. — Естествено, че си намериха работа. Значително по-нископлатена, разбира се. Но за всичко това се наложи да си опаковаме багажа и да се преместим на друго място. Понеже на никого не му бе минало през акъла да ни уведоми, че вече не можем да живеем в Храма, след като ти ще бъдеш обучавана там. Но това няма значение.

— А какво има значение тогава?

В продължение на един дълъг миг той продължи да се взира в нея, а бурята в него не спираше да бушува като ледовит океански прибой.

— Вие, джедаите, си мислите, че сте съвършени — каза най-накрая. — Въобразявате си, че знаете какво е добро и зло, какво е правилно и неправилно. И се опитвате да го налагате на всички във всичко. Колко много се заблуждавате!

Лорана почувства буца в гърлото си.

— Какво се е случило с теб, Дийн? — запита тя нежно.

— А, значи сега си говорим на „ти“ и на малко име, така ли? — каза той презрително. — Сега вече искаш да си придадеш вид на моя любяща сестра, така ли? Да не си мислиш, че можеш просто ей така да махнеш с ръчичка или с вълшебната си лазерна пръчица, и всичко ще се компенсира изведнъж?

— Какво трябва да се компенсира? — настоя Лорана. — Моля те, кажи ми. Искам да знам.

— Мислех, че джедаите знаете всичко.

Лорана въздъхна.

— Не, разбира се, че не знаем всичко.

— Е, точно това нямаше никога да го чуеш от родителите ни — процеди през зъби той. — За тях ти вечно беше съвършената сестра, с която всички останали трябваше да се сравняваме. „Лорана би направила това така...“, „Лорана би направила онова онака...“, „Лорана би казала това...“, „Лорана би казала онова...“ Все едно живеем в подножието на някакво малко божество. И всичко бе толкова

съвършено абсурдно! Защото те нямаше как да имат каквато и да е представа, какво точно би могла да направиш или да кажеш ти в дадена ситуация. Защото, когато те пратиха там, ти дори не можеше и да ходиш!

С тези думи погледът му охладня още малко.

— Но, разбира се, теб те нямаше наблизно, за да те посочат. И тъкмо затова тактиката им действаше толкова безотказно. Теб те нямаше вкъщи, за да видят как допускаш грешки или как изпускаш нервите си, или как разливаш храна на пода. Буквално можеха да си направят някъде вкъщи един малък олтар на теб, без да им се налага изобщо да излизат от къщи, да не би случайно да се спуска сапуненият мехур, който бяха изградили около теб.

Той вдигна за малко халбата си, но после я остави обратно на масата, без да отпие.

— Обаче аз знам — изръмжа след това той, — защото те наблюдавам. Ти не си съвършена. Дори не се доближаваш до някакво съвършенство.

Лорана мислено се върна към изтощителните години на обучението си и непрестанните критики на Кбаот отново зазвучаха в главата ѝ.

— Наистина — промълви тихо тя. — Далеч съм от съвършенството.

— А и освен това не си особено наблюдателна — продължи той и протегна ръка към нея. — Дай да го видя това твое прословуто оръжие.

— Меча ми ли? — смръщи се тя и като го откачи от колана си, го постави на масата.

— Да, именно него — каза той и протегна ръка да го докосне. — Това е аметист, нали?

— Да — тя съсредоточи вниманието си върху копчето за задействане на меча. — Беше ми подарък от някакви хора, на които учителят Кбаот е помогнал на средните нива на Корускант.

Джинзлър поклати глава отрицателно.

— Не, той беше подарък от родителите ти. Те познаваха онези хора и ги помолиха да ти го подарят вместо тях — при тези думи устата му се изкриви. — А ти дори това не успя да отгатнеш, нали?

— Естествено, че не — отвърна Лорана. Сега вече нейното чувство за вина се смесваше с гнева и огорчението на този човек и заплашваше да се превърне в неин собствен гняв. — Откъде съм можела да го разбера?

— Ами нали си джедай — изстреля отговора си Джинзлър. — Нали от теб се очаква да знаеш всичко. Обзалагам се, че твоят учител Кбаот много добре е знаел откъде идва аметистът.

Лорана внимателно си пое дъх.

— Какво искаш от мен, Дийн?

— Ей, не аз, а *ти* дойде тук да ме търсиш — възрази той. — Каж ми какво искаш *ти*.

В продължение на един кратък момент тя се вгледа в очите му. Наистина, какво искаше тя от него?

— Искам да приемеш нещата такива, каквито са — отговори най-после тя. — Миналото е минало. Никой от нас не може да го промени.

— Искаш от мен да *не променям* миналото? — каза той хапливо. — Е, добре. Това мога да го направя.

— Искам също така да приемеш, че независимо какво изпитваш към твоите родители... ъ-ъ, към *нашите* родители... твоята лична стойност като човешко същество не зависи по никакъв начин от тяхното мнение или оценки — продължи тя, пренебрегвайки извителната му забележка.

Той изсумтя.

— Съжалявам, ама нали вече ти обещах да не променям миналото — каза той. — Нещо друго?

Лорана го погледна право в очите.

— Искам да престанеш да мразиш — каза тя тихо. — Да престанеш да мразиш самия себе си... и да престанеш да мразиш мен.

Тя забеляза как няколко мускула потрепериха за миг на врата му.

— Аз не мразя — каза той с твърд глас. — Омразата е емоция, а джедаите не изпитват емоции. Нали така беше?

— Ти не си джедай.

— Аа, и точно в това е истинската трагедия, нали? — каза той горчиво. — Ето това искаха майка и татко толкова много. Да си имат джедай. А пък аз не съм джедай, нали! Но това мен не ме притеснява. Въпреки всичко аз мога да я играя тази игра. „Няма емоция, има мир.

Джедаите не властват над другите, а им служат за доброто на галактиката. Джедаят цени живота във всичките му форми“. Ето, виждаш ли?

Внезапно Лорана реши, че вече ѝ стига толкова.

— Съжалявам, Дийн — тя се изправи. — Съжалявам за болката ти, която не мога да изцеля. Съжалявам за личните ти загуби, които няма начин да ти възстановя — с тези думи тя се насили да го погледне право в очите. — И съжалявам, като виждам как си на път да пропилееш целия си живот. А това е решение, което можеш да вземеш единствено ти.

— Очарователно! — каза той. — Единственото нещо, по което никой не може да се конкурира с джедаите, е в произнасянето на големи речи. Особено при раздяла — с тези думи той повдигна вежди. — А това си беше прощална реч, нали?

Лорана се огледа из столовата, сякаш едва сега си припомняше къде се намира. „Изходящ полет“...

— Аз още не съм взела решение...

Джинзлър отново повдигна вежди:

— Да не би да имаш право на собствено мнение? Мислех, че Съветът на джедаите взема всички решения вместо теб.

— Надявам се, че ще намериш своя път, Дийн — Лорана вдигна лазерния си меч и отново го постави на колана си. — Надявам се, че ще намериш своето изцеление.

— Е, имаш си цели няколко години да се притесняваш по този повод — каза той. — Хайде, и се прибирай бързо. Имаме още много да си приказваме, сестро — като каза това, Джинзлър вдигна халбата си и отново се завъртя на мястото, обръщайки гръб към нея.

Лорана погледа известно време тила му, усещайки горчивия вкус на поражението в устата си.

— Ще се видим пак... братко...

Джинзлър не отговори нищо. Лорана премига, за да скрие сълзите си, и избяга от столовата.

Дълго след това се скита безцелно из лабиринта от коридори, като механично се разминаваше със забързаните техници и дроиди, и се мъчеше да преодолее болката, която помрачаваше погледа и съзнанието ѝ. Накрая, когато очите ѝ се проясниха, със смътно

усещане за изненада откри, че някак си се бе върнала в комбинирания оперативен център на крайцера.

Кбаот и капитан Пакмиллу все още бяха тук, погълнати от дискусия върху една от навигационните конзоли.

— Аа, джедай Джинзлър — каза високо Кбаот, когато я забеляза, и я подкани с длан да се присъедини към тях. — Надявам се, че каютата ти е задоволителна.

— Всъщност още не съм я видяла — призна Лорана.

— Но в крайна сметка ще дойдете с нас, нали? — запита капитан Пакмиллу с дрезгавия си глас. — Доколкото разбрах, по този въпрос съществува известно объркване.

— Няма никакво объркване — настоя Кбаот. — Джедай Джинзлър определено идва с нас.

Огромните очи на Пакмиллу останаха впити в нея.

— Джедай Джинзлър? — подкани я той.

Лорана си пое въздух дълбоко. Пред очите ѝ все още витаеше образът на брат ѝ. Образът, който от този ден щеше завинаги да остане неизменна частица в покрайнините на нейния живот.

— Учителят е прав — най-после отговори на капитана. — За мен ще бъде чест да пътувам заедно с вас на борда на „Изходящ полет“.

И колкото по-скоро тръгнем, добави на себе си мислено, толкова по-добре.

13.

— ...И това вече е окончателният списък на екипажа и пътниците — приключи отчета си капитан Пакмиллу.

— Благодаря ви — отговори му Кинман Дориана, като прие последния информационен чип и пхна целия пакет в джоба си. — Да разбирам ли, че не се нуждаете от нищо повече?

— Поне не и от нещо, за което с моите петдесетина хиляди спътници да не сме се сетили досега — каза Пакмиллу с типичния за монкалмарианците сух хумор. — Според мен „Изходящ полет“ е напълно готов за експедицията си.

— Прекрасно — каза Дориана. — Върховният канцлер Палпатин ще е неописуемо доволен да научи това.

— Нямахте да успеем да се справим без неговата подкрепа — допълни Пакмиллу със сериозен глас. — Моля ви, предайте му още един, последен път нашата признателност за всички усилия, които положи по проекта ни.

— Определено ще го направя — обеща Дориана. И със сигурност щеше да е за последен път. — Значи това е всичко. Ще се видим след... колко? След пет години? След десет?

— Независимо колко ще отнеме — каза Пакмиллу и огледа гордо мостика на своя крайцер К-1, — със сигурност обаче ще се върнем.

— Тогава ще очаквам с нетърпение завръщането ви — каза Дориана с цялата фалшива искреност, която можеше да си придаде в този миг. — А междувременно ви пожелавам безопасно пътуване. И не забравяйте, че ако все пак се сетите за още нещо, от което имате нужда, кабинетът на върховния канцлер си остава винаги на ваше разположение. Все още имате цели три седмици, преди да напуснете територията на Републиката. А това време е предостатъчно, за да отправите искане за каквито и да е резервни запаси. Те ще бъдат събрани и доставени в необходимите срокове.

— Ще запомня обещанието ви — каза Пакмиллу и леко наведе глава. — Може ли да ви изпратя обратно до вашия транспорт?

— Не е необходимо — увери го Дориана. — Предполагам, че си имате на главата стотици други ангажменти, които изискват вниманието ви, преди да напуснете Яга Минор. Спокоен полет и нека Силата да бъде с вас.

— При положение че имаме деветнайсет джедаи на борда, със сигурност ще бъде така — увери го Пакмиллу. — По-скоро деветнайсет и половина.

— Определено — съгласи се Дориана. На лицето му се запази учтивата усмивка, въпреки че вътрешно той се навъси. „Деветнайсет джедаи? Че и половина?“ — До скоро виждане, капитан Пакмиллу.

Той изчака, докато пилотът изведе совалката му от предната хангарна платформа на крайцер К-1 и я насочи към външните покрайнини на атмосферата на Яга Минор, преди най-последно да извади чипа на Пакмиллу с имената на пътниците и да го пъкне в информационния си бележник. По негова информация окончателният брой на джедаите в „Изходящ полет“ беше седемнайсет, а не деветнайсет. Да не би по някаква причина да бе настъпила внезапна промяна в плановете? И какво въобще представляваше този „половин джедай“? Докато размишляваше над този въпрос, в ума му неволно се появи споменът за зловещия начин, по който бе убит Дарт Мол...

Дориана извика в бележника си списъка с имената на джедаите и започна да ги преглежда едно по едно. Всички му бяха познати. Много от тях можеха да създават огромни проблеми и затова той много изкусно бе подхлъзнал Хоръс Кбаот да ги покани на борда на своята велика експедиция. Първото ново име в списъка — на Лорана Джинзлър — всъщност не бе чак толкова голяма изненада. Дориана винаги бе смятал за възможно доскорошният ученик на Кбаот да реши да се замотае още малко около бившия си наставник. Другите нови имена бяха на учителя Оби Уан Кеноби и на ученика му Анакин Скайуокър.

Дориана се усмихна. Значи Скайуокър беше загадъчният „половин джедай“ на Пакмиллу. Сладко определение! Тази промяна се оказваше и неочакван бонус към цялата му старателна подготовка. Още от мига, когато Кеноби и неговото момче едва не бяха осуетили операцията на Барлок, Кинман Дориана бе започнал да изпитва неприятно опасение от присъствието им. А сега се разкриваше

необикновена възможност. Смъртта на двамата на борда на „Изходящ полет“ щеше да дойде тъкмо навреме.

Крайцерите вече се разкачаха от последните докови съоръжения, а цялата им конструкция правеше тромава маневра, за да се освободи от гравитацията на Яга Минор. Няколко минути по-късно Кинман Дориана наблюдаваше през илюминаторите на совалката си как „Изходящ полет“ проблесна за миг и изчезна в хиперпространството.

Той върна погледа си към електронния бележник. Независимо дали това бе бонус или не, все пак нямаше да е лоша идея да се свърже с Дарт Сидиъс и да го информира, че на борда са се качили Кеноби и Скайуокър. Най-малкото за да се увери дали това ново развитие съвпада с плановете на ситския лорд.

И щеше да е добре да го направи, *преди* „Изходящ полет“ да успееше да се изгуби някъде далеч от полезрението на Републиката. Завинаги.

Совалката го отведе до космодрума „Яввитири“. Той се намираще на няколко километра от центъра за подготовка, където се извършваха всички предварителни дейности около проекта „Изходящ полет“. Палпатин и Сенатът се бяха постарали да опазят цялото начинание далеч от вниманието на обществеността вероятно от страх да не бъдат критикувани за огромния бюджет на мисията. И досега определено успяваха. При многобройните си официални и неофициални командировки през последните шест седмици Кинман Дориана буквално не бе успял да намери жива душа, която да бе чувала за проекта.

Въпреки това тук, в самия център на събитията, едва ли беше възможно подобна гигантска конструкция да остане незабелязана. За негова приятна изненада обаче, докато преминаваше през коридорите на космодрума, не успя да долови и един-единствен откъслечен коментар за излитането на „Изходящ полет“. Наистина, през последните четири седмици работата се бе преместила изцяло на борда на самите крайцери, за да предпази проекта от делничния поглед на обществеността. Но все пак би било нормално поне някой заблуден служител да се излъже и да вдигне поглед за миг от калното си

ежедневие, за да забележи подготовката на подобно историческо събитие, и то точно под носа им.

А може би, разсъди той, в тези дни на нарастващо политическо и обществено неспокойство дори и историческите събития твърде скоро отиваха в забвение. И в този конкретен случай подобно развитие беше съвсем добре дошло.

Бе оставил личния си кораб на док в далечния край на космодрума, във VIP сектора, който бе запазен единствено за дипломати и висши правителствени служители. Като премина без проблем през органите на сигурността, той се запъти през лабиринта от коридори към своя док. Въведе паролата за външния люк, влезе в кораба си, като го заключи след себе си, и се отправи към пилотската кабина. Там се настани в креслото си, включи предавателя и потърси кулата.

— Тук е Кинман Дориана от кабинета на върховния канцлер Палпатин — идентифицира се той, когато диспечерът отговори. — Заявка за изходящо трасе след трийсет минути.

— Прието, Дориана. Потвърждавам изходящо трасе след трийсет минути.

— Благодаря — Дориана изключи предавателя, активира всички системи на кораба си и внимателно проследи всяка от тях поотделно.

— Доста се забавихте, командир Стратис!

Дориана изгледа навигационното си табло още веднъж, без да демонстрира каквато и да е изненада от ненадейния глас зад гърба му. След това, също толкова нехайно, се завъртя в креслото си.

Неймодианецът се беше скрил зад креслото му, сгънат наполовина в холонишата непосредствено пред херметическата преграда в задната част на пилотската кабина. Изпод късата му петоъгълна шапка светеха две възбудени очи.

— Вицелорд Сив Кав! — поздрави го Дориана. — Може ли да отбележа колко неудобна изглежда от тук позата ви...

— Много забавно — изръмжа Кав. После раздвижи рамене напред-назад, за да измъкне себе си и богато инкрустираните си одежди от тясната ниша. — Трябваше да сте се прибрали още преди цял час.

— Защо? — попита Дориана спокойно. — Флотата ви не е ли в готовност?

— Разбира се, че е в готовност.

— А „Изходящ полет“ едва сега излетя — каза Дориана. — Имаме предостатъчно време, за да подготвим засадата — с тези думи той леко наклони глава. — Или просто сте изнервен, че съм ви накарал да се криете в тясната дупка по-дълго, отколкото сте очаквали?

— Не съм се крил — настоя неймодианецът през зъби. — Просто не исках да бъда забелязан тук, в случай че някой представител на местните власти от космодрума се появи неочаквано.

— Щяхте да постигнете същата цел, ако просто си бяхте останали в залата за гости, както ви бях инструктирал — отбеляза Дориана. — Но, разбира се, от там нямаше да имате възможност да подслушате заявката ми към кулата за изходящо трасе. Кажете ми, разкриването на моето истинско име и самоличност струваше ли си цялото това неудобно чакане?

Кав го изгледа продължително с големите си очи. После каза с мрачен глас:

— Веднъж вече вашият господар ни предаде. Тогава Дарт Сидиъс обеща, че Набу ще бъде в наши ръце и че ще укрепим позициите си там. Но когато задухаха други ветрове, битката се обърна и той изведнъж ни заряза.

— Обръщането на битката не беше по негова вина — възрази Дориана. — Ако търсите виновен, сърдете се на Амидала. Освен това той не ви е зарязвал.

— Аа, да не би Набу в момента да е наша? — възкликна Кав саркастично. — Сигурно съм пропуснал кога точно се е случило това.

— Набу няма никакво значение — каза Дориана. — Запазването и продължаващата дейност на Търговската федерация са несравнимо по-ценно постижение. Или също така сте пропуснали факта, че все още тя не е наказана за прекомерните ѝ разточителства?

— Липсата на наказание не е постижение на Сидиъс — настоя Кав. — Отговорност за него носи правораздавателната система, а това вече е постигнато с цената на прекалено много отстъпки за скъпоструващи юридически представители.

Дориана се усмихна тънко.

— Действително ли си въобразявате, че правораздавателните органи нямаше да се огънат под натиска на Сената, ако нямаше някой,

който до ден днешен да оказва благотворно въздействие зад кулисите във ваша полза?

Лека сянка на неувереност премина през лицето на Кав.

— Вие ли? — предположи той.

— Лорд Сидиъс разполага с множество служители — сви рамене Дориана.

— А този конкретен служител обитава кабинета на самия върховен канцлер — отбеляза Кав и посочи към Дориана. — Тази позиция изглежда доста удобна.

Дориана си придаде по-твърд вид.

— Така е, наистина — каза меко. — А от този момент нататък вие ще забравите, че изобщо някога сте чували тази позиция и тази самоличност. Това ясно ли е?

Кав понечи да изсумти презрително, но очите му се кръстосаха със сериозния поглед на Кинман Дориана и вместо това каза:

— Ясно е, господарю Стратис.

— Добре — каза Дориана и посочи към вратата на пилотската кабина. — А сега, ако обичате, се върнете в каютата си, защото ме чака дълго пилотиране. Във вас ли са координатите, които поисках?

— Да — дългите пръсти на Кав се мушнаха в един отвор на неговите одеяния и измъкнаха от там информационен чип. — Би трябвало да ги стигнем за не повече от два дни.

— Добре — каза Дориана. — Така ще имаме достатъчно време, за да изпипаме докрай нашата стратегия.

— Аз съм този, който е обучен да води тактически битки — твърдо каза Кав. — Затова стратегията на нападението ще бъде изцяло моя.

— Разбира се — отстъпи Дориана и потисна една напиреща въздишка. — Исках само да кажа, че съм на разположение да ви оказвам помощ. А сега, ако обичате, се приберете в каютата си, за да можем да потеглим.

Неймодианецът се изправи с достойнство и излезе от кабината с доволната осанка на лидер, чиято гордост е била уважена. Макар и не за твърде дълго.

Дориана поклати отрицателно глава и се приближи до холонишата. *Тези неймодианци!* Ако не контролираха една от най-качествените сбирки с военно снаряжение в цялата Република, със

сигурност отдавна вече щеше да е направил препоръка за цялостното премахване на тази досадна раса. Дано Сидиъс вече да бе започнал разработка за откриване на техни по-свестни заместници.

С тези размисли Дориана застава в нишата и въведе данните за връзка по холонет. Когато лампичките примигаха, той набра координатите на своя господар.

Наложи се да изчака по-дълго от обичайното и на няколко пъти се изкуши да прескочи до командното табло, за да направи бърза проверка на корабната позиция. Ала всеки път успяваше да преодолее изкушението. Ако Сидиъс се появеше на линия и се наложеше да го изчаква, със сигурност нямаше да остане щастлив.

Накрая познатата фигура, загърната с качулка, се появи пред него.

— Докладвай.

— „Изходящ полет“ вече е на път, лорд Сидиъс. Тук при мен на борда е вицелорд Сив Кав. До час ще отпътуваме към мястото на срещата.

— Отлично — каза Сидиъс. — И си сигурен, че знаеш точно къде в Неопознатите райони ще спира „Изходящ полет“?

— Тъй вярно, господарю — потвърди Дориана. — През първите осемстотин светлинни години отвъд територията на Републиката капитан Пакмиллу е заложил две отделни навигационни системни проверки. Имам координатите и на двете места, където ще стане това.

— Използвай шанса още на първото място — предупреди го Сидиъс. — Възможно е поради припряността си Кбаот да реши ненадейно да отмени втората системна проверка.

— Точно това възнамерявах да направя, господарю — потвърди Дориана. — Едно последно нещо. Разполагам с окончателния списък на пътниците, който ми даде капитан Пакмиллу. В експедицията са включени още трима джедаи.

— Единият със сигурност би трябвало да е Лорана Джинзлър — предположи Сидиъс. — По-рано Кбаот уведоми Сената, че тя ще пътува заедно с него — при тези думи отпуснатите ъгълчета на устата му за кратко се извиха нагоре в язвителна усмивка. — Макар че според мен е пропуснал да го спомене на самата жена.

— Точно така — потвърди Дориана. — А другите двама са Оби Уан Кеноби и ученикът му Анакин Скайуокър.

Усмивката на Сидиъс мигом изчезна.

— Скайуокър? — изсъска той. — Кой е дал разрешение за подобно нещо?

— Нямам представа, господарю — смотолеви Дориана, усещайки как сърцето му изведнъж подскочи в гръдния му кош. Последния път, когато бе видял Сидиъс в такова настроение, някой наблизко се бе простил с живота си. И то доста насилствено. — Сигурно е по решение на Кбаот...

— Той не може да пътува на този кораб — рязко го прекъсна Сидиъс. — Скайуокър трябва да остане тук. Задължително! Ти ще се погрижиш за това.

— Слушам, господарю — бързо каза Дориана. — Не се безпокойте, ще се погрижа той да слезе от „Изходящ полет“.

Той се пресегна към превключвателя, за да прекъсне разговора. Умът му трескаво препускаше в опит да прецени оставащите възможности. Първата спирка на „Изходящ полет“ щеше да бъде в системата Лоннау. Ако бързо се отправеше нататък...

Но, уви, това бе невъзможно. Не и с вицелорд Сив Кав на борда. Рискът беше прекалено голям някой там да зърне неймодианеца на неговия кораб и да си направи неизбежния извод. Не можеше да си позволи това. Значи най-напред трябваше да хвърли Кав до неговата бойна единица и едва след това да се опита да догони „Изходящ полет“. А това означаваше, че щеше да се наложи да се прости с връзката при Лоннау, което пък от своя страна означаваше, че ще трябва да ги пресрещне на следващата им спирка при Аргай, чак в системата Халдийн. А ако ги изпуснеше и там...

— Стой!

Дориана замръзна във въздуха с пръсти непосредствено над превключвателя. Устните на Сидиъс се бяха удължили и Дориана изпита чувството, че ситският лорд току-що е изминал същия логически път като него.

И очевидно бе стигнал до същото заключение.

— Не, ти ще продължиш по същия план — каза Сидиъс. Гласът му бе възвърнал леденото си спокойствие. — Аз лично ще се погрижа да сваля Скайуокър от борда на „Изходящ полет“.

— Слушам, господарю — каза Дориана, като леко отпусна облекчено рамене. Нямаше ни най-малка представа, как точно Сидиъс

възнамеряваше да се справи с тази ситуация. Още повече че Кбаот имаше на разположение още петима учители джедаи на своя страна, с които можеше да му се противопостави. Ала всичко това си бе проблем на ситския лорд. Дориана беше освободен от това задължение и другото не го интересуваше. — Ще се свържа с вас отново, когато мисията бъде изпълнена.

— Точно така, Дориана — каза Сидиъс.

Както винаги, очите му бяха скрити дълбоко под мрачната качулка. Независимо от това обаче Дориана изпита почти сетивното усещане, че те проблясват и го изгарят през дългото светлинни години разстояние, което ги делеше. После образът премига и изчезна.

В продължение на няколко минути Дориана не успя да помръдне от мястото си, като дишаше дълбоко и се опитваше да преодолее напрежението, от което все още трепереше цялото му тяло. За пореден път неговите игри замалко не се бяха оказали фатални. И за пореден път бе успял да се измъкне здрав и читав.

Някой хубав ден съдбата нямаше да е толкова благоразположена към него.

Ала този ден все още беше далеч в бъдещето. А сега го очакваха няколко спешни задачи — да открие една флота и да подготви една засада.

И да премахне няколко джедаи.

Кинман Дориана изключи холопроектора, върна се в своето пилотско кресло и пъхна информационния чип на Кав в четеца. Време беше да установи къде трябваше да отидат.

14.

Вратата на турболифта се отвори пред тях и те се озоваха в поредното просторно фоайе.

— Добре — каза Анакин и леко се приведе, за да огледа помещението. — Значи това сега е... — той хвърли скришен поглед към надписа отстрани — ...крайцер К-4?

— Точно така — Кбаот постави длан върху рамото на момчето и леко го побутна да пристъпи в помещението. — В момента се намираме на най-отдалечената точка в „Изходящ полет“ от командния крайцер К-1.

— Точно като Татуин, а? — вметна Оби Уан сухо.

— Именно — каза Анакин. — Само дето тук е по-хладно и няма толкова пясък.

— Като Татуин ли? — запита Кбаот.

— Една малка планета, на която е израснал Анакин — обясни Оби Уан. — Местните там често казват, че тя сигурно е най-отдалечената точка от центъра на Вселената. Също както К-4 е най-отдалечената точка от командния крайцер К-1.

— Аха — кимна Кбаот.

Оби Уан забеляза, че конструкцията и оборудването на К-4 са абсолютно копие на онова, което Кбаот вече им бе показал в другите крайцери. Това едва ли можеше да е изненада, ако се вземеше предвид начинът, по който бе подготвена цялата експедиция. Освен това на другите крайцери бяха видели как членовете на екипажа крачеха по коридорите с целеустремена и отривиста походка, а лицата им изразяваха ентузиазъм, самоувереност и решителност.

И нищо чудно. Въпреки многобройните проблеми и слухове за закриването на тяхното внушително приключение най-после то бе започнало и топлото чувство на гордост от това постижение все още ги владееше.

— Ръководител на този крайцер е учителят Джъстин Манинг — обясни Кбаот, когато се върнаха в турболифта. — Струва ми се, че се

запознахте с него по време на официалната вечеря.

— Да, поприказвахме си няколко минути — потвърди Оби Уан.
— Но аз мислех, че ръководителят на крайцер К-4 е командир Омано...

— Искан да кажа, че учителят Джъстин Манинг е тук в качеството си на надзирател за всички дейности и операции на джедаите — обясни Кбаот. — Би трябвало в момента той да е в пета конферентна зала заедно със своите двама рицари джедаи и подбрана група от семействата на кораба. Нека да ги посетим и да видим как се справят.

— За какво са подбрани тези семейства? — поинтересува се Оби Уан.

— За най-високата възможна чест — отговори Кбаот. — През следващите няколко дни ще започне своето обучение за джедай по едно дете от всяко семейство.

Оби Уан го изглежда озадачено.

— Обучение за джедаи?!

— Точно така — потвърди Кбаот. — Виждате ли, освен поради основните им технически умения бъдещите колонизаторски семейства са подбирани и според още един критерий. Беше препоръчително те да имат и поне по едно дете, което притежава известна чувствителност към Силата. Такива семейства получаваха преференциален статут, но, разбира се, досега това беше пазено в тайна. Разполагаме общо с единайсет кандидати, сред които са и трите деца тук, на крайцер К-4.

— На каква възраст са тези деца? — запита Оби Уан.

— Между четири и десет години — отговори Кбаот. После погледна към Анакин и повдигна едната си вежда: — Което, ако не се лъжа, е в същата възрастова граница, в която се намираще Скайуокър по времето, когато го взехте като ваш ученик.

— Така е — съгласи се Оби Уан, макар че един мускул на устната му трепна. В продължение на дълги векове обичайната политика на Храма бе да приема за обучение единствено бебета и Хоръс Кбаот отлично знаеше това. За съжаление Анакин беше отявленото изключение от това правило и сега очевидно Кбаот възнамеряваше да се възползва от него. — Ами техните родители?

— Какво за тях?

— Те дали ли са разрешение за подобно обучение?

— Ще го дадат — увери го Кбаот. — Както казах преди малко, да дадеш детето си за такова обучение, е най-високата възможна чест.

— Да разбирам ли, че все още не сте провели такъв разговор с тях?

— Разбира се, че не — в гласа на Кбаот се прокрадна нотка на изумление. — Че кой родител не би бил горд да има син или дъщеря джедай?

Оби Уан се напрегна.

— Но ако поради една или друга причина те не виждат нещата по този начин...

— По-късно — прекъсна го Кбаот и посочи към една врата вдясно от тях. — Пристигнахме.

Конферентната зала бе едно от многобройните неголеми помещения за срещи, които можеше да се видят навсякъде из този модел крайцери. В далечния ѝ край, застанал до един подиум, учителят Джъстин Манинг съсредоточено слушаше една жена от първия ред, която му задаваше въпрос. От двете му страни бяха застанали двама дуряни.

Срещу тях на няколко редици столове, изпълвайки почти цялото възможно пространство на залата, бяха насядали може би най-малко четирийсет мъже, жени и деца. Много повече от трите семейства, за които им бе говорил Хоръс Кбаот.

Самият Кбаот също бе озадачен от гледката.

— Какво, по...? — промърмори той тихо, а очите му остро огледаха седящите в стаята.

— Може да са довели и приятелите си? — предположи Анакин неуверено.

— Никакви приятели не се канят на тези срещи — изръмжа Кбаот и понечи да мине отпред, но после сякаш размисли.

Вместо това направи припрян жест с дясната ръка. Оби Уан се обърна в тази посока и видя Лорана Джинзлър. Тя се отдели от задната стена на помещението, където бе стояла до този момент, и се запъти към тях.

Когато ги приближи, им кимна за поздрав.

— Учителю Кбаот — каза тя тихо, — учителят Манинг предполагаше, че може да се отбиете тук на посещение.

— И много добре, че дойдох — каза Кбаот нервно. Гласът му беше тих, но Оби Уан видя как неколцина от седящите се извърнаха да видят какво става. — Какво правят всички тези хора тук?

— Учителят Манинг реши да покани и всички вторични заедно със семействата им — обясни Лорана.

— „Вторични“ ли? — запита Оби Уан.

— Онези, които имат някаква незначителна латентна чувствителност към Силата, но тя е прекалено малка, за да могат някога да станат джедаи — обясни Кбаот и хвърли разлютен поглед през стаята към Манинг. — Ами вие, джедай Джинзлър? Защо сте изоставили задълженията си на крайцер К-1?

— Учителят Манинг ме помоли да дойда — каза тя с напрегнат глас.

Кбаот изръмжа и каза с мрачен глас:

— Ясно.

Те изчакаха мълчаливо, докато Манинг отговаряше на зададения въпрос — нещо във връзка с преразпределението на дажбите на онези деца, които ще бъдат включени в обучението. После той запита дали някой има допълнителни въпроси. Никой не реагира и с няколко последни думи на благодарност той закри събранието.

Аудиторията се запъти към изходите, а Кбаот закрачи по пътеката между тях към предната част на залата. Оби Уан тръгна след него, съпроводен от двете страни от Анакин и Лорана. Доколкото той можеше да долови от откъслечните разговори, повечето участници в срещата наистина изглеждаха доволни и даже въодушевени от факта, че в семействата им има бъдещи джедаи.

Повечето. Но не всички.

Манинг кимна за поздрав, когато се приближиха до него.

— Учителю Кбаот — каза той. — Учителю Кеноби, млади Скайуо...

— Какво си въобразявате, че правите, като докарвате и вторичните семейства на тази среща? — прекъсна го рязко Кбаот.

— Мислех, че ще е добре да уведомя всички наведнъж защо са били избрани да се включат в „Изходящ полет“ — каза Манинг. Гласът му бе спокоен, но Оби Уан забеляза, че угълчетата на очите му бяха напрегнати. — Тъй като именно вторичните биха могли в бъдеще да

станат родители на следващото поколение джедаи, сметнах за необходимо да ги уведомя какво могат да очакват.

— С този въпрос можехме да се занимаем, ако и когато се случи — изръмжа Кбаот. — Не така трябваше да се направи това.

— *Нищо* от това, което правим, не трябваше да се прави така — възрази Манинг. — Да работим с деца на тази възраст? И да ги отнемаме насила от семействата им?

— Насила ли? — учуди се Оби Уан.

— Няма да се наложи да упражняваме сила за това — настоя Кбаот, като последователно изгледа Оби Уан и Манинг. — Дори и малцината родители, които имат някакви съмнения, рано или късно ще осъзнаят, че не са прави. А със сигурност самите деца ще изгарят от нетърпение да започнат обучението си.

— Въпросът обаче остава защо правим всичко това — вметна Манинг.

— Правим всичко това, понеже сме се отправили на дългогодишно и изпълнено с опасности пътешествие — търпеливо обясни Кбаот. — За него ще имаме нужда от всички налични джедаи, и то много повече, отколкото учителят Йода би ми позволил да взема с нас. Ами добре тогава, ние сами ще си ги отгледаме. И моля ви, недейте да ми цитирате онази академична нелепост, колко млади би трябвало да бъдат кандидатите за джедаи. Защото тя си е точно това, което ви казвам: глупост!

— Учителят Йода не би бил съгласен с вас — каза Манинг.

— Тогава учителят Йода не би бил прав — каза Кбаот с равен глас. — Досега не сме обучавали нито деца, нито зрели кандидати, понеже сами сме решили да не го правим. Това е *единствената* причина — с тези думи той посочи Анакин. — Ето, ученик Скайуокър е живо доказателство, че и по-големите деца също може да се обучават.

Върху лицето на Манинг трепна един мускул.

— Възможно е — съгласи се той, — но има и други причини, защо трябва да приемаме само бебета.

— Какви други причини? — тросна се Кбаот. — Традицията? Политиката? По този въпрос в Кодекса не се казва абсолютно нищо.

— Всъщност това не е напълно вярно — вметна Оби Уан. — Писанията на учителя Симикарти са доста категорични по този въпрос.

— Писанията на учителя Симикарти са си негови тълкувания на Кодекса, но не са част от него — каза Кбаот. — Само още една допълнителна традиция, но под различно име.

— Значи вие не одобрявате традицията? — запита един от дуряните.

— Не одобрявам, когато простовато и безрезервно тя се приема като абсолютна истина — отговори му Кбаот. — А и не можем да си го позволим тъкмо сега. Списъкът на джедаите застрашително намалява из цялата Република. Ако искаме да запазим своята роля като бранители на мира и справедливостта, *трябва* да намираме начини да увеличаваме нашия брой.

— Като отнемаме деца насила от техните семейства ли? — вметна Манинг. — Особено предвид на факта, че никой от самите родители изобщо не е искал детето му да става джедай?

— Какво ви кара да мислите така? — попита Кбаот.

— Фактът, че ако го искаха, щяха да са дали децата си за тест още докато са били бебета — отговори Манинг.

— А може би има и други причини — промърмори Кбаот. — Но дори и така да е, защо да робуваме на практиката, че родителите винаги са вземали решението, дали детето им трябва да замине за обучение? Това е просто още една традиция. Какво да кажем за волята на самото дете? Не би ли било по-етично да им позволим и на тях да вземат такова решение?

— Но както каза учителят Манинг, наистина съществуват основателни причини да вземаме единствено бебета — намеси се Оби Уан Кеноби.

— Повечето от които тук нямат значение — твърдо каза Кбаот. — На борда на „Изходящ полет“ не съществуват никакви дългогодишни семейни йерархии, с които да се съобразяваме. Нито пък децата тук ще бъдат отвеждани на стотици или хиляди светлинни години до Храма или на Корускант, където ще са завинаги откъснати от родителите им — когато Кбаот произнесе тези думи, зад гърба му Лорана се раздвижи неудобно, но не каза нищо. Кбаот не даде знак, че я е забелязал, и продължи: — Не, те просто ще бъдат на един турболифт разстояние, в складовото ядро. И след дадено първоначално обучение бихме могли даже да преценим дали не можем от време на време да допускаме вечерни срещи със семействата им.

— Настанявате ги в складовото ядро? — учуди се Манинг, сбърчил чело.

— Искам тренировъчният център да е възможно по-далеч от всички възможни шумове и мисловни процеси, които може да разсейват — му каза Кбаот. — А и там долу има предостатъчно свободно място.

Манинг поклати глава:

— Това не ми харесва много, учителю Кбаот.

— Новите идеи винаги създават усещане за дискомфорт, както и новите начини, по които се обновяват старите практики — Кбаот изгледа последователно всички останали. — В много отношения „Изходящ полет“ е грандиозен експеримент. И не забравяйте, че ако пожънем успехи, може да се завърнем в Републиката и с ключа за пълноценно обновление на цялостния джедайски орден.

— А ако не пожънем успехи? — вметна Оби Уан.

— Тогава губим — вкочанено каза Кбаот. — Но това няма да се случи.

Оби Уан хвърли поглед към Манинг, който все още не изглеждаше особено доволен, но беше ясно, че не разполага с никакви свежи аргументи срещу това предложение.

Освен това Кбаот имаше известно право. Трябваше да се опита нещо ново, ако искаха джедайският орден да просъществува.

А от време на време, поне така разправяха историците, джедаите *наистина* се нагърбваха с отговорността да предприемат някое и друго нововъведение.

— Е, добре — каза Манинг най-последно. — Ще го опитаме този ваш велик експеримент. Обаче внимавайте много, учителю Кбаот. Стъпвайте крайно предпазливо.

— Естествено — каза Кбаот, сякаш това не подлежеше на никакво съмнение. — В такъв случай не ни остава друго, освен да подготвим тренировъчния център — той се обърна към Лорана: — И тъй като сте вече тук, джедай Джинзлър, с това ще се занимаете вие.

Лорана сведе глава:

— Да, учителю Кбаот.

— И в бъдеще — добави Кбаот, като отново хвърли поглед към Манинг — искам да се обръщате към мен за позволение, когато ви

хрумне да прекъснете зададените задължения на някого от моите джедаи.

На лицето на Манинг трепна един мускул, но той също сведе глава:

— Както желаете, учителю Кбаот.

Кбаот задържа погледа си върху него още един кратък миг, а след това се обърна към Оби Уан и Анакин:

— А сега ние ще продължим обиколката си — и посочи към вратата.

Той се запъти към задната част на помещението, като пренебрегваше малките групи работници, които все още разговаряха тихо помежду си, и излезе в коридора.

— Споменахте за задълженията на джедаите — каза Оби Уан, когато се насочиха назад. — Какво конкретно бихте искали да правим ние?

— За момента се занимавайте с онова, което винаги сте правили — каза Кбаот. — Обикаляйте из „Изходящ полет“ и помагайте там, където има нужда. По-късно ще ви помоля да се включите и в обучението на бъдещите ни джедаи. А преди всичко, разбира се, ще бъдете нужни за поддържането на реда на тези кораби.

— Досега не съм забелязал никакви особени безредици — вметна Оби Уан.

— И те ще дойдат — каза мрачно Кбаот. — Не може толкова много хора да обитават едно и също място, без да се появят никакви прения помежду им. Всъщност очаквам още преди да напуснем Неопознатите райони, вече да ни се наложи редовно да разрешаваме различни неразбирателства между пътниците, както и да организираме подходящите правила за поведение.

„Правила за поведение!?!“, мислено се удиви Оби Уан.

— Но това не е ли ангажимент на капитан Пакмиллу? — внимателно попита той.

— Капитан Пакмиллу ще е ангажиран изцяло с физическите отговорности по управлението на „Изходящ полет“ — каза Кбаот. — А и освен това ние сме единствените упълномощени да извършват подобен вид работа.

— Но при положение че не забравяме каква е основната ни роля, а именно да съветваме и да посредничим — предупредително каза Оби

Уан. — „Джедаите не властват над другите, а им служат за доброто на галактиката“.

— Не съм споменавал нищо за властване над останалите.

— Обаче ако изземем ролята на капитан Пакмиллу да поддържаме реда тук, няма ли в действителност да правим тъкмо това? Ако посредничеството бъде предложено с негласната заплаха от принуждение, тогава то ще престане да се нарича посредничество.

— Както аз се отнесох с двете враждуващи страни на Барлок ли, искате да кажете? — запита Кбаот многозначително.

Оби Уан се поколеба. Той си припомни чувството на неудобство, което бе изпитал поради тона на Кбаот по време на убедителната му реч непосредствено след предотвратения удар на ракетата. *Наистина* ли тогава бе престъпил правомощията си, като ги бе принудил да се съгласят с неговите условия на примирието? Или усещането за принуждение се дължеше на самото нападение, съчетано с внезапното им и отрезвяващо осъзнаване, че преговорите вече не представляват просто въпрос на диаграми и изчисления?

И каква изобщо бе връзката на Кбаот с цялото това нападение? Този въпрос засега оставаше без отговор.

— Тогава двете страни наистина имаха нужда някои да им каже какво да направят — реши да вметне Анакин. — А и от нас се очаква да имаме проникновение и мъдрост, с каквито останалите същества не разполагат.

— Понякога мъдростта се състои в това да застанеш отстрани и да не предприемаш нищо — каза Оби Уан и почувства как думите на учителя Уинду отново прозвучаха в съзнанието му. Въпреки това, ако все пак Съветът бе решил да порицае учителя Кбаот заради неговите действия, Уинду не му бе споменал нищо за това. — В противен случай хората може никога да не се научат как сами да разрешават проблемите си.

— А подобна мъдрост произтича единствено от близкото познаване на Силата — каза Кбаот и тонът му подсказа, че за него тази дискусия вече бе приключила, — както ще се уверите сам, млади Скайуокър — с тези думи той посочи напред и продължи: — Така. А сега, ето тук долу сме поставили контролния център на въоръжението и на защитните полета...

Хоръс Кбаот и останалите изчезнаха през вратата на конферентната зала. Лорана ги изгледа как излизат, и после въздъхна от умора и неудовлетвореност.

Защо въобще учителят Манинг я бе повикал тук? Защото се предполагаше, че познава джедай Кбаот по-добре от всеки друг на борда? Дори и така тя едва ли беше успяла да помогне кой знае колко по време на дискусиата. Дали тогава не се очакваше от нея да се присъедини към протеста на останалите срещу неговия план за обучение на бъдещи джедаи? Е, в това също не се бе представила особено добре.

— Той винаги ли е толкова безцеремонен?

Лорана се извърна назад. Двата дуряни се бяха отдалечили и си говореха нещо тихо, но учителят Манинг все още стоеше до нея и я наблюдаваше замислено.

— На мен не ми се стори кой знае колко безцеремонен — каза тя, несъзнателно притичвайки се в защита на своя наставник.

— Вероятно това си е част от характера му — предположи Манинг. Ала на лицето му бе изписано състрадателно изражение. Сигурно вече бе виждал как и други джедаи се притичват на помощ на Кбаот поради същите причини, каквито и да бяха те. — Кажете ми, какво е вашето мнение по тази негова схема?

— Искате да кажете за идеята да се обучават по-големи деца ли? — запита тя и веднага сви рамене безпомощно. — Не знам. За мен всичко това е доста ново.

— Не е ли разговарял с вас по този въпрос?

— Не — призна тя. — Поне не с мен.

— Ъ-хъм — Манинг прехапа устни. — Определено идеята е интригуваща. А и той е прав. В миналото наистина има изключения, повечето от които са се оказвали сполучливи.

— Като Анакин?

— Може би — каза предпазливо Манинг. — Макар че, докато достигне до рицарско звание, един ученик може да се изправи пред опасността да се провали. Разбира се, аз не очаквам подобно нещо от Скайуокър.

— Прав сте — съгласи се Лорана. — Ако ме извините сега, учителю Манинг, ще трябва да намеря няколко членове на екипажа,

които да ми помогнат в подготовката на новия тренировъчен център.

— Естествено — кимна Манинг. — По-късно ще говорим.

Той пристъпи към двамата дуряни и се включи в разговора им. Трима джедаи, увлечени в някакъв свой частен разговор. А Лорана беше сама встрани от тях. Сякаш все още беше ученик. Но нали самата тя бе казала, че се налага да тръгва. Сигурно в поведението им нямаше никакви задни мисли. Лорана си пое дълбоко дъх, опита се да прогони подобни мисли от съзнанието си и се запъти към задната врата по пътеката между столовете.

И тъкмо когато се канеше да прекрачи през прага, един мъж се появи отнякъде и застана на пътя ѝ.

— Моля за извинение, джедай — каза той нерешително. — Една думичка, ако може?

— Разбира се — Лорана се вгледа в него. Беше типичен член на екипажа, младолик, със светли очи и къса тъмна коса. На якичката му имаше петно от нещо мазно. Вероятно Манинг го бе повикал тук директно от работното му място. Зад гърба му стоеше млада жена, която държеше спящо бебе в едната си ръка. До нея стоеше момче на около пет-шест години. Тя бе поставила свободната си ръка на рамото му. — С какво мога да ви помогна?

— Казвам се Дилиан Пресор — каза мъжът и посочи с ръка към останалите зад него: — Синът ми Жорад има въпрос към вас.

— Добре... — каза Лорана, като пристъпи към момчето. Направи ѝ впечатление, че когато се приближи към тях, жената сякаш стисна сина си за рамото. — Здравей, Жорад — каза тя и приклекна на коляно пред него.

Той се взря в нея неуверено, а изражението му издаваше смесица от несигурност и страхопочитание.

— Вие... наистина ли сте джедай? — запита той.

— Да, — увери го Лорана. — Аз съм джедай Джинзлър. Можеш ли да повториш това?

Момчето прехапа устни неуверено.

— Джедай Джиссър?

— Джинзлър — поправи го тя. — Джин-злър.

— Джедай Джиссър — опита отново момчето.

— Или пък може да пробваме с джедай Лорана — предложи тя. — Искаш да ме попиташ нещо ли?

Момчето хвърли неуверен поглед към майка си. След това събра сили и отново погледна Лорана в очите.

— Учителят Манинг каза, че джедаи може да станат само хората, които той е повикал — каза детето. — Искан да знам дали и аз ще може да стана джедай.

Лорана вдигна очи към майката и забеляза обтегнатите черти на лицето ѝ.

— Боя се, че това не е тема, по която който и да е от нас би могъл да направи каквото и да е — каза тя. — Ако по рождение не си получил чувствителност към Силата, ние няма да можем да те обучим, за да станеш джедай. Съжалявам.

— Ами ако се подобря? — продължи да настоява Жорад. — Той каза, че останалите от нас са доста близо. Пък и мина много време, откогато ни правеха тестове за последно. Може и да съм се подобрил...

— Възможно е — каза Лорана. На теория, разбира се, това бе невъзможно. Чувствителността към Силата можеше да се подхранва, но не и да се създава.

От друга страна, Кбаот наистина беше споменал, че именно тези семейства имат някаква ниска, но не и пренебрежима чувствителност. Поне на теория беше съвсем възможно тестовете на момчето да са били неточни.

— Ето какво ще ти предложи — каза тя. — Обещавам ти, че ще поговоря с джедай Джъстин Манинг да ти направи нови тестове, става ли? И ако си се подобрил, ще видим какво можем да направим, за да те включим в програмата.

Очите на Жорад светнаха:

— Добре. Кога може да го направите?

— Ще поговоря с учителя Манинг — повтори тя, питайки се дали вече не му бе дала по-голямо обещание, отколкото можеше да изпълни. — А той ще се уговори с баща ти.

— Жорад? — подкани го майката му.

— Благодаря ви! — прилежно произнесе то.

— Няма за какво — каза Лорана, като се изправи и погледна бебето в ръцете на майката. — А това сестра ти ли е?

— Да, това е Катарин — каза Жорад. — Обикновено тя много плаче.

— Ами да. Бебетата това го могат най-добре — съгласи се Лорана и хвърли поглед последователно към майката и към бащата. — Благодаря ви за това, че дойдохте.

— Няма проблем — каза Дилиан и като хвана сина си за ръка, пристъпи към вратата. Тя се отвори и той побутна момчето навън в коридора. — Благодаря ви, джедай Джинзлър.

— Джедай Лорана — поправи го Жорад.

Сякаш насила Дилиан се усмихна.

— Джедай Лорана — коригира се той. После протегна ръка към жена си и я изведе след Жорад.

— Аа, ето те къде си! — долетя в този миг един нервен глас откъм дъното на коридора.

Лорана тръгна след семейството. От далечната част към тях крачеше млад мъж с изцапана коса. Устата му беше разтеглена в тънка сприхава линия, а очите му хвърляха искри към Дилиан.

— Какво, по бриколите, правиш тук, Пресор?

— Имаше специално събрание — каза Дилиан и кимна към Лорана: — Това е джедай Лорана Джинзлър...

— И откога започна да се скатаваш от работа заради някакви си срещи? — срязва го мъжът. — Ако не си забелязал, малко е трудничко да се провеждат комуникационни дълбинни тестове на хипердвигателните реактори, когато хипердвигателните специалисти ги няма.

— Знам — каза Пресор и подаде дланта на Жорад към майка му. — Съжалявам... Мислех, че тук ще приключим по-скоро.

— Еми явно си се лъгал — мъжът изгледа Лорана с пламтящ поглед. — Подобни неща редовно ли ще се случват на борда, джедай Джинзлър?

— Какво искате да кажете, въ...?

— Час Улиър — представи се кратко той. — Искам да кажа, така ли смятате вие, джедаите, да идвате и да ни се месите в работната програма?

— Не съм сигурна какво искате да кажете — продума Лорана.

— Преди два дни джедай Джъстин Манинг измъква всички от помещението за системен контрол за учебна тренировка с изтичане на охладителна течност — обясни Улиър. — Няма значение, че през последния месец ние вече сме си правили такива тренировки. Сега пък

вие си решавате изневиделица да свикате някакви специални събрания и измъквате хора, които са на дежурство във важни станции. А за утре какво сте замислили? Упражнение за евакуация в херметизирания отсек ли?

— Някакъв проблем ли има, Улиър? — внезапно долетя гласът на Манинг зад тях.

Лорана се извърна и видя Манинг, който току-що бе излязъл в коридора.

— Просто ми се иска днешната работа да си я свършим днес, за да мога после да спя със съня на благочестивите — каза Улиър с искрица сарказъм в гласа. — Или за подобна претенция е необходимо да пусна официална заявка?

— Разбира се, че не — увери го Манинг. — Пресор, свободен сте да се завърнете на вашата станция.

— Благодаря ви — каза Пресор.

— И в бъдеще ще положим старания да се съобразяваме с различните работни дежурства — допълни Манинг към Улиър.

— Хубаво — каза Улиър, вече не толкова настървено. — Хайде, Пресор, дай да я свършим тая работа, преди да застъпи следващата смяна.

Той се отправи надолу по коридора с бърза походка.

— Ще се видим по-късно — каза Пресор, като докосна жена си за ръката и се обърна след колегата си.

— Довиждане, джедай Лорана — тъжно каза Жорад, като вдигна поглед към нея. — Надявам се, че ще се видим отново...

— Сигурна съм, че ще се видим, Жорад — Лорана се усмихна на момчето. — Ще се грижиш добре за сестричката си, нали?

— Добре — като стисна ръката на майка си, момчето я последва надолу по коридора.

— Изглежда доста раздразнителен тип — продума Лорана на Манинг, когато семейството се отдалечи.

— Кой, Улиър ли? — сви рамене джедаят. — Може би. Въпреки това има право да ни се сърди, че променяме програмата им без всякакво предупреждение. Може би няма да е лошо да поговориш с учителя Кбаот по този въпрос.

— Мислех, че *вие* свикахте учебната тренировка с изтичане на охлаждаща течност?

— Да, но по заповед на учителя Кбаот — уточни Манинг с крива усмивка. — Пък и Улиър, без да иска, се оказа прав. Наистина покъсно през седмицата има насрочено упражнение за евакуация в херметизирания отсек...

Лорана кимна с разбиране.

— Добре, ще опитам да поговоря с него — обеща тя.

Вече бяха изминали шест стандартни дни от напускането на Яга Минор и експедицията бе направила една рутинна навигационна проверка в системата Лоннау, когато се появиха и първите проблеми.

В задния пътнически отсек на крайцер К-1 се бе насъбрала немалка тълпа, когато Оби Уан Кеноби пристигна.

— Нека да мина, моля — каза той няколко пъти, докато се опитваше да си проправи път през несговорчивата навалица.

— Гледайте, ето още един! — недоволно извика един родиански глас отнякъде.

— Още един какво? — запита Оби Уан и се взря в тази посока.

— Още един джедай! — отвърна родианецът и впи поглед право в очите му.

— Спокойно, Фийвин — предупреди го един мъж близо до него. — Недей да раздаваш обвинения с лека ръка.

— Може ли да ми кажете какво се е случило? — поинтересува се Оби Уан.

— Какво се е случило ли? Крадци в нощта, ето какво се е случило! — троснато изтърси родианецът. — Крадци с лъскави роби и лазерни мечове!

— Млъкни, Фийвин! — каза другият мъж. После погледна към Оби Уан и бързо сведе очи. — Дойдоха да вземат нечие дете, това е всичко.

— Посред нощ! — вметна Фийвин.

— Каква нощ? — укори го другият. — Ние сме в открития Космос. Тук винаги е нощ.

— Семейството спеше по това време — уточни Фийвин. — Значи за тях е било нощ.

— Благодаря ви — каза Оби Уан и като се промъкна между тях, продължи да си пробива път в навалицата.

Независимо дали бе станало посред нощ или не, сигурно щеше да се наложи да повика Кбаот. Но това не се наложи. Когато успя да стигне до откритото пространство в центъра на събитията, Кбаот вече беше на мястото.

— Учителю Кбаот — каза Кеноби и бързо огледа останалата част от сцената.

Пред вратата на една от каютите на този етаж беше застанал едър и тромав мъж, който притискаше с ръце рамката на вратата, сякаш предизвикваше някой да се опита да премине покрай него и да влезе в каютата. Зад гърба му се виждаше коленичила на пода жена, в чиито очи се четеше неистов ужас. С двете си ръце тя притискаше малко момче към гърдите си. Самото дете изглеждаше уплашено, но и някак си необичайно съсредоточено.

Кбаот се извърна към Оби Уан с навъсено лице:

— Какво правите тук? В момента би трябвало да спите.

— Чух, че има някаква суматоха — обясни Оби Уан и се приближи до вратата на каютата. — Здравейте! — каза той на мъжа.

— Никъде няма да го вземате! — изръмжа в отговор мъжът. — Не ми пука с колко от вас ще се боря, но няма да ви го дам. Никъде няма да го вземате!

— Нямайте избор — каза Кбаот с равен глас. — Това ви го обясни още преди седмица учителят Евриос. Синът ви е потенциален джедай и се е съгласил да започне обучението си. Това означава, че той идва с нас.

— Кой го казва? — тросна се мъжът. — Според законите на кораба всички решения за съдбата на децата се вземат от родителите им. Проверил съм това.

— Законите на кораба не са писани за ситуации като тази — отговори Кбаот. — Следователно в случая те не важат.

— Значи просто ей така отхвърляте законите, както на вас ви е удобно?

— Разбира се, че не ги отхвърляме — отвърна Кбаот. — Просто ги пренаписваме.

— Кой това? — настоя мъжът. — Вие, джедаите?

— Капитан Пакмиллу е върховният представител на властта тук, на борда на „Изходящ полет“ — вметна Оби Уан. — Ще го повикаме и ще питаме...

— *Може и* той да е бил върховният представител на властта — каза Кбаот, като го сръза с предупредителен поглед, — но това тепърва ще се разглежда.

Оби Уан Кеноби почувства неприятни тръпки, които пробягаха по гърба му.

— Какво искате да кажете?

— „Изходящ полет“ е преди всичко джедайски проект — припомни му Кбаот. — И следователно джедайските закони стоят над всяка друга юрисдикция на борда.

Оби Уан внимателно си пое дъх и сякаш чак сега осъзна колко много хора се притискаха към тях и следяха разговора.

— Може ли да поговоря с вас, учителю Кбаот? Насаме?

— По-късно — Кбаот издигна глава над тълпата. — Капитан Пакмиллу е тук.

Оби Уан се извърна и видя как тълпата се разтваря, за да пропусне Пакмиллу. Макар че несъмнено го бяха измъкнали от леглото, униформата на монкалмарианеца пак изглеждаше безупречно.

— Учителю Кбаот — каза той с доста по-грапов глас от обичайното, — учителю Кеноби. Какъв е проблемът?

— Искат да ми вземат момчето! — сърдито процеди мъжът на прага на каютата.

— Това момче ще бъде прието да се обучава за джедай — спокойно каза Кбаот. — А този баща се опитва да му отнеме това право.

— Какво право? — изуми се мъжът. — Неговото право? Или нашето право? Или *вашето* право?

— Джедаите са бранители на мира във Вселената — припомни му Кбаот. — И като такива...

— Може в *Републиката* да сте такива — пресече го мъжът, — ама нали тъкмо по тази причина напуснахме Републиката? За да се махнем от всички тези безпричинни правила и произволно правосъдие, а също...

— Може би ще е добре да изчакаме до утре сутрин, за да обсъдим всичко това — прекъсна го Оби Уан. — Струва ми се, че тогава всички ще бъдем по-спокойни и по-свежи.

— Няма нужда — настоя Кбаот.

— Учителят Кеноби говори мъдро — каза Пакмиллу. — Ще се съберем утре след закуска в предната командна конферентна зала на крайцер К-2 — и той завъртя огромните си очи първо към бащата, а после и към Кбаот. — Там и двамата ще имате възможност да изложите аргументите си, както и ще можем да се обърнем към съответните параграфи от законите на Републиката.

Кбаот въздъхна шумно:

— Много добре, капитане. До утре.

Като каза това, той хвърли един последен поглед към мъжа и момчето и закрачи по коридора. Пред него тълпата се разтваряше значително по-бързо, отколкото пред капитан Пакмиллу. Оби Уан го последва, като се възползва от отворилия се проход в множеството.

През първите няколкостотин метра двамата крачеха мълчаливо. Оби Уан вече започваше да се пита дали Кбаот изобщо бе забелязал присъствието му, когато Кбаот внезапно проговори:

— Не трябваше да постъпвате така, учителю Кеноби — изръмжа той. — Джедаите не трябва никога да спорят на обществено място.

— Не знаех, че изясняването на една ситуация се брой за спор — Оби Уан се присегна към Силата за допълнително търпение. — А и докато сме на темата, джедаите не трябва никога съзнателно да се противопоставят срещу хората, на които са призвани да служат.

— Приемането на едно дете за джедайско обучение не е противопоставяне.

— Но ако го правите посред нощ, постигате тъкмо това — възрази Оби Уан. — Няма никаква причина да не изчакате до сутринта за подобно нещо — той направи кратка пауза. — Освен ако, разбира се, не се опитвахте нарочно да предизвикате конфликтна ситуация.

Оби Уан се надяваше, че джедаят ще опровергае това предположение рязко и категорично. Ала Кбаот просто му хвърли един кос поглед:

— И защо бих тръгнал да правя подобно нещо?

— Не знам — призна Оби Уан. — Особено при положение че Кодексът изрично забранява на джедаите да управляват околните.

— Наистина ли? Сигурен ли сте, че изрично го забранява?

Оби Уан отново усети неприятното гъделичкане по врата си.

— Тази дискусия вече я водихме — припомни му той.

— И моята позиция не се е променила ни най-малко оттогава — каза Кбаот. — Ордент на джедаите е натрупал множество очевидно погрешни правила с течение на вековете. Защо смятате, че и това правило не е едно от тях?

— Защото джедаите не са призвани да управляват — отговори Оби Уан. — И защото стремежът към власт води към Тъмната страна.

— Откъде знаете? — настоя Кбаот. — Кога за последен път въобще ни е била давана възможност да опитаме това?

— Убеден съм в това, понеже Кодексът го казва — каза Оби Уан с равен глас. — Ние сме тук, за да водим хората, а не за да се превръщаме в диктатори.

— И какво тогава е предназначението на правилата и нормите, освен да води хората към по-добро поведение? А именно това в крайна сметка най-добре ще служи и на тях, и на тяхното общество — възрази Кбаот.

— Сега вече си играете със семантиката на думите.

— Напротив, говоря за същинските намерения — поправи го Кбаот. — Управляването и властта са от Тъмната страна, понеже се стремят към лична изгода и удовлетворение на собствените ти възжеления и пренебрегват правата и желанията на другите. Ръководенето, от друга страна, във всяка своя форма е насочено единствено към благоденствието на другия.

— И това ли действително търсехте и вие в тази ситуация?

— Това търсим всички ние — каза Кбаот. — Хайде сега, учителю Кеноби. Сериозно ли твърдите, че учителите Йода и Уинду не биха могли да управляват Републиката с повече мъдрост и резултатност от Палпатин и неговите правителствени бюрократи?

— Ако могат да устоят на притегателността на Тъмната страна, тогава да — каза Оби Уан. — Обаче нейната примамливост никога няма да престане да действа.

— Което се отнася и за всички други сфери на нашата служба. И именно затова ние търсим напътствие от Силата за себе си и за тези, на които служим.

Оби Уан поклати глава в знак на несъгласие.

— Тази пътека е опасна, учителю Кбаот — предупреди той. — Поемате риск да предизвикате немалко хаос и объркване.

— Объркването няма да трае дълго и ще бъде забравено — увери го Кбаот. — Каквато и власт да ни е предоставена, бъдете сигурен, че ще бъде използвана единствено за доброто на хората — с тези думи той вдигна предупредително един пръст. — Обаче никога не забравяйте защо изобщо повечето от тях са дошли тук. Вие чухте този мъж. Според него те са се включили в „Изходящ полет“, за да се измъкнат от нескончаемата корупция в световите, които оставихме зад гърба си. Тогава защо ние да не можем да им предложим нещо далеч по-добро?

— Защото този начин на мислене се приближава опасно близо до ръба — каза Оби Уан. — И не мога да повярвам, че Кодексът би могъл да съдържа толкова много грешки, колкото внушавате вие.

— Не казвам грешки, а просто неправилни интерпретации — обясни Кбаот. — Може би няма да е зле да отделите време за повече медитация по този въпрос. Както смятам да направя и аз — добави той. — А когато сме заедно, със сигурност ще получим проникновение, чрез което да открием правилния път.

— Може би — каза Оби Уан. — Бих искал да присъствам на това събрание утре сутрин.

— Няма нужда — увери го Кбаот. — Двамата с учителя Евриос ще се оправим с този въпрос. Освен това ми се струва, че утре по същото време сте назначен да помагате при изграждането на предпазния щит на новата аварийна навигационна зала на крайцер К-1.

— Сигурен съм, че това би могло да почака.

— А сега е време да се върнете в каютата си и да починете — каза Кбаот в момента, когато двамата стигнаха преддверието към пилона с турболифта. — Утре ви очаква изпълнен с ангажменти ден.

— Не само мен — каза Оби Уан с въздишка. — А вие какво ще правите?

Кбаот се загледа замислено назад в коридора.

— Смятам да изчакам капитан Пакмиллу — каза той. — Наспете се добре, учителю Кеноби. Ще се видим утре.

На събранието на следващата сутрин, след като всички аргументи бяха представени и дискусията бе започнала да замира,

капитан Пакмиллу реши да застане на страната на Кбаот.

— Три часа по-късно все пак си взеха момчето — каза на приятелите си Улиър навъсено през масата.

— А ти какво очакваше? — запита многозначително Таркоса от другата страна на масата. — Джедаите са оредели като пера на дюбак. Напълно разбираемо е да внимават да не би някой със заложба да се изплъзне измежду пръстите им.

— Но досега винаги са вземали само бебета — припомни му Джоуб Кийли, а на лицето му бяха изписани безпокойство и несигурност. — Тоест все такива, които все още не знаят, че са живи, да не говорим за някаква представа от мама и татко. Но тези деца обаче... те всичките са много по-големи.

— Но пък и всички те имат желание да отидат, нали така? — възрази Таркоса. — Дори и това момче тази сутрин. Да, естествено, че беше и малко уплашено, но същевременно си личеше какво въодушевление изпитва. Трябва да се съ согласиш, Джоуб, че повечето деца го смятат за много яко нещо да ги вземат за джедаи.

— Моят въпрос е какво всъщност възнамеряват да правят с всички тях — намеси се Улиър. — Да не мислят да изхвърлят всички останали зад борда и да си изградят тук един малък джедайски храм?

— Сигурен съм, че Кбаот е намислил нещо и по този въпрос — каза твърдо Таркоса. — На мен ми се струва, че той здраво е хванал нещата в свои ръце.

— М-да — съгласи се Улиър, — тук съм съгласен.

В продължение на няколко минути никой от тях не проговори. Улиър погледна последователно тримата си събеседници в столовата, която имаше също толкова стерилно-военен вид, колкото и всичко останало на „Изходящ полет“. Хранещите се членове на екипажа също изглеждаха стерилно-военни в своите работни гащеризони и оперативни одеяния.

Това място отчаяно се нуждаеше от малко индивидуален характер, си помисли той. Може би щеше да успее да събере неколцина доброволци, за да проверят дали командир Омано ще им позволи да подредят по различен начин и да поукрасят всяка една столова в различен стил. Например едната можеше да заприлича на някой уютно луксозен вечерен клуб на Корускант, следващата да стане като заведение от Средния ръб, а пък трета — като някой

долнокачествен бар и т.н. А пък самите членове на екипажа можеше да бъдат насърчени да се обличат съобразно с обстановката, когато идват тук да хапнат или да пийнат нещо...

— Ей, значи! — прекъсна мислите му Кийли и кимна към задната част на столовата, където бе входът. — За вълка говорим...

Улиър се извърна, за да види кой е дошъл. И наистина, същата онази жена, Джинзлър, която бе замъкнала Дилиан Пресор на някакво съвещание посред смяната му, сега бе дошла в тяхната столова и се оглеждаше. Беше застанала тъкмо пред вратата на помещението, а главата ѝ бавно се въртеше, докато тя явно оглеждаше присъстващите. Двама-трима от тях ѝ хвърлиха по един поглед, но повечето като че ли изобщо не ѝ обърнаха внимание.

— Хвърля мрежата за още джедайчета? — предположи Улиър.

— Че тук няма кой знае колко деца — отбеляза Кийли, като се огледа. — Дали сега не са тръгнали на лов и за възрастни?

— Сигурно Кбаот им е задал определена квота, която трябва да се попълни — предположи Улиър. — Както в КорСек и техните пътни билети...

— Служителите на корелианските сили за сигурност нямат никакви квоти! — поправи го Таркоса с укорителен тон. — Това е легенда.

— Е, ами ако тази джедайка си има квота за попълване, сигурно днес не ѝ е ден — отбеляза Кийли, когато Лорана Джинзлър се обърна и напусна столовата. — Кбаот няма да е доволен от нея.

— Мен ако питаш, едва ли Кбаот изобщо някога е доволен от когото и да е — натърти Улиър и вдигна халбата си. — Никога не съм виждал толкова самодоволен тип.

— В института веднъж имах един такъв инструктор — вметна Таркоса. — Една нощ няколко студенти се промъкнаха в кантората му, разглобиха работното му бюро и после го сглобиха в тоалетната надолу по коридора. Имах чувството, че всяка една вена на лицето му щеше да изскочи, когато видя какво е станало!

— Ама се обзалагам, че ефектът е бил нулев — отбеляза Кийли. — Такива хора никога не си научават урока — после се обърна към Улиър: — А като говорим за нулев ефект, Час, да те питам нещо. Ти изобщо успя ли да оправиш проблема с нестабилността, дето се беше

появила вчера? Трябваше да изключим цялата бакбордова система на турболазерите заради това...

— Аа, да, оправихме я — отговори му Улиър, като направи усилие да се абстрахира от мислите за джедаи и едноцветни помещения. — Слушай сега как стана. Това ще те гръмне. Познаваш ли оня Б'Кревнис, големия нелечимо ухилен фофийхянин, който трябваше да отговаря за поддръжката на течностите? Този образ бил сложил неправилен надпис на един от собствените си уреди...

Едва в четвъртата столова на К-4 Лорана най-после успя да открие семейството на Пресор.

— Здравейте — усмихна се тя, докато се приближаваше към тяхната маса. — Как сте тази вечер?

— Добре — отговори Пресор и в очите му се прочете внезапно безпокойство от появата ѝ. — Да не би нещо да не е наред?

— Ами зависи от гледната точка — Лорана коленичи между Жорад и майка му. — Искях да те намеря и да ти кажа, Жорад, че повторните ти тестове вече са готови. Те също са показали отрицателен резултат. Съжалявам.

Момчето сбърчи чело.

— Няма проблем — каза той, видимо разочарован. — Мама и татко предполагаха, че пак ще стане така.

— Майките и татковците са мъдри хора — каза Лорана. — Надявам се, че не си прекалено разочарован.

— Сигурна съм, че ще го преживее — каза майката на Жорад и в гласа ѝ пролича известно облекчение. — Има много други неща, които може да направи с живота си.

— Така е — каза Лорана и в мислите ѝ се появи лицето на брат ѝ. — Всички ние трябва да приемем силните и слабите си страни и след това да продължим напред.

— Макар че понякога това става с известен тласък отстрани — вметна бащата мрачно. — Разбрах, че вие, джедаите, вчера сте имали някакво спречкване на крайцер К-2.

— И аз чух нещо за това — потвърди Лорана. — Аз самата не бях там, така че не бих могла да кажа дали е било точно спречкване

или нещо друго. Но разбрах, че ситуацията се е разрешила по мирен начин.

— А аз пък разбрах, че момчето е било почти насила откъснато да учи в джедайското училище — възрази Пресор.

— Но ако това е негово рождено право, тогава кой би могъл да му го отнеме? — запита Лорана. — Животът на един джедай може да бъде доста труден. И, да, наистина се изискват немалко жертви. Както от детето, така и от родителите. Но пък тези неща се отнасят и за всяко друго решение, в което има смисъл и достойнство.

— Сигурно — каза Пресор, видимо несъгласен с подобни аргументи.

— Е, сега ще ви оставя да си довършите вечерята — Лорана отново се изправи на крака. — Благодаря ви за отделеното време.

— Ние ви благодарим, че се отбихте — върна жеста ѝ Пресор.

— Довиждане, джедай Лорана — добави Жорад. В продължение на един кратък миг очите му се задържаха на лазерния ѝ меч, след което той се обърна и продължи да се храни.

Лорана се обърна и прекоси столовата, като по пътя към вратата се опитваше да вникне в настроенятия на хората около нея. Повечето от онези, покрай които минаваше, вдигаха небрежен поглед към нея и после се връщаха към храната си без осезаема промяна в чувствата си. Останалите дори не ѝ обръщаха внимание. Всички изглеждаха повече или по-малко удовлетворени, ако се оставеше настрана неизбежното изнервяне от разни дребни затруднения в оперативните им ангажименти. Ако изобщо тук някъде съществуваше някакво нарастващо негодувание срещу джедаите, тя не успя да го усети.

Значи може би страховете ѝ са били неоснователни. В крайна сметка всички те щяха да останат на борда на „Изходящ полет“ още доста дълго време заедно. Тогава дори онези, които сега бяха натрупали негодувание поради отнемането на децата им за обучение, щяха в крайна сметка да осъзнаят, че по-големият брой джедаи на борда наистина означава по-гладко и по-сигурно пътуване.

Сега обаче беше време да се върне на работа. Все още имаше много донесени в последния момент уреди, които трябваше да се пренесат от складовото ядро до други места. Членовете на екипажа имаха достатъчно ръце и машини за тази работа, но пък винаги съществуваше опасност някоя кутия да се изплъзне и да падне. Затова

нямаше да е лошо наблизно да се навърта някой джедай и да ги предпазва от злополуки. На борда на „Изходящ полет“ все някой ден щяха да се появят и неизбежните наранявания и нещастни случаи, но Лорана нямаше намерение да допуска те да започнат още отсега. Не и ако тя можеше да ги предотврати.

Като излезе в коридора, Лорана Джинзлър се насочи към задния пилон с турболифт. Някой ден, обеща си тя, не би било зле да си намери една от онези шейни, за които разправяше капитан Пакмиллу.

15.

— А това тук е машинното отделение — каза Траун и отстъпи встрани, за да може Трасс да надникне през входния люк, който водеше към двигателното помещение на „Ловеца на сделки“. — Сигурно ти прави впечатление, че конструкцията и външният вид са напълно различни от всичко подобно, което чисите използват в кораби с този размер.

— Така е — кимна Трасс. Той задържа погледа си вътре за минута и после се обърна към Кардас: — А какъв е подсветлинният обхват на този съд?

— Не съм сигурен — призна Кардас и хвърли поглед към Кенто, застанал леко встрани заедно с Марис, която шепнешком му превеждаше. Като видя, че шефът му не реагира, Кардас реши да го подкани: — Рак?

— Защо пита? — изръмжа Кенто. — Да не би да е намислил да го вземе и да го изпробва за едно кръгче?

— Рак, моля ти се! — опита се да го придума Кардас, като внимателно отбягваше погледа на Траун.

Кенто въобще не бе посрещнал с въодушевление идеята да разведе Траун и брат му на оглед из „Ловеца на сделки“ и от началото на обиколката не бе преставал да дава израз на раздражението си. Проблемът беше, че или бе забравил колко добре Траун вече разбираше основния език, или въобще не му пукаше. До този момент командирът все още не бе реагирал по никакъв начин на язвителните му забележки, но всяко търпение сигурно си имаше граници. Ако решеше, че му е писнало да слуша мърморенето му, Траун можеше спокойно да реши да го прати отново под ключ в каютата му. Тогава дори и Марис сигурно нямаше да може да му издейства ново освобождение.

Кенто обели очи.

— Можем да изминем до шестстотин часа на подсветлинна без презареждане — тросна се той. — Шестстотин и петдесет, ако се

внимава с ускорителите.

— Благодаря ти — каза Кардас и като превключи на минисят, преведе отговора му за Трасс.

— Впечатляващо! — възкликна синдикът и огледа двигателното помещение още веднъж. — Явно коефициентът на полезност на тяхното гориво е малко по-висок от нашия.

— Така е, но пък техните хипердвигатели изглеждат по-чупливи — каза Траун. — Нашето нападение с шокови мрежи без никакви проблеми успя да обезвреди и техните, и двигателите на преследвачите им.

— А въоръжението?

— Просто, но достатъчно — отговори му Траун. — До съоръженията се стига трудно, но моите специалисти успяха да го проучат в подробности. Енергийните им оръжия и реактивните им установки не са толкова усъвършенствани, колкото нашите. Освен това не носят никакви шокови мрежи или каквото и да е друго обезвреждащо устройство. Но все пак не забравяй, че това е просто малък частен търговски кораб.

— Вярно е — Трасс погледна към Кардас. — Предполагам, че вашите хора все пак разполагат с някакви военни кораби?

— Републиката не притежава своя собствена армия — отговори Кардас, като внимателно подбираше думите си. Философията за ненападение и дискретна предпазливост може и да беше характерна за народа на чисите, но все пак нямаше да е разумно да ги хвърля в паника без причина. — Разбира се, повечето от системите, които членуват в Републиката, си имат свои собствени отбранителни сили.

— Които биха могли също така да се използват и за нападение?

— Понякога и това се случва — призна Кардас. — Обаче върховният канцлер може да покани дадена система да окаже помощ при възпирането на някой агресор. И така обикновено конфликтите приключват доста бързо. Освен това често се прибегва до посредничеството на джедаите, преди нещата да стигнат твърде далеч.

— Джедаите?

— Те са класа същества, които не са ни познати — обясни му Траун. — Фераси се опитваше да ми ги обясни.

Кардас погледна Марис изненадано. Не очакваше, че бе провеждала отделни разговори на четири очи с командира. Очите ѝ

срещнаха неговите и бързо се отместиха виновно и за първи път от началото на разговора се запъна в превода. Кенто забеляза всичко това. Очите му се стесниха, проблясвайки към Марис, после към Кардас, после пак към Марис, и накрая обратно към двамата чиси.

— Изглежда, те притежават способност да се възползват от някакво непознато енергийно поле — продължи обяснението си Траун към своя брат. Дори и да беше забелязал размяната на погледи, с нищо не го показва. — То може да се използва за подсилване на сетивността, за вникване в чуждите намерения и разсъждения, както и като непосредствено оръжие.

— Но само за защита — вметна Марис. — Джедаите никога не нападат първи.

— За джедаите ли говориш? — намеси се Кенто. — Кардас? Правилно ли чух, че тя каза „джедаи“?

— Тя се опитва да му обясни какво представляват джедаите — потвърди Кардас. — Явно чисите не са чували нищо за тях.

— Добре! — изръмжа доволно Кенто. — Най-последно се намери поне едно *нещо*, в което да ги превъзхождаме. И какво им обяснява?

— Просто разговарят за способностите на джедаите — Кардас хвърли поглед към двамата чиси. Лицето на Траун бе останало безизразно, докато Трасс показваше видимо раздражение от страничния диалог, от който не разбираше и думичка. После добави: — За това обаче можем да поговорим по-късно.

— М-да — каза Кенто, — хубаво.

След малко свършиха обиколката и се прибраха обратно в базата. Кардас не успя да разбере какво мисли Трасс за всичко това, но осезаемо се отпусна, когато видя, че ги пускат да се приберат сами до каютите си. Една част от него през цялото време бе очаквала, че след обиколката ще ги поставят под ключ.

Скоро обаче разбра, че е избързал с успокоението си. Тъкмо се канеше да подмине каютата на Кенто и Марис и да се шмугне в своята, когато Дубрак го грабна за ръката и безцеремонно го издърпа през вратата.

— Какво...? — понечи да възрази той.

— Млъквай! — каза Кенто, като го доиздърпа навътре в стаята, оставяйки вратата да се затръшне след него. После го блъсна грубо

към Марис, облегна се с гръб на вратата на каютата и скръсти ръце пред гърдите си.

— Добре — каза той, — сега да чуем всичко.

— Да чуем какво? — Кардас усети, че пулсът му отново се ускорява.

— Историята между вас двамата и Траун — каза с леден глас Кенто. — И още по-конкретно, да чуем какви са тези потайни срещи, които си устройват с Марис без мое знание.

Кардас затаи дъх и мислено се прокле заради прибързаната си реакция. Дори и Кенто да бе поискал нагледна проява на гузна съвест, едва ли можеше да му я изиграе по-добре, отколкото преди няколко минути.

— Какво имаш предвид? — опита се да спечели малко време.

— Може би искаше да ме попиташ откъде имам информация — нервно го сръза Кенто. — Какво, да не би да си въобразявате, че като не се мъкна на жалките ви езикови упражнения, значи просто си седя тук сам и зяпам стените, а? — и той кимна към компютъра в другия край на стаята. — Марис бе достатъчно добра да ме открехне как се стига до речниковите списъци.

Кардас усети, че го присвива стомахът.

— Да не би да разбираш чеунх?

— Колкото ми трябва, разбирам — Кенто хвърли поглед към Марис. — А и освен това знам как да чета жените.

— Нищичко не разбираш — промълви Марис с тих и спокоен глас.

— Хубаво, обясни ми тогава.

Тя си пое дъх.

— Аз изпитвам възхищение пред командир Миттраунуруодо — каза тя. Гласът ѝ все още изразяваше спокойствие, но в него вече можеха да се доловят известни грапавини. Тя познаваше темперамента на Кенто много повече от самия него. — Той е интелигентен и благороден мъж, който притежава художествена чувствителност, каквато не съм срещала никъде, откакто съм завършила училище.

Кенто изсумтя.

— Искаш да кажеш, откакто скъса с онази тайфа плиткоумни идиоти, с които се мъкнеше тогава?

— Така е, повечето от тях наистина бяха идиоти — съгласи се тя без никакво смущение. — Кое то май си е неразривно свързано с периода на младостта.

— Но Траун се различава?

— Траун е улегналият вариант на същите неща — обясни тя. — Художественият му усет се е съчетал със зрялост и мъдрост. Удоволствие е да прекарвам с него и да си приказваме — в очите ѝ проблесна нещо. — *Просто* да си говоря с него, ако това въобще означава нещо за теб.

— Не особено — изръмжа Кенто. Но въпреки че Кардас видя как част от напрежението го напуска, все пак си личеше какво огромно значение имаше всичко това за него. — Тогава, ако тези срещи са толкова невинни, защо ги криеш от мен?

Един мускул на бузата на Марис потрепна.

— Тъкмо защото знаех, че ще реагираш така.

— И цялата тази потайност си е била само твое хрумване, така ли?

Тя се поколеба.

— Всъщност Траун го предложи.

Кенто изсумтя:

— Така си и знаех.

— И това сега какво би трябвало да означава? — попита Марис, а очите ѝ застрашително се свиха.

— Означава, че той просто те върти на малкия си пръст — откровено каза Кенто. — Може аз самият да не съм кой знае колко начетен или изящен, но пък съм попътувал достатъчно и съм видял немалко. Познавам този тип мъже и знам, че не е такъв, за какъвто се представя.

— Може би е изключение от твоето правило.

— Вярвай в каквото си искаш. Просто ти казвам, че някой ден пясъчната кула, която така унесено си градиш около него, ще рухне ей така. Може да се обзаложим за това.

— Готова съм да се обзаложа — сега очите ѝ хвърляха неприкрити искри. — А ти не забравяй да ме информираш, когато това стане — с тези думи тя му обърна гръб, запъти се към компютъра и седна в стола пред него.

Кенто я изгледа за миг, а после се обърна към Кардас.

— Ти имаш ли нещо да добавиш? — провокира го той.

— Не — бързо каза Кардас, — нищо.

— Тогава се махай — тросна се Кенто и се отмести от вратата. — И не забравяй какво ви казах. Не допускай грешката да му се доверяваш сляпо.

— Няма — като се промъкна внимателно покрай него, Кардас излезе в коридора и се прибра в каютата си.

През илюминаторите на „Мрачна мъст“ дългите линии се свиха до точки и бойният кораб на Търговската федерация — могъщ линкор, излезе от хиперпространството.

— Пристигнахме — съобщи вицелорд Сив Кав от командния си престол на мостика.

— Ъ-хъм — промърмори замислено Кинман Дориана от мястото си зад вицелорда, където бе седнал. Като цяло можеше да се каже, че неймодианците разполагат с великолепни навигационни системи. Но всяка система работи, доколкото позволяват уменията на нейните оператори, а в случая с „Мрачна мъст“ това бе доста спорно. Дарт Сидиъс бе наредил екипажите на всички кораби в Първа ударна група да се сведат до минимум. Живата сила беше от онези, които можеха да държат устата си затворена, а за останалата работа имаше заповед да се използват дроиди. Дориана неколккратно си бе задавал въпроса, дали планът на Сидиъс не бе в крайна сметка да се отърве от абсолютно всички оцелели от тази мисия — за да се застрахова, че все пак отнякъде няма да изтече информация. Ако бе прав, тогава ограниченият брой членове на екипажите щеше да направи тази задача значително по-лесна.

— Притесненията ви са неоснователни — високомерно каза вицелорд Кав, без да има ни най-малка представа, в каква посока вървяха истинските мисли на Дориана. — В момента вече за втори път проверяваме точното местоположение.

— Благодаря ви — Дориана учтиво сведе глава. Ограниченият екипаж, разбира се, нямаше да се отрази ни най-малко на нападателната им ефективност. Същинската част на битката щеше да се поеме от дроиди изтребители, а техните действия бяха предварително зададени и напълно автоматизирани.

Той бавно огледа целия мостик, където неколцина неймодианци и дроиди съсредоточено работеха пред командните си постове, след което насочи вниманието си към тактическото табло. Там се виждаше как първа ударна група вече започваше да се подрежда в характерната неймодианска защитна формация. Двата масивни пръстеновидни линкора на Търговската федерация се разполагаха в центъра, където биха били най-лесно отбранявани, шестте въоръжени кораба клас „Твърдоядрен“ на Техническия съюз образуваха пирамидална защитна черупка около тях, а над всичко това заемаха охранителна позиция седемте ескортни крайцера, също принадлежащи на Търговската федерация.

Беше внушително струпване на огнева мощ, може би най-значителното след онова фиаско край Набу. Дори и въоръжението на шестте чисто нови крайцера на „Изходящ полет“ нямаше да може да се противопостави на Първа ударна група.

Ако, разбира се, навигаторите на Сив Кав бяха съумели да ги изведат на подходящото място и в подходящата система. Изпуснеха ли „Изходящ полет“ на това място, щеше да се наложи да избързат поне още шестстотин светлинни години напред, за да могат да пресекат траекторията му при втората му навигационна спирка.

— Позицията ни е потвърдена — обяви Кав със задоволство. Мигателните ципи на очите му бързо премигаха пред Дориана. — При положение че координатите, които ни дадохте, се окажат верни.

— Верни са — каза Дориана. — Ако „Изходящ полет“ спазва разписанието си, ще пристигнат тук след малко повече от единайсет дни. Дотогава ще проведем няколко тренировъчни упражнения, за да сме сигурни, че вашите хора и машини са напълно готови.

— О, те са дори повече от готови — вдървено настоя Кав. — Боевите програми, които сме инсталирали в дроидите изстребители, са възможно най-качествените. А между двата линкора разполагаме с най-малко няколкостотин от тях. Независимо какви защити има „Изходящ полет“, независимо колко умели са техните артилеристи, ние ще ги разгромим с лекота.

„Точно това казахте и преди битката на Набу!“, понечи да отбележи Дориана, но с усилие запази тази забележка за себе си и каза:

— Сигурен съм, че сте прав. Все пак следващите няколко дни ще ги използваме, за да разиграем моите учения.

Кав издаде някакъв звук, който идваше дълбоко от гръдния му кош.

— Както желаете — каза той, насилвайки се да покаже търпение. — Но допълнителните разноски на гориво и енергия ще бъдат ваша отговорност. Кога ще искате да започнем?

Дориана изгледа звездите през илюминаторите.

— Няма по-удачно време от сега — каза той. — Ще пуснем изстребителите точно след десет минути.

— А това — каза Кбаот, като посочи входа към едно помещение с необичайно нисък таван — е командната зала на първа батарейна сфера. Сигурно ви прави впечатление, че таванът е доста нисък. Това е така, за да се освободи повече място за зарядното оборудване на турболазерите, които се намират точно над нас.

— Добре, че артилеристите не са гунганци — отбеляза Оби Уан Кеноби и леко сведе глава, за да пристъпи вътре.

В средата на залата имаше голяма командна маса, а покрай стените бяха инсталирани многобройни помощни и поддържащи конзоли. Според броя на подредените край различните станции столове изглеждаше, че стандартният екипаж на това помещение би бил не повече от петнайсет души, включително тримата артилеристи.

— Никой нямаше да пусне гунганци изобщо да припарят до подобна техника, дори и да бяха включени в експедицията — каза с равен глас Кбаот. — За да бъдеш стрелец, ти трябва много повече изтънченост и интелект.

— От опит мога да кажа, че тези две неща невинаги вървят заедно — отбеляза Оби Уан. — Значи на всеки от крайцерите има по четири такива батарейни сфери?

— Точно така — каза Кбаот, като прекоси помещението към основната огнева конзола и постави ръка върху облегалката на един от столовете. — Елате и седнете тук, джедай Скайуокър.

Анакин хвърли един поглед към Оби Уан, а после се приближи до стола и предпазливо се отпусна в него.

— Изглежда сложно — отбеляза той.

— Всъщност не е особено сложно — каза Кбаот и посочи над рамото му към разнообразните превключватели над таблото. — Ето

това са механизмите за стрелба. Забележете, че от тук можете да се прицелвате и да стреляте едновременно и с предните, и със задните турболазери, както и да управлявате батареите откъм щирборда. Ето там е сензорният монитор, това е резервният контрол на огъня, това е бойната конзола, а тук е предавателят. Ето я и системата за тактическо наблюдение. Всичко си е просто и ясно.

— Все още ми изглежда сложничко — каза Анакин. — Със сигурност бих могъл да съставя табло с далеч по-добър дизайн.

— Не се и съмнявам — каза Кбаот, хвърляйки развеселена усмивка към Оби Уан. — Ала за съжаление от „Рендили СтарДрайв“ не пожелаха да се консултират с джедаите по време на производствения процес. Въпреки това съм убеден, че ще го изучите бързо и без проблеми. Ще започнем с основната система за обучение, а после ще изпробваме една от по-лесните симулации. Достъп до двете можете да получите от тук...

— Почакайте малко! — прекъсна го Оби Уан и пристъпи от другата страна на Анакин. — Какво смятате да правите?

— Да науча джедай Скайуокър да се оправя с въоръжението на крайцер К-1, естествено.

— Капитан Пакмиллу няма ли си предостатъчно опитни артилеристи, които да вършат тази работа?

— Опитността невинаги е най-съществената част от една битка — посочи Кбаот. — Изборът на точния момент, както и координацията между различните звена са също от ключово значение. Освен това няма такава опитност, която да може да съперничи на усета, с който разполагаме ние. Кажете ми, джедай Скайуокър, досега учителят Кеноби говорил ли ви е за джедайската техника за сливане на съзнанията?

— Не се сещам — каза Анакин. — Какво се прави с нея?

— Сливането позволява на група джедаи да свързват съзнанията си толкова интимно, че буквално да започнат да действат като един — обясни Кбаот.

— И може да бъде извънредно опасно — предупреди Оби Уан. — Необходимо е да има някой учител джедай с огромни способности и голяма дълбочина в Силата, за да се създаде подобно състояние, без да убие някого или да погуби съзнанията на участниците.

— Като самия мен — каза спокойно Кбаот. — Досега съм успявал да създам цели четири благополучни сливания.

Оби Уан се ококори невярващ:

— *Четири?!*

— Разбира се, три от тях бяха в тренировъчни упражнения — призна Кбаот. — Но четвъртото си беше в съвсем реална и сериозна полева обстановка. В сливането тогава участваха още петима джедаи. Както можете да се уверите сам, всички ние излязохме от там невредими.

— Тогава сте били шестима — отбеляза Оби Уан. — А сега на борда на „Изходящ полет“ сме деветнайсет джедаи.

— Двайсет, ако включим и джедай Скайуокър — поправи го Кбаот, поставяйки ръка върху рамото на Анакин. — Съгласен съм, че ще трябва да подходим към това с изключителна предпазливост. Аз самият възнамерявам да обсъдя този въпрос поотделно и лично с всеки от моите джедаи. Освен това ще направим поредица експериментални сесии далеч преди да напуснем територията на Републиката. Но си помислете само. Веднъж щом всички успеем спокойно да овладеем тази техника, ние ще се превърнем в истински внушителна бойна сила. Ако на всички оръжейни системи на крайцерите едновременно работят джедаи, тогава „Изходящ полет“ ще бъде буквално непобедим.

Оби Уан хвърли поглед към Анакин. Момчето явно поглъщаше всичко това с готовност без каквото и да е притеснение.

— Не съм много спокоен по този въпрос, учителю Кбаот. Контрол върху оръжия, мащабни батални планове... Това не е пътят на джедая.

— А би трябвало — каза мрачно Кбаот и очите му се зареяха някъде в безкрайността. — Идват дни, когато всички джедаи ще бъдат принудени да се вдигнат на оръжие срещу мащабна заплаха, която се изправя срещу Републиката. Вече съм го предвидил...

Оби Уан почувства как по гърба му полазват тръпки. Беше нормално Кбаот да проявява подобна гордост и самонадеяност, стигащи дори до арогантност. Ала сега от него лъхаше нещо друго, нещо мрачно и неопределено, което внушаваше усещане за тревога.

— Разговаряли ли сте с учителя Йода по този въпрос?

Очите на Кбаот възвърнаха фокуса си и той изсумтя.

— Учителят Йода се вслушва само в собствените си гласове и не приема чужди съвети — каза той с едва доловима нотка на порицание. — Но защо според вас аз положих толкова много усилия да доведа целия проект „Изходящ полет“ до завършек? Защо настоявах толкова упорито да вземем на борда възможно повече джедаи? — той поклати глава. — Мрачни времена се задават, Оби Уан Кеноби. Няма никак да се учудя, ако ние с вас на борда на „Изходящ полет“ не се окажем единствените оцелели, които ще вдъхнат живот отново в пепелищата и остатъците от познатата ни Вселена.

— Възможно е — каза Оби Уан. — Но бъдещето никога не е нещо сигурно, а и всеки един от нас притежава силата да влияе върху формирането му — той отново погледна към Анакин. — Понякога дори без да знаем какво точно вършим.

— Съгласен съм — кимна Кбаот. — И именно „Изходящ полет“ е *моят* начин да повлияя при формирането на бъдещето. А вие, млади Скайуокър...

Той внезапно спря наред изречението, понеже преподавателят му настойчиво запиука.

— Един момент — той го откачи от кръста си и натисна един бутон върху него.

— Учителю Кбаот — гласът от другата страна беше твърде тих и неясен, за да се разбере какво казва.

Оби Уан обаче успя да улови напрегнатата интонация на говорещия. Освен това Кбаот се вбеси.

— Задръжте ги там и двамата — заповяда той. — Идвам след малко.

После изключи преподавателя, наведе се и набра някаква комбинация на клавиатурата пред Анакин.

— Ето я системата за обучение — обясни той на момчето. — Поразгледайте кое къде се намира, и после я изпробвайте как работи — с тези думи се обърна към Кеноби и му хвърли остър поглед. — А вие останете тук. Можете да ме изчакате, няма да са бавя.

После се извъртя, дългата пола на дрехата му се развя във въздуха и той напусна стаята.

— Учителю? — попита неуверено Анакин.

— Да, действай — кимна му Оби Уан.

След това, стиснал челюсти, тръгна след Хоръс Кбаот, който вече бе успял да измине значително разстояние по коридора, като крачеше с привичната си незаинтересованост спрямо околните, които трябваше да се сбутват встрани, за да му правят път. Оби Уан го следеше от разстояние, като се стараяше на свой ред да не прегази някого в бързината.

Няколко минути по-късно пристигнаха до някаква групичка хора, скупчени в средата на коридора.

— Отместете се! — заповяда Кбаот.

Тълпата се разтвори пред него и за миг Оби Уан успя да види някакъв човек, полулегнал, полуопрян на стената на коридора. Той стискаше дясното си рамо, а лицето му бе изкривено от болка. На няколко крачки от него стоеше друг човек. Зад гърба му имаше едноместен спидер от онези, които се използват за придвижване из крайцера. Човекът неспокойно пристъпваше от крак на крак, а ръцете му висяха безпомощно.

— Какво се е случило? — запита Кбаот, като коленичи до ранения.

— Той ме блъсна — каза падналият, а докато говореше, лицето му се изкриви още повече. — Форсира това чудо точно в рамото ми.

— Той изскочи изведнъж пред мен! — защити се човекът до спидера. — Нямахме как да спра навреме...

— Ако не беше карал толкова диво...

— Достатъчно! — прекъсна ги Кбаот. Ръцете му внимателно обхванаха рамото на ранения. — Не е сериозно, само извадена става — дланта му леко потрепери и той се присегна към Силата...

— Ааа! — извика от болка мъжът и цялото му тяло се сгърчи, притискайки се към стената още повече. — Ааа... — изпъшка той още веднъж.

Кбаот се изправи и си избра двама души от тълпата:

— Ти и ти, придружете го до медицинския център!

— Слушам, учителю Кбаот — каза единият от тях.

Двамата клекнаха до ранения, за да му помогнат да се изправи на крака.

— А що се отнася до теб — продължи Кбаот, като се обърна към шофьора на спидера, докато другите си проправяха път към медицинския център, — очевидно си карал с несъобразена скорост.

— Не е вярно! — възрази другият. — Вината изобщо не е моя! На тези неща им е зададено да летят с прекалено висока скорост...

— Наистина ли? — каза хладно Кбаот. — Тогава как ще ми обясниш факта, че в продължение на цели дванайсет дни измежду всичките почти двеста спидери и шейни на борда на шестте ни крайцера първата катастрофа става именно с теб? Аз самият съм ги карал четири пъти без никакви проблеми.

— Да, ама вие сте джедай — каза човекът горчиво. — На вас злополуки не ви се случват.

— Може и така да е, но въпреки това очевидно си виновен. Заради участието ти в тази катастрофа те наказвам с лишаване от хонорар за един цял ден.

Очите на човека се разшириха:

— Какво? Как така? Но това е...

— И освен това ти се забранява да използваш спидерите на „Изходящ полет“ в продължение на една седмица — безцеремонно го прекъсна Кбаот.

— Ей, чакайте малко — възрази човекът, докато шокът му започваше да се превръща в ужас. — Не можете да правите това!

— Току-що го направих — спокойно каза Кбаот. После огледа тълпата около себе си, сякаш за да види дали някой ще дръзне да оспори решението му. Накрая погледът му се спря на един родианец в работнически гащеризон: — Ей, ти, погрижи се този спидер да отиде в работилницата и после го откарай обратно в паркинга. Останалите да се връщат на работа.

Неохотно, или поне така му се стори на Оби Уан, тълпата започна да се разотива. Кбаот изчака достатъчно дълго, гледайки как родианецът се отдалечава на спидера. След това се обърна и закрачи по коридора, откъдето бе дошъл. Устата му се изкриви, когато забеляза Оби Уан пред себе си.

— Казах ви да останете при ученик Скайуокър — избоботи той на висок глас, докато се приближаваше към него.

— Знам — Оби Уан посочи към разотиващата се тълпа. — Какво точно беше това?

— Раздаване на правосъдие — и Кбаот мина край него, без да забавя крачка.

— Без да изслушвате двете страни? — учуди се Оби Уан и забърза след него да го настигне. — Без дори да проведете разследване?

— Естествено, че имаше разследване — каза Кбаот. — Вие бяхте там. Нали чухте всичко!

— Два-три въпроса към участниците в случката едва ли може да се приемат за разследване — твърдо каза Оби Уан. — Ами позоваването на трета страна, разпитването на някой свидетел? Ами инспекция на самия спидер?

— Ами помощта на Силата? — прекъсна го Кбаот. — Като джедаи ние разполагаме с онази проникателност, която ни позволява да вземаме решения по-бързо от останалите?

— На теория, може би — каза Оби Уан. — Ала това не означава, че трябва да пренебрегваме другите налични източници.

— И какво по-точно бихте направили с тези източници? Ще назначите комисия и ще изгубите няколко безкрайни часа с интервюта и разговори? Смятате ли, че харченето на толкова ценно време и усилия с лека ръка щеше да доведе до някакви различни последствия?

— Вероятно не — наложи се да признае Оби Уан. — Но вие подминахте целия процес на правораздаване, без въобще да се допитате до капитана или до корабния правилник.

— Пфу! — изсумтя Кбаот и махна пренебрежително с ръка. — Еднодневна глоба за наказание плюс едно временно и напълно основателно ограничаване на движенията на този работник. Наистина ли бихте ме накарали да изгубя времето на капитан Пакмиллу — а и моето — с нещо толкова тривиално?

— Капитанът не може да не бъде информиран.

— Ще бъде — обеща Кбаот и впи остър поглед в Оби Уан. — Обаче отношението ви ме изненадва, учителю Кеноби. Този вид посредничество и способността да разрешаваме спорове не са ли именно онези неща, с които се занимават всички джедаи из Републиката всеки един ден?

Оби Уан изгледа коридора пред тях.

— Да, но обикновено поне едната страна би трябвало най-напред да поиска помощ от джедаите. А тук никой от тях не го направи.

— Но, от друга страна, когато се натъкне на подобен конфликт, джедаят не е ли длъжен да се намеси от чувство за чест и достойнство?

Ученикът ви сигурно вече е приключил с тренировъчния си курс. Искате ли да отидем и да проверим колко лесно му се удават баталните симулации?

16.

Кардас се сепна в съня си и видя, че над него от тъмнината са се надвесили чифт светещи червени очи.

— Кой е? — запита той объркано.

— Траун — каза тихо гласът. — Обличайте се.

— Какво се е случило? — Кардас отметна одеялото и свали крака през ръба на леглото.

— Един от моите наблюдателни постове ми докладва, че в неговата област се е появили група неидентифицирани кораби — обясни Траун. — Бързо, имаме не повече от трийсетина минути.

Четирийсет и пет минути по-късно „Брулещ ястреб“ изхвърча от прохода в астероида и скочи в хиперпространството.

И не само „Брулещ ястреб“. Преди да направят скока, Кардас успя да преброи не по-малко от единайсет други кораба, които заемаха позиция наоколо и зад тях, както и още два кръстосвача с техния размер.

— Още вагаари ли са се появили? — попита той, когато линиите на звездите се стопиха в пъстротата на хиперпространственото небе.

— Този път, изглежда, не — отговори Траун. — Корабите са с напълно различно устройство. Искрах да дойдете с мен, за да видите дали няма да успеете да ги идентифицирате.

— Повече полза щяхте да имате, ако бяхте поканили Кенто вместо мен — предупреди Кардас. — Той разбира от всички тези неща много повече от мен.

— Сметнах за най-разумно да ги оставя двамата с Фераси в базата — каза Траун. — Усещам... известни проблеми там.

Кардас сбърчи вежди.

— Прав сте — наложи се да признае той. — И какви точно са тези нашественици?

— Защо ги наричате нашественици?

— Ами аз... — Кардас се оплете. — След оня разговор, който проведохте с брат си, просто предположих, че са на чиска територия —

той сбърчи чело. — Нали е така? На чиска територия са, нали?

— Мандатът на завоевателно-отбранителната флота е да наблюдава и да изследва териториите около Чиското господство — изрецитира Траун. — Тъкмо това възнамеряваме да сторим и днес.

Което, в общи линии, си бе също, което Миттраунуудо бе заявил и на предишната експедиция, завършила с нападение срещу вагаарите. Страхотно.

— Колко време ни остава, докато стигнем?

— Около четири часа. Междувременно тук наредих да се подготви и за вас един боен костюм с доста повече вградено снаряжение и по-добър херметизиращ механизъм от собствения ви костюм на „Ловеца на сделки“. Този воин ще ви помогне да се облечете.

Първите три часа от пътуването се изнизаха един след друг, преди воинът да успее да намъкне костюма върху тялото на Кардас, както трябва. През четвъртия час самият Кардас съсредоточено изучаваше многобройните вградени функции на новата си придобивка. За негова изненада тромавото съоръжение се носеше доста лесно, макар че тежеше значително повече от костюмите, с които бе свикнал.

Той се върна на мостика и откри, че в негово отсъствие Траун и останалите членове на екипажа също се бяха вмъкнали в собствените си вакуумирани костюми.

— Добре дошли отново — поздрави го командирът и обходи с очи новия му костюм. — Вече почти стигнахме.

Кардас кимна и зае обичайното си място край командния стол на Траун. Слушайки разсеяно откъслечните забележки на екипажа на мостика, той прокара поглед през разнообразните монитори и екрани и зачака излизането от хиперпространството. Големият брояч на таблото постепенно стигна до нулата и те отново се озоваха сред звездите.

— Къде са? — Кардас се взираше през мониторите към многобройните звезди и едно слънце далеч пред тях.

— Ето ги — Траун посочи на няколко градуса под щирбордовата арка. — Сензорите, увеличение! — заповяда той и основният монитор за миг премига. После образът се изчисти...

Кардас притаи дъх, усещайки как гръдният му кош внезапно се сви около сърцето му. В самия център на монитора се виждаше

застрашителна, ужасяваща, направо невъзможна гледка — два масивни линкора на Търговската федерация!

— Разпознавате ли ги?

Един дълъг миг въпросът на Траун сякаш изобщо не стигна до съзнанието му. Кардас продължи да се взира в образа, а очите му бавно проследиха кръглата извивка на двата линкора и антенните им кули, които отличаваха корабите на Търговската федерация от обикновените товарни съдове. Тогава мозъкът му регистрира въпроса на Траун и той с мъка откъсна очи от гледката. За да види как командирът бе вперил поглед в него с твърдо и разбиращо изражение на лицето... И за пореден път Кардас усети дълбоко в себе си, че ще е фатална грешка да излъже.

— Да — призна той и сам се удиви колко спокойно звучеше гласът му. — Това са бойни кораби от едно сдружение, което се нарича Търговска федерация.

— Членове на вашата Република ли?

Кардас се поколеба:

— Технически погледнато, да. Но в много случаи те пренебрегват правилата и директивите на Републиката — той се насили да посрещне погледа на Траун. — Но вие вече знаехте откъде са, нали?

— Маркировката на корпуса следва сходни форми както при „Ловеца на сделки“ — каза Траун. — Затова предположих, че има основателна вероятност да принадлежат на вашата Република.

— Но те не представляват самата Република — побърза да уточни Кардас. — Освен това Републиката си няма своя собствена армия.

— Това вече ми го казахте — вметна Траун с внезапен хлад в гласа. — Освен това ми казахте, че Републиката не толерира робството.

— Така е — внимателно потвърди Кардас.

— Тогава обяснете ми — защо откривам свидетелства за търгуване с роби на борда на онзи кораб, който ви преследваше?

Пръстените, които сякаш стягаха сърцето на Кардас, сега се свиха още малко. Съвсем беше забравил за Прога.

— Но освен това ви казах, че има няколко култури на нашата територия, които все пак практикуват робство — каза той, мъчейки се да поддържа гласа си равен. — Хътяните са една от тези раси.

— Ами Търговската федерация?

— Не — каза Кардас. — Или поне аз не съм чувал нещо подобно. Те са толкова мащабно оборудвани с дроиди, че дори и да имаха роби, сигурно нямаше да знаят какво да ги правят — той кимна към монитора и продължи: — Което пък може да се окаже доста сериозен проблем за нас в момента. Всеки от тези два линкора носи в себе си най-малко по хиляда дроида изстребител, без да броим няколкото хиляди бойни дроиди и подвижни установки, които осигуряват движението им.

— Тази бойна единица завоевателна ли е?

Кардас сбърчи чело.

— Не знам — каза той. — По-скоро не. Имат само два кораба.

— Обаче *съществува вероятност* да са тук с цел да ни нападнат?

— Нямам представа, защо са тук — настоя Кардас. По якичката му започваха да се събират капчици пот. Едно нещо беше да слуша Траун да приказва за превантивни удари срещу зловни нашественици, като вагаарите, но съвсем друго да стои на този мостик и да чува как той мисловно струпва Търговската федерация или дори цялата Република в същата категория. — Защо не ги запитате?

Лека усмивка докосна лицето на Траун.

— Ами да. Защо не?

Той се завъртя със стола си.

— Свързочник, определи основната им командна честота и ми разкрий канал за връзка — заповяда той. — Предполагам, че тези същества ще говорят основния език?

— Да — кимна Кардас и несъзнателно се намръщи. Да не би командирът да възнамеряваше да се изпробва в тази сложна ситуация с едва-що научения чужд език? — Но освен това те си имат протоколни дроиди на борда, които ще могат да превеждат от сай бисти.

— Благодаря, но предпочитам да видя каква ще е тяхната реакция, когато бъдат поздравени на езика на Републиката — каза Траун.

— Готови сме, командире — обяви свързочният офицер.

Траун натисна един клавиш на собственото си табло.

— Тук е командир Миттраунуруодо от чиската завоевателно-отбранителна флота — каза той. — Моля, идентифицирайте се и

заявете намеренията си.

Кинман Дориана все още оправяше колана на туниката си, когато влезе забързан през отворените херметически врати на мостика.

— Какви са тези неща за някакво нападение? — запита той, когато прекоси помещението до мястото, където вицелорд Кав се бе изправил близо до командния си престол.

— Успокойте се, командир Стратис — каза Кав. — Положението не е толкова сериозно, колкото изглеждаше по първоначални данни.

— Тук е командир Миттраунуруодо от чиската завоевателно-отбранителна флота — долетя от говорителите край престола на вицелорд Кав нечий глас. — Моля, идентифицирайте се и заявете намеренията си.

— Повтарят това съобщение вече от десет минути — надменно каза Кав. — Но пък и какво ли друго биха могли да направят?

— Обяснете — изръмжа Дориана. След като го бяха вдигнали от леглото, тъкмо сега не му беше особено много до неймодианско самодоволство. — За начало може да ми разкажете кои са.

— Че откъде да знам? — пренебрежително каза вицелордът. — Знам само че тоя тип е по-надут от всичко, което някога съм срещал.

Той седна в стола си и като натисна няколко копчета, на основния екран пред тях се появи тактически образ на пространството наоколо.

— Вижте — Кав размаха дългите си пръсти към образа. — Имат наглостта да ни отправят заплахи с три малки кръстосвача и деветина изтребителчета! Най-вероятно са някакви пиратчета, чиято склонност към блъфиране е по-развихрена и от себелюбието на дъгяните.

Съобщението прозвуча още веднъж.

— Аз не долавям никаква заплаха в това съобщение, вицелорд — отбеляза Дориана, като се опитваше да потисне нарастващото си негодувание. Заради *тази глупост* ли бяха го измъкнали от леглото? — Чувам единствено думите на някакво местно същество, което се интересува какво правим на тяхна територия.

— Заплахата се намеква, командир Стратис — възрази Кав. — Тя е вградена във всеки един боен кораб и е неразривна част от него също както въоръжението и щитовете.

Дориана разгледа още веднъж тактическия образ и след това върна погледа си на екрана, който показваше чуждите кораби. Въпреки че знаеше къде точно се намираха, все пак му беше доста трудно да ги различи на фона на звездното небе зад тях. Отлична маскировка, което означаваше, че Кав има право. Наистина бяха бойни кораби.

— Може би разполага с допълнителна огнева мощ, скрита някъде наблизо — предположи той.

— Няма — увери го Кав. — Преди малко заповядах пълно сензорно сканиране на всичко наоколо. Освен тези дванайсет кораба наблизо няма нищо друго.

— „Тук е командир Миттраунуудо от чиската завоевателна...“

— Дали да не го използваме като непредвидена възможност за бойна проверка? — предложи Кав, докато съобщението продължаваше да върви на заден план.

— Нека първо да опитаме да поговорим — каза Дориана и поседна на седалката близо до другия.

Фактът, че този Миттраунуудо знаеше основния език, можеше и да означава, че са пирати, които познаваха в известна степен покрайнините на Републиката. Но можеше и да означава, че непознатите ги подлъгват в капан, за да разкрият наяве мисията на „Мрачна мъст“.

— Разкрийте канал за връзка с кораба им — заповяда той.

— Готово.

Дориана се пресегна към станцията на Кав и натисна клавиша за свръзка.

— Приветствам ви, командир Миттраунуудо — каза той, като за момент се запъна при произнасянето на струпаните съгласни в дългото име. — Тук е Стратис, командващ Първа ударна група.

— Моите почитания, командир Стратис — долетя гласът на Миттраунуудо. — Моля, обяснете ми какво е предназначението на вашата ударна група.

— Не възнамеряваме да навредим по никакъв начин на вас или на вашата раса — каза Дориана. — Но се боя, че подробностите около предназначението на мисията ни ще трябва да останат конфиденциални.

— А в замяна аз се боя, че уверенията ви са незадоволителни — каза Миттраунуудо.

Близко до Дориана вицелорд Кав произнесе нещо.

— Простете ми, командире — продължи Дориана, хвърляйки предупредителен поглед към неймодианеца. — Но за съжаление не мога да не следвам дадените ми заповеди.

— Защо ни губите времето по този начин? — попита застрашително Кав.

Дориана изруга наум и после натисна бутона за заглушаване на звука.

— При всичките ми уважения, вицелорд, но какво си въобразявате, че правите сега?

— А *вие* какво си въобразявате, че правите? — отвърна на въпроса Кав. — Тези не са нищо повече от една мушичка, която се блъска срещу стъклото на прозореца ви. Да ги ликвидираме и да приключваме с това!

— Ако нямате нищо против, бих искал преди това да разбера кои са и откъде идват — каза Дориана, извиквайки у себе си всяка капчица търпение, която можеше да изцеди.

— Това можем да го научим и като изследваме остатъците им — Кав се изправи в целия си ръст. — Освен това *не вие* сте командир на тази флота, Стратис, а аз.

— Да, разбира се — Дориана бързо си наложи по-мека интонация.

Но вече беше твърде късно. Вицелордът бе решил да се засегне от неумишлената забележка и освен това си бе наумил, че тази победа ще е лесен и презрял плод, готов да бъде откъснат. А при неймодианците подобно съчетание бе фатално.

— Времето за приказки свърши — обяви Кав. След това с отривист жест изключи връзката. — Заповядайте на „Бранител“ да пусне в действие половината от своите дроиди изстребителни — нареди той на някого от другата страна на мостика, сочейки с пръст към другия линкор. — Нека три отряда да ударят по нарушителите, а останалите да сформират защитен екран между техните кораби и нашата формация. И наредете командването на изстребителите да се прехвърли тук, при мен. Аз лично ще направлявам действията им.

— Слушам, вицелорд Кав — каза един неймодианец. — Да пуснем ли и нашите изстребителни в действие?

— Тях ще ги задържим в резерв — Кав погледна към Дориана.
— В случай че противникът има подкрепления, които чакат там някъде
— добави той почти троснато.

Дориана тихо въздъхна. Беше се надявал да научи още малко за този Миттраунуруодо и неговата чиска флота, преди да ги изтребят до крак. Сега му оставаше само да изчака и да види дали изобщо щеше да има достатъчно остатъци за изследване.

— Ето ги, ето там — Кардас посочи с пръст към монитора. — Виждате ли ги? Дроиди изтребители!

— Разбира се — спокойно каза Траун. — Всички кораби, изтеглете се назад. Кардас, по-рано ми казахте, че дроидите са способни да разсъждават и да действат сами. Тези дроиди изтребители също ли притежават тази способност?

— Не мисля — Кардас се мъчеше да размрази разсъдъка си, докато „Брулец ястреб“ започваше да се оттегля назад. Ужасяващата гледка на толкова много приближаващи изтребители на Търговската федерация бе в състояние да извади всекиго от равновесие. — Не, всъщност сигурен съм, че не могат. Тези се командват дистанционно на групи от някой от двата линкора.

— Свързочник? — повика Траун. — Успя ли да откриеш и да идентифицираш на какви честоти ги контролират?

— Тъй вярно, командире — отговори свързочният офицер. — Очевидно командният сигнал е подсигурен със система за циклична кодировка. По моя преценка максималният обхват на сигнала е не повече от десет хиляди висвии.

— Изтеглете ни на единайсет хиляди висвии от командните им кораби — нареди Траун и отново се обърна към Кардас: — Десет хиляди висвии се равняват приблизително на около шестнайсет хиляди от вашите километри. На вас това звучи ли ви като нормален оперативен обхват?

Кардас безпомощно разпери ръце:

— Съжалявам, но наистина не знам.

— Няма нужда да се извинявате — увери го Траун. — Твърде скоро ще разберем дали е вярно.

— Вражеските изтребители все още се приближават — предупреди един матрос. — Основната група обаче се спря около двата командни кораба.

— Любопитно — отбеляза Траун замислено. — Основното тяло, изглежда, заема позиция, за да образува предпазен екран около поголемите съдове. Като имаме предвид численото им превъзходство, изглежда, командир Стратис взема необичайно много предпазни мерки.

— Това си е типично за неймодианците, които строят и управляват такива кораби — вметна Кардас и усети как една бръчка е прорязала челото му. Като се замислеше сега, гласът на Стратис му бе прозвучал като човешки, а не неймодиански. Възможно ли бе Търговската федерация да е започнала да продава линкорите си или да ги дава под наем?

— Нападателите се изтеглят — докладва офицерът на сензорния скенер. — Прегрупират се в нещо като външен екран между нас и флотата.

— Явно сме отгатнали, че обхватът им е не повече от десет хиляди висвии — заключи Траун. — Отлично!

— И сега какво ще правим? — запита Кардас, неловко наблюдавайки струпващите се пред очите им изтребители.

В продължение на един кратък миг Траун продължи да гледа мониторите си със свити очи.

— Сега — каза той най-после — ще направим един експеримент. „Вихрушка“, преминете в позиция за разгръщане. Щурмовик четири, сондираща атака. Курс едно-едно-пет на три-осем-едно.

Последваха две потвърждения и след миг Кардас изгледа как единият от другите два кораба с размерите на „Брулещ ястреб“ се отдели от групата, насочвайки се вдясно от техния борд. В същото време един от деветте щурмовика се понесе в противоположната посока.

— Какъв експеримент? — попита той.

— При наличието на толкова много изтребители, които се контролират, допускам, че създателите на системата не са имали възможност да си позволяват твърде много находчивост. Сега ще изпробваме докъде се простират границите на тази находчивост.

— Нападат! — извика рязко един неймодианец на контролното табло. — Един-единствен щурмовик по вектор нула-четири-две на нула-осем-осем.

— Глупак! — изсумтя Кав презрително. — Да не си въобразява, че ние тука спим? Външен отряд, пресечете пътя му и го ликвидирайте.

Кинман Дориана проследи на мониторите как трите предни групи дроиди изстребители развалиха фронтния екран, който бяха изградили, и се понесоха като рояк в мрака, за да пресрещнат самотния нападател. Ала точно когато се подредиха по вектора на своята атака, чуждият щурмовик внезапно заряза начинанието си, направи остър завой и бързешком се прибра на безопасно разстояние при своите си.

— Върнете ги в патрулираща формация — нареди Сив Кав. — Тоя Миттраунуудо не схваща ли колко драстично го превъзхождаме по численост и огнева мощ?

— Може би просто иска да си стои там извън обхват и да ни наблюдава — посочи Дориана. — Сигурно няма нужда да ви напомням, че не можем да си позволим лукса наоколо да се мотае каквато и да е публика, когато „Изходящ полет“ пристигне на това място.

— Да не би да намекувате, че може да са шпиони, изпратени от Сената?

— Или пък да са хора на джедаите, на Палпатин или на някой друг — продължи мисълта му Дориана. — Не ги знаем какви са. Едно обаче е сигурно. На такова огромно разстояние от Републиката не би трябвало никой да знае основния език.

— Един щурмовик отново тръгна към нас, вицелорд — съобщи неймодианецът на пулта. — Същият кораб, по същия вектор.

— Ами тогава същият отговор — заповяда Кав, като се приведе напред, за да разгледа образа по-отблизо. — Може би се опитва да изчисли точно докъде достигат пределите на оперативния ни обхват.

— Бъдете нащрек — предупреди го Дориана. — Ако по някакъв начин разберат как да заглушат сигнала ни, тогава онези изстребители ще блокират.

— И след няколко минути ще се самоунищожат — нетърпеливо допълни предположението Кав. — Благодаря ви, командир Стратис.

Познавам собственото си въоръжение. Ето, вижте го. Отново побягна страхливо, без да си е взел каквато и да е поука.

— Освен ако това не е само примамка — каза Дориана, разглеждайки останалите монитори. — Не забравяйте, че от групичката им се отдели и един кръстосвач при първото нападение на този.

— Не съм забравил — увери го Кав. — Но той само се носи далеч встрани по обиколната ос, без да прави опити да се приближава или да напада.

Дориана поклати глава неодобрително:

— Нещо кроят, вицелорд.

— Каквото и да са замислили, няма да постигнат нищичко — каза Кав. — До пристигането на „Изходящ полет“ ни остават цели девет дни. Повече от достатъчно време, за да си изберем как точно да се разправим с този досадник... — още не бе доизрекъл тези думи, когато на монитора се видя как бягащият щурмовик внезапно се обърна и отново се втурна към тях.

— Вицелорд... — понечи да докладва неймодианецът.

— Същият отговор — преряза го Кав. Но този път в тона му имаше нотка на задоволство. — Вече разбрах намерението му, командир Стратис. Той се надява, че горивото на изстребителите ни ще свърши и след това ще може просто да ги заобиколи необезпокояван. Обаче изобщо и не предполага, че в резерв имам всичките дроиди изстребителите на „Мрачна мъст“, както и половината на „Бранител“.

— Възможно е — промърмори Дориана, но смътното му усещане за тревожност се пробуждаше с всяка изминала минута, докато наблюдаваше развитието на същия сценарий за трети път. Не можеше този Миттраунуудо да не разполага с някаква по-смислена офанзивна идея от такава проста игра на гоненица в мрака. И все по протежението на един и същ вектор. Да не би да се опитваше да открие слабост в нападателната формация на дроидите?

За пореден път изстребителите прогониха натрапника. И за пореден път малкият кораб избяга на безопасно разстояние отвъд обхвата им и се приготви за нова атака. Цялото представление се повтори неизменно още два пъти и Дориана тъкмо поглеждаше хронометъра си, за да види колко оставаше до края на двайсет и петте

минути горивен лимит на изстребителите, когато внезапно вицелорд Сив Кав изтряска с юмрук по ръба на престола си.

— Писна ми от тези игрички! — извряка той и се обърна към един от подчинените си: — Ти, нареди на „Бранител“ да се придвижи по-близо до позицията на натрапниците!

— Внимавайте, вицелорд — предупреди го Дориана, когато свързочният оператор се обърна към таблото си. — Да не бързаме толкова лесно да разваляме формацията.

— Вече проявих достатъчно търпение — тросна се Кав. — Време е да сложим край на всичко това. Дайте сигнал на „Бранител“ да се придвижи и да изстреля втората половина от своите дроиди изстребителите в опорна конфигурация...

— Стойте! — прекъсна го Дориана. Внезапно пред тях сценарият се бе променил. Самотният щурмовик за пореден път се отдалечаваше с изстребителите по петите му, но този път останалата част от чуждата флота започваше да се придвижва напред, канейки се да премине през празното пространство между тях и неймодианската формация.

— И тук те правят своята последна и фатална грешка — тържествуващ каза Кав. — Дайте заповед на изстребителите да ги ударят незабавно!

Неймодианският офицер потвърди заповедта, обърна се и бързо въведе командата на своето табло.

Но за изненада на Дориана дроидите изстребителите не реагираха по никакъв начин. Вместо това продължиха да гонят самотния щурмовик по неговия вектор.

— Наредете им да нападнат! — извика Кав припряно. — Какво правите? Заповядайте им да нападнат веднага!

— Но те не реагират на заповед — объркано се оправда неймодианецът.

— Невъзможно! — настоя Кав. — Няма начин да са успели да заглушат нашия сигнал...

— Не са го заглушили — каза мрачно Дориана. — Ако изстребителите не получаваха никакъв сигнал, щяха да се изключат и да блокират. Но те продължават да летят с пълна мощ.

— Но те отлитат *надалеч* от нас! Как е възможно това? — настоя Кав, видимо озадачен.

— Няма значение *как* — срязва го Дориана. — В момента ни атакуват...

— Не мога да повярвам! — възкликна Кардас, докато наблюдаваше през илюминаторите как дроидите изстребителите не обръщаха никакво внимание на приближаващите чиски кораби и напълно улисани, се понасяха нанякъде към празното пространство. — Как успяхте да ги накарате да правят това?

— Командният им сигнал използва циклична кодировка обясни Траун, докато „Брулец ястреб“ преминаваше през доскорошния защитен екран. — Но при положение че се налага линкорът да изпраща сигнал до толкова много изстребителите, предположих, че това ще е някакъв ограничен цикъл. Оказва се, че за тази група има само отделни три закодиращи модела. Просто записах онази версия, която очакват изстребителите, и след това я излъчих към тях с достатъчно мощ, за да получи по-голям приоритет от сигнала на съобщението, което господарите им на линкора ще искат да им изпратят.

— Но откъде можехте да разберете... Аа, ясно! — сам прекъсна въпроса си Кардас, когато внезапно му проблесна отговорът. — При положение че вашият шурмовик през цялото време си следва един и същ вектор, а заповедта на дроидите — „Излезте от еди-коя си формация и проследете неприятеля по еди-какъв си вектор“ — използва една и съща кодировка, тогава единствената променлива в целия процес е самият модел на цикличната кодировка.

— Което пък ни позволи да изолираме командата, която искаме, и да я мултиплицираме — потвърди Траун. — Тайната на сполучливия анализ, Кардас, е при всяка удача се възможност да свеждаш нещата до една-единствена променлива.

Пред тях най-близките звездни изстребителите от вътрешния екран вече започваха да променят позициите си, придвижвайки се от първоначалната отбранителна формация към прехващащи вектори.

— Струва ми се обаче, че сигналът няма да проработи при останалите дроиди изстребителите — предупреди Кардас. — Те идват от напълно различна първоначална формация и следователно се командват от съвсем други кодове и шифри.

— Няма значение — успокой го Траун. — Трябваше ми само да успея някак си да премина през външната защитна дъга, за да имам поблизък обхват — той натисна един бутон на таблото си и заповяда: — До всички кораби, атакуващ формат *д'мопорай!*

— В момента ни атакуват — промърмори Дориана, докато пръстите му нервно мачкаха меката възглавничка до него.

На пръв поглед нямаше абсолютно никакъв шанс жалкият пограничен отряд на Миттраунуруодо да можеше да направи каквото и да е срещу съвместната мощ на Първа ударна група на Търговската федерация.

Ала непознатият командир току-що бе съумял да премине покрай три групи дроиди изстребители, и то без да произведе нито един изстрел — нещо, за което се предполагаше, че също е невъзможно. Каквато и изненада да си бе наумил Миттраунуруодо сега, Дориана изпитваше силни опасения, че нямаше да им хареса.

И все пак въпреки мрачното предчувствие една частица от него очакваше с нетърпение да види какво щеше да последва.

Не му се наложи да чака дълго. Приближаващите чужденци сега разширяваха формацията си, жертвайки закрилата на застъпващите се щитове, за да могат да си осигурят повече място за маневри. От другата страна множество ята от дроиди изстребители се разгръщаха в реципрочна позиция, създавайки широк триизмерен фронт срещу нарушителите. Двете групи след малко щяха да се приближат достатъчно, за да получат възможност за лазерен огън...

Когато внезапно всеки от чуждите кораби изстреля по едно самотно торпедо.

Светлинките на командното компютърно табло на „Мрачна мъст“ премигаха леко в знак, че цялата информация от сензорите на дроидите е събрана, обобщена и анализирана и че е формулирано съответното решение за отговор. Миг по-късно реакцията бе преведена на няколкостотин команди, които след това бяха надлежно сортирани, закодирани и изпратени обратно до примитивните мозъци на дроидите, управляващи своите въоръжени кутийки. Само частица от секундата след това действие изстребителите изпълниха командите си,

обсипвайки изстреляните торпеда с дъжд от лазерен огън, който взриви всичките девет ракети на съвсем дребни шрапнели.

— Наивна загуба на усилия — отбеляза Кав. — Разстоянието очевидно бе прекалено голямо за...

— Почакайте малко! — прекъсна го Дориана, втренчен навъсено в мониторите. Покрай останките от разпръснатите торпеда сега имаше нещо, което все още се движеше. Приличаше на някаква ефимерна мъгла от почти невидими нишки, които сякаш нарастваха и ставаха все по-дълги, докато се приближаваха към изстребителите. — Бързо ги отзовете! — припряно каза той на Кав.

Ала вече бе прекалено късно. В един кратък миг всичките единайсет чужди кораба внезапно нарушиха формацията си и се пръснаха във всички посоки, а полупрозрачните нишки стигнаха до няколкото групи изстребители. След това там последователно проблеснаха приглушени светкавици...

— Спряха да реагират! — извика един неймодианец от компютърното табло. — Деветте групи дроиди изведнъж изключиха!

— Конърски мрежи — изръмжа Дориана, впивайки пръсти по-дълбоко във възглавничката до себе си. Цели девет групи дроиди изстребители бяха извадени от строя напълно елегантно и ефикасно.

Извадени от строя, но не и от сражението. Набраната инерция продължаваше да ги носи в пространството напред... И докато Дориана безпомощно съзерцаваше всичко това, те започнаха да се блъскат едни в други по безсмислените си вектори, където допреди малко се бяха устремили, за да преследват разпръснатите се чужденци. Последва нова поредица от взривове, но този път светкавиците бяха много по-силни от предишните.

И така изведнъж вече не останаха абсолютно никакви изстребители, които да запълнят образувалата се дупка в защитния екран пред корабите на Първа ударна група.

— Това е невъзможно! — промълви Кав, а петогълната му шапка подскачаше на главата му, докато той трескаво се извъръщаше ту наляво, ту надясно. — Как успяха да направят това?

— Пуснете в действие останалите изстребители — върна го в реалността Дориана. — Веднага!

Кав не се нуждаеше от повече подканване.

— Заповядайте на „Бранител“ да активира всички останали налични дроиди — нареди той на висок глас. — Да излетят веднага щом са готови! И изпратете всички изстреляни право напред, за да пресрещнат противника.

— Стойте малко — възрази Дориана. — Не можете ей така да оставите другите ни флангове незащитени...

— Срещу какво? — натърти Кав. — В момента *това* е основната фронтова линия. Ако не защитим нея, съвсем скоро няма да ни останат и флангове, които да пазим — и той се обърна към другия край на мостика и махна на един от офицерите: — Изпълнете заповедта ми!

— Атакуват ни — промърмори Кардас, питайки се дали най-после Траун не бе намерил залък, който да е прекалено голям за устата му. Чисът бе успял да се освободи с лекота от първите няколко талаза на дроидите изстребителите, но срещу подобен противник такива номера можеха да ти свършат работа само веднъж.

А сега фланговете на линкорите бълваха останалите няколкостотин изстребителите, които стремително се понасяха към тях на нови тласъци.

Освен ако Траун не очакваше именно такава реакция. Кардас прегледа един по един мониторите, търсейки самотния кръстосвач, който се бе отделил от тях преди началото на битката. Ако основната група чиски кораби беше само за отвличане на вниманието...

Ала „Вихрушка“ не даваше и най-малък признак, че възнамерява да нападне корабите на Търговската федерация отстрани. Кръстосвачът просто си седеше тихо надалеч. Сигурно го пазеха за резерв.

Кардас погледна отново към приближаващите изстребителите.

— Надявам се, че някъде в ръкава си сте скрили още някоя изненада — предупреди той.

— Определено ще трябва да помислим по този въпрос, ако в бъдеще ще ни се налага редовно да се изправяме пред противници от такъв калибър — каза сухо Траун. — Кажете ми — какво ще се случи с тези дроиди, ако оперативният им сигнал бъде прекъснат?

— Ако какво? Да не би да смятате да заглушите честотата им?

— Защо не, не одобрявате ли?

— Не, напротив — каза Кардас. — Обаче всички знаят, че сигналите на Търговската федерация не могат да се заглушават. Системите им могат да сменят командния образец за стотни от секундата. В момента, когато вие почнете да заглушавате единия край на спектъра, те просто ще превключат на друга честота.

— А ако блокираме целия спектър едновременно?

Кардас зяпна. Траун наистина говореше сериозно.

— Невъзможно е да обхванете абсолютно целия периметър, командире — каза той през зъби. — Прекалено е голямо пространството. Още щом започнете, те ще се усетят какво сте намислили, и ще изпратят цял набор от предварително зададени команди до всички свои кораби извън обхвата на заглушаването. Тези дроиди може да не са твърде интелигентни, но със сигурност могат за нула време да се заредят с достатъчно оперативни команди, за да продължат да функционират, докато не ни превърнат в прах.

— Прав сте, но само при положение че извън заглушаването са останали някакви дроиди изстребители — отбеляза Траун. — Но, изглежда, противникът ни сам е разрешил този проблем вместо нас — с тези думи той посочи към изображението. — Колкото повече ние скъсяваме разстоянието, толкова повече той струпва абсолютно всичките си изстребители в ето тази малка област.

Кардас погледна внимателно мониторите. Траун беше прав. Командирът на Търговската федерация бе изтеглил целия си наличен арсенал откъм останалите флангове на флотата си и го бе насочил именно срещу тях. Не осъзнаваше ли големия риск, който поемаше по този начин?

— А какво да кажем за свързочните ви честоти? — запита Кардас. — Ако заглушите целия спектър, тогава ще блокирате и собствената си връзка с вашите кораби.

— За щастие моите матроси имат повече способности от това просто да слушат и да изпълняват командирски заповеди. Нека да видим сега чия военна философия ще се окаже по-нестабилна — Траун се приведе напред и си пое дълбоко въздух: — Заглушаване на целия спектър... сега!

Цяла една дълга ужасяваща секунда мостикът на „Мрачна мъст“ се изпълни с пронизително скърцане, долетяло сякаш от отчаяните гърла на милиони неспокойни души от някоя древна корускантска легенда. След това неймодианецът свързочник удари с длан по бутона на високоговорителите, прекъсвайки воя и оставяйки само отдалечаващото се ехо да кънти в ушите на Кинман Дориана.

— Какво беше това, да го вземат...?

— Вицелорд, току-що бяхме заглушени! — извика неймодианецът, взирайки се в таблото си видимо озадачен. — Всички дроиди изстребителите са блокирали!

Дориана вдигна поглед към небето зад илюминаторите и стомахът му се сви на топка. Навсякъде пред очите му блуждаеха стотици изключени дроиди изстребителите, всеки от тях носен от инерцията на последната му зададена посока.

А между тях чуждите кораби на командир Миттраунуруодо устремно се приближаваха към тях, разблъсквайки настрани безпомощните черупки на дроидите. Двата кръстосвача летяха в стройна формация, предхождани от екранната формация на щурмовиците им.

— Веднага възстановете захранването на нашите изстребителите! — безцеремонно заповяда Кав, махайки с ръка към неймодианците на командното табло. — Възстановете го моментално!

— Опитваме се — извика в отговор един от тях. — Разкриваме лазерна връзка с колкото можем от тях...

Ала Дориана знаеше, че комуникационните лазери изискват пряка видимост, и сега с все по-свиващо се сърце наблюдаваше как дори и тази ефимерна възможност постепенно замираще, понеже цялата територия пред очите му се запълваше с облаци от прах и метални парчета, които все повече блокираха видимостта. Някои от изстребителите действително успяха да възстановят захранването си, но далеч преди да се организират в някаква формация, приближаващите чужденци ги разбиха систематично един по един.

— Ами другите кораби? — запита той настойчиво. — Те защо не се намесват?

— Ето там! — внезапно извика някой на мостика и Дориана видя как един от корабите клас „Твърдодрен“ на Техническия съюз бе заел

позиция близо до тях и ракетните му установки бяха разкрити, готови за огън. — Те пускат торпедата си.

— Ами време беше — промърмори Дориана, изпитвайки мимолетен лъч надежда, докато корабът на Техническият съюз изстреля към нападателите пет букета по три торпеда във всеки.

Чужденците реагираха светкавично. Пет от щурмовиците им напуснаха бойния си строй и плавно се извиха към периферията на неймодианската формация. Изстреляните торпеда прехванаха движението им и ги последваха на групи.

— Добре — каза Кав със задоволство. — Следващият залп ще отвлече и другите щурмовици и по този начин кръстосвачите им ще останат незащитени. Тогава четворните ни лазерни батареи ще ги разгромят с лекота.

— Може би — предпазливо каза Дориана, проследявайки бягащите щурмовици с поглед. Те се провираха насам-натам из останките на изключените изстребители, явно опитвайки се да се освободят от преследващите ги торпеда.

Ала тези опити бяха обречени. Хардуерът на Техническият съюз се славеше като един от най-качествените в цялата Република. Торпедата с лекота си проправяха път сред множеството отломъци и систематично скъсяваха разстоянието с щурмовиците. Когато стигнаха края на прашния облак, чужденците направиха грациозни завои и след това отново се гмурнаха в него, насочвайки се обратно към главните кораби на неймодианската формация. Торпедата прехванаха и тази маневра. Щурмовиците изравниха строя си и в следващия миг почти в унисон всеки от тях пусна малък предмет след себе си.

Когато забеляза това, Дориана изстина. На пътя на торпедата се появиха до болка познати мрежести формирания.

— Нови конърски мрежи! — възкликна той.

Ала наблюдаващите не можеха да сторят нищо. Мрежите бързо се обвиха около няколкото групи торпеда и изхвърлиха върху корпусите им високоволтовите си заряди. Последваха няколко кратки проблясъка и внезапният електрически шок неутрализира самонасочващата се електроника и двигателните системи, оставяйки торпедата да се носят безжизнено подобно на стотиците изстребители, разпръснати около тях.

Но за пореден път Миттраунуруодо показа, че целта му е не само да предпази собствените си кораби от нападение. Докато дланите на Дориана се свиваха в безпомощни юмруци, през илюминаторите той видя как понеслите се по инерцията си торпеда едно по едно започнаха да се блъскат в корпусите на същите онези кораби на Техническия съюз, които ги бяха изстреляли. Последваха няколко поредни трясъка и огромни отломъци от конструкцията на корабите се отцепиха и се понесоха в пространството...

А след това, подобно на миниатюрна супернова, избухнала в близост до тях, един от корабите на Техническия съюз се взриви изцяло.

— Какво...? — отвори уста Кав. — Не! Не и от един букет торпеда... Това е невъзможно!

— Всяко *нещо*, което прави Миттраунуруодо, е невъзможно — отвърна горчиво Дориана. — Торпедата сигурно са ударили някое слабо място.

— Как така? Какво слабо място?

Дориана изсумтя:

— Просто наблюдавайте внимателно. Сигурен съм, че ще продължат да обстрелват и останалите кораби клас „Твърдоядрен“ по същото слабо място.

Беше напълно прав. След минути чуждите щурмовици и кръстосвачи бяха успели да се освободят от отчаяните торпедни залпове, идващи от останалите кораби на Техническия съюз, и по подобен начин им ги бяха препратили обратно като бумеранг, систематично взривявайки всеки един от тях. С някакво смътно и ужасяващо възхищение Дориана забеляза, че слабото място, което те целеха всеки път, бе тръбопроводният възел на огромните външни твърдоядрени клетки.

— Трябва незабавно да бягаме — изведнъж реши Кав с треперещ глас. — Кормчия, пригответи ни за скок в хиперпространството.

— Почакайте малко! — възрази Дориана и го хвана за рамото. Перспективата за ужасната загуба изведнъж завладя съзнанието му, доминирана от мисълта за неизменната участ на всички, които не оправдаваха доверието на Дарт Сидиъс. — Не можете да изоставите флотата ей така.

— Каква флота? — изръмжа Кав. — Огледайте се, Стратис! За каква флота говорите?

Дориана усети как гърлото му се стяга. Разбира се, Кав бе напълно прав. Всичките шест бойни кораба клас „Твърдоядрен“ на Техническия съюз бяха разрушени — половината от собствените им торпеда. Седемте ескортни крайцера на Търговската федерация, които не бяха предназначени да воюват срещу такъв съперник без подкрепата на някой централен кораб, сега един по един бяха догонвани и систематично отстранявани от сцената. От цялата формация на неймодианската флота единствено двата пръстеновидни линкора бяха оцелели и можеха или да водят битка, или да бягат.

Ала при положение че комуникациите все още бяха заглушени, дори и сега нямаше начин да се даде заповед за всеобщо отстъпление. Ако решише да бяга, „Мрачна мъст“ щеше да го направи самостоятелно.

— Скокът е изчислен — докладва кормчията.

— Направете скока! — заповяда Кав и изгледа Дориана с огнен поглед, сякаш го предизвикваше да му се противопостави. — Чувате ли ме? Сега!

— Но хипердвигателите не отговарят! — озадачено извика кормчията, а в гласа му се долавяше внезапен пристъп на паника. — Уредите отчитат, че сме застанали прекалено близо до някаква мащабна планетарна маса...

Дориана се извърна обратно и загледа таблата с мониторите за техния статус. Наистина екраните показваха точно това!

Ала наблизко нямаше каквито и да е планети, нито дори никакви по-едри астероиди!

— Да няма някаква повреда?

— Няма повреда — гробовно проговори Кав. Сега гласът му излъчваше празнота и фатализъм: — Просто още един от фокусите на тези чиси.

Някакво мимолетно проблясване привлече вниманието на Дориана и той отново вдигна поглед към небето зад илюминаторите. На осеяното с метални отломъци пространство сега дроидите изстребителите започваха масово да се взривяват — бе изминало съответното време без получени команди и те активираха механизмите си за самоунищожение. Измежду стотиците блещукания Дориана

забеляза как „Бранител“ внезапно се наклони, а горният корпус на ширбордовия му пръстен избухна в стотици миниатюрни експлозии.

— Вицелорд! — извика той.

— Виждам — каза Кав с уморена въздишка. — Това са дроидите изтребители, които преди малко наредих да се активизират. И те се самоунищожават поради липса на команди.

Дориана кимна. Собственото му горчиво усещане отдавна вече бе дало път на чувството за неизбежност. Подкрепленията сигурно тъкмо са се били организирани във вътрешността на хангарите, когато заглушаващият сигнал на Миттраунуудо ги е настигнал и те са блокирали. Блъскайки се безпомощно из коридорите с инерцията на набраната висока скорост, сигурно са налитали на всевъзможни складови помещения и останалото оборудване. Останали там, усукани и счупени, те са изчаквали изтичането на последните минути от механизмите си за самоунищожение.

— Значи всичко свърши — каза тихо Кав. После вдигна ръце и като свали петогълната си шапка, я положи внимателно на пода пред себе си. — Вече сме мъртвци.

— Така изглежда — механично се съгласи Дориана, усещайки как челото му се прорязва от внезапното осъзнаване на един озадачаващ факт.

На фона на всички мъртвци, отломъци и безжизнени корпуси, които витаеха из пространството навсякъде около тях, „Мрачна мъст“ бе останал сякаш по чудо без нито една драскотина.

Той отново изгледа продължително мониторите, които предаваха статуса на различните системи. С изключение на необяснимо неработещите хипердвигатели, абсолютно всички останали системи изглеждаха напълно функционални.

— Или пък може би не — добави той. — Струва ми се, че за нас самите Миттраунуудо е предвидил нещо по-различно.

Кав изсумтя саркастично.

— И какво по-точно ви дава основание да вярвате в това?

Все още замислен, Дориана се извърна към илюминаторите...

И откри, че непосредствено пред тях се бе настанил един от двата кръстосвача на Миттраунуудо. Бе се установил едва на няколко метра от прозрачната стомана на техния корпус, а ракетните

му установки бяха насочени директно към мостика им, издавайки ясно и недвусмислено предупреждение.

— Незабавно затворете и четирите ни лазерни батареи, вицелорд — тихо каза Дориана. — След това запечатайте главните изходи на хангарите и изключете захранването на всички останали дроиди изтребители — той внимателно си пое дъх и допълни: — А после се пригответе да посрещнете гости.

17.

Последният чифт врати на турболифта се приплъзнаха встрани и двайсетина метра по-надолу по коридора Кардас най-последно видя херметическата врата на мостика на федеративния линкор.

Двайсет метра от коридора, които бяха изпълнени с две плътни редици въоръжени и заели бойна готовност дроиди.

Траун не се засуети дори и за частица от секундата, а закричи напред самоуверено, съпроводен от двете страни от двама не по-малко невъзмутими бойци. Кардас преглътна тежко. Не изпитваше абсолютно никакъв порив да извървява това разстояние под застрашителните дула на вражеските оръжия на тези машини. Но след това с още по-голяма неохота си представи перспективата да остане сам-самичък заключен в кабината на турболифта и затова се насили да тръгне след Траун.

На мостика имаше най-малко двайсетина дроида на вахта, повечето от които бяха служебни или наблюдателни постове, седнали или включени в различните станции на контролното помещение. В центъра на мостика, непосредствено до опразнения стол на кормчията, бяха останали само две живи същества — висок неймодианец в пъстри изискани одеяния и доста по-улегнало облечен човек от мъжки пол. На прага Траун отново изобщо не се поколеба и се запъти директно към двамата домакини. На три метра от тях най-последно се спря и в продължение на един кратък миг ги измери от глава до пети с поглед. После бавно извърна лице към човека.

— Командир Стратис — произнесе спокойно той и сведе глава в поздрав, — аз съм командир Миттраунуудо.

— Стратис не командва тук, на този кораб — непреклонно натърти неймодианецът, преди Стратис да успее да каже нещо. — Аз съм вицелорд Сив Кав от Търговската федерация. А *вие*, командир Миттраунуудо, току-що извършихте акт на военна агресия срещу нас.

— Вицелорд, моля ви — каза Стратис. Гласът му бе спокоен, но в него се долавяше нотка на ледено предупреждение. — Взаимните

контраобвинения тук изобщо няма да помогнат.

— Не си въобразявайте, че сте постигнали каквото и да е с безочливото си нападение — продължи безцеремонно Кав, пренебрегвайки думите на Дориана. — Бих могъл да ви премахна на мига, още сега.

Той направи един жест и зад гърба им се чу чевръсто тракане на метал. Кардас се извърна и сърцето му се смрази от вида на чифт бойни дроидеки, които се претърколиха зад тях и енергично заеха офанзивна позиция на три крака от вътрешната страна на херметическите врати. Миг по-късно Кардас вече се взираше в дулата на четири чифта високоенергийни бластери.

— Вицелорд, да не сте се *побъркали*? — припряно изсъска Стратис. — Какво си мислите, че...?

— Успокойте се, командире — прекъсна го Траун с утешителен тон. — Не ни заплашва нищо.

Предпазливо, сякаш опасявайки се случайно да не изпусне дъх, Кардас отново обърна глава. Очите на Стратис се бяха разширили от ужас, а вените на гърлото му бяха изпъкнали от напрежение, докато стискаше неймодианеца за лакътя. Траун обаче си стоеше съвсем невъзмутимо и тихо, а на лицето му не помръдваше и мускул, докато изучаваше двете дроидеки с любопитство. Чиските матроси държаха длани върху оръжията си, но поради дадения от командира им знак все още не бяха ги извадили.

— Интересно устройство — отбеляза Траун. — Тази блещукаща сфера, това миниатюрен енергиен щит ли е?

— Тъ... да — предпазливо каза Стратис. — Командире, уверявам ви, че...

— Благодаря ви за демонстрацията, вицелорд — прекъсна го Траун, извърщайки ярките си червени очи към Кав. — Сега обаче вие ще ги отпратите.

В продължение на един дълъг ужасяващ миг Кардас предчувстваше как неймодианецът ще се противопостави на заповедта му също както бе пренебрегнал предупреждението на Стратис. Чисът и неймодианецът останаха впили поглед един в друг и в продължение на няколко удара на сърцето се възцари пълна тишина на мостика.

След това сякаш цялото тяло на вицелорд Кав се отпусна, той откъсна поглед от очите на Траун и съвсем леко повдигна длан към

дроидеките. Като погледна назад през рамо, Кардас с облекчение видя как бойните машини свиха оръжията си и се затъркаляха обратно по местата си.

— Благодаря ви — каза Траун. — А сега да се върнем на въпроса ми. Моля, заявете какви са намеренията и какво е предназначението на ударната ви група.

— Ударна група, която вече не съществува — вметна Кав, като интонацията му издаваше смесица между гняв и отпадналост.

— Изцяло отговорни за това развитие сте вие — възрази Траун. — Единственото, което исках от вас, беше да ми дадете цивилизован отговор — после той се обърна към Кардас: — Правилно ли го казвам? *Цивилизован?*

— Да, или просто *възпитан* — отговори Кардас и се изчерви от ненадейния начин, по който го бяха въвлекли в този деликатен разговор, — или пък *вежлив*.

— Възпитан — повтори Траун, сякаш за да вкуси как звучи думата в устата му. На Кардас му се стори, че той мислено се опитва да я подреди в някаква своя вътрешна логика. — Да. Единственото, което исках от вас, командире, беше да ми дадете възпитан отговор.

— Да, разбирам — каза Стратис, вперил поглед в Кардас. — А може ли да запитам за името и произхода на вашия спътник?

— Аз просто случайно минавам оттук — припряно каза Кардас. Последното, което му се искаше в този момент, бе тези непознати да научат името му. — Нищо повече.

— Не съвсем — поправи го Траун. — Доскоро Кардас *наистина* случайно минаваше оттук. Сега обаче той е мой преводач — с тези думи лицето му придоби неумолимо изражение и той допълни: — И също мой пленник.

Кардас усети как устата му се отваря широко, и за втори път през последните десетина минути сърцето му изстина.

— Какво?

— Вие пристигнахте неканени на територията на чисите припомни му мрачно Траун. — А сега, след не повече от три месеца, тук се появява завоевателна флота, изпратена от вашата раса. Възможно ли е да е съвпадение?

— Аз нямам нищо общо с всичко това! — защити се Кардас.

— А и ние не сме завоевателна флота — добави Дориана.

— Убедете ме в това — каза Траун с още по-мрачна интонация.
— Говоря и на двама ви.

Кардас погледна към Стратис. Внезапно, само за един съвсем кратък миг, цялото това среднощно пътешествие бе приело много лоша насока.

— Командире? — каза той умоляващо.

Очите на Стратис проблеснаха първо към него, след това към Траун и после на лицето му се появи замислено изражение.

— Много добре — каза той и посочи към единия край на мостика. — Тук наблизко има едно помещение, където ще можем да поговорим по-спокойно насаме.

Траун леко наклони глава и каза:

— Водете ме нататък.

Дориана ги поведе към командния кабинет на Сив Кав. Докато вървяха, усещаше по кожата си тръпки на възбуда и вълнение от подновената надежда. Само допреди час бе отписал абсолютно цялата мисия и вече виждаше себе си като един ходещ мъртвец. Дори и нападателите им по някаква причина да ги пуснеха да се приберат в Републиката живи, той много добре знаеше каква разплата приготвяше Дарт Сидиъс за онези, които не оправдаваха очакванията му.

Но сега внезапно ситуацията бе придобила съвсем различен нюанс. Може би.

— Моля, разположете се удобно — покани той гостите си и посочи към подредените пред масивното бюро от изящна дърворезба столове, докато самият той го заобиколи и се настани в не по-малко внушителния престол на вицелорда. С ъгълчето на окото си забеляза огнения поглед, който му хвърли Кав, но точно в този момент нямаше нито време, нито желание да се занимава с дребнавото чувство за гордост у неймодианеца.

— Може ли да ви предложи освежаващи напитки?

— Не, благодаря — каза Миттраунурудо, докато двамата с Кардас сядаха.

Както Дориана очакваше, двамата чиски матроси останаха прави в близост до вратата, откъдето можеха да наглеждат случващото се в

стоята и същевременно с това да хвърлят по един поглед и навън за това, което се случваше на корабния мостик.

— Добре тогава — Дориана си наложи да съсредоточи всичките си интелектуални способности към предстоящите преговори. Сега бе моментът и той го знаеше. — Позволете ми да ви запозная с един проект, който е наименуван „Изходящ полет“.

Той започна последователно от самото начало, като описваше произхода на идеята, разясняваше мисията на проекта и акцентираше върху внушителния размер и въоръжение на шестте крайцера.

— Любопитно — отбеляза Миттраунуруодо, когато Дориана приключи с описанието си. — А това какво общо има с нас?

— Общото е, че „Изходящ полет“ представлява реална заплаха както за Републиката, така и за вашия народ — обясни Дориана. — Обърнахте ли внимание, че преди малко ви споменах за една група на борда на експедицията, които се наричат „джедаи“? Тези същества притежават изключителна сила и понякога имат склонността да навличат огромни неприятности на онези около тях.

— В какъв смисъл?

— Те си имат свои собствени, и то твърде безкомпромисни, представи за това, как всички около тях би трябвало да разсъждават и да живеят — каза Дориана, наблюдавайки Кардас с периферното си зрение. Този разговор щеше да е много по-лесен без присъствието на някого, който в действителност знаеше нещо за джедаите, но, от друга страна, Миттраунуруодо би надушил замисъла му на мига, ако Дориана решише да поиска младият човек да бъде отстранен от срещата им. Сега му се налагаше да ходи по съвсем тънка линия, опитвайки се да накара Миттраунуруодо да повярва колко опасни са джедаите, и същевременно избягвайки да споменава каквото и да е мнение, което Кардас би надушил като очевидна лъжа.

Самият Кардас действително изглеждаше леко озадачен от твърденията на Дориана. В същото време обаче лицето на младия човек постепенно придобиваше все по-несигурно изражение. Наред с общоизвестната арогантност на джедаите все повече и повече правеше впечатление неспособността им действително да направят каквото и да било срещу нарастващия хаос и стагнация в цялата Република. По тези причини обществеността се питаше дали всички тези претенциозни

пазители на мира не причиняваха повече шумотевица и безпокойство, отколкото реална помощ.

— Те си въобразяват, че разполагат с всички отговори продължи Дориана, — както и че всички околни би следвало да се покоряват на техните представи за справедливост.

— И все пак вие сега казвате, че те са се запътили към съвсем друга галактика — припомни му Миттраунуудо. — Така че отново питам. По какъв начин тази експедиция би могла да засегне чисите?

— Преди да отпътуват от тук, те възнамеряват да проведат изследвания в неопознатите местности на нашата галактика — продължи Дориана. В този момент му се прииска да можеше да разчете случващото се у този чис също толкова лесно, колкото у Кардас. Досега обаче нямаше абсолютно никаква представа, какво впечатление оставяха думите му у непознатия събеседник. — А когато продължат нататък и навлязат на територията на чисите, джедаите със сигурност ще се опитат да наложат волята си и върху вашата раса.

— „Ще пожелаят“ е съвсем правилна дума — каза Миттраунуудо и лицето му придоби още по-неумолимо изражение. — Чисите не са готови да приемат чужди представи просто така, без необходимата задълбочена преценка. И със *сигурност* няма да се покорим на ничия чужда власт. Чиято и да е тя.

— Разбира се — каза Дориана и предпазливата надежда изгря още малко в съзнанието му. Значи кукичките към сърцето на този Миттраунуудо щяха да са расовата принадлежност и професионалната гордост. Отлично. — Но все пак ви предупреждавам да не ги подценявате по никакъв начин. Джедаите са безскрупулни и хитри. Пък и смея да подчертая, че тяхната сила не може да се съпостави с нищо, с което сте се сблъскали досега.

— Ще се изненадате с какви неща сме се сблъскали — каза Миттраунуудо с мрачен глас. После внезапно се изправи. — Но тези въпроси ще ги дискутираме впоследствие. За момента има други дела, които неотложно изискват вниманието ми.

— Разбира се — Дориана също се изправи. — Какво бихте желали да правим във ваше отсъствие?

— Засега просто и двамата останете тук, на мостика — нареди Миттраунуудо. — Ще ви изпратя вест, когато поискам отново да се

срещнем. Междувременно бих искал да изпратя на борда ви една група, която да разгледа кораба и оборудването му.

— Никога! — излая Кав. — Този кораб е собственост на Търговската федерация и...

— Тихо! — сгълча го Дориана и го изгледа с пламнали очи. Този глупак абсолютно *нищичко* ли не схващаше? — Разбира се, ще ви предоставим каквато и да е помощ, от която бихте се нуждаели за обиколката.

— Благодаря ви — каза Миттраунуруодо. — След като приключат, те ще ви предадат нови нареждания, какво да правите оттук нататък. Когато ги получите, ще ги изпълните дословно.

— Както желаете — кимна Дориана.

Миттраунуруодо изгледа за миг Кав и Дориана усети напрежението между двамата. Неймодианецът обаче остана безмълвен и Миттраунуруодо се обърна към Кардас:

— Елате с мен.

Двамата напуснаха стаята, а по петите им ги последваха чиските матроси в стегната стъпка. Дориана изчака, докато херметическите врати се приплъзнаха зад гърба им, и се обърна към Кав:

— При цялото ми уважение, вицелорд Кав, чудя се какво в името на покойната ви майка си мислите, че правите?

— Тъкмо това щях да ви питам и аз — противопостави му се Кав. — Толкова лесно ли просто прекланяте глава пред непознати и им връчвате нашия живот и нашата собственост? И то на такъв примитивен чужденец от такъв загубен свят!

— Огледайте се около себе си, вицелорд — каза мрачно Дориана. — Вашият примитивен чужденец току-що разнебити с лекота абсолютно цялата ни Първа ударна група! И освен ако не съм пропуснал нещо, в този процес той не изгуби нито един кораб.

— А сега вие желаете да го направите дори още по-могъщ, като му предоставите пълен достъп до всички тайни на Търговската федерация?

Дориана си пое дълбоко въздух.

— Слушайте сега — започна той, като подбираше внимателно думите си. Чувстваше се така, сякаш се бе върнал обратно на Барлок и се опитваше да вгълпи в главата на онези идиоти бролфите една чиста и проста схема за покушение. — Ние се провалихме в мисията си.

Дори и сега Миттраунуруодо да вземе да се обърне и да отпраши по пътя си, оставяйки ни на мира, в тази Вселена не съществува дори и теоретична вероятност да успеем да ликвидираме „Изходящ полет“ с останалия ни самотен линкор. В такъв случай не бихме имали друг избор, освен да се върнем обратно в Републиката и да се изправим пред гнева на Дарт Сидиъс... А случи ли се това, мога да ви уверя най-чистосърдечно, че тогава ще ви се иска да бяхте загинали тук, под огъня на чиските щурмовици — той направи кратка пауза и после многозначително добави: — *Освен ако...*

Думите му увиснаха във въздуха за няколко секунди.

— Освен ако? — запита Кав с приглушена интонация.

— Освен ако не успеем — продължи Дориана — някак си да убедим Миттраунуруодо да ликвидира „Изходящ полет“ вместо нас.

В продължение на около минута в помещението се възцари тишина.

— Разбирам — каза Кав най-накрая. — Мислите ли, че ще успеете да постигнете това? А и дори да го убедите, смятате ли, че той е способен да се справи с подобно предизвикателство?

— Не знам — наложи се да признае Дориана. — Той не е вчерашен и със сигурност е усетил, че описанията ми за възможностите на „Изходящ полет“ и за способностите на джедаите едва ли ще са чиста монета. Дори предполагам, че поиска да прекъснем разговора, само и само за да може да чуе какво има да каже Кардас по този въпрос.

— Но защо би се вслушвал в съветите на един човек, когото самият той смята за шпионин? — учуди се Кав.

— Не го смята за шпионин — каза Дориана и се усмихна със стиснати устни. — Ако го смяташе, едва ли щеше да го каже в прав текст пред него. Според мен иска ние да останем с впечатлението, че той *не би се вслушал* в съветите, които би му дал Кардас.

Кав поклати глава отрицателно.

— Твърде сложно стана и от това ме заболява главата.

— Да, знам — търпеливо каза Дориана. — И именно по тази причина ще трябва да оставите в мои ръце всичко отгук нататък. *Абсолютно всичко!*

Кав промърмори нещо полугласно.

— Добре, нека бъде така — изръмжа най-последно, — но само засега. Не забравяйте, че няма да ви изпусна от поглед.

— Хубаво — каза Дориана. — Просто помнете, че животът ви струва много повече от вашата гордост.

— Може би е така — съгласи се Кав. — Но нали казвате, че Миттраунуруодо не вярва много на вашите описания, колко лоши са джедаите. Тогава как ще го придумате да срази „Изходящ полет“?

— В моя арсенал по придумване съм заредил много по-силни аргументи от обикновените лъжи за характера на джедаите — увери го Дориана. — Повярвайте ми.

— Добре — наклони глава Кав, — поне засега.

Вече най-малко три часа Кардас седеше сам пред компютърното табло в каютата си на „Брулец ястреб“, борейки се с технически текст страница след страница на чеунх и разни схеми, когато Траун най-последно се върна за него.

— Извинения за дългото ми забавяне — каза командирът, след като вратата се приплъзна зад гърба му. — Надявам се, че сте си намерили някакво занимание междуременно?

— Изследвах докладите на техническите екипажи, както ме помолихте — сухо продума Кардас, обръщайки се обратно към компютъра. Поведението му беше грубо, знаеше го, но тъкмо сега не се чувстваше в твърде гостоприемно настроение.

— И?

— И какво?

— И каква е вашата оценка за способностите на Търговската федерация? — попита търпеливо Траун.

Кардас въздъхна, чувствайки се като кораб с неработещ жироскоп. Непосредствено преди битката Траун го бе укорил, че го е излъгал за мащабите на робството в Републиката. А после, непосредствено след битката, му бе предявил обвинение в шпионаж в полза на Търговската федерация. Сега пък изневиделица искаше от него анализ на военната техника в чуждия кораб?

— Дроидите изстребителни са първокачествено оръжие — озъби се той. — Преди няколко месеца четох някакъв доклад, където се изказваше предположението, че единствената причина да не изличат

напълно нападателите си при битката на Набу е била много проста. Нуждата да се командват едновременно толкова много наземни части е претоварила компютърните им системи и това е затлачило повече от допустимото оперативните действия на контролния център на изстребителите. Тук обаче на тях не им се налагаше да управляват никакви наземни части. По мое скромно мнение, ако не бяхте заглушили системата им за връзка, изстребителите с абсолютна сигурност щяха да ни разпердушият.

— Съгласен съм. За наше щастие завоевателната флота разполага с доста по-мощни предаватели в сравнение с отбранителната флота, понеже рядко можем да разчитаме на колониалните системи от усилватели и ретранслатори. А какво мислите лично за вицелорд Кав и за командир Стратис?

— Защо изобщо ми задавате такива въпроси? — настоя Кардас, като най-после се предаде и се изправи, за да се изправи лице в лице с Траун. — Мислех, че не ми вярвате.

Траун поклати глава отрицателно:

— Съвсем не. Ако вие и спътниците ви бяхте разузнавачи, щяхте да се възползвате от достъпа до нашата компютърна мрежа в базата, за да разучите технологиите ни и да разкриете местоположението на нашите светове. Вместо това обаче вие работехте единствено за усъвършенстването на познанията си по чеунх. Може ли да поседна?

— Да, естествено — бързо каза Кардас и като скочи от стола си, се завтече да му подаде ръка. Улисан в собствените си страхове и наранена гордост, той въобще не бе забелязал тоталната умора върху лицето и осанката на Траун. — Добре ли сте?

— Добре съм — увери го Траун, отхвърляйки протегнатата ръка. После пристъпи до койката и тежко се отпусна в нея. — Просто беше твърде дълъг ден.

— Изглеждате не само уморен — отбеляза Кардас и се взря в него по-отблизо. — Да не би нещо да не е наред?

— Нищо сериозно — каза Траун. — Току-що получих известие, че адмирал Аралани е поела насам.

Кардас сбърчи вежди. Не бяха изминали и пет седмици, откакто адмирал Аралани бе отнесла пленения кораб с плякосаните съкровища.

— Да не би вече да са приключили с изследването на вагаарския кораб?

— Струва ми се, че е решила да съкрати своето лично участие в тези изследвания — обясни Траун. — Именно по тази причина си позволих да ви обвиня в шпионаж пред собствените ми матроси. След днешните събития тя със сигурност ще реши да ги разпита един по един, а аз исках да си осигуря правдоподобно основание, защо вие тримата все още не сте напуснали територията на чисите. Поднасям извиненията си за недоумението, което сигурно съм предизвикал у вас.

— Не се притеснявайте — каза Кардас и отново сбърчи вежди. — Смятате, че Аралани ви подозира в нещо?

— Не се и съмнявам — каза Траун. — Особено предвид на сведенията, които стигат до нея от Крустай.

— Но кой във вашата база би могъл...? — Кардас остави въпроса недоизказан, понеже едно ужасяващо предположение прекъсна мислите му. — *Трасс?* Собственият ви брат?

— Че кой друг би сметнал за необходимо да я информира за случващото се?

— Да не твърдите, че вашият собствен брат се опитва да ви натопи? — настоя Кардас, не вярвайки на ушите си.

— Брат ми държи необикновено много на кръвната родствена връзка в семейството, в това число на мен — каза Траун, а в гласа му се долови нотка на тъга. — Ала сега е дълбоко обезпокоен от поведението ми. Според него аз съм тръгнал по пътека на самоунищожение... И като синдик от осмата управляваща фамилия негово задължение е да стори всичко, което е по силите му, за да съхрани достойнството и положението на фамилията.

— И затова насъсква цял адмирал срещу вас?

— Ако адмирал Аралани дойде тук, за да отмени заповедите ми, тогава вече ще бъда неспособен да предприема каквото и да било, което да доведе до допълнителни проблеми — посочи Траун. — Или поне така разсъждава той. Така само с едно действие той предпазва и мен, и осмата фамилия.

Кардас се замисли за миг за мащабното нападение на вагаарите, на което бяха станали свидетели, и пред очите му отново изникна образът на всички онези безпомощни същества, наредени пред дулата на чуждите оръжия в мехурите на корпуса.

— А междувременно всевъзможни насилници, като вагаарите, ще могат да правят каквото си искат необезпокоявани.

— Точно така — Траун притисна длан към челото си. — И все пак, когато пристигне адмирал Аралани, командването тук си остава в мои ръце. И така, какви са впечатленията ви от поведението на вицелорд Кав и командир Стратис?

С усилие на волята Кардас успя да откъсне вниманието си от спомена за живите щитове на вагаарските кораби.

— Ами за начало ще кажа, че според мен Стратис не е точно командир на тази флота. Просто не мога да си представя неймодианците ей така да предоставят свои собствени кораби в ръцете на човеци.

— Освен ако съответният човек не е някак си по-високопоставен в йерархията от тях — предположи Траун. — Или пък ако човекът не е представител на някой друг, който наистина разполага с много власт. Освен това *Стратис*, разбира се, не е истинското му име.

— Възможно е — съгласи се Кардас. — Но според мен казват истината, че самите те не са завоевателска флота. Дори и тези складови пръстени да бяха натъпкани до сензорната тапицерия с такива бойни дроиди, пак нямаше да им бъдат достатъчни за евентуална окупация на цяла планета.

— Значи заключавате, че мисията им действително е унищожаването на „Изходящ полет“?

— Ще ми се да можех да съм толкова категоричен. Обаче нямам ни най-малка представа, какво представлява този „Изходящ полет“ — призна Кардас. — Никога не съм чувал за такава експедиция, а и не бих бил склонен да вземам думите на Стратис за чиста монета.

Траун кимна утвърдително.

— Вероятно Кенто или Марис ще знаят повече.

— Възможно е — съгласи се Кардас. — Значи се връщаме на Крустай, така ли?

— Необходимо е да бъде там, за да посрещна адмирал Аралани — припомни му Траун. — Моите хора тук ще могат да приключат обиколката си и без нас.

— Ами ако междувременно Кав и Стратис решат да ги избият и избягат?

— Няма — увери го Траун. — Преди всичко в момента не могат да направят скок в хиперпространството независимо колко силно го желае вицелордът. Не и докато „Вихрушка“ ги държи в гравитационната си сянка.

— Аа, ясно! — каза Кардас и лицето му пламна от смущение. При всичко останало, което се случваше около тях, той напълно бе забравил за кръстосвача, който Траун бе изпратил встрани, преди да започне битката. Очевидно чиските техници бяха успели да открият начин да активират вагаарския гравитационен проектор във вътрешността на кораба.

— А, от друга страна, дори и да можеха да изчезнат, лично аз се съмнявам, че биха го сторили — продължи мисълта си Траун. — Командир Стратис копнее твърде силно да ме накара да покося „Изходящ полет“ вместо тях.

Кардас присви очи недоверчиво.

— Това ли се е опитвал да постигне?

— А защо, мислите, изгуби толкова много време, за да ми разказва с подробности за въоръжението на „Изходящ полет“ и за страховитите умения на джедаите? — хитро попита Траун.

— Аз просто... ъъ... искам да кажа... Мислех си, че той просто се опитва да ви убеди да ги оставите на мира — запъна се в собствените си думи Кардас. — Да не възнамерявате...?

— Възнамерявам да направя всичко възможно, за да защитя онези, които разчитат на мен — каза Траун, внимателно подбирайки думите си. — Нищо повече. Но и нищо по-малко от това — той се изправи. — Но това не е ваша грижа. Още веднъж ви благодаря за помощта.

— Няма проблем — каза Кардас и също се изправи. Стори ли му се, или наистина забеляза как командирът леко залитна, докато ставаше от мястото си? — А вие по-добре си починете малко. Няма да бъде никак забавно за никого от нас, ако вземете да се строполите от изтощение тъкмо когато адмирал Аралани възнамерява да ви изхвърли зад борда.

— Благодаря за загрижеността — сухо каза Траун. — Ще се опитам да не я разочаровам.

— И един последен въпрос, ако може — добави Кардас, когато командирът се запъти към вратата на каютата. — Откъде бяхте

сигурен, че онези две дроидеки нямаше да ни видят сметката на място?

— Онези какво? Аа, търкалящите се бойни дроиди — каза Траун. — Не беше особено трудно. Всеки един дребен детайл от дизайна на мостика им говореше, че това е раса, която по никакъв начин не би подложила себе си на по-голям риск, отколкото се налага, и то само в краен случай.

— М-да, такива са неймодианците — съгласи се Кардас. — И до това заключение стигнахте, наблюдавайки дизайна на мостика?!

— Архитектурата е просто още една разновидност на художественото изкуство — припомни му Траун. — Ала дори и без тези знаци тройната херметическа врата, през която минахме, би ми подсказала, че тези неймодианци не са никакви бойци.

— Поради което са си домъкнали тези бойни дроиди, които да се бият вместо тях, ако се наложи — допълни мисълта му Кардас. — Но нали именно в такива напечени моменти един страхливец би прибягнал именно до услугите на бойна машина? Откъде знаехте, че не смята да ги използва наистина?

Траун поклати глава отрицателно.

— Вицелорд Кав беше прекалено близо до мен на нивото на огневата линия. Именно затова се съмнявам, че би заповядал откриване на огън в такава ситуация.

Кардас се намуси:

— Значи е било блъф?

— Или е искал да ни подсказже нещо — каза Траун. — Тези бойни дроиди са изцяло нова концепция за мен и си струва да я обмисля по-внимателно — и той направи гримаса. — Искрено се надявам, че вагаарите не са имали досег с някоя раса, която използва подобен вид въоръжение.

— Едва ли — каза Кардас. — Неймодианците си ги пазят изключително и само за себе си.

— Ще видим — Траун докосна контролния бутон и вратата се отвори пред него. — Спете спокойно, Кардас.

Известно време Кардас остана загледан в затворилата се врата. Значи сега Траун го бе уверил, че всъщност не го смята за шпионин. Тази мисъл бе успокояваща... Макар че командирът бе заявил тъкмо обратното пред няколко свидетели, а и го бе направил със същата степен на привидна искреност.

Тогава каква бе истината? Дали тримата с Кенто и Марис не се бяха превърнали в неволни пионки в някаква мащабна политическа игра? И ако да, в какво по-точно се състоеше тя?

Кардас знаеше, че Марис вярва безрезервно в честта на Траун. От друга страна, Кенто със същата убеденост смяташе, че на синьокожите не може да се има доверие — още повече че тук ставаше въпрос за военен. Самият Кардас пък вече не знаеше какво да мисли.

Ала едно нещо бе сигурно. Обстановката бе започнала да се нажежава прекалено много, а и „Ловецът на сделки“ отдавна бе пресрочил разумните граници на обикновеното гостуване. Наближаваше моментът да си намерят начин да се измъкнат от цялата тази каша.

И това трябваше да стане възможно по-скоро.

Улиър не бе чул нищо за проблема чак докато не зави на ъгъла, където завари двамата членове от неговата наблюдателна смяна да стоят пред вратата на контролната зала.

— Какво става тук? — поинтересува се той, когато приближи.

— Става някаква специална екскурзия — отвърна му Сивв, повисшият служител. — Манинг заедно с няколко напъпили филизи.

— Няколко какво?

— Няколко от по-младите джедаи — поясни Алгранн презрително. — Нахълтаха тук десетина минути преди да свърши смяната на Граслинг, и Манинг изхвърли всички ни навън.

— И сега не ни пускат вътре? — запита Улиър невярващо.

Сивв сви рамене.

— Казал на Граслинг, че ще го уведоми, щом могат да се върнат вътре — обясни той. — Аз още не съм го питал.

Улиър хвърли гневен поглед към вратата. Джедаи! Отново!

— Да опитам ли аз? Сивв махна с ръка:

— Ами заповядай.

Улиър пристъпи към вратата и плесна с ръка по бутона. Вратата се приплъзна и той влезе вътре.

Учителят Джъстин Манинг бе застанал при единия ъгъл на главното табло и се бе впуснал в обяснения за предназначението и работата на различните монитори и контролни системи. Очите му се

извърнаха въпросително при появата на Улиър, но той не промени с нищо интонацията на беседата си. Около самото табло бяха насядали четири деца, като по-ниските бяха коленичили на столовете си, за да виждат по-добре.

Приличаше на стая на второкласници — само дето таблото не беше черна дъска и уредите не работеха наужким. Това си бе истинската действаща командна система на един от основните реактори, които поддържаха двигателите на крайцер К-4.

Манинг довърши започнатото изречение и след това обърна въпросителен поглед към новодошлия:

— Кажу ми, Улиър?

— Без да се обиждате, учителю Манинг — Улиър се приближи до групата, — но какво, да му се не види, правите тук?

Бръчиците около очите на Манинг сякаш леко се изопнаха.

— Обяснявам на младите ученици някои най-основни неща за действието на реакторите.

Улиър огледа децата още веднъж. Бяха между пет и осемгодишни, предположи той. В блещукащите им погледи се четеше същото онова нетърпеливо любопитство, характерно за всички хлапета на тази възраст. Ала сега той забеляза, че в тези деца имаше и още нещо. От тях се излъчваше някаква допълнителна сериозност, която категорично *не бе характерна* за нормалните деца на тази възраст. Някаква джедайска работа може би?

— Колкото и да ме радва желанието им да научават нови неща, това помещение не е за деца. А и ако мога да отбележа, не вие би следвало да обучавате когото и да е относно оперативното действие на реакторите.

— Просто правим общ преглед — увери го Манинг.

— Просто не би трябвало да правите каквото и да било тук! — не издържа Улиър. — Там, където става дума за високоенергийно оборудване, половинчатите знания са най-лоши и най-опасни. И чия беше гениалната идея да ги доведете тук?

Манинг леко стисна устни:

— Учителят Кбаот е постановил абсолютно всички джедаи и учениците им да преминават курс на обучение, как да боравят с най-важните системи на „Изходящ полет“.

Улиър го изгледа невярващо:

— Майтапите се!

— Съвсем не — увери го Манинг. — Но не се притеснявайте. До половин час ще се изнесем и ще ви оставим да работите на спокойствие.

— Ще се изнесете от тук далеч по-скоро — изръмжа Улиър, пресягайки се между две от децата към преподавателя на таблото. — Мостик, тук трети реакторен контрол. Моля, свържете ме с командир Омано.

— Един момент...

Улиър изглежда отново Манинг и се почуди дали ще понечи да го възпре. Ала джедаят просто стоеше там, свел очи надолу в някакво медитативно изражение.

— Тук командир Омано.

— Четвърти реакторен механик Улиър, командире — представи се Улиър. — В контролната ни зала има неупълномощени лица, които отказват да напуснат.

Въздишката на Омано предизвика съскане в колоните на преподавателя:

— Джедаи ли?

Улиър внезапно изпита усещането, че подът под краката му се кани да пропадне всеки миг.

— Един от тях е джедай, да — каза той внимателно. — Но това не променя факта, че не са упълномощени да...

— За съжаление пълномощията им са напълно реални — прекъсна го Омано. — Учителят Кбаот е помолил на всички негови хора да им бъде предоставен пълен достъп до всички помещения и системи на борда на „Изходящ полет“.

Макар да подозираше, че можеше да последва нещо подобно, Улиър почувства как думите на командира му подействаха като кофа студена вода в лицето.

— При цялото ми уважения, командире, но това е едновременно и абсурдно, и невероятно опасно! — възкликна Улиър. — Да се допускат деца в...

— Вече получихте заповедта, механик Улиър — още веднъж го прекъсна Омано. — Ако не я харесвате, свободен сте да се обърнете лично към учителя Кбаот. Тук Омано, край на връзката — след тези думи последва кратък сигнал и преподавателят утихна.

Улиър вдигна глава и видя, че Манинг го гледа изпитателно.

— Хубаво — каза той и си наложи да не отмества погледа си от очите на джедая. Ако те си въобразявах, че ще сведе чело и ще остави нещата ей така просто защото джедаите носят превзета селска роба и лазерен меч, много се лъжеха. — Къде мога да открия Хоръс Кбаот?

— Долу е в тренировъчния център на джедаите. В складовото ядро, сектор 124.

Улиър се опули още по-невярващо:

— Училището ви се намира в складовото ядро? Че какво им е лошото на крайцерите?

Горната устна на Манинг потръпна леко:

— Учителят Кбаот сметна, че ще е най-добре училището да е възможно най-далеч от всички възможни неща, които ще разсейват обучаващите се.

Като например родителите и семействата, както и нормалните им приятели? Твърде вероятно. Някъде дълбоко в Улиър раздражението му започваше да се превръща в истински клокочещ гняв.

— Хубаво — пак каза той. — След малко ще се върна.

— Е, какво? — запита го Алгранн, когато той излезе в коридора.

— На Омано са му стъпили върху врата — ядно каза Улиър. — Отивам да говоря лично с Големия Дядка, за да видя дали ще мога да наля малко разум в главата му.

— С капитан Пакмиллу?

— Пакмиллу явно вече не командва парада — изръмжа Улиър. — Отивам да се видя с Кбаот. Някой от вас да иска да дойде с мен?

Другите размениха погледи и Улиър си представи как се свиват вътрешно зад привидно спокойните си лица.

— Май ще е по-добре да останем тук — каза Сивв. — Когато учителят Манинг приключи там вътре, пак ще сме си на смяна.

— Добре — каза Улиър и почувства един мускул на лицето му да се свива от антипатия. Защо всички наоколо изведнъж ставаха безгръбначни, щом се наложеше да се изправят срещу джедаи? — Ще се видим по-късно.

Той взе турболифта към най-ниското ниво на крайцер К-4, после се запъти направо, докато не стигна до един от масивните пилони, които прикрепяха крайцерите към складовото ядро под тях. Четири от шестте кабинни на турболифта, които сновяха по този пилон, в момента

бяха повикани другаде. Другите две обаче бяха свободни и с помощта на една от тях няколко минути по-късно Улиър се озова в складовото ядро.

Ядрото бе разделено на поредица просторни складови помещения, всяко от които бе прилежно запълнено с множество палети, поддържани от цяла мрежа противоударни ремъци. В началото на всяко помещение имаше сравнително малка площ — нещо като тесен проход, който бе оставен незапълнен, за да може работниците да се придвижват и да имат достъп до складираните материали. В края на всеки такъв проход имаше по две врати, водещи съответно в предното или задното складово помещение. Едната беше с размерите на човешки бой, докато другата бе предвидена да е доста по-просторна, за да може да пропуска количките за превоз на оборудването.

Турболифтът го отведе до сектор 120. Улиър видя изписаната цифра на малка табелка, окачена върху ремъците, с които бяха стегнати палетите. Манинг бе казал, че джедайското училище се намира в сектор 124, и Улиър започна да се провира назад по тесния коридор.

Нито едно от помещенията в сектор 124 не бе обозначено с някакви отличителни табели, че тук се провеждат занимания на младите ученици. Улиър изправи рамене, опитвайки се да не мисли за многообразните легенди, които бе чувал за силата на джедаите. После се запъти към по-малката врата и натисна бутона до нея.

Но не се случи нищо. Той опита отново — и пак без резултат. Пристъпи настрани до по-голямата порта за товарене и разтоварване, но тя също се оказа запечатана. Затова той се върна пред по-малката врата, сви дясната си длан в юмрук и блъсна няколко пъти лекичко по метала.

Отново не последва отговор. Улиър продължи да блъска по вратата, като ударите му ставаха все по-силни. На глухи ли се правеха?

— Какво искаш?

Улиър подскочи от внезапния глас, долетял от вградения в стената предавател вляво от него непосредствено над натрупаните палети. От малкия монитор го гледаше сърдитото лице на Кбаот.

— Трябва да поговоря с вас за вашите ученици и техните наставници — заекна Улиър, усещайки как решителността му бързо се стопява под изгарящия поглед на джедая. — В момента се намират в

едно от помещенията за контрол и мониторинг на реакторите, а не би трябвало да са там...

— Благодаря ти за загрижеността — прекъсна го Кбаот, — обаче няма повод за притеснение.

— Извинете ме, учителю Кбаот, но имам много поводи за притеснение! — настоя Улиър. — Някои от тези системи са особено деликатна техника. Отне ми четири години, за да се изуча добре как се борави с тях!

— Твоите пътища не са като джедайските пътища — дълбокомислено отбеляза Кбаот.

— Прекрасен лозунг — изръмжа Улиър. Раздразнението му, което бе започнало да стихва по пътя насам, сега пак взе да се надига и да се приближава до точката на кипене. — Но само с повтаряне на хубави думи не можете да се конкурирате със завършилите техническата школа.

Погледът на Кбаот потъмня още повече.

— Твоето неверие е едновременно и безразсъдно, и обидно — каза той. — Сега ще се върнеш на вахтата си и няма да идваш повече тук.

— Не и докато онези деца се мотаят из реакторното ми помещение! — заинати се Улиър.

— Казах вече! Тръгвай си! — натърти Кбаот.

И внезапно сякаш някаква невидима ръка се притисна към гръдния кош на Улиър, като го отблъскваше неумоливо все по-далеч от заключената врата обратно към другия край на този сектор.

— Чакайте! — изпъшка през дъха си Улиър, опитвайки се безуспешно да се възпротиви на невидимия натиск върху гърдите му. Никога не си бе и представял, че джедаите ще могат да правят това и от разстояние, през монитора на преподавателя. — Ами... онези... деца?

Кбаот не отговори нищо, но очите му от преподавателя продължиха да следват оттеглянето на Улиър, докато не стигна до вратата. После в един и същ миг образът на монитора и натискът върху гърдите на Улиър изчезнаха.

Цяла една дълга минута Улиър остана на мястото си. Сърцето му биеше лудо от напрежението и все още високия адреналин, а той се опитваше да реши дали да не се върне обратно при вратата и да опита късмета си втори път. Очевидно обаче нямаше смисъл. Като си пое

дълбоко дъх, той се обърна и се запъти обратно нагоре към крайцер К-1 и помещението на реакторите.

Когато пристигна там, учителят Манинг и децата си бяха тръгнали, а Сивв и Алгранн бяха заели местата си пред пултовете.

— Е? — запита Сивв, когато Улиър мълчаливо зае своето място.

— Каза да се махам от там и да си гледам работата — отвърна Улиър.

— Нали точно това ни е работата!

— Не ми го разправяй на мен — тросна се Улиър. — Иди му го кажи на онзи тип.

— Може би трябва да отидем и да поговорим с капитан Пакмиллу — предложи Алгранн колебливо.

— Какъв е смисълът? — изръмжа Улиър. — На мен ми се струва, че вече джедаите командват парада на това място.

Алгранн изруга тихо:

— Страхотно! Избягахме от една тирания, ръководена от тъпи бюрократи и корумпирани политици, само и само за да налетим на друга тирания...

— Това не е тирания — възрази Сивв.

— Е, да — стисна устни Алгранн, — засега.

18.

— „Изходящ полет“ — повтори Кенто и сбърчи чело към черното пространство, клатейки глава отрицателно. — М-не, никога не съм чувал това име.

— Нито пък аз — добави Марис. — И казваш, че този Кав и Стратис са ги причаквали там, за да ги ликвидират?

— Кав и някой си — поправи я Кардас. — Според Траун името *Стратис* е само псевдоним.

— Хубаво де. Кав и господин Някой — нетърпеливо каза Кенто. — И защо ще ги унищожават?

Кардас сви рамене:

— Стратис извади от ръкава си хиляди аргументи, колко опасни били джедаите и как сега са намислили да завземат цялата Вселена и да подчинят всичко живо да играе по тяхната свирка. Но това най-вероятно е пълна измишльотина.

— А може би не — каза Кенто. — Напоследък доста хора започват да си задават някои въпроси за поведението на джедаите.

— Най-малкото със сигурност дават здраво рамо на настоящата администрация на Корускант — добави Марис. — И всеки, на когото му хрумне да търси истински реформи в управлението на Републиката, ще трябва първо да убеди джедаите да застанат на негова страна.

— Или пък да ги избие — допълни Кенто.

Марис усети, че я побиват тръпки:

— Никога не съм си представяла, че нещата може да стигнат до там.

— Ами Стратис със сигурност не спомена нищо за евентуални преговори с тях — каза Кардас. — А какво ще кажеш за крайцерите им? Чувал ли си нещо за тях досега?

— М-да, представляват най-новичкият подарък на „Рендили СтарДрайв“ за всички вманиачени на военна тематика — каза Кенто. — Шестстотин метра на дължина, с доста тежки щитове и цял куп турболазерни оръдия последен писък на техниката. Повечето от

оръдията са наблъскани в четири батарейни сфери, разположени по средата на корпуса по такъв начин, че да могат да обхващат внушителен огневи периметър. Обикновено екипажът на един такъв крайцер върви някъде към шестнайсет хиляди души, но има достатъчно място, за да се превозва поне две-трихилядна войска. Чух, че Корпоративният сектор си ги пазарува на едро като сувенирчета на трансландски фестивал. Пък и някои от световите в Ядрото гледат да не изостанат по-назад...

— А от Корускант досега купували ли са? — запита Марис.

Кенто сви рамене.

— Доста се приказва напоследък, че Републиката най-последно възнамерява да си спретне своя собствена войска и истинска бойна флота. Но това се говори от години вече, а в крайна сметка все не се случва на практика.

— Значи при експедиция от шест крайцера говорим за екипаж от порядъка на стотина хиляди души на борда на „Изходящ полет“? — поинтересува се Кардас.

— Вероятно няма да са повече от половината на тази бройка — поправи го Кенто. — Голяма част от стандартните дейности по поддръжката биха се дублирали при подобно скачване. Освен това, ако планираш толкова продължителна колониална експедиция, най-вероятно ще оставиш малко място за дишане на екипажа.

— Но все пак това са страшно много хора, които да изстребиш, само и само да премахнеш от пътя си няколко джедаи! — отбеляза Марис.

— Не се притеснявай, сигурен съм, че твоят доблестен командир Траун няма да се хване на тази въдица — погнусен каза Кенто.

— Ама дори и Траун да не тръгне да им помага, Стратис все пак разполага с цял-целеничък линкор на Търговската федерация — припомни им Кардас. — Това е ужасно голяма огнева мощ, пък и да не забравяме, че може отнякъде да им идват и допълнителни подкрепления.

— Тогава какво да правим? — запита Марис.

— *Ние* няма да правим нищо — твърдо каза Кенто. — Не е *наша* работа да бдим над безопасността на този „Изходящ полет“.

— Ама и не можем просто така да си останем тук бездейни — възрази Марис.

— Така е. Можем просто да се разбягаме като попарени ястроприлепи — натърти Кенто. — И ми се струва, че тъкмо сега би бил идеалният момент да го направим.

— Обаче...

— Марис — прекъсна я Кенто с вдигната ръка, — това не е наш проблем. Чуваш ли? *Не е наш проблем!* Ако джедаите са тръгнали да хвърчат надалеч в Неопознатите райони, си е напълно *тяхна* грижа да си решат как ще се защитават. Нашата грижа в момента е да видим как можем да се измъкнем от тук. Разбира се, при положение че ти самата можеш да се простиш с цялото благородство и почтеност, с които е пропито това място.

— Това не беше честно! — възрази Марис. Очите ѝ въобще не трепнаха, въпреки че по бузите ѝ се появи лека руменина.

— Все едно — Кенто се обърна към Кардас: — Тези дни май ти му се явяваш нещо като довереник, малкият. Мислиш ли, че ще можеш да го придумаш да си вземем онази вагаарска плячка, която брат му постави под катинар? — с тези думи той посочи назад с палец към Марис: — Или трябва пак да карам Марис?

— Рак... — понечи Марис.

— Струва ми се, че тук не става въпрос за придумване — бързо отговори Кардас. Напрежението между Кенто и Марис отново започваше да преминава в червената зона. — Дори и да иска, той не може да ни го даде, докато брат му и адмирал Аралани заедно не решат да позволят това.

— Тогава как можем да домъкнем Аралани обратно тук? — поинтересува се Марис.

— Няма да ни се наложи — мрачно каза Кардас, поглеждайки хронометъра си. — Всъщност точно в този момент Траун най-вероятно я посреща в базата си.

— Великолепно! — възкликна Кенто и лицето му се разведри. — Значи да ходим да ни изслушат, да си вземем товара и да си плюем на петите!

— Няма да е толкова просто — каза Кардас. — Тя идва тук, за да види дали Траун не трябва да бъде освободен от длъжност.

В каютата за момент настъпи тишина.

— Моля?! — първа се обади Марис. — Та той е добър командващ! Освен това е и добър мъж!

— И откога тези две неща имат голямо значение? — измърмори Кенто. — Уфф! А тя вече категорично заяви, че не желае да ни предоставя вагаарската плячка. Лоша работа.

— Не можеш ли за една минута да забравиш за твоята плячка? — сопна му се Марис. — Тук става въпрос за кариерата и дори за живота на Траун!

— Не, не мога да забравя за плячката — тросна ѝ се Кенто. — В случай че си позабравила, скъпа моя, ние вече закъсняваме с цели два и половина месеца да доставим на Дриксо нейните кожи и огнени камъни. А когато се появим пред нея, *единственият* аргумент, който би я накарал да пощади живота ни след такъв гаф, би бил, ако добавим нещо сносно, с което да утолим гнева ѝ.

Марис се навъси.

— Знам — промърмори тя.

— Тогава какво да правим? — обади се Кардас.

— Онова, което *ти* ще направиш сега, е по някакъв начин да я мотивираш да ни върне плячката — каза Кенто. — И недей да ме питаш как — добави, когато Кардас отвори уста. — Моли се, подмазвай се, подкупвай, каквото и да се сетиш там.

— Ти си единственият, който може да го направи — допълни Марис сериозно. — Всеки път, когато Рак или аз си покажем носа извън каютата, моментално ни се лепва някакъв ескорт.

Кардас въздъхна дълбоко:

— Ще направя каквото мога.

— И не забравяй, че разполагаме само с ограничен прозорец от време — предупреди го Кенто. — В момента в лицето на Траун имаме поне половин съюзник. Ако го разжалват и го разкарат от тук, няма да разполагаме и с този лукс.

За един кратък миг Кардас се запита как биха реагирали Кенто и Марис, ако им разкажеше как Траун публично е обвинил и тримата в шпионаж. Ала разсъди, че няма смисъл да ги тревожи повече, отколкото досега.

— Ще направя каквото мога — отново каза той и се изправи на крака. — Ще се видим по-късно.

Той излезе от каютата им и се запъти надолу по коридора. Церемонията по приема на адмирал Аралани вероятно бе приключила, но двамата с Траун сигурно все още бяха заедно. Може би вече

разговаряха за обвиненията на Трасс. Аралани нямаше вид на някого, който би губил прекалено много време за церемониалности. Затова Кардас намисли да остави съобщение за Траун при някой от близките му офицери, че би искал да поговори с него при първа възможност.

— Значи *наистина* са ви предоставили свободен достъп до базата?

Кардас извърна глава назад. Към него се приближаваше Трасс. Изражението на лицето му с нищо не издаваше какви мисли преминават зад този червен поглед.

— Синдик Миттрассафис — поздравя го Кардас, мъчейки се да събере мислите си колкото може по-бързо. — Простете изненадата ми. Предполагах, че сигурно сега сте на срещата между брат ви и адмирал Аралани.

Трасс леко наклони глава встрани.

— Последвайте ме, моля — той се обърна и закрачи надолу по коридора. С учестен пулс, който чувстваше чак в гърлото си, Кардас го последва.

Трасс го поведе към горното ниво на базата, където се помещаваха каютите на Траун и на висшите офицери. По пътя подминаха няколко матроси, но нито един от тях не удостои синдик Миттрассафис и спътника му с нещо повече от любопитен поглед. Накрая се озоваха пред една врата, изписана с някакви символи на чеунх, които Кардас не успя да разчете.

— Тук вътре — каза Трасс, отваряйки вратата и приканвайки го да влезе пръв. Кардас си пое дълбоко въздух и после прекрачи през прага покрай него.

Озова се в някаква малка конферентна зала, в която имаше пет-шест оборудвани с компютри стола, подредени в кръг около един общ централен холограмен образ. В далечната страна на ъгъла се бе настанила адмирал Аралани в своята блестяща бяла униформа.

— Седнете, Кардас — покани го тя на чеунх, докато Миттрассафис прекрачваше прага на помещението.

— Благодаря ви, адмирале — прие поканата Кардас на същия език и зае един от столовете в противоположния край на кръга. — Добре дошли!

Тя кимна в отговор и продължи да разглежда лицето му, докато Трасс премина от другия край на кръга и се настани на стола вдясно от

нея.

— Владеенето ви на чеунх се е подобрило — отбеляза тя. — Моите поздравления.

— Благодаря — отново каза Кардас. — Езикът ви е извънредно приятен за слушане. Но никога няма да мога да го говоря както чисите.

— Така е — съгласи се Аралани. — Разбирам, че сте придружавали командир Миттраунуруодо на последната му военна авантюра. Разкажете ни какво точно се случи.

Кардас изгледа Трасс, после отново насочи погледа си към адмирала.

— Простете неуместността на думите ми, но не би ли следвало да попитате лично командир Миттраунуруодо, вместо да вземате информация от мен?

— Ще го попитаме — увери го с мрачен глас Аралани. — Но в момента се обръщаме към вас. Опишете как премина този последен акт на агресия от негова страна.

Кардас си пое дълбоко дъх.

— Преди всичко това не беше точно акт на агресия — той внимателно подбираше всяка дума. — По-скоро беше експедиция, целяща да разузнае предназначението на няколко бойни линкора, които ваши съгледвачи бяха забелязали в тези райони по-рано.

— Кораби, които изобщо е нямало да бъдат забелязани, ако Миттраунуруодо не е бил предварително решен да предприеме необмислени военни действия — отбеляза Аралани.

Близо до нея Трасс се размърда в стола си:

— Всъщност мандатът на завоевателната флота наистина включва наблюдаване и изследване на районите, с които граничи Чиското господство — вметна той.

— Наблюдаване и изследване — натърти адмирал Аралани, — но не и безогледни и безпричинни бойни действия — тя вдигна едната си вежда. — Или ще отречете факта, че тук са били предприети бойни действия и е имало пострадали от страна на чиската завоевателна флота?

Кардас сбърчи чело. Траун не му бе споменавал нищо за пострадали чиси.

— Не знаех, че са били изгубени каквито и да е чиски матроси — смотолехи той.

— „Вихрушка“ изобщо не се е завърнал от битката — обясни Аралани.

— Аа, да — каза Кардас. Сега вече му бе по-лесно да диша. Разбира се, че липсващият кръстосвач се намираше все още на бойното поле, задържайки „Мрачна мъст“ намясто с помощта на вагаарския гравитационен проектор. Ала очевидно тази информация не трябваше да стане достояние на Аралани. — Но все още държа на становището си, че командир Миттраунуруодо проведе тази битка единствено като акт на защита.

— Значи непознатият враг е отправил първия изстрел?

— Невинаги знакът за агресия се изразява в оръжейни изстрели — уклончиво отговори Кардас и отново изпита чувството, че се разхожда по тясна дъска над цяла яма с гундарки. — Линкорите на Търговската федерация пуснаха срещу нас огромна сила дроиди изтребители. Чел съм описания на битки, където са се използвали такива оръжия, и мога да ви гарантирам, че ако командир Миттраунуруодо не беше предприел мерки да ги неутрализира, неговата флота за много кратко време щеше да бъде напълно унищожена.

— Възможно е — каза Аралани. — Това ще можем да го преценим, когато ни разведете из мястото на сражението.

Кардас почувства как устата му внезапно изсъхна.

— Из мястото на...?

— Възразявате ли? — настоя Аралани.

— Ами като за начало аз лично си нямам ни най-малка представа, къде е това място — Кардас се опитваше да спечели малко време, за да обмисли по-добре отговора си. Ако станеше така и адмирал Аралани завареше „Мрачна мъст“ все още да си виси на онова място...

— Местоположението няма да е проблем — увери го Аралани и му показа един тънък цилиндър, който бе хванала с две ръце. — Тук имам запис от навигационните маневри на „Брулец ястреб“ от последните два месеца.

Кардас потисна една гримаса, която напираше на лицето му. Страхотно!

— Добре — каза накрая. — Но не трябва ли първо да информираме за това командир Миттраунуруодо?

— Ще тръгнем незабавно *именно защото* не искам командир Миттраунуруодо да знае за този оглед — каза Аралани. — Преди малко го изпратих на разузнавателна обиколка в близките системи и ще имаме предостатъчно време, за да отидем до мястото на битката и да се върнем обратно — при тези думи в очите ѝ проблесна пламъче. — И едва тогава ще го попитаме за неговата версия относно развоя на тази битка.

— Готови за цел номер едно — каза Кбаот и дълбокият му глас прозвуча напрегнато, отразен в ниския таван на батареината сфера. — Огън... сега! — с тези думи ръцете му пробягаха с почти магическа сръчност по контролните уреди.

Миг по-късно светлинките на индикаторите проблеснаха и турболазерните батареи на крайцер К-1 избълваха масивен бластерен залп.

Застанал на прага на херметическите врати, Оби Уан се присегна със Силата. От другата страна на крайцера той почувства как Лорана Джинзлър също произвежда своя изстрел, докато в противоположния край на „Изходящ полет“ учителят Манинг и двамата му джедаи дуряни направиха същото на крайцер К-4.

— Ухаа! — възкликна Анакин близо до него. — Това е... натегнато!

— Така е — съгласи се Оби Уан и изгледа Кбаот изпод вежди. Това беше вече третото джедайско сливане на съзнанията за деня, което провеждаше той, и напрежението от тази техника не можеше да не му се отразява. Дори и да беше така обаче, Оби Уан не успяваше да го усети на лицето или в излъчването на джедая.

Винаги досега той бе предполагал, че прекомерното самочувствие и непоклатимата самонадеяност на Кбаот са или някаква поза, или надменно преувеличение на действителните му способности. Сега обаче за първи път започна да се пита дали човекът наистина не бе толкова могъщ в Силата, колкото претендираше.

— Първи наблюдателен пост докладва: всички тестови залпове попаднаха право в целта! — съобщи един глас от табло на предавателя.

— Страховито добре — промърмори Анакин.

— Доста добре, искаш да кажеш — поправи го Оби Уан. — Долавяш ли някои от заповедите на учителя Кбаот? Или самото сливане на съзнанията?

— Не знам — каза Анакин и Оби Уан успя да долови как момчето се мъчи да се съсредоточи.

— Готови за цел номер две — обяви Кбаот.

— Наблюдателният пост е готов.

— Огън... сега! — заповяда Кбаот.

Светлинките на индикаторите отново премигаха.

— Цел номер две е поразена — съобщи наблюдателният пост. — Един летец.

— Какво значи „летец“? — поинтересува се Анакин.

— Означава, че един от залповете е пропуснал целта — поясни Оби Уан и свъси вежди. В последния изстрел имаше нещо по-особено, нещо труднообяснимо, което той някак си не успяваше да напипа. Отново се присегна към Силата, като този път се съсредоточи не към центъра на сливането на съзнанията, а по-скоро към неговата периферия, и се опита да го проследи.

— Готови за цел номер три — междуременно заповяда Кбаот. — Огън... сега!

И този път, когато индикаторите проблеснаха за пореден път, Оби Уан го забеляза. Кбаот бе определил шест цели за това упражнение. Оби Уан си наложи да изчака, докато и шестте не бяха покосени една по една с абсолютно същата безупречна прецизност, както и първите две.

Наблюдателният пост предаде последния си доклад и с едно остро разтърсване на глава Кбаот прекъсна сливането на съзнанията. В продължение на няколко минути той остана на мястото си, премигвайки продължително, докато последните нишки от връзката между него и другите джедаи напълно се разсея. След това си пое дълбоко дъх, изпусна една дълга въздишка и се обърна към Оби Уан и Анакин:

— Е, какво мислите, млади Скайуокър?

— Доста натегнато — отговори Анакин. — Никога не съм виждал нещо подобно досега! Кога мога да пробвам и аз?

— Не може, докато не приключиш с обучението си — каза Кбаот. — Това не е техника, с която могат да си играят ученици.

— Но аз ще се справя — настоя Анакин. — Аз съм вече доста могъщ в Силата! Можете да попитате Оби Уан...

— Едва когато станеш джедай — твърдо каза Кбаот. На челото му се появи малка бръчка и той се обърна към Оби Уан: — Вие също имате въпрос, учителю Кеноби?

— Стига да можете да ми отделите минутка — Оби Уан се стараеше да поддържа гласа си небрежен. — Анакин, ще можеш ли да прескочиш до втори реактор и да провериш дали вече са готови да им помогнем с онзи пакет спирачни лостове?

— Добре — каза Анакин и за кратко сбърчи чело, докато напускате стаята.

— Е? — каза Кбаот и думата му прозвуча като предизвикателство.

— По ваше нареждане двамата ученици на К-4 преди малко се намираха в батарейната сфера заедно с учителя Манинг, нали така?

— Да, аз наредих — каза Кбаот с равен глас. — Има ли някакъв проблем в това?

— Вие току-що казахте на Анакин, че тази техника е далеч отвъд способностите на един ученик.

Кбаот се усмихна стегнато.

— Успокойте се, учителю Кеноби. Разбира се, че те не участваха действително в сливането на съзнанията.

— Тогава защо изобщо се намираха там?

— По същата причина, поради която и вашият ученик се намираше тук — отвърна Кбаот и в гласа му се прокрадна нотка на нетърпение. — За да могат да придобият представа, от какво се състои техниката сливане на съзнанията.

— И каква представа биха могли да придобият? Та те едва са започнали своето обучение. Много трудно биха могли да усетят и да научат нещо повече, отколкото би разбрал и обикновеният страничен наблюдател, който не притежава джедайски умения.

— И пак, това представлява ли проблем? — отново попита Кбаот.

Оби Уан си пое внимателно дъх.

— Проблем е, ако съблазънта на подобни техники за напреднали ги примами да избързат в развитието си с прекалено голямо нетърпение.

Очите на Кбаот се свиха.

— Внимавайте какво говорите, джедай Кеноби — предупреди той. — Подобно нетърпение би било белег за Тъмната страна. Не мога да допусна да ме обвинявате, че вървя по такава пътека, а още по-малко че насочвам други по нея.

— Аз не ви обвинявам в нищо — твърдо каза Оби Уан. — Освен може би в това, че поставяте някои твърде високи изисквания пред онези, които са под ваше покровителство.

Кбаот изсумтя:

— За учениците са по-добри онези изисквания, които са прекалено високи за достигане, отколкото онези, които са занижени толкова ниско, че те губят всякаква мотивация да се простират отвъд познатото и усвоеното.

— А още по-добре е изискванията да са високи, но реалистични, така че, когато бъдат постигнати, ученикът да почувства удовлетворение и самоувереност.

Внезапно Кбаот се изправи.

— Не позволявам учебната ми философия да бъде подлагана на дисекция, сякаш е някакъв любопитен биологически екземпляр — изръмжа той. — Особено от млад джедай, като вас.

— Възрастта невинаги е най-добрият показател за познания в Силата — отбеляза Оби Уан, мъчейки се да запази хладнокръвие.

— Така е, но пък тук идва и опитът — отвърна на удара Кбаот. — Когато успеете да обучите същия брой джедаи, колкото аз, ще си говорим пак. А междувременно ми се струва, че вашият ученик ви очаква при втори реактор.

Оби Уан внимателно си пое дъх:

— Много добре, учителю Кбаот. До после.

Той бързо напусна помещението, присягайки се към Силата за спокойствие. Изобщо не му се бе искало да се качва на борда на „Изходящ полет“ въпреки всички притеснения, които двамата с Уинду споделяха за методите на Кбаот. Дори и възможността да открият Вергере не бе успяла да го убеди напълно, че мястото му е тук.

Сега обаче се радваше, че бе дошъл. Всъщност, когато след четири дни стигнеха до системата Роксули — което щеше да е и последната им спирка, преди да напуснат пределите на Републиката, — можеше дори да се свърже с Уинду и да помоли за позволение

двамата с Анакин да останат на борда на „Изходящ полет“ и през останалото времетраене на експедицията.

Понеже една от другите причини да се приемат единствено невръстни бебета в Храма бе възможността да ги хванат още преди те да успеят да развият предразсъдъци, как ще изглежда животът на джедаите. Ако всичките ученици на учителя Хоръс Кбаот бяха като Лорана Джинзлър, тогава вероятно нямаше да се наложи да се притеснява особено много по този въпрос.

Но колкото и неопитен да бе в процеса на обучение и подготовка на бъдещи джедаи, поне по тази тема Оби Уан Кеноби знаеше доста много. И ако възбудата, с която, както бе усетил, децата наблюдаваха тренировката по сливането на съзнанията, можеше да бъде някакъв показател, тогава пред „Изходящ полет“ се задаваха нелеки дни. Той знаеше, че всички джедаи на борда съвсем скоро щяха да усетят колко трудно е да се предпазват младите ученици от изкушението да изпробват своите граници прекалено бързо — може би дори престъпвайки линията към Тъмната страна.

И по някакъв начин независимо от това, дали Кбаот искаше да се вслуша в предупрежденията му или не, Оби Уан знаеше, че това трябваше да му бъде обяснено. Преди да е станало прекалено късно.

Линиите на звездите се стопиха и отстъпиха място на малко червено слънце, което се виждаше в далечината през илюминаторните прозорци на „Мрачна мъст“.

— Е, какво? — изръмжа настоятелно Кав.

— Търпение, вицелорд — посъветва го Дориана, наблюдавайки синьокожия непознат, който стоеше пред щурвала и се взираше в малкия уред в дланта си. Миттраунурудо бе оставил един от техниците си, който да ги доведе до конкретното място, където чиският командир искаше да бъдат. Миг по-късно техникът кимна леко и промърмори няколко думи към сребристия дроид преводач ТС-18 близо до него.

— Вицелорд Кав, той каза: „Вече сме тук“ — съобщи дроидът с мелодичен глас.

Кав изпъшка:

— Където и да е това „тук“...

— „Тук“ е мястото, на което командир Миттраунуудо пожела да бъдем — каза Дориана, като вече не се стараеше да прикрива отвращението, което изпитваше към надутия вицелорд.

Досега Кав бе имал предостатъчно време, за да преглътне разочарованието от загубата на неговата ударна група, но той продължаваше да се държи нервно и претенциозно.

И ако скоро не се научеше да задържа езика си и изблиците си, беше твърде възможно да пропилее и последното, което му бе останало — собствения си живот и живота на тези около него.

— Тогава *той* къде е? — настоя Кав.

— Два приближаващи кораба — докладва неймодианецът на сензорните уреди. — Единият е чиски кръстосвач, а другият е по-малък съд.

Чиският механик отново каза нещо на търговския език сай бисти.

— „Те са «Брулец ястреб» и една совалка за дълги полети — надлежно преведе дроидът. — Командир Миттраунуудо би желал да се скачите незабавно и да дойде на борда“.

— Кажи на командира, че обичайният хангар за скачване е приготвен за него — каза Дориана.

Няколко минути по-късно през херметическите врати влезе Миттраунуудо, последван от двете страни от своите чиси телохранители.

— Добре дошли на борда, командир Миттраунуудо — поздрави го Дориана, изправяйки се от стола си.

— Благодаря ви — каза Миттраунуудо, а очите му за миг обходиха позата и физиономията на Кав. — Оценявам експедитивността, с която последвахте инструкциите ми.

— Както вече ви казах по-рано, имаме желание да си помогнем по всички възможни начини — припомни му Дориана.

— Отлично — каза Миттраунуудо. — Бих искал сега да започнете да разтоварвате вашите дроиди изстребители.

Кав подскочи, сякаш го бяха изритали в кокалчетата.

— Какво казахте? — извика той и очите му изскочиха още малко от орбитите си.

— Вашите дроиди изстребители трябва да бъдат преместени на онзи астероид — каза Миттраунуудо и посочи с пръст през илюминаторните прозорци към един малък и неравномерно оформен

полумесец, осветяван от бледата светлина на звездите. — А след това ще ви помоля да ми предоставите услугите на онези ваши оперативни работници, които програмират бойните действия на дроидите.

Кав изломоти нещо полугласно и за първи път Дориана изпита известно съчувствие към него. Основната мощ на всеки линкор от Търговската федерация се състоеше в неговите изтребители, докато допотопните четворни лазерни батареи, разположени в средата на пръстеновидния корпус, играеха по-скоро символична, отколкото някаква реална, роля. Отстраняването на дроидите изтребители щеше да остави „Мрачна мъст“ напълно обезоръжен и безпомощен.

— Това на нищо не прилича! — възрази неймодианецът. — Няма да позволя...

— Тихо! — сгълча го Дориана, вперил поглед в командир Миттраунуудо. — Това го правите заради сблъсъка с „Изходящ полет“, нали? Имате ли някакъв план?

— Имам план — отговори Миттраунуудо. — Но дали ще го приведа в действие, зависи от това, дали вие сега сте готови да ми кажете истината.

В гърлото на Дориана се надигна неприятна буца.

— Обяснете, моля.

— Вашето име не е Стратис — каза Миттраунуудо. — Вие не сте господар сам на себе си, а отговаряте пред другиго. А обществената заплаха, която, както твърдите, представляват тези джедаи, не е истинската, поради която държите да ликвидирате „Изходящ полет“ — той повдигна вежди. — Ако *изобщо* наистина искате да ги ликвидирате.

— Че каква друга причина би могла да ни води насам? — запита Дориана.

— Вероятно имате среща с тях — предположи Миттраунуудо. — Ако „Изходящ полет“ е натоварен не с колонизатори, а с войници, тогава съвместните възможности на вашата флота и на тяхната бойна сила ще ви осигурят достатъчно огнева мощ и войкови ресурс, за да проведете мащабна и могъща завоевателна кампания.

— Вече ви казах, че не сме дошли тук със завоевателски амбиции.

— Знам какво ми казахте — каза Миттраунуудо с безизразно лице. — Сега обаче трябва да ме убедите да ви повярвам.

— Разбира се — каза Дориана. Това се очертаваше да е рисковано начинание, но още от самото начало той бе изпитвал опасения, че Миттраунуудо в крайна сметка ще стигне до подобно заключение. Сега бе настъпил моментът да му предостави останалата част от истината. — Мисля, че мога да отговоря на всичките ви въпроси заедно. Ако желаете да дойдете с мен, бих искал да ви представя на онзи, пред когото отговарям — с тези думи той кимна на Кав: — А вие, вицелорд, ще ни изчакате тук.

Без да дочака неизбежните протести на Кав, той прекоси мостика и поведе Миттраунуудо към залата, в която бяха седнали да преговарят два дни по-рано. Когато чисът пристъпи вътре, Дориана заключи вратата, отбелязвайки без особена изненада, че Миттраунуудо също бе оставил своя ескорт навън. Очевидно командирът бе крайно уверен в способностите си и явно бе стигнал до извода, че самият Дориана не представлява заплаха за живота му.

Поне не на този етап.

Специалният холопроектор на Дориана вече бе включен в комуникационната мрежа на „Мрачна мъст“. Той въведе идентификационния код и след това покани Миттраунуудо да заеме мястото на стола пред масата.

— Първото ви предположение бе абсолютно правилно — започна той и мислено стисна палци мощният преподавател на линкора да успее да установи връзка с републиканската мрежа на холонет. — Истинското ми име е Кинман Дориана. Досега съм полагал всички усилия тази моя идентичност да остане тайна за екипажа и познайниците на вицелорд Сив Кав.

— Значи играете взаимно изключващи се роли?

Дориана го изгледа озадачено.

— Как се досетихте за това?

— Очевидно беше — каза Миттраунуудо. — А кои са двамата ви господари?

— Официалният ми публичен повелител е върховният канцлер Палпатин, държавен глава на правителството в нашата Република — каза Дориана и се зачуди колко странно звучаха тези думи в собствените му уши. Подобни мисли не смееше дори да допусне в личното пространство на собственото си съзнание, камо ли да ги

произнесе на глас, и то на един напълно непознат чужденец. — А истинският ми господар е един ситски лорд на име Дарт Сидиъс.

— А ситски лорд означава...?

— Някой, който се е изправил срещу джедаите и контрола, установен от тях върху цялата Република — обясни Дориана.

— Аха — каза Миттраунурудо и в угълчетата на устата му се появи лека усмивка. — Борба за власт значи.

— В някакъв смисъл — съгласи се Дориана. — Но тя се развива на твърде различна плоскост от тази, която обитават останалите същества, като вас и мен. А по-важното в този момент е, че лорд Сидиъс разполага с информационни източници, каквито джедаите нямат.

— И какво му съобщават тези източници?

Дориана събра сили за следващото обяснение:

— В скоро време предстои нашествие от огромен масив мрачни кораби, сенчести същества и могъщо въоръжение, което се основава на органична технология от напълно непознат до този момент вид. Според нас тези отвъдни чужденци, както ги наричаме ние, вече са успели да установят свое присъствие в далечните покрайнини на галактиката и понастоящем разпращат разузнавачески бригади, които проучват различни светове и раси, подходящи за завладяване и колонизиране.

— Слуховете за тайнствени нашественици могат да бъдат едновременно и много удобни, и особено трудни за опровергаване — отбеляза Миттраунурудо. — Защо ми казвате всичко това чак сега?

Дориана кимна към вратата.

— Защото вицелорд Кав и неговите познайници все още не знаят това — поясни той. — Нито пък който и да е друг в Републиката. Поне още не.

— Кога Дарт Сидиъс възнамерява да им разкрие тази информация?

— Когато успее да овладее хаоса в Републиката и да възстанови реда — каза Дориана. — Когато изградим армия и флота, способни да се противопоставят на такава заплаха. Да се оповести това по-рано, не би предизвикало нищо друго освен паника и уязвимост.

— А каква е ролята на „Изходящ полет“ във всичко това?

— Както вече посочих, според нас отвъдните чужденци засега само събират информация — каза Дориана. — На този етап дори няма признаци, че са разбрали за съществуването на Републиката — при тези думи той усети как гърлото му се стяга. После си пое дъх и се поправи: — Всъщност и това не е напълно вярно. Преди известно време една представителка на джедаите на име Вергере изчезна именно в тези райони. Затова сред първостепенните неофициални прерогативи на „Изходящ полет“ е да се опита да разбере какво точно се е случило с нея.

— Разбирам — каза Миттраунуудо и бавно кимна. — И ако един самотен пленник като нея би им предоставил само откъслечни данни за своя произход, подобна мащабна експедиция на практика ще връчи в ръцете им всички необходими сведения за успешното провеждане на нашествието.

— Именно — каза Дориана. — Без да броим всички информационни файлове и технологии, които ще им се предоставят на тепсия за изследване. Ако „Изходящ полет“ се натресе на тяхна засада, тогава ще се изправим пред опасността от тяхно нападение далеч преди да сме се подготвили.

— А джедаите не разбират това?

— Джедаите се имат за господари на галактиката — жлъчно каза Дориана. — Особено силно това се отнася за главния рицар джедай на борда на „Изходящ полет“ Хоръс Кбаот. Дори и той да знаеше за отвъдните чужденци, искрено се съмнявам, че това би го впечатлило кой знае колко.

Над холопроектора в този миг премига и се появи познатата фигура с тъмна качулка. Дориана забеляза, че холограмата бе малко по-накъсана от обичайното, но пък самата връзка изглеждаше доста по-стабилна, отколкото очакваше. Сидиъс явно се намираще някъде по-близо, а не чак на Корускант.

— Докладвай — нареди ситският лорд. След това скритите му под качулката очи забелязаха Миттраунуудо и провисналите ъгълчета на устата му сякаш провиснаха още малко по-надолу. — Кой е това? — настоятелно запита той.

— Това е командир Миттраунуудо от чиската завоевателно-отбранителна флота, лорд Сидиъс — Дориана пристъпи зад

Миттраунуруодо, за да се вижда по-добре. — Боя се, че нашата мисия се наложи да премине през едно леко препятствие.

— Не желая да слушам за никакви леки препятствия, Дориана — каза ситският лорд и в хриптящия му глас се появи злокобна нотка.

— Да, господарю — каза Дориана, опитвайки се да запази спокойствие. Дори и от стотиците светлинни години разстояние успяваше съвсем реално да изпита хватката му със Силата върху гръкляна си, — позволете да обясня.

В следващите минути той представи пред Сидиъс обобщение на продължилата твърде кратко битка срещу чисите. Някъде по средата на обясненията му погледът на Сидиъс се премести от него към лицето на Миттраунуруодо.

— Впечатляващо — каза той, когато Дориана приключи разказа си. — И само един от вашите кораби е оцелял?

Дориана кимна утвърдително:

— И то единствено защото командир Миттраунуруодо сам реши да го остави незасегнат.

— Наистина впечатляващо — каза Сидиъс. — Кажете ми, командир Миттраунуруодо, вие типичен представител ли сте за вашия род?

— Няма как да отговоря на този въпрос, лорд Сидиъс — спокойно каза Миттраунуруодо. — Мога само да посоча, че съм най-младият сред моята раса, който някога е бил назначаван на поста командир на силова част.

— Напълно разбирам защо — каза Сидиъс и на мрачното му лице най-после се появи съвсем лека усмивка. — От вашето присъствие тук предполагам, че Дориана ви е разяснил нуждата „Изходящ полет“ да бъде спрян, преди да премине отвъд вашата територия?

— Така е — потвърди Миттраунуруодо. — Притежавате ли доказателство за автентичността на въпросната приближаваща чужда заплаха?

— Имам сведения — каза Сидиъс. Дори и да се бе засегнал от това, че Миттраунуруодо поставя под въпрос думата му, с нищо не го показа. — Дориана би могъл да ви запознае по-подробно с тях, ако желаете. А ако допуснем, че бъдете убеден в това, тогава какъв би бил вашият отговор?

Очите на Миттраунуудо проблеснаха към Дориана.

— Ако допуснем, че бъда убеден, ще приема молбата на Дориана да пресека пътя на „Изходящ полет“ и да ги възпра от тяхната експедиция.

— Отлично — каза Сидиъс. — Но бъдете извънредно внимателен. Джедаите няма да допуснат лека загуба. Освен това те разполагат със способност да се присягат през огромни разстояния, за да докосват и да манипулират съзнанията на другите. Не бива да им позволите да научат за вашето нападение, преди да го предприемете.

— Разбирам — каза Миттраунуудо. — Кажете ми, тази способност да докосват чуждите съзнания работи ли и в противоположната посока? Ако например аз бъда достатъчно впечатлен от необходимостта те да се завърнат у дома, ще може ли моята настойчивост да повлияе на техните мисли и действия?

— Със сигурност те ще доловят вашата настойчивост — каза Сидиъс, като ъгълчетата на устата му отново увиснаха надолу. — Но не очаквайте да променят плановете си заради това. Учителят Кбаот не би приел при никакви обстоятелства да бъде принуден да се завърне в Републиката. Дори и за миг да решите да му предложите такава възможност, това ще ви лиши от единствения ви шанс за изненадващо нападение.

— Сигурно — каза Миттраунуудо. — Макар че за онези, които са надарени със способност да се докосват до чужди съзнания, самата идея за изненада изглежда доста стеснена.

— И именно по тази причина Дориана възнамеряваше да прибегнете до дроидите изстребителни като основното средство за нападение — отбеляза Сидиъс. — Същевременно обаче имайте предвид, че всяко силно умение често е придружено от съответната слабост. Изсред хилядите съзнания на борда на „Изходящ полет“ дори и чувствителността на джедаите ще бъде замъглена до известна степен. А веднъж щом всички тези хиляди души започнат да измират в битката... — устната на ситския лорд потрепна, — тази тяхна слабост ще нарасне многократно.

— Разбирам — отново каза Миттраунуудо. — Благодаря ви за отделеното време, лорд Сидиъс.

— Очаквам с нетърпение да получа сведения за вашата победа — каза Сидиъс и леко наклони глава. После хвърли един последен

поглед към Дориана и с едно премигване образът му изчезна.

В продължение на един дълъг миг червените очи на Миттраунуруодо замислено гледаха в празното пространство.

— Ще имам нужда от цялостното техническо описание на „Изходящ полет“ и съставлящите го крайцери — промълви най-последно. — Надявам се, че разполагате с актуална информация?

— Така е, в това число са и окончателните списъци на пътниците и екипажа — увери го Дориана. — А сега, след като научихте повече за способностите на джедаите срещу живите артилеристи, да отменя ли вашата заповед за преместването на дроидите изстребителите от линкора на астероида?

— В никакъв случай — каза Миттраунуруодо, звучейки леко изненадан. — Даже ще очаквам разтоварването да е приключило най-късно до края на деня. Освен това ще имам нужда от две ваши дроидеки и четири от вашите бойни дроиди. Те трябва да бъдат сгънати, опаковани и поставени в моята совалка за дълги полети, за да ги взема в базата ми. Предполагам, че шестте дроида ще могат да се управляват и с помощта на нещо по-портативно от компютъра на този кораб?

— Да, имаме преносими командни пултове, всеки от които би могъл да контролира до двеста дроида — каза Дориана, потискайки една гримаса. Кав вече му бе достатъчно ядосан за това, че позволява на чиято командир да се разпорежда със собствените му изстребителите. Със сигурност загубата на бойните дроиди щеше още повече да влоши настроението му.

— Ще поставя един такъв пулт в совалката при дроидеките.

— Добре — каза Миттраунуруодо. — Предполагам, че единствено дроидеките са оборудвани с тези вградени силови полета?

— Така е — каза Дориана. — Но ако смятате да преработите енергийните им щитове, за да ги използват вашите бойци, бих ви посъветвал да се откажете. Те работят на базата на доста силен радиационен коефициент плюс силно усукани магнити полета, които се отразяват доста гадно на всяко живо същество.

— Благодаря ви за загрижеността — каза Миттраунуруодо и леко наклони глава. — Истината е, че ние сме сравнително добре запознати с действието на подобни уреди, макар че при нас те се използват с противоположна полярност.

— Противоположна полярност ли? — опули се Дориана. — Искате да кажете, че при вас отразяващият щит всъщност е насочен *навътре*?

— Използваме ги като капани за неканени гости — обясни Миттраунуруодо. — Не можете да си представите как мнозина непредпазливи крадци са се изпепелявали сами себе си, опитвайки се от вътре да гръмнат някой пазач или собственик на имот.

Дориана премигна:

— Аха.

— Но както сам посочихте, тези съоръжения се оказаха прекалено опасни за немалко невинни минувачи, които по случайност са се хващали вътре — продължи командирът. — Затова преди много десетилетия бяха извадени от употреба — с тези думи той се изправи. — А сега се налага да тръгвам. По-късно ще се върна пак, за да проверя дали заповедите ми са били изпълнени.

19.

— Четиринайсет кораба — обяви адмирал Аралани. Светещите ѝ очи обхождаха многобройните отломки, разпръснати из доскорошното бойно поле пред тях. — Може би са били тринайсет, ако двете дъгообразни парчета там вдясно са принадлежали на един и същ кораб, който се е разцепил, преди да избухне.

— Толкова ли бяха, Кардас? — поинтересува се Трасс.

— Да, май че толкова бяха — потвърди Кардас и мускулите му леко се отпуснаха от облекчение. Петнайсетият кораб, непокътнатият линкор на Търговската федерация, не се виждаше наблизко. Оставаше само да се надява, че Траун го бе преместил някъде, а не бе успял да се измъкне сам. — Не забравяйте, че аз бях само страничен наблюдател — припомни им той, — и не ми бе предоставян достъп до оперативната информация.

— Плюс това имаме и значителна бройка от тези неща — продължи адмирал Аралани, посочвайки към одрасканите корпуси на два дроида изстребители, които се носеха току пред илюминаторите на кораба им. — А те са прекалено малки, за да се управляват от живи същества.

— Това са механични уреди, които ние наричаме „дройди“ — поясни Кардас. — А тези тук са познати като дроиди изстребители.

Трасс изсумтя:

— Ако баталното поле тук изразява реалните им възможности, тогава бих казал, че не сте им подбрали добро наименование.

— Не подценявайте военните умения на брат си, синдик Миттрассафис — предупреди го Аралани. — Ако тези дроиди бяха толкова неефикасни, никой нямаше да си губи времето и средствата да ги произвежда.

— Виждал съм доклади за възможностите им по време на акция — потвърди Кардас. — Повечето военни части, които са се изправяли срещу тях, не са имали почти никакъв шанс.

— И все пак засега не виждам никакви доказателства, че тези оръжия или техните собственици са предприели първия удар — отбеляза Аралани.

— Мога само да повтора онова, което вече ви казах по-рано, адмирале — започна Кардас, — че самият факт на разгръщането на дроидите изстребителите си е вече отявлена проява на агресия. Командир Миттраунуруодо отговори по единствения възможен начин, за да запази безопасността на своите сили.

— Сигурно — каза Аралани. — По този въпрос ще трябва да се произнесе военният трибунал.

Стомахът на Кардас се стегна:

— Ще повдигате обвинения срещу него?

— Това също ще реши трибуналят — каза Трасс. — А засега ние ще трябва да изследваме записите от бойните действия и да проведем разпит на участвалите в тях матроси.

— Участвалите в тази битка, както и в предишната атака срещу вагаарите — добави Аралани.

— Разбирам — каза Кардас и сърцето му започна да бие малко по-бързо. Ето я малката вратичка, за която се бе надявал. — А като споменавате вагаарите, ние с моите спътници се питахме дали няма да можем да уредим по-скоро онзи въпрос с обещаното ни съкровище, за да можем да продължим по пътя си.

Веждите на Аралани се повдигнаха озадачено:

— Сега изведнъж пък се разбързахте да се прибирате у дома?

— Ние сме търговци — припомни й Кардас. — Това малко отклонение беше изпълнено с интересни преживявания и продуктивни уроци, но все пак товарът на нашия кораб се налага да бъде доставен на поръчителя. Аз вече доста се забавихме.

— Товар, който вие ревностно държите да допълните с крадена от пирати плячка.

— Така е, но единствената причина за това е, че нашите клиенти ще очакват овъзмездяване за закъснението на поръчката — обясни Кардас. — А няма друг начин да си позволим подобно плащане, ако не разполагаме с подобрите от капитан Кенто предмети.

— По този въпрос трябваше да помислите още преди да решите да останете при командир Миттраунуруодо — каза Трасс. — Във всеки случай въпросът със съкровището ще трябва също да почака до

произнасянето на присъдата от трибунала. Ако се окаже, че брат ми по някакъв начин е изменил на чиската военна доктрина, тогава той няма да разполага с аргументи, за да защитава вашето право по въпроса.

— Разбирам — бавно произнесе Кардас. — А колко дълго се очаква да продължи този процес?

— Зависи колко бързо ще успея да събера данните от двете битки — отговори Аралани. — Когато свърша, ще подам иск за свикване на трибунала.

С други думи, поне няколко седмици. Може би дори месеци.

— А дотогава какъв ще бъде статутът на командир Миттраунуруодо?

— Аз лично ще надзиравам всички негови действия и заповеди обясни — адмирал Аралани. После кимна леко към Трасс: — По молба на синдик Миттрассафис.

Кардас хвърли поглед към Трасс и усети как по гърба го полазват тръпки. За пореден път анализът на Траун се бе оказал удивително точен.

— Бихте сторили такова нещо на брат си?

Мускулите на бузите на Миттрассафис се изопнаха, но Аралани го изпревари с отговора:

— Нито синдик Миттрассафис, нито аз не изпитваме никакви лоши чувства към командир Миттраунуруодо — каза тя с равен глас. — Искаме единствено да го предпазим от собствената му склонност да прекалява със своята ревност и способности.

— Да прекалява със своите... *способности*? — изсумтя Кардас. — Ето ти нещо ново...

— Командир Миттраунуруодо е необикновено надарен тактик и военен командир — каза Аралани. — Но без необходимите ограничения той рано или късно ще прекрачи границата и ще се наложи да довърши дните си в заточение. Тогава от каква полза ще бъдат всичките му умения и дарби?

— А междувременно вагаарите ще бъдат оставени на спокойствие да съсипват и да избиват беззащитни раси?

Аралани отмести поглед встрани.

— Животът на другите раси не е в нашите ръце и за добро или лошо ние нямаме право да се намесваме — механично каза тя. — Не

можем и няма да си позволим да ни ръководят каквито и да е емоции на съчувствие към жертвите на някой тиранин.

— Тогава си позволете да повярвате на Миттраунуруодо — настоя Кардас. — Вие и двамата сте единомдушни, че той е надарен тактик. Освен това знаете, че е убеден колко огромна опасност представляват вагаарите, и че рано или късно ще трябва да се изправите срещу тях. А колкото по-дълго отлагате и колкото повече чужди технологии и оръжия им позволите да натрупат с плячкосване, толкова по-силни ще стават.

— В такъв случай ще трябва да се изправим именно срещу това — твърдо каза Трасс. — И като синдик от осмата управляваща фамилия аз няма да позволя да слушам повече такива неща — с тези думи той вдигна пръст към безпорядъка зад илюминаторите и продължи: — А сега бихте ли ни запознали с начина, по който е протекло това сражение?

Около половин час след смяната на вахтите Лорана влезе в трета столова на крайцер К-4, която по това време беше доста препълнена. Като застана леко встрани от вратата, за да не пречи на хората, които влизаха и излизаха, тя започна да търси учителя Манинг в тълпата.

Ала той не се виждаше никъде. Лорана се повъртя няколко минути и след като не успя да зърне и следа от него, се обърна да излиза.

— Ей! — изведнъж изсред множеството разговори се чу един детски глас. — Ей! Джедай Лорана!

Беше Жорад Пресор, който размахваше вилица над главата си, за да ѝ привлече вниманието. В пълна противоположност на него родителите му бяха забили поглед в чиниите си и продължаваха да се хранят. Сякаш умишлено се опитваха да я игнорират — пък и не беше трудно да се досети защо. Преди два дни Джъстин Манинг бе изгонил Пресор от работното му място при поддръжката на хипердвигателите, за да го покаже на някои от малките кандидати за джедаи. Тогава едно от децата бе успяло да разсипе по пода цял контейнер с противоположни куплунги. Пресор бе разменил няколко думи с учителя Манинг по този повод и в резултат се бе стигнало до намесата

на Хоръс Кбаот, който безцеремонно бе наказал Пресор с два дни лишаване от хонорар.

Лорана реши, че бе най-добре джедаите да оставят тези хора на мира, докато им мине. Затова тя се усмихна на Жорад и му помахаше в отговор, а след това се обърна да си ходи.

И едва не налетя на Час Улиър, който тъкмо влизаше в столовата.

— Навестяваме простолюдието, а? — продума той, без изобщо да се опитва да прикрие собственото си недружелюбно отношение.

— Търсех учителя Манинг — каза тя, решена да не се поддава на враждебния тон. Преди няколко дни Кбаот бе настоял на Улиър да му бъде забранен достъпът до някои райони в крайцер К-4 заради безкомпромисните му опити да нахълта в джедайската школа. Едва след многобройните молби и дипломатичното посредничество на капитан Пакмиллу това не се бе случило. — Да сте го срещали наблизко?

— О, на такива места той не се мярка — каза Улиър. — Офицерите и другите важни хора се хранят в *по-изискани* столови.

Очите на Лорана обходиха столовата още веднъж, този път разглеждайки украсата. На нея всичко тук й изглеждаше съвсем нормално.

— А, сигурен съм, че обстановката тук е абсолютно същата както във всяка една друга столова, даже и на К-1 — продължи Улиър. — Но щеше да е много по-интересно, ако поне някой сред вас, джедаите, притежаваше и един кубически сантиметър усещане за стил и креативност.

— Какво общо имат тук стилът и креативността? — озадачи се Лорана.

В продължение на един дълъг момент очите на Улиър се задържаха върху нейните, сякаш той изпитваше съмнения в искреността ѝ. После устната му потръпна.

— Явно май наистина *не знаете* — каза той неохотно. — Искаше ни се да украсим тази зала тук подобно на някое заведение в Корускант. Сецате се, нещичко по-така, хем да изглежда занемарено, хем да си е пипнато. Някои хора в по-предните сектори вече са почнали да си украсяват помещенията в различни тематични стилове.

— И какво?

— И вашият твърд като пермакрит джедай Манинг не ни позволи! — язвително каза Улиър. — Обяснявайки някакви глупости, че подобна неблагоородна обстановка щяла да насърчава бунтовни настроения.

Лорана премига замислено. Сега, когато той го споменаваше, си спомни, че наистина бе чула да се дискутира този въпрос. На нея също ѝ се бе сторило, че няма много смисъл в тези обяснения за насърчаване на размирни настроения.

— Нека да поговоря с него — предложи тя. — Може би ще успее да го склоня да промени това нареждане. Имате ли представа, къде мога да го намеря?

— Пробвайте в конферентната зала за висши офицери — каза Улиър и на нея ѝ се стори, че враждебността бе започнала да се пропуква. — Говори се, че прекарвал доста време в нея, когато никой друг не я използва.

— Благодаря ви — каза Лорана. — По-късно ще ви потърся, за да ви кажа как се развиват нещата с украсата.

Манинг наистина беше в конферентната зала, и то напълно сам. Бе седнал на един от столовете и гледаше през малкия илюминатор как хиперпространството летеше покрай него.

— Учителю Манинг? — колебливо го повика Лорана, когато вратата се приплъзна зад гърба ѝ.

— Джедай Джинзлър — каза той, без да се извъръща, — какво ви води на К-4?

— Не отговаряхте на преподавателя си. Учителят Кбаот ме помоли да ви потърся.

— Медитирах — обясни той. — Винаги си изключвам преподавателя, когато го правя.

— Разбирам — каза Лорана, изучавайки го внимателно, докато се приближаваше към него. Лицето и стойката му изглеждаха необичайно напрегнати. — Добре ли сте?

— Не съм съвсем сигурен. Кажете ми, какво е вашето мнение за нещата, които прави учителят Кбаот?

Въпросът му я свари неподготвена.

— Какво имате предвид?

— Знаехте ли, че той е суспендирал правото на командирския съд да се произнася по подадените жалби?

— Не, не знаех — призна тя. — Каква друга система възнамерява да установи вместо това?

— Нас — каза Манинг. — Доколкото разбирам, замислил е да постави абсолютно всички системи на борда на „Изходящ полет“ под наше наблюдение.

— Като например начина, по който хората си украсяват столовите ли?

Манинг свъси вежди:

— Разговаряли сте с Час Улиър и неговия комитет?

— Разговарях само с Улиър — потвърди Лорана и също леко се навъси. — Не знаех, че си има комитет.

— А, просто няколко души, които са единомисленици в това, че не харесват никой да им казва какво да правят — каза Манинг и пренебрежително махна с ръка. — Почти всички са техници по поддръжката на реакторите и други подобни служители. Повечето им оплаквания са банални роптания, като например тази история с украсяването на столовата.

— При цялото ми уважение, учителю Манинг, но ми се струва малко нелепо, че изобщо трябва да се занимаваме с декорациите на „Изходящ полет“ — продума Лорана.

— Нямам възражения по този въпрос — призна Манинг. — Но учителят Кбаот беше напълно непреклонен. Според него идеята това място да се украси като разбойнически вертеп ще провокира антисоциални настроения, каквито не можем да си позволим в едно такова ограничено пространство. Мисълта ми е, че започвам да усещам някакво все по-нарастващо неодобрение и даже озлобление сред пътниците спрямо нас. Притеснява ме това, че учителят Кбаот като че ли е приел твърде присърце установяването на тези така наречени реформи.

— Въпреки това е трудно да се спори с основната му идея — каза Лорана, изпитвайки осезаемо неудобство, че говори по такъв начин зад гърба му. — Хората, които са настроени към Силата, би трябвало да са и по-способни да раздават правосъдие и да поддържат интегритет в сравнение с онези, които не са. Но, от друга страна, ми е трудно да си представя какво общо има това с начина, по който хората си украсяват столовите.

— Именно — съгласи се Манинг. — Но по една или друга причина ми е трудно да му обясня разликата между тези две неща. Смятате ли, че вие бихте могли?

Лорана сбърчи чело. Най-напред Улиър я бе помолил да говори с учителя Манинг, а сега Манинг на свой ред я молеше да разговаря с учителя Кбаот. Да не би междувременно някой да я беше назначил за официален парламентър между джедаите, без тя да забележи?

— Съмнявам се, че той ще обърне повече внимание на моите думи, отколкото на вашите — каза тя. — Но мога да се опитам.

— Само за това ви моля — каза Манинг и в гласа му се долови облекчение. — И недейте да подценявате ролята си в това. Между всеки учител джедай и неговия ученик съществува особена връзка, която понякога стига до много по-голяма дълбочина от което и да е друго взаимоотношение. Няма да се учудя, ако вие се окажете единственият човек на борда на „Изходящ полет“, в чиито думи все пак той би се вслушал.

— Не съм много убедена в това, но все пак ще се опитам.

— Благодаря ви — каза Манинг. — Казахте, че учителят Кбаот се е опитвал да се свърже с мен?

Лорана кимна утвърдително.

— Искате да събере всички учители джедаи на среща довечера в осем в конферентната зала на крайцер К-1.

— Явно се задават още реформи — изсумтя Манинг и се изправи. — Моля ви, поговорете с него възможно най-скоро.

— Ако успея да задържа вниманието му достатъчно дълго. Междувременно обаче какво да кажа на Час Улиър?

Манинг въздъхна:

— Кажете му, че ще помисля по молбата му. Може би учителят Кбаот в крайна сметка ще успее да се нагърби с толкова много други ангажменти, че няма да успее дори да забележи как е украсен „Изходящ полет“.

Лорана загледа хиперпространственото небе и каза:

— Не знам защо, но някак си не ми се вярва това да стане.

— Знаем — поклати тежко глава Манинг, — и на мен.

Денят се бе оказал дълъг и продължителен, но най-накрая и последната група дроиди изстребителите беше разтоварена и разположена по неравната повърхност на астероида. Сега обаче къркорешият стомах на Дориана му подсказа колко късно е станало, и той се отправи към офицерската трапезария на „Мрачна мъст“, за да си вземе нещо за хапване.

Кав вече беше там — седеше на една от ъгловите маси. Изражението му беше като на някой, който само очаква да бъде прекъснат, за да излее целия си гняв. Дориана усети това и насочи сервиращия дроид към една маса в противоположния ъгъл на трапезарията. Вицелордът показваше буреносното си настроение цял ден, което изглеждаше почти смешно от един представител на страхлива раса, като неймодианците. Никой на борда обаче не посмя да се засмее и Дориана също не изпитваше такива импулси. Дори и при страхливците чашата можеше да прелее някой ден.

Не бе преполовил вечерята си, когато Кав внезапно се изправи от мястото си и припряно закрачи към него.

— Тоя Миттраунуруодо — започна той направо, като се разположи срещу Дориана. — Вие го имате за някакъв гений, нали?

— Смятам, че е високоинтелигентен и рядко ефективен военен командир и тактик — каза Дориана и го изгледа. Накъде ли бяха тръгнали мислите му сега? — Но за способностите му по художествено изкуство или по философия не бих могъл да се произнасям.

— Много забавно — изръмжа Кав. — Обаче той не е дори и добър тактик. Това просто е един глупак — и той измъкна някакъв информационен бележник изпод дрехите си и го хвърли на масата пред Дориана. — Виждате ли как е препрограмирал моите изстребителите?

Дориана погледна екрана на информационния бележник, изпълнен с множество символи на езика на дроидите.

— Не разбирам техническия език — каза той. — Ще можете ли да ми преведете написаното с по-прости думи?

Вицелорд Кав изсумтя презрително:

— Програмирал е изстребителите за атака с нисколетящ полет.

Дориана навъсено изгледа информационния бележник.

— Колко нисколетящ? — поинтересува се той.

— Може би най-правилният термин би бил „бръснещ полет“ — каза Кав и потупа екрана с пръст. — Главният програмист ми докладва, че нападението е зададено на не повече от пет метра над корпусите!

Дориана замислено потърка бузата си. От тактическа гледна точка наистина имаше смисъл да планираш нападение от толкова близък обхват спрямо чуждите кораби. Така изстребителят би могъл да маневрира под радарите на защитните оръдия, както и да си осигури възможност за най-ефективен удар срещу уязвимото оборудване и тръбите на съоръженията от външната страна на корпуса.

Проблемът, разбира се, се състоеше в неимоверната трудност изобщо да успееш да проникнеш под обхвата на защитните радари.

— А някой изобщо сети ли се да го запознае с факта, че подобни крайцери разполагат с особено качествена отбранителна система?

— Програмистите не сметнаха, че им е мястото да се обаждат и да дават съвети.

— И вие като тях?

— Аз!?! — лицето на Кав изразяваше истинска невинност. Та вие най-добре от всички би трябвало да знаете колко нездравословно е да се дават съвети на един толкова гениален военен командир.

Дориана въздъхна дълбоко.

— Вицелорд, настоятелно ви напомням да не забравяте каква е крайната цел на идването ни дотук. Нашият мандат е съвсем конкретен и изричен — пълното и окончателно ликвидиране на „Изходящ полет“. А без помощта на командир Миттраунурудо нямаме абсолютно никакви шансове да реализираме тази цел.

— Но все пак същество с неговия тактически потенциал със сигурност би притежавало способността да разчете такива елементарни технически данни — безизразно каза Кав. — Може би неговият план е да запокити нашите дроиди изстребители срещу „Изходящ полет“ като някакво разгърнато изявление на огромна маса разнебитен метал, тайно надявайки се с това да подплаши капитан Пакмиллу и той да се предаде.

Дориана прикова погледа си във вицелорда, погълнат от безкрайно отвращение към жалките опити на Кав да демонстрира военна мисъл.

— Значи в крайна сметка вас ви вълнува единствено собствената ви гордост — каза той. — Няма значение, че Дарт Сидиъс след няколко

дни ще езекутира и двама ни. За вас най-важното е да намерите поне една малка точка, в която да се чувствате по-велик от командир Миттраунуудо.

— Успокойте се — каза Кав и със самодоволно изражение се намърда удобно в стола си. — Няма причина моята гордост и моята победа да не могат да съществуват заедно.

— Обяснете.

— Не казах на Миттрануудо за пропуска в стратегията му — започна вицелордът със злостно задоволство, — но *вместо това* инструктирах главния ни програмист да зареди в нашите изтребители вторична нападателна схема, която ще получи предимство пред първичната схема на Миттраунуудо. И когато той погуби първата вълна дроиди с детинското си нисколетащо нападение, аз ще поема командването и ще превключа на далеч по-ефективна атакуваща формация.

Дориана обмисли развитието на нещата. Това *би могло* да проработи, реши накрая той.

— Но все пак ще изгубим една цяла нападателна вълна — припомни той на Кав. — Без да говорим за елемента на изненадата.

— Каква изненада? — присмехулно каза Кав. — Още в мига, когато забележат „Мрачна мъст“ на хоризонта, те ще се усетят, че трябва да се подготвят за нападение на дроиди изтребители.

Дориана стисна пръсти в юмрук. Едва ли дори неймодианец можеше да бъде чак *толкова* несхватлив.

— Предполагам, че досега не ви е минавало през ума, че Миттраунуудо нареди да се разтоварят изтребителите *именно защото* не желае да позволява на капитан Пакмиллу да види „Мрачна мъст“? — предположи той. — И че всъщност той въобще не възнамерява „Мрачна мъст“ да взема участие в тази битка?

Очевидно тази мисъл не бе минавала през ума на Кав.

— Та това е абсурдно! — възрази той и очите му се свиха. — Никой военен командир не би се отказал от услугите на такъв линкор във важен момент за флотата си.

— Освен може би онзи командир, който вече лично се е уверил колко лесно се разрушават такива линкори — не успя да устои на изкушението Дориана.

Цялото тяло на вицелорда сякаш се напрегна.

— Виждам, че сте попаднали под магичното обаяние на Миттраунуруодо, командир Стратис — каза той с равен тон. — Но недейте да се поддавате на изисканите му обноси и начетената интонация. Въпреки тях той си остава един примитивен дивак... Независимо от развитието на тази битка в края на краищата той ще трябва да бъде премахнат.

Дориана въздъхна. За съжаление и той бе достигнал до същия извод. Миттраунуруодо бе установил контакт с Кардас и спътниците му и спокойно в бъдеще би могъл да продължи да идва до пределите на Републиката. А мисията на Дориана нямаше да е изпълнена, докато все още някъде се намираха останали живи свидетели на заговора на Дарт Сидиъс срещу „Изходящ полет“.

— Въпреки това за момента ни е необходим жив — каза той. — По какъв начин сте уредили да се сдобием с контрол над дроидите за това второ оперативно ниво?

— Инсталирал съм програма за дистанционно командване — обясни Кав. — Когато видим, че атаката на Миттраунуруодо се проваля, ще установя отново контрола си върху изстребителите — той отхвърли глава назад: — Освен ако нямате никакви възражения?

Дориана поклати глава отрицателно.

— Само че ще трябва да си осигурим начин да бъдем на неговия мостик, когато започне нападението.

— Това го оставям на вас — каза Кав. — Той е наивник и в някои други сфери. Знаехте ли например, че двацет от моите изстребители ги е вързал по двойки и им е поставил по един резервоар с гориво по средата?

— Какъв смисъл има това? — зачуди се Дориана. — Тези изстребители летят с твърдогоривни заготовки.

— Сигурно нещо се е вдъхновил от конструкцията на „Изходящ полет“ — презрително каза Кав. — И сега вероятно се къса от яд, че неговите резервоари са твърде малки, за да може да върже по шест изстребителя около всеки...

— Сигурен ли сте, че това са резервоари за гориво?

— Че какво друго може да бъдат? — почуди се Кав, изправяйки се на крака. — Приятна вечер ви пожелавам, командир Стратис.

Неймодианецът се отдалечи и Дориана се върна към вечерята си. По една или друга причина обаче храната сега не му изглеждаше

толкова вкусна, както преди десетина минути.

— Ето я — каза капитан Пакмиллу, сочейки с ципестите си пръсти към планетата, която се виждаше през илюминаторите на крайцер К-1. — Роксули, нашата последна спирка в познатия Космос. Оттук нататък навлизаме в територия, която никога досега не е била виждана през всичките епохи от съществуването на междузвездните пътешествия в Републиката.

— Действително исторически миг — съгласи се Оби Уан. — С ваше позволение, капитане, бих желал да изпратя съобщение до Корускант с помощта на холонет в системата Роксули.

— Разбира се — съгласи се капитан Пакмиллу и кимна назад. — Комуникационната кабина ще е на ваше разположение веднага щом нашият гостенин приключи.

Оби Уан свъси вежди. Нямаше и час, откакто „Изходящ полет“ се бе установил в орбита, а вече имаха посетител?

— Някой от местните официални лица ли?

— Ами не точно — сухо каза Пакмиллу и големите му очи се търколиха към херметическата врата зад гърба на Оби Уан. — Аа, ето.

Оби Уан се извърна и замръзна с отворена уста. Какво ти местно официално лице! Посетителят пред него беше... самият върховен канцлер Палпатин!

— Учителю Кеноби — поздрави го Палпатин, като прекоси мостика към тях. — Тъкмо вие ми трябвате.

— Това е доста неочаквана чест, канцлер Палпатин — каза Оби Уан, мъчейки се да овладее гласа си. — Може ли да запитам какво ви води чак тук, в покрайнините на Републиката?

— Същото, което води всеки от нас в една или друга звездна система тези дни — отговори Палпатин с изнурена усмивка. — Политически дела, разбира се. В този конкретен случай е възникнал някакъв конфликт между централното управление в Роксули и миньорските колонии на астероидите в системата.

— Трябва да е нещо сериозно, щом като се е наложило да ги удостоите с личното си присъствие — отбеляза Оби Уан.

— Всъщност те дори не желаят намесата ми — сухо каза Палпатин. — Искат единствено да им осигуря услугите на героя от

преговорите на Барлок — учителя джедай Хоръс Кбаот.

Оби Уан погледна към Пакмиллу.

— Не съм сигурен, че учителят Кбаот ще се заинтригува от това предложение — предупреди той.

— В действителност се оказва, че сте прав — потвърди върховният канцлер. — Преди малко вече разговарях с него и той в прав текст ми отказа да напусне борда на „Изходящ полет“.

— Бихме могли да задържим полета за малко, докато не приключат преговорите — предложи Пакмиллу. — Няма причина да не можем да се забавим няколко дни тук.

— Уви, аз вече предложих този вариант — каза Палпатин, клатейки глава отрицателно. — Но той не желае да променя летателния график на „Изходящ полет“ по никакъв начин. Нито пък изобщо да напуска експедицията дори и за половин ден — с тези думи той отново погледна към Оби Уан: — Но пък съществува и друга алтернатива. Може би *вие* бихте се съгласили да дойдете, за да посредничите в преговорите?

Оби Уан премига изненадан.

— При всичките ми уважения, канцлер Палпатин, но не мисля, че моята кандидатура изобщо би била удовлетворителна за местните хора.

— Тъкмо напротив — каза Палпатин. — Преди малко разговарях и с тях. Те заявиха, че ще са безкрайно благодарни, ако се съгласите да помогнете като посредник в тази ситуация — като каза това, той се усмихна отново. — Все пак от Барлок се завърнаха и други герои освен учителя Хоръс Кбаот.

Оби Уан направи гримаса. При всякакви други обстоятелства с готовност би откликнал да се притече на помощ. Ала при всичко онова, което напоследък се случваше на борда на „Изходящ полет“, той тъкмо бе решил да се свърже със Съвета на джедаите, за да поиска удължаване на мандата си тук. А сега изневиделица тази възможност му се отрязваше.

Защото, ако Кбаот не показваше склонност да забавя графика на „Изходящ полет“ заради самия себе си, още по-малко щеше да се съгласи да го направи заради Оби Уан. Ако двамата с Анакин напуснеха експедицията сега, със сигурност нямаше да се върнат обратно на борда.

— Доколко сериозен е този проблем? — поинтересува се той.

— Достатъчно сериозен — каза Палпатин и бръчките на лицето му отново се задълбочиха, след като остатъците от проявената преди секунди лекота отминаха. — Ако тук възникне някакво насилие, тогава някои жизненоважни доставки на руда за половината системи в този сектор ще бъдат прекратени. А в зависимост от прогнозираните щети за миньорския добив очертаващият се недостиг би могъл да трае и няколко години.

— Ще трябва да се допитам до Съвета за подобно решение — посочи Оби Уан.

— Тъй като не разполагаме с твърде много време, вече си позволих да го направя вместо вас — каза Палпатин. — Учителят Йода благосклонно даде своето позволение да слезете от „Изходящ полет“, вместо да продължите нататък.

И независимо че бе формулирана като „позволение“, Оби Уан много добре умееше да разпознава дадената му недвусмислена заповед.

— Добре тогава — каза той с въздишка. — Предполагам, че ще трябва да взема и своя ученик заедно с мен?

— Едва ли бихте могли да го оставите да се размотава из съседната галактика без вас — съгласи се Палпатин. Бръчките на лицето му леко се загладиха и Оби Уан сякаш почувства облекчението у него. — Мога да ви взема двамата в моя кораб и да ви закарам до Роксули. А след това се боя, че ще се наложи бързо да се прибирам на Корускант. Обещавам ви обаче, че ще ви оставя един от моите телохранители и неговия ескортен кораб, за да ви върнат обратно, когато приключите с преговорите.

— Благодаря ви — каза Оби Уан, питайки се дали двамата с Анакин да не си вземат своя Делта-12 „Небесен поток“, който учителят Уинду им бе приготвил в хангарите на крайцер К-3. Но подготовката и активирането му щяха да отнемат доста време, а именно времето бе от най-голямо значение тук. Пък и освен това ескортният кораб на Палпатин несъмнено щеше да се окаже далеч по-просторен и удобен, дори и да се наложеше да пропътува цялото това разстояние в компанията на някой от онези лишени от хумор мъже, с които напоследък Палпатин бе започнал да се обгражда. — Ще съобщя

на Анакин да се подготви за заминаване. До един час ще сме готови да ви придружим.

— Благодаря ви, учителю Кеноби — каза Палпатин с тих и настойчив глас. — Едва ли някога ще разберете колко много е означавала тази ваша услуга за мен!

— Удоволствието е мое, канцлер Палпатин — каза Оби Уан и почувства полъх на съжаление, когато извади предавателя си. — Ние, джедаите, сме тук единствено за да служим.

— Тръгнаха — промърмори Анакин, когато совалката на Палпатин се спусна през мъгливата атмосфера на планетата под тях.

Оби Уан вдигна поглед, ала на заеманото допреди минута място от „Изходящ полет“ сега нямаше нищо освен празно пространство.

— Имат да гонят график — каза той.

— Явно — каза момчето и Оби Уан долови частица от собственото си неудовлетворение, отразено в гласа му. — Ще ми се да можехме да попътуваме още мъничко с него.

— С капитан Пакмиллу? — запита Палпатин.

— Не, с учителя Кбаот — каза Анакин. — Той е извънредно способен водач. Винаги успява да организира нещата така, че да се свършат. Разсича завързаните ситуации право през средата и някак си все съумява да накара всички да направят онова, което е най-добро за тях.

— Наистина притежава такава дарба — потвърди Палпатин. — Малцина има като него в тези смутни времена. Ала, от друга страна, нашата загуба е истинска придобивка за „Изходящ полет“.

— Сигурен съм, че всички на борда са рядко доволни от присъствието му — промърмори Оби Уан.

— Обаче той си има своите задачи, а ние си имаме нашите — продължи Палпатин и подаде на Оби Уан информационен чип. — Тук е записано всичко, което имам по дискусиите в системата Роксули. Най-добре да се запознаете с тази информация още преди да пристигнем там.

— Благодаря ви — каза Оби Уан, като пое чипа и го пъкна в информационния си бележник. — Със сигурност самите оплакващи се

ще ни предоставят всички останали подробности, които може би сме пропуснали.

— Със сигурност — потвърди сухо Палпатин. — Пригответе се, учителю Кеноби. Очертава се дълъг и доста уморителен ден.

Адмирал Аралани и екипажът ѝ се завърнаха на Крустай от инспекцията си на останките от корабите на Търговската федерация близо два часа преди Миттраунуруодо да успее да се прибере от разузнавателната мисия, на която тя го бе изпратила. Както се очакваше, неговият доклад не отне много време и около час по-късно той вече бе с Кардас и Марис за поредния си езиков урок. Дори и Траун да бе усетил, че в негово отсъствие се бяха случили важни събития, Кардас не успя да го долови по лицето му.

Следващите два дни преминаха извънредно бавно. Аралани се затвори за дълго време в каютата си, изучавайки събраната от бойното поле информация, като се появяваше само по време на хранене или за да се позавърти из базата в търсене на нови бойци за разпитване. Досега, изглежда, не бе успяла да се натъкне на двамата, пред които Траун бе споделил опасенията си за шпионската мисия на „Ловеца на сделки“, но Кардас знаеше, че е само въпрос на време, преди и това да станеше.

Самият Миттраунуруодо влизаше и излизаше многократно от базата през тези два дни, очевидно приемайки доста насериозно фиктивните инспекции на адмирал Аралани. През това време Кардас успя да проведе един-единствен истински разговор с командира. Двамата се бяха усамотили на среднощна дискусия до късно една вечер след поредния оглед на бойната сцена от Аралани. Умората и напрежението у Траун бяха видими и когато най-накрая той си тръгна, Кардас продължи още дълго да умува дали този път командирът най-после не бе захапал лъжица, която бе прекалено голяма за неговата уста.

През тези дни Кардас се опитваше на няколко пъти да прекара и повече време с Кенто и Марис. Но разговорите с тях бяха дори още потискащи. Кенто бе започнал да се държи като животно в клетка, като фантазиите му вече даваха място на различни безумни кроежи, как тримата да нахълтат в оръжейната и складовата зала на астероида и

след това дръзко да се измъкнат с „Ловеца на сделки“. Марис от своя страна все още изповядваше увереност в достойнството и честта на Миттраунуруодо, но дори и тя очевидно започваше да изпитва съмнения в способността му да ги защити от властта на Аралани.

Нещо трябваше да се предприеме. И това трябваше да свърши именно Кардас.

Необходими му бяха известни приготовления. „Ловецът на сделки“ беше охраняван твърде зорко, пък и щеше да е проява на самоубийствен импулс да тръгне да направлява разнебитения им кораб през усукания изходен тунел с няколко щурмовика по петите си. В самия край на хангара обаче се мъдреше една совалка за дълги полети, на която чисите явно не обръщаха особено внимание. Кардас прекара няколко часа в изучаване на пилотските наръчници в компютърната система на базата, благодарен за положените по-рано усилия да запамети възможно по-голям брой чиски символи, и в резултат съумя да се сдобие с обща представа, как се управлява совалката. По-късно той успя незабелязано да се промъкне на борда ѝ и изкара цял час в пилотската кабина, преминавайки на сухо през всички системи и припомняйки си наученото от наръчниците. Настъпеше ли моментът, изобщо нямаше да му е приятно, когато адмирал Аралани тръгнаше по петите му, той да обърка някой контрол.

Доста по-трудната задача бе някак да успее да се сдобие с копие на адмирал Аралани със записи от навигационните маневри на „Брулещ ястреб“. В края на втория ден самият Траун му бе предоставил този шанс, поканвайки адмирала и Трасс на официална вечеря. Тънкият цилиндър, който тя му бе показала по-рано, сега бе смесен с още няколко подобни информационни чипа, съдържащи събраната информация от бойното поле. Затова на Кардас му трябваша няколко изпълнени с притеснение минути, преди да успее да открие точно това, което му трябваше.

А с това приготовленията му приключиха.

Тази вечер той си легна рано, но дълго време не успя да затвори очи в тъмното. По-голямата част от нощта прекара в притеснения и колебания, а сънят идваше на пресекулки, изпълнени с неспокойни кошмарни сцени. Подобно на зловещата тишина преди връхлитането на някоя ужасяваща буря той знаеше, че спокойствието от последните два дни съвсем скоро щеше да приключи.

И непосредствено след разсъмване на третия ден стана точно така.

— Не — отсече твърдо Кардас, посрещайки ярките очи на Аралани колкото може по-спокойно. — Ние не сме шпиони. Нито за Републиката, нито за когото и да било друг.

— Тогава какво е искал да каже командир Миттраунуруодо с обвинението си пред няколко свидетели? — настоя адмиралът. — И недейте да отричате, че го е казал. Разполагам с подписаните клетвени декларации на двама наши матроси, които са присъствали на същото място.

— Не го отричам — каза Кардас и очите му прескочиха за миг към Трасс. Синдикът стоеше мълчалив няколко крачки зад Аралани, а изражението му бе по-сурово дори от изражението на адмирала. Може би съзнаваше още по-добре и от нея какво би означавало за кариерата на брат му обвинението в приютяване на чужди шпиони. — Но също така и не мога да си го обясня. Може би е целял да внесе объркване в разговора с командирите на кораба от Търговската федерация.

— Командири, които междувременно някак си са се изпарили — многозначително каза Аралани — заедно с въпросния непокътнат чужд боен кораб.

— По този въпрос също не знам нищо — чистосърдечно каза Кардас. — Единственото, което зная, вече ви го казах. Ние сме търговци и имахме проблеми с хипердвигателите. Разпитайте и другите двама от нашия екипаж, ако не ми вярвате.

— О, ще ги разпитам — увери го студено Аралани. — А междувременно ви забранявам да напускате каютата си. Свободен сте.

За един кратък миг Кардас понечи да каже, че все още е под юрисдикцията на Миттраунуруодо и че тя няма право да му заповядва къде да ходи. Но само за миг. След това се обърна и излезе.

Но не отиде в каютата си. Чиските матроси бяха свикнали да го гледат как се върти насам-натам из базата, а, изглежда, Аралани не бе сметнала за необходимо да оповести забраната си на всички стражи. И сигурно нямаше да го направи поне докато не разпиташе Кенто и Марис.

Това бе единствената му възможност за бягство.

Совалката все още стоеше паркирана на същото място. В хангара имаше няколко чиси, които се занимаваха с някакви свои задачи, но Кардас знаеше, че няма никакво време да се прави на разсеян. Той спокойно прекоси хангара, все едно си бе у дома, пристъпи през входния люк на совалката, запечатана го след себе си и се запъти към пилотската кабина.

Корабът беше граждански модел и затова процедурата по запалването беше много по-бърза и опростена, отколкото при военните машини. Само за пет минути той успя да активира всички системи и да се подготви за полет. След още пет минути вече се бе отделил от дока и внимателно маневрираше през усукания тунел.

Никой не го последва. Когато излезе от астероида в откритото пространство, се огледа да види дали линкорът на Търговската федерация не се спотайваше скрит в някой от близките метеорити. Но не успя да го съзре никъде.

Не че имаше значение. Той знаеше накъде се е запътил, и вече нямаше кой да го спре. Като насочи совалката по подходящия вектор, удари контрола на хипердвигателите и направи скок в светлина скорост. Следващата му спирка, ако, разбира се, бе успял правилно да въведе взетите от „Брулещ ястреб“ навигационни данни, щеше да е чуждата система, в която заедно с Траун и Марис бяха станали свидетели на вагаарското нападение преди няколко седмици. С мъничко късмет военната им кампания досега щеше да е приключила.

А с още мъничко късмет вагаарите все още щяха да бъдат там.

Шест часа по-късно совалката изскочи от хиперпространството и Кардас откри, че битката действително е приключила. Докато маневрираше пред носещите се из пространството отломъци, той си помисли, че бранителите явно са защитавали системата си ревностно и яростно. Навсякъде се виждаха късове от разчупени кораби, плуващи между многобройни обгорени парчета от корпуси, шлюзове и двигатели. Имаше и трупове. Твърде, твърде много трупове.

Не че тяхната жертвоготовност им бе помогнала особено много. Планетата бе наобиколена от няколко десетки кораби на вагаарите, струпани като хищни птици около прясна мърша. Повечето от тях бяха същите участвали в битката кораби със затворническите мехури по

корпуса, но имаше и няколко цивилни съда, които преди бяха очаквали края на сражението. Постоянни потоци от по-малки кораби се движеха нагоре-надолу в атмосферата на планетата. Очевидно донасяха събраната плячка и новите пленници до чакащите в орбита и после се връщаха за още товар. За един кратък миг през съзнанието на Кардас премина образът на рояк насекоми, спускащи се на талози към разсипана ровелова салата...

Едно носещо се във вакуума тяло леко се блъсна в илюминаторните прозорци на совалката и го върна в действителността. Ако изобщо му бе останал някакъв разум, той знаеше какво би било най-смисленото решение — да обърне незабавно совалката обратно към Крустай и да си пробва късмета с адмирал Аралани. Или пък да зареже напълно Кенто и Марис и без да губи излишно време, да побегне към пределите на Републиката.

Но като изруга тихо, Кардас насочи совалката към най-големия кораб в орбита и я подкара към него.

Независимо че вниманието им бе съсредоточено върху събирането на пляката, вагаарите все пак бяха достатъчно нащрек, за да пазят и гърба си. Още преди да измине и една четвърт от разстоянието, пет-шест патрулиращи изтребителя го наобиколиха и го прехванаха. След миг през предавателите прозвуча мелодичен, но страховит чужд глас.

— Не разбирам вашия език — отговори Кардас на сай бисти. — Говорите ли сай бисти?

Единственият отговор беше нова върволица с неразбираемо бръщолевене.

— Не ви разбирам. Бихте ли опитали на минисят? — превключи той на най-новия търговски език. — Някой там разбира ли минисят?

Последва кратка пауза.

— Дайте информация за името, расата и намеренията си — най-после се обади чуждият глас, предъвквайки с мъка сричките на търговския език.

— Казвам се Джори Кардас — представи се Кардас. — Родната ми планета се казва Корелия — после си пое дълбоко дъх и продължи: — Тук съм, за да ви предлага сделка.

20.

Изтребителите го ескортираха до един от по-малките бойни кораби, насочвайки го към щирбордовия док. Там го очакваха група тежковъоръжени бронирани стражи. Бяха ниски двукраки същества с огромни длани. Чертите на лицата им бяха скрити зад богато украсени лицеви плочи, внушаващи страхопочитание. Отведоха го в някаква малка зала, оборудвана с множество сензори, и там го съблякоха, претърсиха и сканираха няколко пъти. Дрехите му бяха отнесени на друго място явно за да бъдат изследвани за паразити или други опасности. Несъмнено совалката, с която бе пристигнал, подлежеше на не по-малко щателна проверка. След края на процедурата го отведоха в стая, в която нямаше нищо друго освен една койка, и го зарязаха там.

По-голямата част от следващите два часа Кардас прекара ту опитвайки се да отпочине, ту нервно крачейки напред-назад из килията си. През съзнанието му непрекъснато минаваше мисълта, че ако вагаарите бяха достатъчно съобразителни, най-вероятно веднага щяха да го убият и да го изхвърлят навън, а след това щяха да се върнат към плячката си.

Но пък може би този път съобразителността им щеше да отстъпи пред алчността. Алчността и любопитството.

Два часа след като бе хвърлен в килията, пазачите дойдоха отново с дрехите му. Изгледаха го как се облича, а след това го съпроводиха по един коридор към обозначен с чужди символи люк. За негово успокоение зад люка го очакваше друга совалка, а не внезапна смърт чрез вакуумиране. Войниците го смушкаха да влезе в нея, после се сбутаха след него и след минута потеглиха. Совалката нямаше илюминатори и Кардас не можеше да се ориентира в каква посока се придвижват, но когато след малко люкът се отвори отново, от другата страна стояха две редици вагаарски матроси в по-изпипана униформа от униформата на неговите стражи. Очевидно някой по-издигнат в йерархията бе решил да го приеме.

Беше очаквал, че ще го замъкнат в някое малко, тясно и безлично място, за да го разпитват, както си му е редът. Затова с огромна изненада премина през последната херметическа врата и се озова в просторно помещение, което съперничеше и на най-пищните наземни тронни зали, които някога бе виждал. Срещу задната стена имаше малък подиум, върху който бе разположен изящно украсен престол. На него се бе настанил царствено изглеждащ вагаар, облечен в тромава многоцветна дреха. Раменете му бяха украсени с множество слънчеви лъчи, на глезените му имаше специални защитни пластини, гърбът му бе покрит с нацърбена мантия, а на кръста му бяха препасани цели четири колана. От двете му страни бяха застанали други двама вагаари в не толкова пищно украсени костюми. Явно бяха някакви съветници или подчинени. И тримата носеха превързани за главите им високи маски, които започваха от средата на бузите им и „стигаха“ на около десетина сантиметра над темето и бяха украсени със същите вдъхващи страхопочитание шарки като шарките на матросите преди малко. През съзнанието на Кардас мина циничната мисъл, че може би височината на тези маски е предвидена да компенсира ниския ръст на представителите на расата и да ги прави да изглеждат по-застрашителни пред неприятелите им. Край стените имаше подредени и други вагаари — едни във войнишка униформа, а други в нещо като цивилно облекло и прости лицеви окраски. Всички те наблюдаваха мълчаливо пленника, докато той се приближаваше към престола.

Кардас изчака, докато стражите го поставиха на около три метра пред престола, и след това се поклони ниско.

— Поздравявам великите и могъщи вагаари... — започна той на минисят.

И в същия миг остър удар отзад по раменете го събори на ръце и колене на пода.

— Никой не може да говори в присъствието на великия Мискара, докато не бъде заговорен! — скастри го единият от стражите зад гърба му.

Кардас отвори уста, за да произнесе някакво извинение, усети се в последния миг и вместо това замълча. Няколко дълги минути цялата зала остана притихнала. Той се почуди дали не очакват да се изправи, но тъй като рамото му все още пулсираше от болка, в крайна сметка реши да остане на пода поне докато не му кажеха друго.

Очевидно това решение се оказа правилно.

— Много добре — най-после прогърмя дълбок глас откъм платформата, — може да се изправиш.

Внимателно, свивайки се в очакване на нов удар, Кардас се изправи. За негово облекчение не последва удар.

— Аз съм Мискара на вагаарския народ — обяви седналият на престола. — Към мен ще се обръщаш с „ваша светлост“. Чувам, че идваш тук с безочливостта да настояваш да се пазаря с теб.

— За нищо не съм дошъл да настоявам, ваша светлост — побърза да го увери Кардас. — По-скоро съм изпаднал в ужасно затруднение и дойдох тук с надеждата, че великият и могъщ народ на вагаарите би могъл да се съгласи да ми се притече на помощ. В замяна за вашата подкрепа ми остава само да се надявам, че ще мога да ви предложа нещо с не по-малка стойност.

Мискара го изгледа със студен поглед.

— Разкажи ми за затруднението си.

— Заедно с моите спътници сме търговци от далечна територия — започна Кардас. — Преди почти три месеца се изгубихме и бяхме пленени от същества, които наричат себе си чиси. Оттогава сме техни пленници.

През залата премина жужене от приглушени разговори.

— Пленници значи — повтори Мискара. Видимата част на лицето му сякаш се втвърди при споменаването на чисите, но гласът му не издаде нищо. — Аз обаче не виждам никакви вериги около врата ти.

— Моментната ми свобода е само привидна, ваша светлост — каза Кардас. — Спътниците ми все още са в лапите на чисите, както и корабът ни. Важно е също да кажа, че чисите сега отказват да ни предоставят част от плячката, която са събрали при едно свое нападение някъде и която ни бе обещана, за да компенсират високите изисквания на нашите клиенти поради огромното ни забавяне. Без това малко съкровище ни очаква сигурна смърт веднага щом се завърнем у дома.

— Къде са задържани спътниците ти?

— На малка база във вътрешността на един астероид, ваша светлост — каза Кардас. — Навигационните данни за

местоположението му се съдържат в компютъра на превозното средство, с което пристигнах.

— А откъде знаеше как и къде да ни откриеш?

Кардас си пое дъх. „Ще направя всичко, което е по силите ми — му бе казал Траун преди време, — за да защитя онези, които разчитат на мен...“

— Обяснението е просто, ваша светлост — каза той. — Аз бях на борда на онзи чиски кръстосвач, който нанесе удар по вашите сили по време на завоевателната ви битка на това място преди пет седмици.

В залата се възцари мъртвешка тишина. Кардас не предприе нищо, почти сетивно усещайки въоръжените бойци, които го бяха обкръжили отвсякъде.

— Вие ни откраднахте една корабна мрежа — каза накрая Мискара.

— Командирът на чиските сили го направи, да — потвърди Кардас. — Но както вече ви казах, аз съм само техен пленник и нямах никакво участие в онова сражение.

— Къде е този командир в момента?

— Не зная с точност — призна Кардас. — Но базата, в която държат като пленници моите спътници и кораба ни, е под негово командване. Където и да пътува, рано или късно неизменно се връща в нея.

Мискара се усмихна пренебрежително:

— Значи предложението ти е да изтъргуваш своите спътници и част от собственото ви съкровище за нищо повече от обикновена възможност за отмъщение?

Кардас с неудобство си помисли, че този начин на формулировка не вещаеше нищо добро.

— Освен това ще можете да си възвърнете и корабната мрежа — предложи той.

— Не — отсече Мискара твърдо. — Предложението е недостатъчно.

Гърлото на Кардас започна да се стяга.

— Ваша светлост, умолявам ви...

— Недей да ме умоляваш! — излая гръмогласно Мискара. — Ларвите умоляват. Нисшите същества умоляват. Но не и онези, които са дошли, за да разговарят и да се спазаряват с вагаарите! Ако

наистина желаяш да помогнеш с нещо на спътниците си и на самия себе си, ще трябва да измислиш нещо по-стойностно, което да ми предложиш.

— Но аз нямам нищо друго, ваша светлост — възрази Кардас и гласът му започна да трепери. Не, това не можеше да се случва. Вагаарите *трябваше* да се съгласят на сделката. — Кълна ви се!

— Дори и тези тук? — настоя Мискара, посочвайки зад гърба на Кардас.

Кардас се извърна. Някъде по време на разговора им в залата бяха внесени четири големи сандъка. Два от тях бяха по-високи от него, а другите два стигаха до кръста му.

— Не разбирам — той озадачено сбърчи чело. — Какво представляват тези неща?

— Бяха на борда на твоето превозно средство — каза Мискара с подозрителен глас. — Да не претендираш, че не знаеш за тях?

— Наистина не зная, ваша светлост — настоя Кардас, вече напълно объркан. Какво ли е имал предвид Траун, когато е складираше тези неща на совалката си? — Това превозно средство го откраднах само за да мога да потърся помощ от вас. Така и не съм поглеждал, за да видя какво има на борда.

— Тогава погледни сега — заповяда Мискара. — Отвори сандъците и ми кажи какво виждаш.

Внимателно, сякаш очакваше да го застрелят в гърба, Кардас се приближи към сандъците. Вагаарите, разбира се, вече ги бяха отворили и след това само бяха закрепили предните им капаци на мястото им. Като се приближи към един от по-малките сандъци, Кардас хвана капака с две ръце и го дръпна.

И веднага след това притаи дъх. Вътре, прилежно сгънати, с обвити около коленете ръце, имаше два бойни дроида на Търговската федерация.

— Разпознаваш ли тези неща? — поинтересува се Мискара.

— Да, ваша светлост — потвърди Кардас. Внезапно всичко сякаш си дойде на мястото. — Това са бойни дроиди, каквито се използват от една раса в рамките на територията, към която принадлежа аз. Чиският командир нападна и ограби една бойна единица и от тази раса. Вероятно тези дроиди са част от плячката му при това негово нападение.

— Какво значи „дройди“?

— Механични слуги — обясни Кардас. Траун беше прав. Очевидно никой в тази част на Неопознатите райони не беше чувал за дройдите. Или поне никой, на когото вагаарите се бяха натъквали до този момент. — Някои от тях са автоматизирани и със собствен разсъдък, докато други не могат да оперират без централен компютър, който да им подава заповеди.

— Покажи ми как работят.

Кардас се обърна обратно към сандъка и надникна вътре. Нямаше и помен от дистанционно управление или програмна конзола.

— Не виждам необходимото оборудване, с което да ги активирам — той се запъти към другия, по-малък сандък и отвори предния му капак. Там имаше още два сгънати бойни дройда, но отново не се виждаше дистанционно. В по-големите сандъци пък се оказа, че са поставени по една внушителна дройдека. Тук също нямаше командни уреди. — Съжалявам, ваша светлост, но без необходимото оборудване не бих могъл да активирам нито едно от тези неща.

— Може би това ще ти помогне — предположи Мискара.

Той кимна и един от невъоръжените вагаари, които наблюдаваха процедурата, измъкна изпод дрехата си малко дигитално устройство. После пристъпи към Кардас и му го връчи.

Лека тръпка на облекчение изличи част от несигурността на Кардас. Наистина това беше произведено от Търговската федерация дистанционно устройство. По него имаше надписи и на неймодиански, и на основния език.

— Да, ваша светлост, това ще помогне — каза той, докато разглеждаше устройството. — Да се опитам ли да ги активирам сега?

— *Да се опиташ?!*

Кардас направи гримаса, поправяйки се:

— Искам да кажа, да ги активирам ли сега, ваша светлост?

— Да.

Кардас си пое дъх и натисна превключвателя.

Резултатът бе възможно най-доброто, на което се надяваше. В съвършен унисон четирите бойни дройда се разгънаха наполовина, излязоха от сандъците си, изправиха се в цял ръст, пресегнаха се през рамо и измъкнаха бластерите си. Дройдеките ги последваха с още по-внушителни движения, като се претърколиха напред и се разгънаха в

перфектната си бойна позиция на три разкривени крака. Около една от тях, сякаш за да се придобие пълна представа за обхвата на способностите ѝ, се появи сферичната мараня на защитното поле.

И в този миг Кардас осъзна, че цели дванайсет бластера са насочени право към платформата, на която бе седнал Мискара.

Бавно и изключително внимателно той се обърна към домакина. Мискара обаче не се бе скрил зад придворните си, а и нито един от стражите наоколо не бе измъкнал оръжието си в готовност да изпепели Кардас намясто.

— Впечатляващо — спокойно произнесе Мискара. — Кой ги командва?

Кардас се вгледа в дистанционното, което държеше в ръцете си. Някъде в него трябваше да има вграден модификатор за шаблонно разпознаване.

— В момента ги командва този, който държи дистанционното, ваша светлост. Но мисля, че може да се препрограмират така, че да изпълняват команди на някоя конкретна личност.

— Заповядай им да изпълняват *моите* команди.

— Слушам, ваша светлост — каза Кардас и припряно започна да се рови в менюто на дистанционното управление. Изглеждаше доста просто. — Тъ... Ще се наложи да слезете тук долу, за да могат дроидите да ви видят отблизо.

Без да каже и дума, Мискара се изправи и бавно слезе по стълбите, давайки знак на двамата си съветници да останат на мястото си. После пристъпи към двете дроидеки и се спря.

— Направи го сега — нареди той.

Като усещаше как потта се стича под якичката му, Кардас въведе цялата процедура — или поне се надяваше да е така. Шестте дроида тихо се обърнаха към Мискара. След това за негово успокоение бойните дроиди едновременно вдигнаха оръжията си към тавана, а двете дроидеки на свой ред отместиха бластерите си встрани.

— Би трябвало да е готово, ваша светлост — каза той, но после му хрумна нещо, което бе забравил: — Обаче се съмнявам, че са програмирани да разпознават команди, дадени на езика минисят.

— Тогава ще ме научиш да произнасям съответните команди на техния език — каза водачът на вагаарите. — Първата заповед, която искам да знам, е „На мушка“. Втората е „Огън“.

— Слушам, ваша светлост — и Кардас бавно и внимателно продиктува двете заповеди на основния език. — Може би вашите хора ще могат да ви ги запишат някъде с фонетична транскрипция? — предложи той.

— Няма нужда — каза Мискара. След това вдигна един пръст и посочи към Кардас: — На мушка!

Кардас подскочи от това, понеже всичките шест дроида едновременно се завъртяха и насочиха бластерите си към него.

— Ваша светлост? — умоляващо измънка той.

— А сега — каза Мискара с копринено гладък глас — *ти* ще произнесеш другата дума.

Кардас преглътна с усилие. Само ако беше объркал нещо при препрограмирането...

— Огън! — произнесе той.

Но не се случи нищо.

— Отлично — каза Мискара одобрително. — Значи наистина си достатъчно мъдър, че да не се опитваш да ме предадеш — с тези думи той вдигна едната си ръка: — Доведете ми тук трима джеронци.

— Слушам, ваша светлост — извика един от матросите и излезе от залата.

— Вашият командир Миттраунуруодо разполага ли с още от тези машини? — поинтересува се Мискара, обръщайки се отново към Кардас.

— Най-малко няколкостотин. А е твърде вероятно да са и няколко хиляди — в този момент едно движение покрай вратата привлече погледа му и той се обърна, за да види как три ниски същества от непознатата раса бяха въведени в залата. — Тези кои са?

— Роби — небрежно каза Мискара. — Жалкият им нищожен свят в момента се върти тук долу, под краката ни. Машини, на мушка!

Кардас изтръпна, когато всичките дроиди се извъртяха към трите същества.

— Почакайте!

— Възразяваш ли? — запита Мискара.

Кардас за миг притвори очи. „Ще направя всичко, което е по силите ми...“ — думите отекнаха в съзнанието му.

— Просто се притеснявах за безопасността на вашите бойци — каза той.

— Нека тогава да проверим колко добре могат да се прицелват тези машини — каза той. — Машини, огън!

Залпът от оръжията на дроидите отхвърли тримата джеронци назад, убивайки ги още преди телата им да се строполят на пода. В мига, преди да паднат долу, огънят от дроидеките почти буквално ги разкъса на парчета.

— Отлично! — каза Мискара във възцарилата се тишина. Всички наоколо се бяха изцъклили. Очевидно не поради смъртта на робите, а от впечатляващата огнева мощ на дроидите. — Чисите къде пазят останалите такива машини?

— Командир Миттраунуудо заповяда да ги складират в базата му — механично произнесе Кардас, опитвайки се безуспешно да откъсне очи от разкъсаните трупове.

— Тогава ние ще го облекчим от този товар — реши Мискара и направи някакъв жест към единия си съветник. — Заповядайте незабавно да се приготви щурмови отряд.

— Тъй вярно, ваша светлост — и съветникът бързо слезе от подиума и напусна залата.

— А докато чакаме — каза Мискара, обръщайки се отново към Кардас, — ти ще ми кажеш и останалите думи, с които ще мога да контролирам моите огневи машини.

Кардас преглътна с трудност. „Всичко, което е по силите ми...“

— Както желаете, ваша светлост.

През илюминаторните прозорци на мостика на „Брулец ястреб“ се виждаше как величественото кълбовидно съзвездие ярко се открояваше на фона на мъждукащите по небето звезди. Освен това обаче тук не се забелязваше абсолютно нищо друго.

Дориана погледна хронометъра си крадешком. „Изходящ полет“ закъсняваше. Очевидно обаче не беше достатъчно крадешком.

— Търпение, командире — спокойно му каза Миттраунуудо от капитанския си стол. — Ще дойдат.

— Закъсняват — каза вицелорд Кав, мръщейки се зад гърба на Миттраунуудо. — И то с повече от два часа.

— Два часа са нищо на фона на триседмично пътуване — основателно посочи командирът.

— Не и за капитан Пакмиллу — натърти Кав. — Монкалмарианците са известни навсякъде със своята прецизност.

— Ще дойдат — повтори Миттраунуудо, обръщайки се наполовина към неймодианеца. — По-важният въпрос обаче е дали тази система действително е на точната права линия между последната им спирка в пределите на Републиката ви и мястото, където вие възнамерявахте да ги пресечете.

— Как смеете...? — започна Кав.

— Векторът е изчислен правилно — намеси се Дориана с предупредителен поглед към вицелорда. — Но *нашият* въпрос, от друга страна, е защо смятате, че те планират да спрат тъкмо тук.

— Ще спрат — увери го Миттраунуудо. — Готови ли са дроидите изстребителите?

— Напълно — увери го на свой ред Кав и Дориана долови нетърпеливата отмъстителност в гласа му.

Изстребителите наистина бяха готови, и то с вторичното командно ниво, което главният програмист на вицелорда бе задал върху нисколетящата атакуваща схема на Миттраунуудо.

Командирът наведе глава към неймодианеца.

— Тогава ни остава само да чакаме — и той отново се загледа през илюминаторните прозорци...

И в този миг внезапно с проблясък на лъжливо движение огромната осанка на „Изходящ полет“ се появи от нищото на не повече от пет километра пред тях.

— Нарича се гравитационен проектор — обясни Миттраунуудо. — Симулира присъствие на значителна планетарна маса и по този начин извежда от хиперпространството всеки кораб, чийто свръхсветлинен вектор преминава през неговата сянка.

— Наистина ли — възкликна Дориана, опитвайки се да запази хладнокръвие.

Доколкото знаеше, абсолютно никой в пределите на Републиката не бе успявал досега да приложи точно тази част от хиперпространствената теория на практика. Фактът, че чисите бяха решили този проблем, изпращаше неприятни мисли, които неумолимо рикошираха в съзнанието му.

Както се очакваше, Кав въобще не изглеждаше заинтригуван от подобни дългосрочни съображения.

— Значи са ни паднали в ръцете! — възкликна той, преливайки от въодушевление. — До всички сили, атака!

— Стойте — каза Миттраунуудо. Гласът му все още беше спокоен, но в него се долавяше нова остра нотка. — Аз давам заповедите на този кораб, вицелорд Кав.

— Това е *нашата* мисия, командир Миттраунуудо — възрази Кав неспокойно. — И както вече говорихме по-рано, в момента губим скъпоценния елемент на изненадата — с тези думи той зарови в одеянията си и измъкна един предавател. — Вие и вашите кораби може да правите каквото си искате. Но аз и моите изстребители ще нападаме.

— Не! — рязко каза Дориана, пресягайки се към активатора.

Ако Кав осуетеше плановете на Миттраунуудо, каквито и да бяха те, „Изходящ полет“ със сигурност щеше да им се изплъзне между пръстите. Но Дориана закъсна. Усуквайки тяло, за да предпази предавателя от ръцете му, Кав триумфално натисна активация бутон. Дориана изруга злобно и веднага вдигна поглед към астероида, на който чакаха многобройните дроиди изстребители.

Но там не се случи нищо.

Кав отново натисна активатора. И отново не последва нищо.

— Боя се, че това няма да проработи, вицелорд Кав — спокойно се обади Миттраунуудо. — Позволих си волността да отстраня вторичната командна схема, която вашите програмисти бяха инсталирали в системите на дроидите изстребители.

Безкрайно бавно Кав свали ръката си с предавателя, казвайки тихо:

— Вие сте рядко коварен, командир Миттраунуудо. Някой ден тази ваша коварност ще се обърне срещу самия вас.

— Възможно е. А междувременно бих искал да ви се отблагодаря за това, че демонстрирахте пред мен как се работи с вашето вторично програмиране. Днес това най-вероятно ще се окаже доста полезно.

— А сега какво следва? — предпазливо се поинтересува Дориана.

— Сега ще си поговорим с тях — каза Миттраунуудо, натискайки един бутон на таблото си. — Свързочник, разкрийте ни канал за връзка.

Докато Лорана пристигне на мостика на крайцер К-1, той се бе превърнал в истински кошер от тиха суматоха. Изправен в горда осанка, Кбаот бе застанал до командния стол на капитан Пакмиллу. Присвил очи, той се взираше напрегнато в нещо през илюминаторните прозорци. Самият Пакмиллу бе застанал до една от инженерните станции. Ципестите му длани се свиваха и се отпускаха неспокойно, докато той се опитваше да извлече някаква информация от мониторите.

През прозрачната стомана се виждаше страховита гледка. Пръснати в далечината подобно на предвкусващо плячката си стадо диви зверове, ги очакваха над десетина малки кораба. Бяха наредени във формация, каквато Лорана не бе виждала никога досега.

— Сензорите сочат, че се намираме в гравитацията на някаква огромна планетарна сянка — стегнато обясняваше инженерният офицер на Пакмиллу, когато тя ги приближи. — Но и сам можете да се уверите, че подобно нещо не е възможно.

— Тук е командир Миттраунуруодо от чиската завоевателно-отбранителна флота — бумтеше нечий глас с начетена интонация през високоговорителите. — Моля, отговорете.

— Кой е това? — поинтересува се Лорана.

— Командирът на онези сили ето там — изръмжа капитан Пакмиллу, без да откъсва поглед от мониторите. — Повтаря един и същ призив през последния половин час.

— И вие не сте му отговорили досега?

Мустачетата над устните на Пакмиллу застинаха за миг.

— Учителят Кбаот ни забрани — избоботи той. — Настоява, преди да дадем какъвто и да е отговор, да разберем какво се е случило с хипердвигателите ни.

— Може би този командир ще може да ни каже какво се е случило — предположи Лорана.

— Естествено, че би могъл — раздразнено каза Пакмиллу. — Обаче не мога да убедя Кбаот да помисли върху тази гледна точка.

Лорана се смръщи:

— Нека аз да поговоря с него.

Кбаот все още се взираше в чуждите кораби, когато Лорана се приближи до него.

— И така, джедай Джинзлър — поздрави я той, — днес се натъкваме на нашето първо предизвикателство.

— Защо се налага да го приемаме за предизвикателство? Може би само искат да разговарят с нас.

— Не — каза Кбаот и в гласа му прозвуча мрачна нотка. — Усецам някаква дълбока злост в съзнанията им. Злост, която е насочена към моите кораби и моите хора.

— Това са чужди съзнания — припомни му Лорана, усещайки как пулсът ѝ започва да се учестява. Вече бе виждала Кбаот в това упорито настроение и по-рано. — Вероятно просто тълкувате погрешно мотивите им.

— Не — повтори той. — Намислили са да ни нанесат вреда и аз възнамерявам да се подготвя възможно най-добре за посрещането на действията им. Едва тогава ще говоря с тях.

— Мостик, тук е Манинг — обади се глас от говорителите на командния стол. — Привели сме в пълна готовност оръжейните системи на крайцер К-4.

— Прието — каза Кбаот и кимна на Лорана с лека усмивка. — Крайцер К-4 беше последният. *Сега* вече сме готови да разговаряме.

Той се пресегна авторитетно през командния стол на капитан Пакмиллу, натисна комуникационния бутон и внушително обяви:

— Чужда флота, тук е учител джедай Хоръс Кбаот, командващ проекта „Изходящ полет“ на Галактическата република.

Лорана хвърли поглед към Пакмиллу, възмуцавайки се вътрешно за безцеремонния начин, по който Кбаот си бе присвоил правото да е командващ. В изражението и стойката на монкалмарианеца обаче не се четеше огорчение, а само тихо безсилие. Явно се бе примирил с неизбежното.

— Учителю Кбаот, тук е командир Миттраунурудо — незабавно отговори образованият глас.

— Покажете ми лицето си, за да го видя — заповяда Кбаот.

Последва кратка пауза. След това екранът на предавателя премига за кратко и после показа едно почти човешко лице със синя кожа, черно-сини коси и яркочервени очи. Беше облечен в черна туника със сребърни ленти на якичката.

— Съществуват няколко въпроса от голяма важност, които се налага да обсъдим с вас незабавно — каза Миттраунурудо. — Бихте

ли желали да се срещнете с мен на моя кораб, или предпочитате аз да се прехвърля на вашия?

Кбаот изсумтя леко:

— Няма да обсъждам с вас нищичко, докато не се отстраните от пътя ми.

— А аз ще продължа да ви задържам тук, докато не поговорим — отговори Миттраунуруодо със също толкова категоричен тон. — Да не би джедаите да се страхуват да говорят?

Кбаот се усмихна тънко:

— Джедаите не се страхуват от нищо, командире. Добре, щом настоявате, елате при мен. За напътствие на совалката ви ще бъде осветен един хангар на корпуса.

Миттраунуруодо леко се поклони.

— Значи след малко ще се видим — той направи някакъв жест настрани и образът изчезна.

— Мислите да го пуснете при нас на борда? — опули се Пакмиллу.

— Естествено — каза Кбаот и в окото му проблесна своенравно пламъче. — Или не ви прави особено впечатление, че един изникнал от нищото представител на Неопознатите райони се обърна към нас *на основния език*?

Лорана затаи дъх. За свое собствено раздражение дори не бе забелязала необичайния факт.

— Не, тук има нещо по-дълбоко — продължи Кбаот. — Нека да открием какво.

— Добре, щом настоявате, елате при мен — прозвучаха думите на Кбаот от говорителите на помещението за мониторинг на реакторите на К-4. — За напътствие на совалката ви ще бъде осветен един хангар на корпуса.

Последва прекъсване на връзката.

— Крайцер К-4? — прозвуча след това нечий друг глас, някакво развитие?

С усилие на волята Улиър върна мислите си върху работата си.

— Все още нямаме нищо тук, мостик — докладва той, за пореден път прокарвайки поглед през екраните си. — В

хипердвигателите си имаме предостатъчно мощност. Но когато я изпратя там, тя не върши никаква работа.

— Напълно вярно е, мостик — обади се и гласът на Дилиан Пресор от залата за мониторинг на хипердвигателите. Беше само на няколко десетки метри от Улиър. — Уредите продължават да твърдят, че се намираме в някакво гравитационно поле.

— Навсякъде е същото — изръмжа гласът на офицера от мостика. — Добре тогава. Не спирайте да провеждате диагностични тестове. След малко пак ще ви потърсим.

Последва кратък сигнал и връзката прекъсна.

— Това е лудост — промърмори Пресор.

— Може би по-голяма лудост, отколкото дори си представяш — каза Улиър, а умът му продължаваше да препуска. Може би най-последно бе дошъл техният шанс. — Или не ти направи впечатление, че онзи командир Миттру-не-знам-си-кой владее основния език?

Последва кратка пауза.

— Искаш да кажеш, че това е някой от *Републиката*?!

— Ами със сигурност не е от Неопознатите райони — каза Улиър. — Трябва да намерим начин да поговорим с него.

— Кой, *ние*?

— Именно — бързо изстреля Улиър. — Ти, аз, целият комитет... Ако този тип е представител на Републиката, може би ще разполага с достатъчно авторитет да пропъди от тук Кбаот и останалите джедаи.

— Проблемът не е в останалите джедаи — укори го Пресор. — Все едно, какво би могъл да търси чак тук някой перко от Републиката? По-вероятно е това да са някакви пирати, които са научили за „Изходящ полет“ и са решили да си наберат малко лесни плодове.

През съзнанието на Улиър мина споменът за огневите резултати от тестовете с джедайското сливане на съзнанията, които бе провел Кбаот преди няколко дни.

— О, повярвай ми, Пресор, това съвсем няма да са „лесни плодове“ — каза той мрачно. — Но които и да са, нямаме друга възможност, освен да се опитаме.

— Хубаво — рече Пресор, — ама как? Ние тук сме на вахта.

— Вахта за какво? — възрази Улиър. — За един реактор, който си работи перфектно, и един хипердвигател, който не работи въобще?

— Да, но...

— Няма „но“ — срязва го Улиър. — Хайде, това може да се окаже и единствената ни възможност да възстановим на „Изходящ полет“ нещата така, както трябваше да бъдат.

Отново последва кратка пауза.

— Еми добре. Вътре съм — каза накрая Пресор. — Но ако тоя Миттру-някой-си-там вече е тръгнал насам, тогава не разполагаме с много време. Не и ако държим да съберем всички и успеем да се доберем чак до К-1.

— Ти гледай да ги събереш — каза Улиър. — А аз ще се погрижа да го задържа, докато дойдете дотам.

— Как?

— Не знам — каза Улиър. — Просто събери останалите, става ли? И не забравяй да доведеш и децата. Когато търсиш съчувствие, присъствието на деца е безценно.

— Ясно.

Улиър изключи предавателя и цял един дълъг момент остана загледан в екраните. Опитваше се да мисли. До крайцер К-1 имаше много път, а ако действително познаваше Кбаот добре, разговорът му с него щеше да е кратък и неприятен. Дори и да се забързаше и да се затичаше, най-вероятно все пак щеше да се размине с този Миттру-нещо-си.

Наблизо обаче трябваше да има паркиран един от оперативните спидери на К-4.

Деветдесет секунди по-късно той вече се носеше по коридора, а въздухът от бързата скорост развяваше косата му и го щипеше по очите. За щастие, „Изходящ полет“ бе в пълна бойна готовност и затова всички останали наоколо вече бяха заели местата си пред конзолите или се бяха прибрали в каютите, оставяйки коридорите съвсем пусти. Когато стигна до предния пилон, Улиър повика турболифта, но вместо да остави спидера в коридора, както трябваше по правилник, го напъха в кабината. Нека Кбаот да недоволства от него впоследствие; нека дори да го вкара в изолатора за няколко дни, ако толкова държи.

Но сега, каквото и да му костваше, Улиър беше решен да се срещне с Миттру-какъвто-беше-там, преди да си тръгне от „Изходящ полет“.

Наложи се Кардас да почака цели три часа, докато накрая Мискара не го повика отново в тронната зала.

— Всичко е подготвено — уведоми го водачът на вагаарите. — Излитаме от тук незабавно, за да нанесем нашия отмъстителен удар по Миттраунуруодо и по народа на чисите.

— Да, ваша светлост — сведе глава Кардас, опитвайки се да не поглежда към няколкото нови джеронски трупа, пръснати на различни места из тронната зала. Очевидно Мискара бе използвал това време, за да си поиграе още малко с новите си играчки. — Още веднъж бих искал да ви помоля да не забравяте, че моите спътници и корабът ни се намират на онази база. Затова умолявам бойците ви да бъдат внимателни.

— Не съм забравил — обеща Мискара. — Освен това ще направя нещо повече. Реших да ти предоставя възможно най-добрия изглед от първите редове на предстоящото сражение.

Кардас усети студена вълна да преминава през тялото му.

— Искате да кажете, че ще бъда на мостика ли, ваша светлост?

— В никакъв случай — спокойно каза Мискара. — Каня те да се настаниш в най-предната външна топка на носа на флагманския ми кораб.

Кардас се огледа и видя как двама въоръжени вагаари се приближават към него.

— Но не разбирам! — бързо каза той. — Та нали ви предложих възможност за отмъщение и допълнителни придобивки!

— Или пък възможност да попадна в капан — каза Мискара, като гласът му внезапно стана леден. — Да не ме смяташ за глупак, корелианецо? Да не мислиш, че съм толкова високомерен и безразсъден, че просто така да хвърля целия си ударен отряд в някаква непозната малка и недобре защитена чиска база в жаждата си за отмъщение? — той изсумтя с продължително свистене на няколко тона. — Не, корелианецо, не възнамерявам да изпратя някоя малка ударна група, която да бъде разбита на пух и прах. Вместо това върху онази база ще се изсипе мощта на цялата ми флота... И тогава ще видим колко остри са зъбките на вашия чиски капан.

— Няма никакъв чиски капан — опита се да се защити Кардас.
— Заклевам се!

— Ами тогава пък съвсем няма повод да се притесняваш. Ако успеем да сразим врага толкова бързо, колкото ни обещаващ, тогава ти и спътниците ти ще бъдете освободени. В противен случай... — той сви рамене... — ти ще бъдеш първият загинал.

Като каза това, Мискара изправи рамене и повдигна глава още по-нагоре.

— Имаш ли още нещо за казване, преди да те отведат? Може би някоя изповед или самопризнание?

— Не, ваша светлост — каза Кардас. — Единствената ми надежда сега е, че вагаарите ще се докажат като също толкова умели бойци и срещу чисите, колкото са го показвали срещу много други свои съперници.

— Можете да поразпитате джеронците за способностите ни — мрачно каза Мискара. — След малко ще имате възможност за това. Отведете го — и той махна с ръка.

Пет минути по-късно Кардас бе изтласкан през тесен люк в една безтегловна пластмасова сфера, може би два пъти по-голяма от ковчег. От едната страна на корпуса до главата му имаше отвор за проветряване и филтриране на въздуха, а в другия бе оставена мрежеста торба с няколко бутилки вода и хранителни запаси от чиската совалка. Имаше и някакъв уред с неясно предназначение във формата на диамант.

Когато металният люк зад гърба му се затвори и запечата, Кардас разбра, че заровете на съдбата му са вече хвърлени. От този момент нататък, каквото и да се случеше, щеше да е под контрола на други. Можеше само да се надява, че Мискара му е казал истината за размера на флотата, която смяташе да хвърли към Миттраунуруодо.

21.

Фактът, че толкова далеч от пределите на Републиката можеше да се срещне човекоподобно същество, бе първият сюрприз за Лорана. Много по-озадачаващи обаче бяха ерудицията и възпитанието, които се излъчваха от осанката и поведението му, докато двамата с Кбаот разговаряха с него от двете страни на масата в конферентната зала.

Ала мотивите му да пресече пътя на „Изходящ полет“ бяха най-голямата изненада. И най-обезпокоителната.

Както се очакваше, Кбаот по нищо не показва, че е впечатлен от тях.

— Абсурдно — пренебрежително каза той малко след като Миттраунуудо бе свършил. — Мистериозна раса завоеватели, пътуващи към нашата галактика? Моля ви се! С подобен вид приказки калпавите родители плашат децата си, когато са непослушни.

— Значи искате да кажете, че вие знаете всичко за Вселената тогава? — почтително запита Миттраунуудо. — Бях останал с впечатление, че районите тук за вас са обозначени като „неопознати“.

— Така е — каза Кбаот. — Но слуховете и бабешките басни не подлежат на пространствени и политически ограничения. Ако действително съществуваше подобна опасна раса, тогава със сигурност щяхме да сме чули *нещичко* за тях досега.

— Ами Вергере? — промърмори Лорана зад него. — Това може да обясни по някакъв начин нейното изчезване.

— А може и да не може — възрази Кбаот. — За да се премахне един джедай, не ти е необходима цяла чужда раса нашественици — с тези думи очите му проблеснаха. — Но да се премахне цяла *група джедаи*, разбира се, това е съвсем друг въпрос. А що се отнася до този Дарт Сидиъс, когото цитирате, аз ще се доверя на неговите думи още по-малко, отколкото бих повярвал в някои бабини деветини. „Дарт“ е титла за ситски лорд, а ситите много отдавна са изчезнали от галактиката. А това означава, че още от самото начало той ви е лъгал.

— Възможно е — каза Миттраунуруодо. — Но аз не съм дошъл тук да дискутираме открити вероятности. Остава си фактът, че аз не мога и няма да ви позволя да преминете през тези райони. Трябва да се върнете обратно в Републиката и да дадете дума, че повече няма да се връщате насам.

— А в противен случай? — предизвика го Кбаот.

Очите на Миттраунуруодо останаха приковани в джедая:

— В противен случай ще бъда принуден да ви подложам на унищожение.

Лорана се приготви за неизбежното избухване на наставника си. Но Кбаот само се усмихваше тънко:

— Това го казва пърхащото пиленце на огнедишация дракон. Действително ли си вярвате, че с вашите дванайсетина корабчета ще можете да оцелеете и десет минути срещу огневата мощ, която аз имам на разположение в ръката си?

Миттраунуруодо възпитано повдигна вежди:

— Във *вашата* собствена ръка?

— В момента моите джедаи са заели позиции в комбинирания оперативен център над нас, както и в дванайсетте батареини сфери, разположени във всеки от шестте крайцера — гордо каза Кбаот. — Самият аз скоро ще се присъединя към тях... И ако досега не ви се е случвало да се сблъскате с рефлексите и прозрението на джедаите, ви очаква отрезвяващо преживяване.

Изражението на Миттраунуруодо не се промени с нищо.

— Каквото и да е тяхното обучение, то няма да им е от полза — каза той. — Имате само два избора. Да изтеглите хората си и да се приберете или да загинете. Какъв е отговорът ви?

— Ами ако ви обещаем да заобиколим вашия район отдалеч? — вметна Лорана.

Кбаот я изгледа косо и тя усети как изненадата му от предложението ѝ доста бързо се трансформира в гняв.

— Джедай Джинзлър...

— Искам да кажа, наистина далеч около него — продължи Лорана, борейки се срещу тежестта на недоволството му, което оказваше давление върху съзнанието ѝ. — Можем да се преместим в друга част на Ръба и от там да направим скока към следващата галактика.

— Не — твърдо каза Кбаот. — Това ще ни отклони от пътя ни с няколко хиляди светлинни години.

— Това би било приемливо — каза Миттраунуудо, гледайки към Лорана. — При положение че избегнете всички територии, които се намират по продължение на настоящия ви вектор.

— Не! — повтори Кбаот рязко. Очите му вече горяха. — Лорана, отсега нататък ще мълчиш. Командире, вие не можете да ни давате нареждания. Нито вие, нито който и да е друг!

Внезапно той отблъсна стола си назад и се изправи в пълния си ръст.

— Ние сме *джедаи*! Ние представляваме най-висшата власт в тази Вселена! — обяви той и думите му проехтяха в стените на конферентната зала. — Правим онова, което *ние* преценим. И сме готови да ликвидираме абсолютно всеки, който посмее да се изпречи на пътя ни.

Лорана го изгледа смаяно. Сърцето ѝ внезапно започна да блъска в гърлото. Какво казваше той? Какво *правеше* той? „Няма емоция, има мир“.

— В такъв случай този разговор приключва — каза Миттраунуудо. Изражението му не се бе променило, но когато откъсна очи от Кбаот и погледна към командира, Лорана долови ново втвърдяване в решителността му. От това по гърба ѝ полазиха нови тръпки. — Ще ви дам на разположение един час, за да обмислите предложението ми.

— Напротив, *вие* ще прекратите онова, което сте предприели, за да ни задържите в тази система, и ще отместите корабите си от пътя ни — настоя Кбаот твърдоглаво.

— Един час — повтори Миттраунуудо, като плъзна назад собствения си стол и се изправи. — Джедай Джинзлър, може би вие бихте ме придружили обратно до моята совалка?

— Както желаете, командире — каза Лорана и без да посмее да погледне Кбаот в очите, също се изправи на крака. — Последвайте ме, моля.

Капитан Пакмиллу бе предложил част от въоръжените му стражи да посрещнат командир Миттраунуудо при идването му на борда на „Изходящ полет“. Както се очакваше, Кбаот отхвърли това предложение, настоявайки лично двамата с Лорана да го сторят.

Според него не бе нужна подобна демонстрация на сила, за да успеят да се справят с чуждия командир. Поради което сега Лорана и Миттраунуудо се връщаха сами по обратния път към хангара.

— Вашият учител Кбаот е едновременно и арогантен, и твърдоглав — отбеляза командир Миттраунуудо, докато вървяха по коридора. — Лошо съчетание.

— Така е — съгласи се Лорана. — Но е и много повече от това. Той е учител джедай и като такъв притежава знание и власт, скрити от останалите от нас. И за ваше собствено добро ви умолявам да не го подценявате.

— И все пак, ако това знание е скрито, тогава откъде можете да сте сигурни, че е точно и автентично?

Лорана сбърчи чело. За съжаление въпросът си бе съвсем основателен.

— Нямам представа.

— Със сигурност обаче не сте единствената — отбеляза Миттраунуудо. — Не може да няма и други на борда, които да искат да се противопоставят срещу тиранията на джедай Кбаот?

„Тирания“. Тази дума Лорана не смееше да използва дори и в уединението на собственото си съзнание. А сега изведнъж повече не можеше да я заобикаля.

— Да, има — промърмори тя и се смръщи.

Право пред тях в дъното на коридора, пристъпващ неспокойно от крак на крак, бе застанал Час Улиър от К-4. Беше се подпрял на стената. Несъмнено бе дошъл, за да я занимава с поредното си дребнаво оплакване.

Ала когато двамата с Миттраунуудо се приближиха до него, той не промълви нищо, а само ги изгледа със зашеметен поглед. Тя забеляза, че близо до транспорта на часа беше паркирана някаква друга совалка — едно от превозните средства на „Изходящ полет“. Интересно! При пристигането на чиския командир нея я нямаше там.

— Ние нямаме намерение да навредим по никакъв начин на вашите хора — каза тя на Миттраунуудо, когато той пристъпваше през шлюза към своята совалка.

— Вярвам ви — каза той. — Но намерението само по себе си не е достатъчно. Съдбата ви ще се определи от действията ви.

Лорана преглътна:

— Разбирам.

— Имате един час — като сведе глава пред нея, Миттраунуруодо се обърна и изчезна в совалката си.

Лорана отстъпи няколко крачки назад, за да стори място за маневри на совалката... И тогава усети нечие познато присъствие зад гърба си. Тя се обърна и видя как към нея се приближава Улиър. Крачейки непосредствено зад него, със студен пламък в очите, идваше Кбаот.

— Джедай Джинзлър — каза той, когато совалката на Миттраунуруодо премина през атмосферния щит и се изгуби в мрака навън, — имам друга задача за вас.

Разговорите продължиха по-дълго, отколкото очакваше Улиър, и той имаше достатъчно време, за да се освободи от спидера и да си намери място в коридора на предния хангар на К-1, където да изчака.

Наложи му се да стои на това място почти двайсет минути. Предостатъчно време, за да може напрежението му да започне да спада и след това да започне да нараства отново.

Къде, по бриксолите, се губеха Пресор и останалите?

Разбира се, можеше да се обади на Пресор и да го попита. Но пък всички комуникации между крайцерите минаваха през един общ централен възел. Ако Хоръс Кбаот бе завзел и предавателната система, както бе сторил с всичко останало, обаждането на Улиър щеше да му подсказе, че не е на мястото си на К-4 и че се замисля нещо.

И тъкмо когато се канеше да намери друг начин да потърси Пресор, той ги видя да идват по коридора — Лорана Джинзлър, придружена от един синьокож и червеноок хуманоид, който най-вероятно беше командир Миттраунуруодо.

Значи той *наистина* бе представител на чужда раса — или поне на такава раса, каквато Улиър не бе виждал никога досега. Но по-важното бе, че той не носеше облеклото или отличителните белези на представител на Корускант. Улиър несъзнателно сбърчи чело, а частица от надеждата му угасна вътре в него.

Ала само частица. Независимо дали бе автентичен военен командир на чужда раса или просто някой пират с фиктивна титла, Миттраунуруодо очевидно бе решен да не допуска „Изходящ полет“ да

преминава през неговите територии. Ако Улиър успееше да го убеди да ги принуди да се завърнат в Републиката — или ако дори бандата на командира ограбеше достатъчно много от запасите на експедицията, така че Пакмиллу да няма друг избор, освен да се завърне на Корускант за нови провизии, — тогава вероятно щеше да им се отвори възможност да поговорят с Палпатин и да го убедят да предприеме нещо по въпроса с все по-задушаващата хватка на Кбаот върху „Изходящ полет“.

Или най-малкото Улиър и останалите щяха да получат шанс да сменят кораба и да направят нещо друго с живота си.

А сега Джинзлър и Миттрауруодо се приближаваха към него... И при положение че Пресор и другите се бавеха някъде, сега всичко зависеше от самия него. Като си пое дълбоко въздух, Улиър отвори уста да ги заговори. Или по-точно, опита се да я отвори. За негов ужас устата и езикът му отказаха да го послушат.

Той направи втори опит, трети, четвърти, наблюдавайки с ужас как Джинзлър и Миттрауруодо скъсяват разстоянието към него. Гърлото и бузите му се изопнаха от напрежението, но нищо не последва.

Тогава те стигнаха там, точно до него. Той се опита да пристъпи на пътя им или поне да ги задържи за малко, докато не откриеше начин да размрази схващането в устата си. Но краката му също отказаха да го слушат. Без да произнесе и звук, той ги изгледа как преминават, и те не забелязаха нищо от неговата настойчивост и агония, и безпомощност.

— Значи си мислиш, че можеш да ме предадеш, Улиър? — прозвуча в ухото му тих глас.

Вратът на Улиър все още работеше, но не бе необходимо да се извърща, за да разбере кой му говори. Този глас му бе пределно познат.

— Наистина ли си въобразяваше, че ще яхнеш спидер чак от крайцер К-4 насам, без моите хора в комбинирания оперативен център да те забележат и да ме уведомят? — продължи Кбаот. — Изменничеството неизменно предава само себе си.

Улиър се сгърчи и се раздруса силно, сякаш току-що бе освободен от невидимо менгеме, и изведнъж почувства, че устата му вече може да говори.

— Не е измяна — изхърка той. — Просто искаме нашата мисия такава, каквато бе отначало.

— *Моята мисия, Улиър* — мрачно каза Кбаот. — *Моята мисия.* Кой друг се е включил в жалкия ви заговор?

Улиър не отговори.

— Е, нека да видим — каза Кбаот. — Съвсем дискретно, разбира се, ако обичате...

Сякаш Улиър имаше някакъв избор. Кбаот постави ръка не принудено върху рамото му и двамата се запътиха по коридора след Джинзлър и синьокожия чужденец. Когато влязоха в хангара, Миттраунуруодо тъкмо прекрачваше прага на кораба си. Само на няколко метра от него бе паркирана една от совалките на „Изходящ полет“...

Улиър затаи дъх, внезапно осъзнавайки какво бе задържало останалите от групата. Вместо да помъкне всички на парадно шествие из коридорите и турболифтовете, Пресор ги бе натоварил на совалка и бе помолил Мош да ги докара от К-4 до тук.

Което означаваше, че все още имат една последна възможност. Трябваше само Пресор да отвори люка на совалката и преди Кбаот да осъзнае какво се случва, те можеха да се изсипят пред Миттраунуруодо и да изложат молбата си. Едва ли дори и един учител джедай щеше да има силата, за да затвори устата на толкова много хора.

Ала люкът не се отваряше. Улиър почувства, че езикът му отново е замръзнал, и само изгледа в тих ужас как Миттраунуруодо и Лорана Джинзлър си разменят няколко последни думи, а след това той пристъпва в своята совалка и я затваря.

И с това тяхната последна надежда угасна. Дланта на Кбаот го побутна леко по гърба, подканвайки го да пристъпи напред.

— А сега — каза джедаят с хладно задоволство, — не ми остава нищо друго, освен да реша какво да правя с всички вас.

С приближаването им Джинзлър се извърна и на лицето ѝ се изписа изненада от внезапната им поява на това място.

— Джедай Джинзлър — обърна се към нея Кбаот, докато совалката на Миттраунуруодо излиташе, — имам друга задача за вас.

Той махна с длан към люка на паркираната встрани совалка...

И той внезапно се отвори, изсипвайки напирещите от вътрешната страна Пресор и Мош. От начина, по който се строполиха

на пода, стана ясно, че преди Кбаот да освободи люка, те са упражнявали натиск по него с цялата си тежест.

— Значи все пак са се опитвали... — промълви Улиър.

— Разбира се, че са се опитвали — презрително каза Кбаот. — Ако един спидер не може да убегне от вниманието ми, как си представяш, че цяла совалка ще успее? — като каза това, той повиши глас: — Всички вие, излезте навън! Искам да видя лицата ви.

— Какво става тук? — поинтересува се Джинзлър, наблюдавайки озадачено как хората тихо се подреждат на палубата.

— Тук, джедай Джинзлър, става една малка конспирация — в гласа на Кбаот прозвучаха най-мрачните нотки, които някога бе чувала Лорана. — Тези хора очевидно не оценяват цялата ни работа и всичките ни усилия, които влагаме, за да може „Изходящ полет“ да се превърне в добро и уютно място за работа и живот.

— Може би просто не сме съгласни с *вашите* представи, кое е уютно — обади се Улиър. — Може би не желаем да бъдем третиранни като малки деца, които не могат сами да решат какво да правят с живота си.

— Имате ли Силата? — парира думите му Кбаот. — Можете ли да се включите в онова, което сплотява всяко нещо във Вселената и по този начин определя кое е и най-доброто за всички нас?

— Не вярвам, че Силата желае да контролира всяка една сфера в живота ни — възрази му Улиър. — А и съм *убеден*, че не вие сте избраният говорител как трябва да става това.

Лицето на Кбаот потъмня.

— И кой си *ти*, че да...?

— Учителю Кбаот — повика един глас отзад.

Улиър се извърна. Застанал на входа на хангара, гледайки ги с изваяно от камък лице, стоеше Манинг.

— Ако може няколко думи с вас, моля. Сега.

— Какво правите тук? — сопна му се Кбаот и Лорана долови смесица от изненада и подозрителност в гласа му. — Трябваше сега да сте на вахта във вашата станция!

— Ако може няколко думи с вас, моля — повтори Манинг.

Кбаот изсумтя тихо и закрочи през палубата към него. Лорана се поколеба за миг и след това го последва.

— Дано да е нещо важно — предупреди го Кбаот, когато се изправи пред другия джедай. — Защото точно сега имаме работа.

— Важно е — увери го Манинг, като внимаваше да не изпусне нервите си. — Прекарах доста време през последните няколко дни, за да обмисля и да медитирам върху ситуацията на борда на „Изходящ полет“... И стигнах до заключението, че ние сме престъпили и надминали подобаващото ни място като бранители и съветници на тези хора.

— Внимавайте, учителю Манинг — предупреди го Кбаот и в гласа му се прокрадна злокобна нотка. — Разговаряте със законния и надлежно назначен ръководител на експедицията.

— Не оспорвам това — призна Манинг. — Но даже и най-могъщите и компетентни джедаи някога може да се препънат. Моето мнение е, че с вашия ревностен плам да ръководите вие сте прекрачили границата към прякото владичество.

— Тогава мнението ви е погрешно — безцеремонно възрази Кбаот. — Върша само онова и само онова, което е необходимо, за да може тази мисия да се развива гладко.

— Някои не биха се съгласили — каза Манинг и очите му пробягаха през рамото на Кбаот към събралите се край совалката членове на екипажа и техните семейства. — Във всеки случай сега това е проблем, по който трябва да се произнесат джедаите на „Изходящ полет“.

Кбаот сякаш се дръпна леко назад.

— Да не би да предлагате да се свика джедайски съд?

— Всъщност, учителю Кбаот, приготовленията вече са направени — каза Манинг. — Съдът ще се свика веднага след разрешаването на ситуацията с чисите.

Един дълъг момент двамата мъже се взираха един в друг и Лорана усети волтовата дъга на напрежението между очите им.

— Тогава нека бъде така — каза Кбаот накрая. — И когато съдът се произнесе, ще се уверите, че правя само онова, което е най-доброто за „Изходящ полет“ и неговите пътници — той погледна към Лорана и добави: — *Всички* вие ще се уверите в това.

След това отново погледна към Манинг:

— Дотогава обаче все още аз командвам тук. Сега вие ще се завърнете на мястото си на крайцер К-4 и ще се подготвите за

сражение.

Горната устна на Манинг потръпна:

— Значи преговорите с чисите са се провалили?

— Нямахте нищо за преговаряне — каза Кбаот. — Върнете се на крайцер К-4.

Очите на Манинг проблеснаха към Лорана, сякаш той се колебаеше дали да не потърси и нейното мнение по този въпрос. Но дори и да бе така, въпросът му остана неизказан.

— Добре тогава — каза той, връщайки погледа си към Кбаот. След това се обърна и напусна хангара.

Кбаот си пое дълбоко дъх и го изпусна в дълга контролирана въздишка.

— Вие знаехте ли за това? — попита тихо той.

Лорана поклати глава отрицателно:

— Не.

— Загуба на ценно време — презрително каза Кбаот. — И все пак, ако това ще постави край на опасното разединение, нека да свиква малкия си съд. Сега елате с мен.

Като се завъртя на пети, Кбаот я поведе към групата около Улиър.

— Чудя се за какво ли си приказват — промърмори Пресор близо до Улиър.

— Нямам представа — Улиър не откъсваше очи от тримата джедаи. Дори и да бяха по-близо до тях, скапаната акустика на хангара пак нямаше да им позволи да чуят нищичко от разговора им.

Но нито разстоянието, нито акустиката можеха да прикрият израженията им... И според Улиър беше пределно ясно, че нито един от тримата в момента не беше никак щастлив.

— Може би най-последно са се сдърпали за нещо — предположи той.

— Съмнявам се — каза Пресор. — Джедаите са единни помежду си като запоени метални пластини.

— М-да, забелязал съм — огорчено се съгласи Улиър. — Вероятно просто имат някакво разногласие, как точно да смачкат този Миттру-нещо-си.

— Сигурно — кимна Пресор и после прочисти гърлото си: — Знаеш ли, Час, току-що ми хрумна, че имаме и още една, последна карта, която можем да изиграем — започна той, снишавайки глас още повече. — Там, в складовите помещения на задния реактор, си имаме няколко дроидеки, които са опаковани за всеки случай, ако например има извънредна ситуация с нашественици на борда. Ако успеем да ги измъкнем, ще заставим джедаите да ни обърнат внимание.

Улиър изсумтя.

— О, да, ще ни обърнат внимание, със сигурност. При всички тези трупове насам-натам из корабите няма начин да не ни обърнат внимание. Тези машинки са твърде, твърде опаснички, за да се управляват от аматьори.

— Може би — каза Пресор, — но все пак...

— Шшт, почивката свърши — прекъсна го Улиър, когато видя, че джедаите са приключили разговора си.

Манинг се обърна и напусна хангара, докато Кбаот и Джинзлър си поговориха още малко, преди да се върнат обратно при совалката. На Улиър му се стори, че сега и двамата изглеждат още по-малко щастливи от преди.

Когато се приближиха към групата, двамата се спряха и погледът на Кбаот бавно обиколи всички присъстващи, сякаш сканираше лицата им, за да ги запамети.

— Джедай Джинзлър, ще отведете тези хора обратно на крайцер К-4 — най-последно каза той. — Или не. Сега, като се замисля, май е по-добре да ги отведете в централното складово ядро и да ги оставите в джедайския тренировъчен център.

Джинзлър се обърна към него и се опули:

— В тренировъчния център?!

— Не се притеснявайте, място там има предостатъчно. Наредил съм всички ученици да се съберат в комбинирания оперативен център на крайцер К-1, откъдето след малко ще могат от безопасно разстояние да наблюдават джедайското сливане на съзнанията.

— Но долу те ще бъдат заключени — очите на Лорана пробягаха покрай Улиър към малките деца, които стискаха родителите си за ръка, и тя добави: — Освен това в момента сме в пълна бойна готовност. Те трябва да са на местата си, където са на вахта.

— И където ще могат да проповядват подмолните си кроежи и на останалите? — мрачно възрази Кбаот. — Не. Ще бъдат обезопасени в складовото ядро, докато аз намеря време, за да стигна до някакво по-трайно разрешение на този въпрос.

Джинзлър се опита да събере кураж:

— Но, учителю Кбаот...

— Ще изпълнявате заповедта ми, джедай Джинзлър — гласът на Кбаот бе тих, но Улиър осезаемо долови тежестта на неговата воля, както и на възрастта и опита му. — Разпънат между препятствието на чисите и игричките на онзи самозванец Сидиъс, „Изходящ полет“ сега няма време да се занимава с каквито и да е вътрешни разногласия.

В следващия миг пред очите на Улиър угасна и последното мъждукащо пламъче на вироглавство у джедай Джинзлър.

— Слушам, учителю Кбаот — каза тя тихо.

Като огледа за последен път събралите се на палубата хора, Хоръс Кбаот се завъртя и бързо се отдалечи.

— Ако обичате, Улиър — меко каза Лорана, опитвайки се да избягва погледа му.

Улиър остана загледан за един кратък миг след отдалечаващата се осанка на Кбаот. „Някой ден само — помисли си той, — някой ден...“

— Е, чухте постановлението на нашия любим джедай главатар — изръмжа той. — Всички обратно в совалката...

Пулсиращото хиперпространство прелиташе покрай флагманския кораб на вагаарите по-близо и по-осезаемо и далеч по-ужасяващо от когато и да било преди. При положение че от насрещните вълни го делеше един-единствен слой прозрачна пластмаса, Кардас не можеше да се отърси от усещането, че могат всеки миг да пробият вътре и да го заграбят от и без това крехката безопасност на ефирната сфера, запращайки трупа му някъде из безпределното нищо на междузвездното пространство. На няколко пъти се опита да затвори очи или да се обърне с лице към корпуса. Ала някак си тези мерки сякаш още повече влошаваха нещата.

Пътуването до базата на Крустай щеше да отнеме цели шест часа — шест часа, изпълнени с несигурност и мисловни агонии наред с

емоционалното напрежение от ритмичните удари на хиперпространствените вълни по прозрачния му ковчег. На няколко пъти той съвсем реално си задаваше въпроса, дали това пътуване нямаше да остави неизлечими поражения върху психиката и съзнанието му.

Така обаче и не успя да провери това. Не повече от два часа след като бяха тръгнали от родния дом на джеронците, хиперпространственото небе внезапно се сви до познатите дълги бледи линии, а след това — до обикновени звезди. Някъде зад него пропука нещо и...

— Корелианецо! — изрева гласът на Мискара в ухото му. Кардас подскочи и блъсна с глава студената пластмаса.

Какво, по световете...?

— *Корелианецо!* — повтори гласът още по-настойчиво.

Едва сега Кардас осъзна, че звукът идваше откъм предмета с форма на диамант. Явно това беше вагаарският вариант на вътрешен предавател. Кардас тронаво се пресегна през рамо и го повдигна.

— Да, ваша светлост?

— Какъв е този капан, в който ни въвлече? — настоя да узнае водачът на вагаарите и от тона на гласа му по гърба на Кардас полазиха тръпки.

— Не разбирам — обърка се Кардас. — Да не би навигаторите ви да не са преписали правилно координатите от бордовия компютър на совалката?

— Прекалено бързо бяхме извлечени в мудропространството! — рязко каза Мискара. — Откраднатата корабна мрежа беше използвана срещу нас.

Зад гърба на Кардас последва някакво превключване на метални рамки. Явно някой се готвеше да отвори вратата на килията му.

— Но как е възможно чисите да са замислили нещо подобно? — запита той, търсейки думи преди отключването на вратичката. Ако сега го изправеха пред Мискара, беше твърде вероятно животът му да завърши с бърза и болезнена смърт. — Може би те са използвали мрежата срещу някой друг, а пък ние случайно сме връхлетели в нея...

— При необятността на цялото звездно пространство? — отсечено каза Мискара. Все пак на Кардас му се стори, че раздражението в гласа му е спаднало с един градус. — Нелепо!

— И по-нелогични неща са се случвали — настоя Кардас, усещайки как по челото му избиват ситни капчици пот.

В корпуса зад гърба му се отвори малък процеп. Кардас се напрегна, но вагаарският страж от другата страна просто мушна един макробинокъл през процепа и го постави в ръцете му.

— Погледни напред — нареди гласът на Мискара — и ми разкажи какво представлява този кораб.

Вратата на корпуса отново се захлопна. Като изпусна малко от напрежението си, Кардас включи макробинокъла и го насочи към небето отпред.

Обектът, привлякъл вниманието на Мискара, не беше трудно да се забележи. Беше внушителен комплекс от шест грамадни крайцера, симетрично наредени около централен цилиндър, заострен в двата края.

Беше „Изходящ полет“.

Кардас внимателно си пое дъх.

— Никога не съм виждал нещо подобно — каза той на Мискара. — Но отговаря на описанията, които съм чувал за структурата на един дългосрочен изследователски и колонизационен проект, озаглавен „Изходящ полет“. На борда на тези кораби има около петдесет хиляди души от моята раса, а в складовото ядро на този комплекс — достатъчно провизии, за да могат да преживеят няколко години.

— С колко бойни машини са оборудвани?

— Не знам — каза Кардас. — Със сигурност са се запасили с някакво въоръжение. Допускам, че ще имат най-вече от онези големи трикраки дроидеки, за да ги използват като гранични патрули в бъдещите си колонии. Може би ще са поне няколкостотин. По-голямата част от дроидите им обаче сигурно ще са обслужващи и ремонтни. От тях, предполагам, ще имат най-малко двайсетина хиляди.

— И тези механични служители ще имат същото изкуствено съзнание и механизъм както бойните машини?

Кардас наведе глава. Доста очевидно е накъде биеше Мискара с всички тези въпроси.

— Да, вероятно всички те биха могли да се приспособят за един или друг вид бойни действия — потвърди той. — Но хората там няма да се съгласят просто ей така да ви ги връчат. А и самите крайцери са наблъскани със страшно много огнева мощ.

— Загрижеността ти е трогателна — каза Мискара с преливащ от сарказъм глас. — Но ние сме вагаарите. Каквото си поискаме, си го вземаме.

Последва кратък сигнал и връзката прекъсна.

— М-да — промърмори на себе си Кардас. — Чувал съм.

— Ето точно там — каза Миттраунуудо и посочи през илюминаторите на „Брулещ ястреб“. — Виждате ли ги, командире?

— Не е лесно да ги пропуснеш — с усилие каза Дориана. Гърлото му внезапно се бе свило при вида на стотиците чужди кораби, които внезапно се бяха появили от нищото в гравитационния капан на Миттраунуудо. — Кои пък са тези сега?

— Номадска раса нашественици и палачи. Наричат се вагаари — отговори Миттраунуудо.

— А какво правят тук? — настоя Кав с разтреперан глас. — Как са ни открили?

— Струва ми се, че за това трябва да благодарим на Кардас — каза Миттраунуудо със спокоен глас. — По някаква случайност тази система тук се намира на правия вектор между последната ни известна позиция на вагаарите и моята база на Крустай.

Дориана го изгледа озадачено:

— Искате да кажете, че Кардас ви е предал?!

— Кардас си има свои лични притеснения и приоритети — повдигна вежди Миттраунуудо към Дориана. — Както и всички ние.

На тези думи не можеше да се даде истински отговор — или поне не такъв, който Дориана би бил склонен да изрече. Вместо това той запита:

— А ние какво ще предприемем по този повод?

— Нека засега да почакаме и да видим какви са намеренията им — каза Миттраунуудо и отново се обърна, за да разгледа небосклона през илюминаторните прозорци. — Може би ще се окажат услужливо настроени.

Дориана се озадачи:

— В какъв смисъл?

Миттраунуудо се усмихна леко:

— Търпение, командире. Нека почакаме и ще видим.

— Появиха се съвсем неочаквано — долетя гласът на Кбаот от предавателя на Лорана. Звучеше спокоен, но все пак в него долавяше някаква острота, каквато не бе чувала досега. — Някакна маневра на чисите, предполагам.

— Какво правят? — поинтересува се Лорана, поддържайки гласа си тих, докато наглеждаше към върволицата мъже, жени и деца, промъкващи се покрай складовите сандъци към джедайския тренировъчен център. Нямаше смисъл да разтревожва тези хора повече, отколкото вече им бе дошло на главата.

— Засега просто изчакват нещо — й отговори Кбаот. — Капитан Пакмиллу ме уведоми, че конструкцията на корабите им се различава осезаемо от конструкцията на чиските съдове. Но това, разбира се, може и да не означава нищо.

— Попитахте ли командир Миттраунуруодо за тях? — продължи Лорана. Улиър, който досега вървеше в края на редицата затворници, започна постепенно да се приближава към нея. — Може би нямам нищо общо с неговата флота.

Кбаот изсумтя.

— При необятността на цялото пространство, където биха могли да се появят? Моля ти се!

— Какво става? — тихо се поинтересува Улиър.

Лорана се поколеба. Но целият „Изходящ полет“ беше заедно в тази ситуация.

— Появила се е неидентифицирана флота — му обясни тя. — Над двеста кораба, най-малко стотина от които бойни.

— С кого разговаряш? — обади се гласът на Кбаот от предавателя.

— В момента се опитваме да установим дали са чиски кораби или съюзници на чисите, или пък някаква трета страна — продължи Лорана, пренебрегвайки въпроса на джедая.

— Как изглеждат емисиите на реакторите им? — попита Улиър. — Спектърът сходен ли е с емисиите на Миттра-някой-си-там, или се различава по нещо?

— Кой е това? — настоя Кбаот, — джедай Джинзлър?!

— Реакторен механик Час Улиър смята, че можем да научим нещо за идентичността им или за евентуалната им договореност чрез спектрален анализ на реакторните им емисии — обясни Лорана.

— И какво, ако мога да запитам, прави реакторен механик Улиър извън карцера, както наредих за него и неговите съучастници в конспирацията? — язвително попита Кбаот.

— В момента отиваме нататък — каза Лорана, усещайки как решителността ѝ бързо се стопява под тежестта и натиска на темперамента му. — Мислех си, че след като той е специалист в тези неща...

— Специалисти си имаме и тук — срязва я Кбаот. — *Лоялни* специалисти. Ти побързай да поставиш Улиър там, където не може повече да навреди на никого. А чуждата флота я остави на...

Думите му бяха прекъснати от трансмисия на преподавателя, при която някакъв непознат мелодичен глас — или може би два гласа едновременно — започнаха да говорят нещо.

— Какво е това? — попита Лорана.

— Изглежда, ни поздравяват — каза Кбаот.

След това напевните гласове постепенно се засилиха. Явно Кбаот се приближаваше към говорителя.

Лорана се заслуша внимателно в преподавателя си. Беше необичаен език, необикновено хармоничен, с ясно забележима музикална модалност.

— Улиър? — прошепна тя.

Той поклати глава, опитвайки да се концентрира, при което челото му се набразди.

— Никога не съм чувал нещо подобно досега — прошепна той в отговор. — Но не ми прилича на езика, който биха приказвали хуманоиди като онзи чис.

Лорана кимна в знак на съгласие.

— Учителю Кбаот? — повика го тя. — Това не прилича...

— Закарайте съзаклятниците в залата, където ви наредих, джедай Джинзлър — прекъсна я Кбаот. — След това отидете на крайцер К-4 и се представете на джедай Манинг в батареината сфера — след тези думи последва кратък сигнал и връзката прекъсна.

Лорана въздъхна.

— Слушам, учителю Кбаот — промърмори тя и окачи преподавателя на колана си.

— В беда сме, нали? — запита я Улиър.

— Ще се оправим — увери го Лорана, опитвайки се да му вдъхне увереност, каквато самата тя не изпитваше. Първо появата на Миттраунуруодо, а сега и тази нова заплаха... И то при положение че цялата защита на „Изходящ полет“ висеше на раменете на една шепа джедаи.

Внезапно Лорана усети, че изпитва много лошо предчувствие за всичко това.

— Трябва да се добера до К-4, за да помогна на учителя Манинг — каза тя на Улиър. — Отведете хората си вътре, а когато всичко това утихне, ще се постарая да оправим и вашия проблем.

Улиър изсумтя.

— Това не е просто *наш* проблем.

Лорана сбърчи чело:

— Знам. Не се притеснявайте. Ще оправим всичко това, обещавам ви.

— Сигурно не ви отговарят, понеже не разбират какво им казвате — обясни Кардас с цялото спокойствие, на което бе способен в момента. — Както казах, те идват от същите територии, към които принадлежа и аз. Най-вероятно не знаят езика на могъщите и достойни вагаари.

— Скоро ще го научите — студено му обеща Мискара. — А междуременно ти ще ми служиш като преводач.

Кардас свъси вежди. Само това му липсваше сега. За капак на всичко хората от „Изходящ полет“ да го вземат за някакъв ренегат или даже за предател. „Ще направя всичко, което е по силите ми...“

— Разбира се, ваша светлост. Мога само да заста на смирено, за да послужи на Мискара и на народа на вагаарите по всякакъв възможен начин.

— Разбира се — каза Мискара, сякаш дори и най-малкото колебание от страна на Кардас би било абсолютно немислимо. — Преди всичко ми кажи колко дълбоко в тези съдове са складирани

бойните машини? Дали са някъде близо до повърхността, или са по-навътре?

— Дълбоко навътре са — каза Кардас, без да знае дали в действителност бе така. Не трябваше да си позволява да обмисля подобни въпроси.

— Добре — каза Мискара със задоволство. — Тогава можем да сеем смърт наред, без да рискуваме да повредим наградата си.

По кожата на Кардас се появи неприятно усещане. При всички тези над сто вагаарски бойни кораба, разпръснати из пространството навсякъде около него, думите на Мискара звучаха застрашително близо до произнасянето на истинска смъртна присъда.

А именно той бе довел вагаарите на това място.

— А сега произнеси следното — продължи Мискара: — „Вие там, от кораба, наименуван «Изходящ полет», ние сме вагаарите. Предайте се или ще бъдете унищожени!“

22.

— „...или ще бъдете унищожени!“

Лорана бързо се извърна в батерейната сфера и погледна към Джъстин Манинг. Устните му бяха стиснати. Първият глас от непознатите кораби със сигурност не беше на човек. Този пък със сигурност беше.

Освен това човекът от другата страна им говореше на основния език. Това не беше на хубаво.

— Някой пленник от Републиката? — предположи тя.

— Или пък предател — мрачно каза Манинг. — И в двата случая ситуацията става доста по-сложна.

— В никакъв случай — прогърмя гласът на Кбаот от високоговорителите. — Дори и да е предател, няма какво да им каже, с което евентуално да ги подготви за координираната отбрана на джедайското сливане на съзнанията.

— При положение че разполагат с над сто бойни кораба, не си представям как ще седнат да се притесняват за качествата на отбраната ни — възрази Манинг.

— Търпение, учителю Манинг — каза Кбаот с кристално спокойствие. — Уповавай се на Силата.

— Придвигват се напред — намеси се гласът на капитан Пакмиллу. — Всички батареи да се приготвят!

Лорана си пое дълбоко дъх и се присегна към Силата за твърдост и спокойствие. Моментът бе дошъл. Това бе истинският тест на новата джедайска техника, която толкова дълго време Кбаот им бе преподавал.

— Какво, по...? — изведнъж извика Манинг и впери поглед в мониторите още по-отблизо. — Учителю Кбаот?

— Виждам ги — каза Кбаот. — Значи срещу такъв вид неприятели сме се изправили.

— Какво е това? — поинтересува се Лорана, завъртайки стола си към екраните.

— Виж бойните им кораби — каза Манинг. — Забелязваш ли всички онези пластмасови балончета по корпуса им?

Гръдният кош на Лорана сякаш се стегна.

— В тях има... *живи същества!*

— Живи щитове — потвърди Кбаот и гласът му бе изпълнен с презрение. — Най-злокобната и страхлива отбранителна система, която някога е била изобретявана.

— Какво ще правим? — запита Лорана и изведнъж гласът ѝ започна да трепери. — Не можем просто да ги избием!

— По-смело, джедай Джинзлър — каза Кбаот. — Ще стреляме между заложниците.

— Това е невъзможно — възрази Манинг. — Дори и с джедаи зад оръдията. Турболазерите просто не могат да бъдат чак толкова прецизни.

— За глупак ли ме вземате, джедай Манинг? — язвително го срязва Кбаот. — Разбира се, че няма да стреляме, докато не се приближим на достатъчно близко разстояние, за да постигнем нужната точност.

— А междувременно ще си седим тук и ще гледаме как те ни обстрелват ли? — запита Манинг.

— Не точно — в гласа на Кбаот се прокрадна нотка на злонамерено нетърпение. — Вагаарите сега ще се сблъскат с голяма изненада. До всички джедаи, пригответе се за сливане на съзнанията! Присегнете се към Силата... а след това към вагаарите.

— Не отговарят — нацупено каза Мискара, сякаш мълчанието на „Изходящ полет“ беше по вина на Кардас.

— Може би все още обсъждат помежду си, ваша светлост — предположи Кардас, докато очите му пробягваха насам-натам из небето. Вагаарските кораби бяха започнали да скъсяват дистанцията между тях и „Изходящ полет“, придвижвайки се в синхрон на групи от сгъстена формация, която им осигуряваше подсилената защита на застъпващите се предни щитове.

Подготвяха се за атака.

Но от „Изходящ полет“ все още нямаше вест. Нито пък от Траун. Корабите му също трябваше да се навъртат някъде наоколо. Ала къде?

— Сега ще им предадеш ново послание — нареди изведнъж Мискара. — „Времето за преговори приключи. Предайте се или...“

И тогава, по средата на изречението, гласът му изневиделица премина в неразбираемо бръщолевене.

Кардас се смръщи, притискайки предавателя към ухото си. Целият мостик сякаш изведнъж бе изпаднал в някакво безпомощно бърборене, сякаш всички на борда заедно бяха станали жертва на едновременно мисловно разстройство.

Сякаш някой внезапно бе бръкнал в съзнанията на всички вагаари.

Той отново погледна към „Изходящ полет“ и го побиха тръпки. Беше чувал слухове за чудодейните способности на джедаите да използват своите трикове за намеса в чуждото съзнание и по този начин да объркват неприятелите си. Слуховете описваха най-разнообразни ефекти — от появата на лъжливи шумове в ушите, до омаломощаването на противника, така че да не може да се съсредоточи върху корабните команди и военните системи. Ала макар слуховете да описваха, че група джедаи могат заедно да използват тази сила в неописуем мащаб, досега Кардас никога не бе чувал това действително да се е прилагало на практика.

Досега.

И с това всичко вече явно приключваше. Последната карта бе раздадена и оттук нататък всички последвали събития щяха да се развият предсказуемо като планетарна орбита.

Без да отлепва предавателя от ухото си, Кардас се свлече на пода на сферата си в очакване на неизбежното.

— Значи вашите разкази са били верни — промърмори Миттраунуудо. — Вашите джедаи наистина са се присегнали през пространството, за да притъпят или да разбъркат съзнанията на вагаарите.

— Така изглежда — каза Дориана, самият той останал без думи. Дори само командващите и артилеристите на вагаарите да бяха пострадали, дори и предвид на факта, че те наистина въобще не очакваха на какво ще се натъкнат, постижението на джедаите все пак си беше ужасяващо.

А и бе извършено от сравнително малък брой учители и рицари джедаи.

Както се очакваше, пръв наруши мълчанието вицелорд Кав.

— А нашата роля е да си седим тук като зрители? — намекна той.

— Нашата роля е да сторим онова, заради което сме дошли — каза Миттраунуудо. После се присегна към таблото и въведе някаква команда. — Сега идва моментът вагаарите да умрат.

— *Вагаарите ли?! —* повтори Кав. — Не! Моите изстребителите ви бяха дадени, за да се използват срещу „Изходящ полет“!

— Вашите изстребителите въобще не са ми били „дадени“ — хладно го коригира Миттраунуудо. Пред тях дроидите започнаха да излитат вълна след вълна от позициите си на астероида, отправяйки се с пълна скорост към събраните на групи вагаарски кораби. — И аз ще реша как да ги използвам.

Кав изръмжа нещо на собствения си език.

— Това няма да ви се размине — озъби се той.

— Внимавайте, вицелорд Кав — предупреди го Миттраунуудо и светещите му червени очи проблеснаха към неймодианеца. — Не забравяйте, че изстребителите не са единствената неймодианска технология, която съм взел от вас.

Дориана внезапно изпита неприятно усещане по гърба си. Той рязко се извърна, очаквайки да види изправени срещу тях в пълната им осанка двете дроидеки, които Миттраунуудо бе взел от „Мрачна мъст“.

Но там нямаше нищо.

— Не, командире, бойните дроиди не са тук — увери го Миттраунуудо. — Изпратил съм ги на място, където ще могат да изпълнят далеч по-полезна служба.

— И къде е това? — запита Дориана.

— Че къде може? — каза Миттраунуудо и се усмихна. — На мостика на вагаарския флагмански кораб.

Внезапният пукот на бластерните изстрели хвърли Кардас сгърчен встрани и той удари лакътя си в пластмасата, запокитвайки преподавателя встрани от себе си. Главата му все още звънтеше от

синхроничния залп на дроидките, придружен от по-редките изстрели на четирите бойни дроида. Очевидно Траун бе инсталирал някакво вторично програмно ниво под командната схема на машините, която Кардас бе въвел за Мискара преди няколко часа. След малко звукът от изстрелите им започна да заглъхва. Очевидно шестте дроида обикаляха целия мостик, покосявайки безпомощните артилеристи и командири.

И докато машините систематично обезглавяваха върхушката на вагаарската йерархия, от вълн се появиха дроидите изстребители.

Първата и втората вълна прелетяха без забавяне, бръснейки корпуса на флагманския кораб на не повече от пет метра от лицето на Кардас, и след това продължиха към по-отдалечените групови формации на вагаарските кораби. Третата вълна налетя с пълната си бойна мощ и лазерните й оръдия обстреляха флагманския кораб с ослепително покривало от огън. Кардас се сви назад, но още преди да изпита истински страх, тази вълна също отмина нанякъде, оставяйки след себе си разкъсани парчета метал от корпуса и множество пробойни, през които изтичаха бели струйки въздух. Премигвайки от тъмните пурпурни петна след блясъка, той се взря през разсейващите се газове към другите балони, ужасено представяйки си страховитата гледка.

Ала изстребителите ги бяха подминали. Във всяка една сфера, докъдето му се простираше погледът, джеронските пленници бяха останали живи — обзети от неистов страх, разбира се. Някои от тях обезумяло драцеха по пластмасата, сякаш опитвайки да си пробият път през нея. Обаче бяха живи. При положение че джедаите от „Изходящ полет“ пречеха на артилеристите да защитават корабите си, а електронните насочващи системи на дроидите притежаваха хирургическа прецизност, изстребителите бяха преминали към програма за нисколетящ полет и сега щателно разкъсваха корпуса на флагманския кораб, без да засягат живия му щит.

И не само на флагманския кораб. Доколкото Кардас можеше да види, всеки от най-близките вагаарски кораби беше обгърнат в същите облаци от изпуснат въздух и накъсан метал. На много места проблясваха ярките пламъчета от двигателите на дроидите изстребители, които довършваха поредната си група жертви и се

отправяха към следващата. Още с тази първа атака Кардас прецени, че Траун е успял да обезвреди над една четвърт от вагаарската флота.

А останалите все още не бяха предприели нищо. Въпросът сега беше дали въздействието на джедаите върху умовете на вагаарите щеше да продължи достатъчно дълго, за да можеха дроидите да си довършат работата. Кардас включи макробинокъла си и докато с едно ухо продължаваше да слуша едностранната сеч на мостика, насочи вниманието си към „Изходящ полет“.

Лорана никога преди не бе виждала нещо подобно. Никога досега не бе и сънувала, че ще го преживее, и не бе виждала нужда да се подготвя за него. Почти мигновено, след като тя се присъедини към джедайското сливане на съзнанията, позволявайки на Кбаот да я направлява заедно с останалите да всяват объркване в умовете на вагаарските командири и артилериисти, съзнанията на врага масово започнаха да експлодират в смъртоносна агония.

И това не бяха само няколко откъслечни случая. Не бяха леките сетивни вълни, които ще ти причинят болезнено усещане, но после ще се разсеят от съзнанието. Смъртните случаи сега заприиха даха като буреносен поток и вълна след вълна от страха, агонията и гнева на чуждите същества започнаха да се блъскат във вече напрегнатото ѝ и уязвимо съзнание. Тя усети как се олюлява и ръцете ѝ слепешката се протягат встрани за някаква опора, докато цялото ѝ тяло реагираше на загубата на ориентация. Остра и пронизителна болка се настани в раменете и в главата ѝ и сякаш в полусън тя откри, че се е строполила от стола си на пода. Усещаше как се гърчи неконтролируемо в конвулсии. Долавяше и агонията на останалите, която се впиваше в слабостта ѝ, докато собственото ѝ терзание се вкопчваше в тяхната немощ. Хиляди чужди гласове пищяха пронизително в мозъка ѝ, докато жизнените им сили се изцеждаха от телата им за последен път. А след тях очакваха други хиляди...

Застанал близо до Дориана, Миттраунуодо си пое дълбоко въздух.

— *Ч'тра!* — заповяда той.

И като едно цяло флотата на чисите потегли напред.

— Време е да се включим във веселбата ли? — попита Дориана, докато все още потресен наблюдаваше как рояците дроиди изтребители методично си пробиваха път между корабите на вагаарската флота.

— Не — каза Миттраунуудо. — Време е да започнем наша собствена веселба.

И едва тогава Дориана забеляза, че „Брулещ ястреб“ и останалите чиски кораби са се отправили към „Изходящ полет“. Той напрегнато стисна юмруци, очаквайки всеки миг артилеристите на шестте крайцера да забележат новата заплаха и да открият огън.

Ала не се случи нищо подобно. „Брулещ ястреб“ прелетя необезпокояван през периметъра на техния огневи периметър, продължи да се движи свободно през зоната за отбрана и със съвсем лека турбулентност премина през трептящата ивица на щитовете в предната част на най-близкия крайцер. Другите чиски кораби се отделиха от фланговете на „Брулещ ястреб“ и се насочиха към останалите крайцери, докато кръстосвачът на Миттраунуудо направи лека дъга спрямо досегашния си вектор, за да полети близо до корпуса на избрания крайцер.

И тогава откри огън.

Най-напред удариха по огневите гнезда на крайцера. Ослепителната синя светлина на чиските лазери последователно раздробяваше оръжейните установки, кондензаторите и зарядните устройства и издълбаваше самите батарейни сфери. След това дойде редът на генераторите на щита. „Брулещ ястреб“ плавно обиколи крайцера от всички страни, като един по един ликвидира и последния от тях. С едно късче от съзнанието си Дориана забеляза как всичко това бе сторено със съвършена прецизност, без нито едно излишно движение. Явно Миттраунуудо добре бе изучил техническата информация, която му бяха предоставили.

А след това за негова огромна изненада „Брулещ ястреб“ направи остър завой и се отдалечи от корпуса в откритото пространство. През разсейващите се облаци от нанесените удари Дориана забеляза, че и останалите чиски кораби следват примера му.

— Какъв е проблемът? — запита той, а очите му пробягаха през небосклона, търсейки някоя нова заплаха, която сигурно бе откъснала

Миттраунуруодо от нападението.

— Няма никакъв проблем — отговори Миттраунуруодо. В гласа му се долавяше учудване. — Защо?

— Но вие прекратихте атаката! — каза Кав, очевидно не помалко озадачен от Дориана. — А те просто си лежат там долу напълно безпомощни.

— Именно затова я прекратих — Миттраунуруодо натисна бутона на предавателя: — Джедай Кбаот, ръководители на „Изходящ полет“, вашите кораби са обезоръжени, а способността им да се отбраняват е разрушена. Предлагам ви тази последна възможност да се предадете и да се завърнете във вашата Република.

— Какво!? — извика Кав, а очите му щяха да изхвъркнат от орбитите. — Вие трябваше да ги погубите напълно!

— Ако и когато си възвърнете възможността да давате заповеди, вицелорд Кав — студено му каза Миттраунуруодо, — подобни решения ще са във вашите ръце. Но не и сега. „Изходящ полет“, очаквам решението ви.

През отекващата мъгла на умиращите съзнания, които крещяха срещу нея, като долавяше смътно дима, разрушенията и далечния вой на ранените, Лорана изведнъж осъзна, че умира.

Първата ѝ мисъл бе, че е от задушаване. Дробовете ѝ я изгаряха от болка; явно до тях не стигаше почти никакъв въздух. Опита се да се раздвижи, ала краката ѝ сякаш бяха заковани за масата отпред. Опита да се присегне към Силата, но при всичките тези смъртни агонии на вагаарите, към които сега се прибавяше и умирането на мнозина от собствените ѝ спътници, тя не успя да накара мислите си да се съсредоточат.

Нещо студено и метално обгърна китката ѝ.

Отвори очи и с ужас видя как един дроид по поддръжката я бе хванал за ръката и я дърпаше.

— Какво правиш? — изхърка тя. Едва тогава с лека изненада откри, че има достатъчно въздух, за да може да говори. Внимателно направи опит да си поеме дълбоко дъх.

И веднага почувства приятната хладина на кислорода, който нахлу в дробовете ѝ.

После премига срещу гъстата мъгла, която лютеше в очите ѝ, и огледа безпорядъка около себе си. На тавана над нея се виждаше дълъг неравномерен обгорен процеп, на който явно се дължеше внезапната декомпресия на батарейната сфера. По него се бяха налепили пет-шест листа изкривена ламарина, явно откъснали се от стените вследствие на вакуума. Половин дузина металообработващи дроиди пълзяха между тях и изпълваха помещението с рояци искри, трескаво заварявайки ламарината върху образувалата се пукнатина.

В другия край на стаята, протегнал ръце нагоре към тавана, за да поддържа със Силата все още незаварените листове ламарина, лежеше учителят Джъстин Манинг.

Поради разхвърляните по пода предмети Лорана не можа да види много добре тялото му. Но от това, което виждаше, стомахът ѝ се сгърчи на кълбо. Най-вероятно тялото му бе поело пълния удар от някой бластерен изстрел наред с многобройните късчета метал от него.

— Учителю Манинг! — извика тя, опитвайки се да се изправи. Но краката ѝ отказаха да я послушат.

— Не, недей! — каза Манинг. Гласът му бе напрегнат, но все още носеше пълния авторитет на един учител джедай. — За мен вече е твърде късно.

— Но... — започна тя и в следващия миг я изпълни внезапен прилив на ужас.

След внезапния взрив и собственото ѝ задушаване бе изгубила връзката си със слетите съзнания на джедаите, които така сполучливо бяха предотвратили нападението на вагаарите. Сега, когато се опита да се присегне отново към сливането, с ужас осъзна, че то е изчезнало.

— О, не! — прошепна на себе си тя. Ала нямаше грешка. При атаката си срещу батарейните сфери нападателите им съзнателно или не бяха ударили всички джедаи на борда.

И освен един-двама от тях, които бяха изпаднали в безсъзнание, всички останали бяха мъртви. Всички останали.

— Трябваше... да опитам... да го... спра... по-рано — с мъка произнесе Манинг. Гласът му бързо отслабваше и явно джедаят губеше сили. — Но той... беше... учител джедай... *Учител... джедай...*

С усилие на волята Лорана се отскубна от обхваналия я ужас.

— Недейте да говорите — каза тя и отново опита да се раздвижи. — Нека да ви помогна.

— Не... — спря я Манинг. — Твърде... късно е... за мен... Но не и... за другите... — едната от протегнатите му ръце се насочи към нея и леко помръдна. След миг огънатата подпорна греда, която пристискаше краката на Лорана към масата, се повдигна на няколко милиметра и след това отскочи настрана. — Ти можеш... да им помогнеш...

— Но не мога просто така да ви оставя! — възрази Лорана. Отново се опита да се изправи и този път успя.

— Аз съм отвъд... твоите възможности... сега... — промълви Манинг и в гласа му се прокрадна дълбока тъга. — Върви. Помогни на онези... на които още... може да се... помогне...

— Но...

— Не! — отсече Манинг и на лицето му се изписа конвулсия от внезапен спазъм. — Ти си... джедай... Положила си... клетва... да служиш на другите... Върви... Върви...

Лорана преглътна тежко.

— Да, учителю. Аз... — тя се запъна, търсейки подходящи думи. Ала такива нямаше.

Сигурно и Манинг не успяваше да ги намери.

— Сбогом, джедай Джинзлър! — просто каза той и призрачна усмивка докосна устните му.

— Сбогом, учителю Манинг!

Усмивката на Манинг се стопи и той отново вдигна очи към дроидите, които заваряваха тавана на помещението. Лорана се обърна и започна да си пробива път през разрушенията към вратата.

Знаеше, че повече никога нямаше да го види.

Когато стигна до вратата, откри, че тя е запречена от нападали предмети. Като се присегна към Силата, доколкото можеше, успя все пак да я открехне дотолкова, че да премине. Коридорът не изглеждаше в кой знае колко по-добро състояние от батерейната сфера. Стените му бяха напукани и огънати, а по пода бяха изпопадали парчета от тавана. Но поне нападателите не бяха успели да направят пробойна в него.

Херметическите врати и в двете посоки на коридора на десетина метра от нея се бяха затворили при декомпресията на сферата, изолирайки този отсек от останалата част на кораба. Но след като процепът вече бе запечатан и аварийните кислородни системи бяха

възстановили налягането в отсека, предната херметическа врата се отвори пред Лорана без проблеми.

Някъде в далечината се чуваха викове и стенания и Лорана усети страха и объркването у тези хора. Но в момента те не представляваха най-важната ѝ грижа. Във всеки от крайцерите бе предвиден специален аварийен отсек, където оцелелите можеха да се скрият, докато дроидите възстановят пробивите и щетите по корпуса.

Но имаше една група хора, които нямаше да имат такава възможност — петдесет и седемте „конспиратори“, които Кбаот бе наредил да се затворят в складовото ядро.

Хората, които *тя* бе заключила в складовото ядро.

Краката ѝ сега бяха започнали да пулсират на мястото, където подпорната греда бе паднала върху тях. Лорана се присегна към Силата, за да ѝ помогне да потисне болката, и се затича куцайки към най-близкия пилон с турболифт.

— Ние направихме сделка! — изписка Кав припряно. — Вие трябваше да ликвидирате „Изходящ полет“ вместо нас!

— С никого не съм правил такава сделка — каза Миттраунуудо. — Съгласих се единствено да предприема необходимите мерки, за да предотвратя заплахата, която отправяше тази експедиция към чиските територии.

— Но ние искахме нещо друго — настоя Кав.

— Вие изобщо не бяхте в положение да настоявате за каквото и да е — спокойно му припомни Миттраунуудо. — Нито пък сега имате такова право.

От говорителите внезапно долетя някакво съскане.

— Значи така — изръмжа един почти неразпознаваем глас. — Мислиш си, че си спечелил, чужденецо, така ли?

Мониторът оживя... и по гърба на Дориана пробягаха ледени тръпки. Беше Хоръс Кбаот, пребледнял и разчорлен. Дрехите му бяха доста разкъсани и опръскани с кръв, а половината от лицето му изглеждаше лошо обгорена. Но очите му горяха със същия високомерен огън, който Дориана бе виждал в личния кабинет на върховния канцлер Палпатин.

Дориана се хвана за ръкава на Миттраунуруодо и бързо му прошепна:

— Кав е напълно прав. Налага се да ги унищожите. Ако не го сторите, ще умрем.

Очите на Миттраунуруодо проблеснаха към него и след това той отново се обърна към своя предавател.

— Наистина спечелих — каза той на Кбаот. — Остава ми да дам една-единствена последна заповед... — ръката му леко се приближи до командното табло и пръстите му леко докоснаха един покрит бутон с червени очертания — и тогава вие ще умрете заедно с всичките си хора. Толкова ли много струва за вас вашата гордост?

— Джедаите не се поддават на гордост — произнесе бързо Кбаот. — Нито пък на празни заплахи. Те следват единствено повелите на собствената си съдба.

— Тогава сам изберете каква ще е вашата съдба — каза Миттраунуруодо. — Доколкото съм чувал, призванието на джедая е да служи на околните и да ги защитава.

— Чули сте погрешно — каза му Кбаот. — Ролята на джедаите е да водят и да управляват, както и да премахват всички заплахи — с тези думи необгореният ъгъл на устата му се изкриви нагоре в противна усмивка.

И изведнъж, без всякакво предупреждение, главата на Миттраунуруодо клюмна назад. Миг по-късно цялото му тяло внезапно се залепи за облегалката на стола му. Ръката му се стрелна към гръкляна му, борейки се безуспешно с някаква невидима хватка.

— Командире! — извика Дориана и инстинктивно го сграбчи за яката.

Но нямаше смисъл. Невидимата сила, която изстискваше живота на чиския командир, не беше нещо физическо, което Дориана можеше да откопчи врата на Миттраунуруодо. Кбаот използваше Силата... и в този момент нямаше нищо, което Дориана или някой друг можеше да стори, за да му попречи.

Само след няколко минути командир Миттраунуруодо щеше да бъде мъртъв.

Лорана беше в кабината на турболифта и се придвижваше надолу към ядрото, когато внезапно атаката на Хоръс Кбаот отекна в съзнанието ѝ като удар на някой далечен чук. За миг тя се съсредоточи върху него, усещайки целия гняв, нервност и гордост, които се излъчваха от учителя ѝ, чудейки се какво ли бе намислил да прави сега.

И тогава ужасяващата истина внезапно я проряза като острието на лазерен меч.

— Не! — изкрещя тя инстинктивно към тавана на кабината. — Учителю Кбаот, не!

Ала вече бе твърде късно. В непреклонната си жажда за мъст Хоръс Кбаот, могъщият джедай, бе преминал към Тъмната страна.

През Лорана премина на талози прилив на болка и омерзение, болезнен като изсипана сол в открита рана. Никога досега не бе виждала падението на джедай. На теория знаеше, че можеше да се случи и че всъщност се е случвало много пъти през историята. Но винаги това ѝ се бе струвало като нещо приемливо далечно, нещо, което никога не би могло да сполети някого от познатите ѝ.

А сега се бе случило... И веднага след изпитаната болка последва дори още по-интензивен прилив на вина.

Понеже тя беше неговият ученик, човекът, който бе прекарал най-много време с него. Единственият човек, бе ѝ казал учителят Манинг преди време, в чиито думи Кбаот изобщо е щял да се вслуша.

Дали бе имала някакъв шанс да му помогне? Дали не бе трябвало да му се противопостави по-рано, със или без подкрепата на Манинг и останалите, когато най-напред бе започнал да съсредоточава властта само в своите ръце? Със сигурност при не един и два случая се бе опитвала да поговори с него. Ала всеки път той бе отхвърлял загрижеността ѝ, уверявайки я, че всичко е наред. Дали не бе трябвало тогава да му се възпротиви по-енергично? Да го принуди дори по някакъв начин да се вслуша в думите ѝ?

Но тя не бе сторила това. А сега вече бе прекалено късно.

Дали наистина?

— Не е необходимо да убиваме — промърмори тя, насочвайки съзнанието си към К-1 в отчаян опит да изпрати мисълта или поне усещането си до него. Започна да рови за преподавателя си, но осъзна, че го е изпуснала някъде при нападението срещу батареината сфера. —

Не се налага да ги убиваме! — продължи с умолителен тон да го вика тя. — Можем просто да се върнем у дома. Те не искат нищо друго от нас, освен да се върнем у дома.

Но отговор не последва. Кбаот със сигурност усещаше протестите ѝ, ала единственият отклик от негова страна беше проява на безразличие към терзанията ѝ, както и решимост да извърви докрай пътеката, по която бе тръгнал. Действително вече бе прекалено късно.

Може би — прошепна един слаб глас дълбоко в нея — за него винаги е било прекалено късно.

Турболифтът спря и вратите му се отвориха към складовото ядро. Една дълга минута Лорана остана на вратата, питайки се дали да не остави затворниците където са, и да се опита да се добере до крайцер К-1.

Ала нямаше начин да успее да стигне дотам навреме. А дори и да смогнеше, пак нямаше да има особена полза. Вече съвсем ясно усещаше категоричната непримиримост в съзнанието на Кбаот и от опит знаеше, че дори и да можеше да застане редом до него сега, пак не съществуваше такава дума или действие, с които би могла да го спре. Той щеше да продължи атаката си, докато не убиеше командир Миттраунуруодо, а след това щеше да се прехвърли на следващия чиски военен и после на следващия, докато не ги погубеше до крак.

С кървящо сърце тя излезе от турболифта и се запъти куцайки към складовото ядро, където бяха заключени членовете на екипажа и семействата им. Дори и един джедай — помисли си тя горчиво — имаше ограничени възможности.

А това, което можеше, тя щеше да стори.

Само за няколко секунди почти всички от екипажа на мостика бяха наскочали, изблъсквайки грубо Дориана настрана и скупчвайки се около Миттраунуруодо, за да се опитат да го освободят от невидимата хватка, която го задушаваше. Ала и техните опити се оказаха също толкова безполезни, колкото и опитите на Дориана.

Застанал встрани от трескавите действия, Кинман Дориана се взираше в екрана на предавателя и отчаяно се опитваше да мисли. Ако чиското нападение бе съумяло да обезсили Кбаот... Но не, в огнените очи на разраненото му лице не се забелязваше и следа от слабост.

Можеше ли тогава Дориана да изключи този екран и поне да лиши джедая от видимост към неговата жертва? Проблемът бе, че нямаше представа, къде е самият превключвател, а и не говореше нито един от езиците, които разбираха членовете на екипажа. Пък и освен това не бе напълно убеден, че с изключването на екрана щеше да постигне каквото и да е.

И в този момент погледът му падна от лицето на Кбаот към командното табло на Миттраунуруодо. Таблото и бутонът с червени очертания...

Можеше и да не е нищо. Но пък можеше и да е единственото разрешение. Като разбута чиските матроси, които стояха между него и таблото, той вдигна капачето и натисна бутона.

И тогава, по средата на безмилостния си обстрел срещу вагаарските кораби, дроидите изстребители внезапно прекратиха атаката и се стрелнаха в друга посока.

Кардас сбърчи чело и притисна макробинокъла още по-силно към лицето си. Значителен процент от вагаарската флота все още бе незасегната. Оцелелите кораби отчаяно се мъчеха да се измъкнат от сянката на Трауновия гравитационен проектор. И все пак изстребителите си тръгваха. Да не би вече да бяха изцедили твърдогоривните си двигатели?

Той притаи дъх. Не, изстребителите *не* бягаха от вагаарите. Те отиваха към „Изходящ полет“!

Докато все още се взираше невярващо, първата вълна нанесе своя удар.

Но този път дроидите не просто *атакуваха* целта си, стреляйки с лазерните си канони и хвърляйки енергийни торпеда по нея. Не, сега те буквално *удряха* крайцерите, блъскайки се с пълна сила в корпуса им. От събраната инерция те се взривяваха с целия си заряд и се изпаряваха с ослепителни проблясъци. Втората вълна изстребителите повтори същото, като този път се целеше в различни сектори в корпуса на крайцерите. След това през целия дим и безпорядък удариха и третата, и четвъртата вълна. Те обаче изсипваха лазерния си огън и енергийните торпеда право в повредените батарейни сфери и генератори на щитовете.

И с внезапен прилив на ужас Кардас разбра всичко. Първите две вълни изтребители не бяха предназначени да пробиват дебелите защитни стени на крайцерите. Целта им бе просто да създадат пробив на много конкретни места в корпуса — там, където се намираха вътрешните херметически врати.

И сега, когато тези врати бяха обезвредени или достатъчно изкривени, за да не могат да ограничат декомпресията на крайцерите, останалите изтребители нанасяха своя фатален удар, който щеше да остави „Изходящ полет“ с отворени пробойни, напълно уязвим за откритото пространство.

Все по-голяма ставаше вихрушката от отломъци и газове около фланговете на „Изходящ полет“, а изтребителите продължаваха да нанасят ударите си по корпуса, донасяйки нови и нови вълни смърт през оголения периметър на шестте крайцера.

Въпреки раните си обаче Кбаот сякаш изобщо не забелязваше всичко това. Лицето му си оставаше твърдо като наковалня, а очите му продължаваха да се взират непоколебимо през екрана на мостика в „Брулещ ястреб“.

А Миттраунуудо се приближаваше все повече до смъртта.

Дориана сви ръцете си в безпомощни юмруци. Значи всичко най-после отиваше към своя логичен край. Щом като и тази втора атака не бе успяла да убие Кбаот, значи той се бе покрил в някое по-вътрешно помещение, добре изолирано от вакуума, който се образуваше от декомпресията във външните сектори на крайцерите. Независимо от разрушаването на многобройните херметически врати и шлюзове във сърцевината на крайцерите явно все още съществуваше достатъчно затворено пространство, до което нямаше начин дроидите изтребители да успеят да стигнат навреме.

В този момент от далечния край на обозримия небосклон се появи някаква нова формация. Двойка изтребители се носеха като едно цяло. По някакъв начин двата дроида бяха свързани помежду си, а по средата им бе прикрепен някакъв дебел цилиндър. Тя бе последвана от още една двойка, после от трета и след малко Дориана видя как най-малко десетина подобни формации се носеха с пълна скорост към „Изходящ полет“.

Той си спомни как Кав бе коментирал тази идея на Миттраунуруодо и колко презрително бе казал, че тези цилиндри са някакви напълно безполезни резервоари. Дориана примижа с очи, когато новите формации се приближиха плътно до крайцерите. Но вместо да се блъснат в тях както предишните, двойките изстребители се мушнаха през отворените процепи в корпуса и се изгубиха вътре.

Един дълъг момент не се случи нищо. След това внезапно от отворите се появи нова бледосиня мъгла, почти незабележима на фона на множеството пушечи и отломки около крайцерите.

И тогава с едно внезапно шумно вдишване Миттраунуруодо се строполи върху командното си табло.

— Командире? — извика Дориана, опитвайки да си проправи път сред заобиколилите го чиси.

— Аз... добре съм — изпъшка Миттраунуруодо, разтърквайки гърлото си с едната ръка, докато с другата даваше знак на екипажа си да го оставят.

— Мисля, че го свалихте — каза Дориана, взирайки се в екрана на предавателя. Лицето на джедая вече не се виждаше там. — Мисля, че Кбаот е мъртъв.

— Да — потвърди Миттраунуруодо с тих глас. — Всички те... са мъртви.

Странно усещане се появи по гърба на Дориана.

— Но това е невъзможно — каза той. — Вие пуснахте не повече от една-две от тези бомби във всеки крайцер.

— Дори и една е достатъчна — каза Миттраунуруодо с такава тъга в гласа си, каквато Дориана не бе чувал у него досега. — Това е много специален вид оръжие. Извънредно ужасно. Веднъж след като проникнат от вътрешната страна на енергийните щитове, тези оръжия експлодират с убийствена вълна радиация. Тази вълна преминава през стени, подове и тавани, погубвайки всеки живот на борда.

Дориана преглътна тежко.

— А вие ги бяхте приготвили — механично произнесоха устните му.

Очите на Миттраунуруодо сякаш пробиваха неговите.

— Те не бяха предназначени за „Изходящ полет“ — на лицето му се появи изражение, което накара Дориана конвулсивно да отстъпи

назад. — Бяха определени да се използват срещу най-големите кораби на вагаарите.

— Разбирам — навъсено каза Дориана.

— Не, не разбирате *нищо* — сръза го Миттраунуруодо. — Защото сега ще се наложи да се справяме с остатъците от вагаарските бойци от обезвредените кораби с ръкопашни схватки на абордаж — той посочи нагоре през илюминаторите. — А още по-лошото е, че някои от техните бойни и цивилни кораби успяха да избягат в дълбокия Космос, където ще имат достатъчно време да се съвземат, да си направят ремонтите и след време евентуално да дойдат отново да притесняват тези територии.

— Разбирам — каза Дориана. — И съжалявам.

За своя огромна изненада той осъзна, че казва истината.

Един дълъг момент Миттраунуруодо продължи да го гледа мълчаливо. След това бръчките от напрежението постепенно изчезнаха от лицето му.

— Никой воин не разполага с такава власт, че да подреди нещата така, както му се иска — каза той с по-спокоен, но все още измъчен глас. — Но на мен наистина ми се искаше нещата тук да се бяха развили другояче.

Дориана хвърли поглед към вицелорд Кав. Както никога неймодианецът бе имал благоразумието да държи устата си затворена.

— А сега какво следва?

— Както казах, сега ще вземем на абордаж вагаарските кораби — каза Миттраунуруодо. — А щом ги завладеем, ще освободим джеронците от килиите им.

Дориана кимна. Значи това бе всичко. „Изходящ полет“ бе ликвидиран, а неговите джедаи — и най-вече Хоръс Кбаот — бяха мъртви. Всичко бе приключило.

Всичко, разбира се, без една малка последна подробност. „Независимо от развитието на тази битка — прозвучаха в съзнанието му думите на вицелорд Кав, — в края на краищата Миттраунуруодо ще трябва да бъде премахнат“.

А при неизбежния хаос, съпътстващ всеки абордаж, случайните жертви са неизбежни.

— Чудя се дали мога да получа позволение да се включа в ръкопашното нападение — каза той. — Ще ми е интересно да

наблюдавам бойните умения на чиските матроси.

Миттраунуруодо леко сведе глава.

— Както желаете, командир Стратис. Струва ми се, че подобно преживяване ще ви бъде от огромна полза.

— Така е — меко се съгласи Дориана. — Така е, наистина.

Многобройните вибрации от крайцерите над тях, отразяващи се леко в метала на поддържащите пилони, най-после утихнаха напълно.

— Свърши ли се? — нерешително запита Жорад Пресор.

Внимателно Лорана отлепи ръката си от херметическия шлюз, където се бе хванала за опора. Внезапният и главоломен поток от смърт, който прииждаше от всички посоки, най-после бе престанал, оставяйки след себе си ужасяваща празнота.

Нищо.

— Да — тя се опита да дари момчето с насърчителна усмивка. — Всичко свърши вече.

— Значи ли, че може да се качим обратно горе?

Лорана вдигна очи към бащата на Жорад и забеляза стиснатите му устни. Децата може и да нямаха представа, какво се случваше, но родителите бяха разбрали всичко.

— Не, все още не — отговори тя на Жорад. — Сигурно първо ще трябва доста да се разчисти там горе. Ако се качим сега, само ще пречим на дроидите да почистят.

— А и ще трябва да сдържаме дъха си — подметна някой в задната част на групата.

Някой друг му изшътка.

— Все едно, тук поне няма смисъл да оставаме — обади се един от по-възрастните мъже, стараяйки се да придаде ведрост в гласа си. — Май ще е по-добре да се върнем в училището за джедаи, където поне ще ни е малко по-удобно.

— И където ще ни заключат, както си му е редът? — добави Улиър язвително.

— Не, разбира се, че не — каза Лорана, опитвайки се да разсъждава трезво. — В складовото ядро има много строителни материали. Ще отрежа отнякъде една греда и с нея ще подпрем вратата, за да не се заключва. Хайде, нека да отидем там.

Групата се обърна и се затътри към залата, откъдето току-що бяха дошли. Някои от децата все още мърмореха нещо на родителите си, а те се опитваха да им вдъхнат спокойствие. Лорана тръгна след тях, но веднага се спря, понеже Улиър я докосна по рамото.

— И какви са *действителните* щети? — тихо се поинтересува той.

Тя въздъхна.

— Не успявам да доловя никакъв живот там горе. Абсолютно никакъв.

— Възможно ли е да грешите?

— Възможно е — отговори тя. — Но не вярвам.

Известно време той не промълви нищо. После каза:

— Все пак ще трябва да проверим. Може би някъде там има оцелели, но са прекалено слаби, за да ги усетите.

— Знам — каза тя. — Но засега не можем да ходим натам. Фактът, че кабините на турболифта не идват, означава, че някъде в пилоните има пробив и са разхерметизирани. Ще се наложи да изчакаме, докато дроидите закърпят пробойните.

Улиър тихо изсвири през зъби.

— Но това може да отнеме часове.

— Нямаме друг избор — каза Лорана. — Просто ще трябва да изчакаме.

23.

Битката беше приключила преди цели шест часа и Кардас вече започваше да изпитва сериозно отегчение от чакането, когато най-после чу ритмично почукване зад гърба си.

Той се извърна наполовина и изтрака по корпуса същия сигнал с макробинокъла. След това отново се обърна към звездите и започна да разтрива мускулите си заради обездвижването, докато чакаше.

Всичко се разви толкова бързо, че първоначално не успя да се осъзнае. Вратата на затвора зад него изненадващо се отвори и от внезапно създалия се вакуум дробовете и лицето му изтръпнаха. Декомпресията буквално го изсмука с гърба назад и след миг той се озова в коридора. За секунда успя да зърне няколко силуета във вакуумирани костюми и след това тялото му бе загърнато в някаква лепкава материя. Той не успя да направи нищо, освен да размърда трескаво пръсти в опит да отмахне досадната обвивка от лицето си, когато с остро съскане материята внезапно се отлепи от тялото му и леко се изду във всички посоки. Миг по-късно той се озова в някаква прозрачна и сферична спасителна капсула.

— Ухаа! — промълви той и сбърчи чело, когато ушите му се отпушиха от възстановяването на налягането.

— Добре ли сте? — попита познат глас от закачения към кислородната бутилка предавател на сферата.

— Да, командире, благодаря ви — увери го той. — Да разбирам ли, че всичко проработи според плана?

— Да — потвърди гласът на Траун, но в него се долови нотка на тъга. — В по-голямата си част.

Един от спасителите му се наведе към него и за своя изненада Кардас видя лицето на човека, който по-рано се бе представил на борда на „Мрачна мъст“ с името командир Стратис.

— *Кардас?! —* озадачено прозвуча гласът на Стратис. — *Вие* пък какво правите тук?

— Подмамва вагаарите в моя капан, разбира се — каза Траун, сякаш бе очевидно. — Или сте забравили, че чисите никога не се въвличат в изпреварващи удари?

— Разбирам — каза Стратис, като очите му не се откъсваха от Кардас. — Значи онези обвинения в шпионаж, които хвърляхте на борда на „Мрачна мъст“, не са били нищо друго освен прах в очите? Един вид застраховка за вас, в случай че цялата тая работа се разпадне.

— Беше предпазна мярка, да. Но не за мен — каза Траун. После вдигна ръка и даде знак на останалите от групата да придвижат сферата на Кардас надолу по коридора. — Беше за защита на адмирал Аралани. Тя е командващ офицер на кораба, който пристигна преди около час, за да освободи джеронските роби и да ги върне в родния им свят.

— Понеже тя не може да си позволи официално да бъде въвлечена в нещо подобно — продължи мисълта му Стратис. — Но пък би могла, когато трябва, да погледне в друга посока, оставяйки вас и Кардас да поемете вината, ако нещо се обърка.

— Забравете вината — вметна Кардас. — Кажете ми какво се случи с „Изходящ полет“? Тук видях как изстребителите тръгват към него...

Траун и Стратис размениха погледи.

— Наложих се да стигнем по-далеч, отколкото се бях надявал — отговори Траун.

Кардас почувства как сърцето му спря да бие.

— Колко по-далеч?

— Мъртви са — тихо каза Траун. — Всички.

Последва продължителна тишина. Кардас извърна глава встрани и очите му попаднаха на мъртвите вагаари, покрай които чисите пренасяха сферата му. Траун бе зарязал атаката срещу познатите робовладелци и убийци, за да нападне и да ликвидира експедиция с десетки хиляди невинни хора?!

— Нямахме друг избор — прекъсна мислите му гласът на Стратис. — Хоръс Кбаот бе започнал да използва силите си и щеше да задуши командира до смърт. Просто нямаше друг начин да го спрем.

— Но въобще дадохте ли им възможност да се обърнат и да се приберат вкъщи? — горчиво изтърси Кардас.

— Да — кимна Траун.

— И то не един и два пъти — добави Стратис. — Всъщност командирът им предложи тази възможност повече пъти, отколкото бих го сторил самият аз. А и ако това изобщо има някакво значение, аз натиснах бутона за атака.

Кардас свъси вежди несъзнателно. От една страна, това имаше огромно значение. Но, от друга, бе все едно.

— Сигурни ли сте, че няма никакви оцелели?

— В крайцерите бяха пуснат радиационни бомби — каза му Стратис. — Все още не сме пратили никого да провери точно как стоят нещата, но ако командирът е прав в описанието на тези оръжия, не би трябвало да има каквито и да е оцелели.

— Значи в крайна сметка постигнахте своето — Кардас внезапно почувства силна умора. — Сигурно сте щастлив.

Стратис погледна встрани.

— Удовлетворен, да — каза той. — Но не и щастлив.

— Е? — настоя вицелорд Кав, докато Стратис се изнизваше от вакуумирания си костюм в една от съблекалните на „Брулещ ястреб“. — Не чувам никакви скръбни жалейки за смъртта на падналия капитан.

— Това е, защото капитанът не е паднал — каза Дориана. — Не ми се удаде възможност.

— *Не ви се удаде* — натърти Кав — *или не потърсихте такава?*

— Не ми се удаде — хладно повтори Дориана. Тъкмо сега не му беше до такива игрички. — Ако държите да премахвате военен командир пред собствените му хора, прав ви път.

Той продължи да се преоблича мълчаливо.

— Той *трябва* да умре — каза Кав, когато Дориана приключи. — Знае прекалено много за участието ни в случилото се.

— Миттраунуруодо е необикновено същество — отбеляза Дориана. — Пък и стои отворен въпросът, кога ще ни се удаде възможност.

— Или кога ще потърсим такава — натърти Кав. После пристъпи близо до Дориана и пъкна нещо в ръката му: — Ето!

Дориана озадачено сведе очи надолу. Бе му нужен само един поглед.

— Откъде се сдобихте с това? — изсъска той и бързо сви дланта си, за да скрие малкия ръчен бластер.

— Беше си у мен през цялото време. Стреля леко и незабележимо, но пък зарядът му е много силен. Убива намясто и го прави тихо и чисто.

И би могло да докара на Дориана също толкова бърза смърт, ако се случеше да го хванат с него. Той усети как внезапно под якичката му го избива студена пот, и бързо скри бластера в джоба си.

— Само че нека аз да подбера момента — предупреди той. — Не искам да кръжите около мен като квачка, която бърза да снася.

— Не се безпокойте — изръмжа Кав. — Къде е командирът сега?

— Отиде в кораба на адмирала, за да разговаря с нея — Дориана оправи туниката си и се наведе, за да си obuе ботушите. — Замъкна и Кардас със себе си.

Кое то пък беше другият проблем, припомни си хладнокръвно той. Кардас също знаеше прекалено много какво се бе случило тук. А и за разлика от Миттраунуруодо той скоро щеше да се върне в Републиката. След като се справеше с командира, Дориана трябваше да отстрани и Кардас, преди той да успее да разкаже какво бе видял.

Избавените джеронци бяха наблъскани в товарния отсек — единственото място на кораба, където изобщо можеше да се съберат. Повечето бяха насядали с кръстосани крака на малки групички и разговаряха тихо помежду си. Последните няколко групи от тях все още се оправяха с хранителните пръчици и топлите напитки, които им бяха донесли матросите на адмирал Аралани. Всички изглеждаха някак си замаяни, сякаш все още не можеха да повярват, че са се избавили от ръцете на вагаарите.

Застанал току до една от вратите към отсека, опитвайки се да не се пречка на пътя на джеронците или на чисите, които се движеха между тях, Кардас разглеждаше множеството с умора, каквато сърцето и съзнанието му не бяха изпитвали от дълго време насам. Най-малко хиляда пъти през изминалия ден си бе задавал въпроса, какво изобщо правеше в центъра на всичко това и с каква галактическа сила Траун го бе убедил да влезе в ролята на стръв за вагаарите.

Ала замисълът на командира бе проработил. Всичко бе станало според плана. Джеронците бяха освободени, и то не само тези роби пред очите му, но и цялата им родна планета. Адмирал Аралани вече бе заявила, че когато корабът ѝ върне джеронците у дома, заедно с тях ще изпрати и ударна група чиски бойни кораби за охрана. И че ако изобщо около техния свят все още се навъртат някакви вагаари, това няма да е за дълго.

А що се отнасяше до „Изходящ полет“...

Кардас затвори очи. Петдесет хиляди души избити до крак — абсолютно всички обитатели на шестте крайцера. Действително ли е било нужно? Според Стратис не е имало друга възможност, а и Траун не го бе поправил. Ала *наистина* ли това е бил единственият изход?

Вероятно Кардас никога нямаше да узнае със сигурност. Някъде далеч в ума му мина мисълта, какво ли щеше да каже сега Марис, когато научеше какво бе сторил нейният благороден герой.

— Дори и сега сякаш още не могат да повярват — промълви отляво един глас.

Кардас отвори очи. До него бе застанал Трасс. Оглеждаше препълнения отсек с особено изражение на лицето.

— Синдик Миттрассафис — поздрави го Кардас, — не знаех, че сте на борда.

— Адмирал Аралани настоя да дойда — отговори Трасс, без да откъсва очи от джеронците. — Сега тя май смята, че тримата с брат ми най-сетне ще можем да разрешим въпроса с вагаарската стока на Крустай и ще ви дадем възможност на вас и на вашите спътници да си заминете по пътя — с тези думи той обърна очи към Кардас. — Сега, след като с вас явно сме изиграли ролята си във всичко това.

Кардас издържа на погледа му, без да премигне.

— За мен не е проблем да участвам в плановете на брат ви — каза той с равен тон. — Това не би трябвало да ви притеснява и вас.

— Аз бях подведен и манипулиран — каза Трасс и в очите му проблесна огорчение.

— За ваше собствено добро — добави Кардас. — Ако Траун и Аралани ви бяха въвлекли в плана си, вашето бъдеще също щеше да бъде заложено на карта подобно на тяхното.

— На тях още не им се е разминало — мрачно отбеляза Трасс. — Деветте управляващи фамилии няма да толерират подобно незаконно и

неморално нападение.

— Първо — каза Кардас, вдигайки един показалец, — тази система се намира в охраняваните предели на вашата завоевателна флота. Това я прави чиска територия. Второ, вагаарите пристигнаха тук е пълната си военна мощ и явното намерение да нанесат военен удар. Това означава, че всички действия на командир Миттраунуруодо са били единствено отбранителни, и аз твърдо заставам зад това.

— Единствената причина да дойдат тук е, защото вие сте ги подмамили.

— Аз не съм обвързан от вашите правила — припомни му Кардас. — Освен това адмирал Аралани ще засвидетелства, че командир Миттраунуруодо публично ме е определил като вероятен шпионин сред чисите. Ако в отчаянието си аз съм решил да се обърна към вагаарите за помощ в освобождаването на спътниците ми, вие няма да можете да обвините него за това мое действие.

Горната устна на Трасс помръдна.

— Така е. Траун винаги е бил особено добър в това да заличава следите след себе си, когато е необходимо.

— Кое то, изглежда, разрешава всичките ви правни притеснения — заключи Кардас. — А що се отнася до другото ви възражение — той посочи към джеронците, — предизвиквам ви да погледнете тези същества и да ми кажете по какъв начин тяхното освобождаване от тирания би могло да се смята за неморално действие.

— Нравствеността на едно действие не зависи от крайния резултат — твърдо каза Трасс. След това лицето му леко се изопна и той продължи: — Но въпреки всичко в настоящия случай е трудно да се защитава подобна позиция.

— Аз лично видях как вагаарите се отнасят със своите роби — каза Кардас и потръпна от спомена за беззащитните джеронци, които Мискара хладнокръвно бе изтребил в упражненията си. — Според мен Вселената само печели от погубването им.

— Аз самият съм съгласен с вас — каза Трасс, — обаче аристокра Чаформбинтрано може и да не види нещата в толкова ясни очертания.

Кардас се облещи:

— Че той какво общо има с всичко това?

— Той е тръгнал насам с някои кораби на петата управляваща фамилия — мрачно каза Трасс. — Точно преди да напусна Крустай, разговарях с него. Подозирам, че възнамерява да постави Траун под арест.

Гърлото на Кардас се сви.

— А Траун знае ли за това?

— Не.

— Трябва да му кажем, и то незабавно — мрачно каза Кардас. Имате ли представа, къде е сега?

— Мисля, че двамата с адмирал Аралани отидоха да разгледат „Изходящ полет“.

— Тогава да тръгваме! — каза Кардас. — Совалката ми е на един от бакбордовите докове.

Със скърцането на разместените метални улеи вратите на турболифта се отвориха, колебливо плъзгайки се.

— Изглежда, отново си имаме въздух — отбеляза Улиър, като огледа тавана на кабината.

В по-голямата си част изглеждаше непокътнат, но в единия ъгъл запоеният ръб се бе отлепил. По краищата на процепа имаше леко обезцветяване, явно резултат от мощна радиационна вълна. Да не би някой от реакторите да бе гръмнал? Едва ли. Дори и тук долу биха чули подобен силен взрив.

— Шахтата обаче сигурно ще е прецакана — измърмори Кийли, като пристъпи внимателно до Улиър. — А самите крайцери ще са още по-зле. Ще ни отнеме доста време да се качим там.

— Тогава да не губим повече от него в празни приказки — каза Улиър. Той понечи да стъпи в кабината...

— Стойте! — прекъсна го Джинзлър, като леко го докосна по рамото. Тя също бе огледала състоянието на кабината със съсредоточен и угрижен израз на лицето. — Ще отида сама.

— В подобна ситуация не е добре да си сам — вметна Кийли.

— Да си сам, за джедаите понякога е единственият път — каза тя. Очите ѝ се върнаха на него и част от угрижеността ѝ спадна. — Не се безпокойте. Веднага щом намеря някое безопасно място, ще се върна да ви взема.

— Сигурна ли сте, че не искате някой да ви придружи? — попита Улиър и я изгледа косо. Никак не му беше до това да си подава главата горе и да му се налага да се разминава с трупове и всевъзможните там отломъци. Ала, от друга страна, не му допаднаше и идеята да изпускат от поглед тази жена джедай.

— Напълно сигурна — каза Джинзлър. — Върнете се и изчакайте, докато не дойда за вас.

— Както кажете — Кийли дръпна Улиър за ръкава. — Хайде, Час.

— Хубаво — Улиър неохотно отстъпи назад, за да направи място на Джинзлър да влезе в кабината. — Но не се бавете.

— Ще се постарая — каза Джинзлър и му се усмихна окуражително.

Преди усмивката ѝ да изчезне от лицето, вратата между тях се затвори със скърцане.

Откриха Траун и Аралани на мостика на водещия крайцер сред група заети чиски оператори, който последователно проверяваха кои командни конзоли са все още оперативни. Тук също имаше много тела, разпръснати безразборно из цялата палуба. Този път обаче Кардас сякаш не ги забелязваше.

— А, братко мой! — каза Траун, докато Трасс и Кардас си проправяха път в лабиринта от конзоли. — Подобаващо ли се погрижихме за джеронците?

— Оставете ги джеронците — намеси се Кардас, преди Трасс да отвори уста. — Аристокра Чаформбинтрано е тръгнал насам с цяла флота кораби от петата фамилия.

— Под чие командване летят? — рязко попита адмирал Аралани.

— Под командването на самия аристокра, предполагам — каза Траун и очите му се свиха в размисъл. — Кога се очаква да пристигнат?

— Всеки момент — отговори Трасс. — Допускам, че идва, за да повдигне обвинения срещу теб.

— За това едва ли ще му е нужна цяла флота — отбеляза Траун. — Не, по-скоро ми се струва, че аристокра Чаформбинтрано е замислил да се сдобие с нещо доста по-доходно.

— С „Изходящ полет“ ли? — запита Кардас.

— Всъщност според мен идва, за да сложи ръка на остатъците от вагаарската флота — каза Траун. — Но вие сте прав. Веднъж щом види „Изходящ полет“, това моментално ще се превърне в първи приоритет.

— Как така ще сложи ръка? — възрази Трасс и погледна към Аралани. — Той няма право!

— Технически сте прав — отвърна Аралани със стегнат глас. — Но от практическа гледна точка, след като е докарал със себе си толкова много кораби, няма начин да го спрем.

— Но съветът на фамилията... — започна Трасс.

— ...със сигурност ще оспори това — довърши мисълта му Аралани. — Но процедурата ще е доста дълга и сложна.

— А междувременно петата фамилия ще се възползва от възможността да проучи тайните на новата си придобивка — каза Траун.

Трасс изсъска е изненадващо змийски звук:

— Не бива да допускаме това. Ако една-единствена фамилия сложи ръка на „Изходящ полет“, това ще наруши равновесието на силите за няколко десетилетия напред.

Кардас кимна и в стомаха му започна да се образува твърда буца. Вагаарите бяха намерили смъртта си единствено заради мисълта, че ще могат да се сдобият е контрол над дроидите изстребители. Колко по-значително предимство биха придобили аристокра Чаформбинтрано и фамилията му, ако успееш да си присвоят и дроидите, и технологията на „Изходящ полет“?

— Ще се наложи да го забавим — каза Аралани. Ала не звучеше особено убедена. — Ще трябва някак си да попречим на хората му да стъпят на борда на този кораб поне докато не успее да събере отбранителната флота тук.

— Нямаме време за това — каза Траун. — По-скоро трябва незабавно да отнесем „Изходящ полет“ в някоя военна база и да го обявим официално за собственост на отбранителната флота.

— За колко дълго пътуване говорите? — недоверчиво вметна Кардас. — Това нещо изглежда доста пострадало.

— Ще изцедя цялата енергия на системите — прецени Траун. — Но се налага да опитаме. По-добре би било „Изходящ полет“ да бъде

изцяло унищожен, отколкото да позволим да попадне в ръцете на една-единствена управляваща фамилия.

С крайчеца на окото си Кардас забеляза някакво леко движение. Вдигна поглед към небето зад илюминаторните прозорци... И видя как последният от десетината огромни чиски кораба излезе от хиперпространството.

— Твърде късно е — промълви той. — Вече са тук.

Аралани произнесе някаква дума, която Кардас не бе срещал при езиковите си уроци.

— Ще трябва да го направите с наличния тук екипаж — каза тя. — Побързайте, преди...

Тя не довърши изречението си, понеже преподавателят на Траун изпиука настойчиво. Командирът вдигна поглед към новодошлите кораби и неохотно извади преподавателя:

— Тук командир Миттраунуудо.

— Командире, аристокра Чаформбинтрано от петата управляваща фамилия изпрати сигнал за вас тук, на „Брулец ястреб“ — каза един глас. — Той настоява незабавно да се присъедините към него на борда на „Прочутия Чаф“.

Очите на Траун проблеснаха към адмирал Аралани.

— Не давайте потвърждение на сигнала му — нареди той.

— Но командире, това не е молба — предупреди гласът.

— Не давайте потвърждение — повтори Траун и изключи преподавателя си.

— Траун, не можеш ей така да пренебрегнеш пряката заповед на аристокра! — възрази Трасс.

— Все още не съм получил никаква пряка заповед от аристокра — каза Траун с равен глас. — Кардас, намерете къде е щурвалът.

— Слушам — бързо каза Кардас и трескаво заглежда околните конзоли.

В този миг изпиука преподавателят на адмирал Аралани.

Всички очи се насочиха към нея.

— Хитро — отбеляза тя и като го откачи от колана си, го включи: — Тук адмирал Аралани.

— Тук е аристокра Чаформбинтрано — прогърмя гласът. — Не успявам да се свържа с командир Миттраунуудо и подозирам, че той отказва да комуникира с мен. Като аристокра на петата управляваща

фамилия ви заповядвам да го откриете и да го задържите. Той ще бъде подведен под отговорност за последните му военни действия.

Аралани се поколеба и Кардас усети, че не смее да изпусне дъха си. След това с явна неохота кимна и каза:

— Тъй вярно, аристокра. Чух ви и ще се покоря.

После изключи предавателя си.

— Съжалявам, командире, но нямам друг избор, освен да ви задържа.

— Това ще доведе до края на чисите — тихо каза Траун. — Отбранителната флота и единствено отбранителната флота може да сложи ръка на този кораб, без това да доведе до пагубни последици.

— Разбирам и ще направя всичко възможно, за да забавя аристокра Чаформбинтрано. Но междувременно ви задържам. Наредете на хората си да се съберат в хангара и да се завърнат по корабите си.

Един дълъг момент Траун не стори нищо. След това бавно сведе глава в лек поклон и включи предавателя си:

— Тук е командир Миттраунуудо. До всички чиски матроси на борда на „Изходящ полет“, завръщане в основния хангар!

— Благодаря ви — каза Аралани. — А сега, ако обичате? — добави тя и посочи към херметическата врата. — Вие също, Кардас.

Кардас си пое дълбоко дъх.

— Аз не съм под командването на чисите, адмирале — каза той. — Бих желал да остана на борда още малко.

Очите на Аралани се стесниха.

— Какво възнамерявате да направите? Със сигурност не можете да подкарате този кораб сам.

— Аз не съм под командването на чисите — повтори той. — Пък и в заповедта си аристокра Чаформбинтрано не спомена нищо за мен.

Аралани погледна към Траун, след това към приближаващата флота на петата фамилия и накрая отново спря очи върху Кардас.

— Давам позволение — каза тя, после се обърна към херметическата врата...

— Аз също ще остана — изведнъж се обади Трасс, преди тя да стигне до изхода.

Аралани се спря озадачено:

— Какво?!

— Аз също не съм под военното командване — каза Трасс. — Пък и аристокра Чаформбинтрано не спомена нищо и за мен.

Аралани изгледа Траун остро:

— И двамата ще си изпатим здраво заради това — предупреди го тя.

— Ролята на чиския воин е да брани народа на чисите — припомни й Траун. — А собственото му оцеляване идва едва на второ място.

В продължение на няколко дълги удара на сърцето двамата останаха загледани един в друг. После с внезапна съскаща въздишка адмирал Аралани се обърна към Трасс:

— Най-близката база на отбранителната флота е Песфаври. Знаете ли координатите?

Трасс кимна утвърдително.

— В такъв случай ви оставяме — кимна му тя. — Нека късметът на воина да се усмихне на начинанието ви.

После се обърна и продължи пътя си към херметическата врата. Траун се забави, колкото да хвърли един последен дълъг поглед към брат си, и я последва.

След минута Кардас и Трасс бяха вече сами.

— Наистина ли смятате, че ще можем да закараме това нещо чак до военната база? — запита Кардас.

— Май не разбрахте основната идея, Кардас — мрачно каза Трасс. — Не чухте ли какво каза брат ми? „По-добре би било «Изходящ полет» да бъде изцяло унищожен, отколкото да позволим да попадне в ръцете на една-единствена управляваща фамилия“.

Гърлото на Кардас се сви.

— Чакайте малко! — възрази той. — Аз бях намислил просто да заключа „Изходящ полет“ по такъв начин, че пратениците на аристокра да не могат да си пробият път дотук, освен ако не взривят всичко. Но не съм се кандидатира за самоубийствена мисия!

— По-смело, Кардас — увери го Трасс. — Аз също не съм тръгнал натам. Намерението ми беше да насочим този кораб към повърхността на най-близкото слънце, а след това да се измъкнем със същата совалка, с която дойдохме.

Кардас обмисли предложението. Това би било възможно, реши той, но при положение че поне един от двигателите на някой крайцер

все още работеше, а командните табла не бяха повредени.

— Сигурно е възможно.

— Да го направим тогава — каза Трасс. — Този кораб е построен от ваши хора. Кажете ми какво да правя.

Шахтата на турболифта беше сравнително чиста и кабината стигна до К-4 само с няколко по-сериозни раздрусвания. Самият крайцер също не изглеждаше чак толкова зле.

Ако се изключеха, разбира се, всички тези трупове.

Медицинските дроиди вече бяха започнали постепенно да ги разчистват. Вероятно ги отнасяха в някоя от медицинските лаборатории, където щяха да очакват заповеди от някое живо същество, как да процедират по-нататък.

Ала там никой не посрещаше труповете. Лорана се присегна със Силата и се опита да преслуша комуникационната система на кораба, като изпитваше смътна и нелогична надежда, че някъде можеше да има оцелели по чудо след злокобния катаклизъм, който бе погубил живота на „Изходящ полет“.

Но на повикванията ѝ не отговори никой. На крайцер К-4 наистина нямаше никаква жива душа.

Нито на защитниците, нито на техните нападатели. На Лорана този факт ѝ се стори едновременно и любопитен, и злокобен. Едва ли чисите бяха положили толкова много усилия да разбият „Изходящ полет“ само за да го зарежат след това.

Но тогава къде бяха?

Тя не се задържа дълго на К-4 и продължи по-нататък. Турболифтът към К-3 не работеше. Това означаваше, че или кабините бяха повредени, или пилонът бе понесъл щети, или и двете. Затова тя се насочи към К-5. Там отново я очакваше пълен хаос от мъртви тела и множество отломъци, а и комуникационната система отново не даде отговор. На К-6 — следващия кораб от злоещата ѝ обиколка — ситуацията беше същата.

От друга страна, и трите крайцера вече изглеждаха сравнително обезопасени. Декомпресията бе овладяна, а осветлението, отоплението и гравитацията — възстановени. Обслужващите дроиди явно бяха положили доста старания през последните няколко часа. Ако чисите

наистина бяха зарязали „Изходящ полет“ на произвола на съдбата, тогава сигурно Лорана и другите оцелели щяха да могат поне частично да го възвърнат към живот.

Пътуваше вече с турболифта към крайцер К–1, когато сетивата ѝ доловиха слабия шепот на нечий живот някъде наблизо.

Тя притисна ухо към стената на кабината, присягайки се със Силата, доколкото ѝ позволяваха нейните собствени наранявания и остатъчен ужас. Със сигурност някъде там имаше живи същества. Сякаш бяха някакви непознати съзнания, и то немного. Но поне имаше някой.

А тя се бе запътила е турболифта си право към тях.

Като се отдръпна от стената, тя застана нащрек и обви пръсти около дръжката на лазерния си меч. Дали целенасочено или непреднамерено, но командир Миттраунуудо бе изпълнил заканата си да ликвидира „Изходящ полет“. И то бе успял да го направи срещу обединената воля на Хоръс Кбаот и останалите джедаи.

Беше време да се види колко добре щеше да се справи чисът в индивидуална схватка лице в лице.

Кабината на турболифта се затлачи малко преди спирката си на К–1, блокирана от няколко отцепили се при битката подпорни греди. Като използва Силата, за да влее енергия в мускулите си, Лорана успя да разтвори вратите на кабината с един лост и след това се покатери през усукания метал към входната врата.

Пилоните на турболифтовете се свързваха с основата на всеки от крайцерите, като обслужваха единствено първа и втора палуба. Мостикът беше цели четири палуби по-нагоре и предвид на създадите се обстоятелства Лорана прецени, че не е разумно да използва собствената система от турболифтове на крайцера. Затова се запъти към най-близкото стълбище и се заизкачва.

Вратата пред него се отвори и с не особено нежно бодване по кръста двамата чиси в жълта униформа подканиха Дориана да пристъпи напред.

Озова се на команден мостик, доста сходен с командния мостик на „Брулесц ястреб“, но по-просторен и изпълнен с голям брой чиси в същата жълта униформа като неговите стражи. Това правеше черния

костюм на Миттраунуруодо още повече да се отличава от всичко останало. Той стоеше в средата на помещението и разговаряше с друг чис, облечен в сиво-жълта роба. Зад гърба на Миттраунуруодо висока синьокожа жена, облечена в бяло от главата до петите, бе застанала мирно.

Чисът в сиво-жълтата роба изгледа Дориана, докато двамата стражи за пореден път го сръгаха в ребрата, за да се приближи напред. Устните му произнесоха нещо остро на езика на чисите...

— „Значи това е вашият съзаклятник“ — преведе Миттраунуруодо.

— Не съвсем — каза Дориана, като се опита да вкара в интонацията си възможно повече достойнство и надменност, в случай че облеченият в роба чис можеше да долови нещо от нея. Нямаше представа точно какво ставаше тук, но му бе ясно, че между присъстващите се разиграва някакъв вид борба за надмощие.

А Кинман Дориана, личният съветник на върховния канцлер Палпатин, бе изключително добре обигран в политическите борби за надмощие.

— Аз съм посланик на едно мащабно събрание от звездни системи, което се нарича Галактическата република — каза той с официален напев. — Изпратен съм тук с мисия за доброжелателство и взаимно опознаване.

Той внимателно изгледа физиономията на високопоставения чис, докато Миттраунуруодо му превеждаше казаното. Другият обаче само се усмихна цинично и отново проговори нещо.

— „Вие сте дошли тук единствено за да посееете безредие и вражди в тези територии — преведе Миттраунуруодо. — И сте донесли със себе си неизвестни на нас оръжия, които сте възнамерявали да използвате срещу Чиското господство“.

Когато Миттраунуруодо довърши превода, високопоставеният чис гордо се изпъчи и отново проговори:

— „Но планът ви се провали. От настоящия момент нататък оръжията ви стават притежание на петата управляваща фамилия. Аз, аристокра Чаформбинтрано, изказвам законна претенция за собственост върху тях“.

Дориана мислено възтържествува. Значи тук ставаше дума за попечителството над „Изходящ полет“. А той бе добре запознат със

спецификата на междуособните конфликти, за да знае, че ако някоя чиска групировка успееше да се сдобие с пълен контрол върху подобна собственост, това най-вероятно щеше да доведе до ужасяващи конфликти между нея и останалите групи. Възможно бе това дори да доведе до гражданска война.

Което, разбира се, би представлявало именно онова, което Дарт Сидиъс би се радвал да види тук. Докато бъдеше въввлечено във вътрешните му междуособни неразбирателства, Чиското господство нямаше да представлява заплаха за плановете на ситския лорд да установи своя Нов ред в рамките на Галактическата република. Застанал тук, сред бойците на аристокра Чаформбинтрано, на него не му оставаше нищо друго, освен да потвърди законната претенция на петата фамилия и с това да тласне чисите по този дълъг и горчив път.

Ала тъкмо когато отваряше уста, за да проговори, Дориана срещна погледа на Миттраунуудо. Командирът го гледаше право в очите с напълно безизразно лице.

Дориана вече с неохота бе стигнал до заключението, че Миттраунуудо щеше да бъде убит. Но ако смъртта му настъпеше в резултат от препирните върху собствеността на „Изходящ полет“...?

— Моите извинения, аристокра Чаформбинтрано, но вие нямате право на никаква законна претенция за собственост върху „Изходящ полет“ — вместо това произнесе Дориана. — Като надлежно назначен представител на Галактическата република, която е изпратила тази експедиция на изследователско пътешествие, аз изказвам претенция за пълните права над целия комплекс кораби.

Чаформбинтрано изглеждаше напълно слисан от превода на Миттраунуудо. Той изплю някакви думи...

— „Абсурдно! — преведе Миттраунуудо. — Един агресор не може да има никакви права!“

— Отхвърлям обвинението ви, че самият аз или „Изходящ полет“ от своя страна сме показали каквото и да е агресивно отношение спрямо вашия народ — официално произнесе Дориана. — И вследствие на това отправям формално искане за задълбочено разследване и юридическо решение, преди който и да е чис да стъпи на борда на „Изходящ полет“.

Миттраунуудо преведе думите му. Очите на Чаформбинтрано се свиха, а погледът му се стрелна към облечената в бяло жена. Той

каза нещо, тя му възрази и така бе поставено начало на необходимия спор.

Дориана изгледа Миттраунуруодо изпод вежди. Лицето на командира все още бе напълно безизразно, но когато погледът му се кръстоса с погледа на Дориана, едното ъгълче на устните му съвсем леко се изви нагоре в микроскопична одобрителна усмивка.

Какво точно щеше да предприеме командирът при разразилата се бъркотия, Дориана нямаше представа. Но за своя приятна изненада откри, че изпитва истинско любопитство да открие как щяха да се развият нещата оттук нататък.

За да се подготви „Изходящ полет“ за полет, се оказа, че е необходимо доста повече време, отколкото предполагаше Кардас. Ала най-накрая все пак успяха.

— Добре, отидете при щурвала — каза той на Трасс и хвърли поглед през илюминаторите към чиските кораби, които се носеха в небето над тях. Защо все още не бяха изпратили абордажна група, Кардас нямаше представа. Очевидно Траун и Аралани бяха успели да открият начин да ги забавят известно време.

— Готов съм — извика Трасс.

Кардас се изправи пред навигационната конзола и я прегледа за последен път. Курсът на последното пътешествие на „Изходящ полет“ бе зададен и запаметен в компютъра. Той пристъпи към маневрената конзола и се подготви да включи захранването...

— Внимавайте! — внезапно извика Трасс.

Кардас се извърна рязко, очаквайки да завари зад гърба си цял отряд облечени в жълти униформи чиси.

Ала за негова изненада там стоеше една-единствена фигура. Беше жена. И то не чис, а човек. С крайчеца на окото той видя как Трасс измъква оръжие изпод дрехата си. В отговор жената извади къс метален цилиндър... И внезапно от него се появи блестящото зелено острие на лазерен меч!

— Стойте! — извика той към Трасс, размахвайки трескаво с ръце.

Ала бе прекалено късно. Оръжието на чиса изхвърли синкав заряд, който жената отрази без никакво усилие към тавана.

— Стойте, казах! — отново извика Кардас. — Тя е джедай.
За негово успокоение Трасе не произведе втори изстрел.

— Какво искате? — запита чисът, без да сваля оръжието си.

— Пита ви какво искате — преведе изречението от чеунх Кардас.
Очите ѝ проблеснаха към него:

— Той не говори ли основния език?

— Не, тук никой не го говори освен командир Миттраунуруодо
— обясни Кардас. — Но пък говори сай бисти, ако това може да ви помогне.

— Може — жената премести поглед към Трасс. — Кой сте вие?
— запита тя, превключвайки на сай бисти.

— Аз съм синдик Миттрассафис от осмата управляваща
фамилия на Чиското господство — представи се той.

— А аз съм Джори Кардас — добави Кардас. — Най-вече
невинен зрител на всичко случващо се тук.

— Най-вече?

— Попаднах тук поради повреда в хипердвигателите ни —
обясни той. — А вие коя сте?

— Лорана Джинзлър — каза тя. После сведе надолу лазерния си
меч, без да го изключва, и като прескочи една метална преграда,
започна да се приближава към тях, видимо накуцвайки. Очите ѝ
пробягаха през нападалите по пода тела и на лицето ѝ се изписа нова
болка. — Кой друг е на борда.

— В момента сме само ние двамата — каза Трасс. После се
поколеба, но все пак прибра оръжието си под туниката. — Тъкмо сега
високопоставен представител на една от нашите управляващи
фамилии се опитва да сложи ръка на „Изходящ полет“. А ние се
опитваме да предотвратим това.

Очите на Джинзлър се свиха подозрително:

— Как?

— Смятаме да го разбием — каза Кардас и внимателно се вгледа
в лицето ѝ. Дори и при положение че от цялата експедиция не бе
останало нищо друго освен разпокъсан метал, все пак имаше
вероятност тази жена да изпитва някакво остатъчно чувство на
носталгия към кораба и да се противопостави на намерението им.
Понякога хората се поддават на такива емоции...

— Не! — отсече тя. — Не може да го направите.

— Вижте, искрено съжалявам — каза Кардас с успокоителен тон.
— Но тук няма нищо друго освен изпотрошен метал и разни дроиди...

— Оставете изпотрошения метал — прекъсна го тя. — На борда все още има живи хора.

Сърцето на Кардас сякаш прескочи. Не, това не беше възможно! Един джедай можеше и да оцелее след сеещите смърт бомби на Траун, но не и обикновените хора.

— Кой? — запита той. — Колко са?

— Петдесет и седем души — каза Джинзлър. — Сред тях има и деца.

Кардас погледна към Трасс и видя собствения си ужас отразен в лицето на другия.

— Къде са? — запита той. — Можем ли да ги измъкнем от тук?

— В тази совалка? — възрази Трасс, преди още Джинзлър да успее да отговори. — Не, там няма място и за десетима.

— А и ще ни отнеме прекалено дълго време да ги докараме тук — добави Джинзлър. — Те са все още в складовото ядро.

Кардас се плесна по челото. В складовото ядро. Разбира се! Това бе единственото място, където Траун не бе ударил.

— Какво да правим тогава?

— Не разбирам проблема — каза Джинзлър, като поглеждаше ту към единия, ту към другия. — Защо просто да не си тръгнем сега?

— Ами като за начало няма да можем да стигнем твърде далеч с „Изходящ полет“. Не и само с двама души на мостика — каза Кардас. — Даже и ако вашите хора успеят да дойдат тук и да се включат да помагат.

Лорана огледа мостика.

— Нямаме нужда от тях — каза тя с тих, но твърд глас. — И аз мога да управлявам „Изходящ полет“.

— Сама? — опули се Трасс невярващо. — Един-единствен човек?

— Един-единствен джедай — поправи го Джинзлър. — Учителят Кбаот ни накара да изучим всички необходими системи за управление и ние ги познаваме. Поне в нормалното им състояние, разбира се.

— Сегашното състояние обаче едва ли може да се нарече нормално — отбеляза Кардас. — А и остава въпросът, в коя посока да

тръгнем. Ясно е, че няма начин да стигнем до Републиката. Не и при тези сериозни повреди.

— Просто трябва да стигнем до някоя база на отбранителната флота, както предложи брат ми — каза Трасс.

— А тогава какво ще се случи с моите хора? — запита Джинзлър. — За военнопленници ли ще ги вземете? Ще ги заключите, за да ги изследвате ли?

— Това не е в стила на чисите — обади се Кардас.

— Но крайният резултат все пак ще е същият — призна Трасс. — Ако петата управляваща фамилия реши да предяви претенции за собственост върху „Изходящ полет“, дори и да стигнем до военната база, те все пак може да поискат всички на борда да бъдат задържани до провеждането на едно пълно разследване.

— Което пак е затворничество, но под друго наименование — мрачно каза Джинзлър. — Колко дълго продължава подобно разследване обикновено?

Трасс изсумтя.

— При положение че залогът е „Изходящ полет“? Би могло да отнеме и години.

— Значи можем да забравим който и да е вариант в територията на чисите — заключи Кардас. — Имате ли представа, дали някъде наоколо се навъртат каквито и да е обитаеми светове?

— Дори и да имах, бих ви препоръчал да избягвате всичко, което е в близост до тази система — каза Трасс. — Тези територии са изпълнени с опасности. Тук бъка от всякакви пирати и мародери.

— Без да споменаваме онова, което остана от флотата на вагаарите — добави Кардас и по гърба го полазиха тръпки. — Хайде, Трасс, помислете. Трябва да има поне *нещичко*, което бихме могли да направим.

Трасс вдигна поглед към корабите на петата управляваща фамилия.

— Има още една възможност — бавно каза той. — На около дни дни път от тук има един звезден куп, който отбранителната флота съвсем наскоро започна да изследва и да укрепва за евентуална своя база в бъдеще. Разглеждал съм данните за това място и знам, че там има най-малко десетина обитаеми свята, които все още не са били изследвани.

— Един вид заселнически светове — неопределено вметна Кардас.

— И са *все още* на чиска територия — добави Джинзлър.

— Но пък там корабите на петата фамилия няма начин случайно да се натъкнат на вас — обясни Трасс. — На това място ходят единствено екипажи на отбранителната флота. А и те се занимават само с онези светове, до които са били изпратени да изграждат укрепления.

— Тогава какъв е проблемът? — поинтересува се Кардас.

Трасс направи физиономия.

— Проблемът е, че не разполагам с безопасните маршрути за маневри в звездния куп — обясни той. — Навигационните ви системи могат ли да си намерят сигурен маршрут?

— Най-вероятно не — каза Джинзлър. — Но пък може аз самата да успея. Съществуват джедайски навигационни техники, които би трябвало да ми помогнат да насоча „Изходящ полет“ дори и в такива деликатни територии.

— И какво следва, ако действително тя може да го направи? — обърна се Кардас към Трасс. — Те се настаняват на някоя планета и просто чакат всичко да се забрави?

— Или пък аз се връщам, след като ги скрием, и провеждам тайни преговори със съвета на фамилиите, за да им осигуря безпрепятствено завръщане у дома — предложи Трасс. — Дори и подобни преговори да отнемат няколко месеца, все пак оцелелите ще разполагат с обитаема планета, на която да живеят — той погледна към Джинзлър. — На борда тук има и други работещи кораби с хипердвигатели, нали?

— Само един двуместен Делта-12 „Небесен поток“ — потвърди Лорана. — Но би трябвало да ви свърши работа за подобно разстояние.

— Значи това е? — запита Кардас, все още не вярвайки, че са смогнали толкова бързо да стигнат до сполучливо разрешение. — Скриваме „Изходящ полет“ някъде в този звезден куп, уговаряме сделка с чисите — с *всички* чиси — и всеки си тръгва доволен?

— В общи линии — каза Джинзлър и след това се поколеба. — Само че това няма да включва вас самия. За вас имам нещо друго, което бих искала да свършите — при тези думи устните ѝ съвсем леко се свиха. — Искам да ви помоля за лична услуга.

— Като например? — предпазливо запитва Кардас. Да извършва лични услуги за някой джедай, едва ли бе най-привлекателното нещо.

— Бих искала да ви помоля да откриете моя брат, когато се завърнете в Републиката — каза тя. — Дийн Джинзлър, вероятно все още работи на Корускант като механик към сенатските служби по поддръжката. Предайте му... — тя се поколеба, — просто му кажете, че сестра му мисли за него, надявайки се, че един ден той ще успее да преодолее гнева си. Гнева си към мен, към родителите ни и към самия себе си.

— Добре — каза Кардас и по гърба му отново полазиха тръпки. Самият факт, че тя го изпращаше с подобна задача, показваше колко малко вярва самата тя във възможността да се завърне вкъщи. А предвид състоянието на „Изходящ полет“ това бе напълно разбираемо. — Ще направя всичко, което е по силите ми.

Една дълга минута тя не откъсна очи от неговите. Накрая кимна утвърдително.

— Тогава по-добре да тръгвате — каза тя. След това погледна надолу към жужащия си лазерен меч, сякаш бе забравила за него, и го изключи. — Моля ви, не забравяйте това.

— Няма — обеща той. — Успех! — обърна се към Трасс: — И на двама ви!

Десетина минути по-късно Кардас подкара чиската совалка от хангара на крайцера и излетя от него. Като насочи носа ѝ към корабите на петата управляваща фамилия, той се обърна през рамо и изглежда внушителния силует на провалената експедиция „Изходящ полет“.

И се почуди дали изобщо някога щеше да му се удаде да види тези крайцери отново.

Кинман Дориана гледаше през илюминаторните прозорци на мостика, слушайки с половин ухо неспирните препирни между аристокра Чаформбинтрано, командир Миттраунуруодо и жената адмирал, когато пред очите му „Изходящ полет“ внезапно се стрелна в хиперпространството и се изгуби от поглед.

В първия миг той буквално зяпна от изненада... След това обаче в ъгълчетата на устата му бавно се настани лека усмивка. Значи това бе целял Миттраунуруодо е цялата тази безсмислена конфронтация. Беше

се опитвал да отвлече вниманието на Чаформбинтрано, докато някои от хората му успеят да отмъкнат крайцерите изпод носа на аристокра.

И очевидно неговият собствен опит да размъти водите на чиските взаимоотношения през цялото време е бил част от намеренията на командира. Дали Миттраунуруодо бе предвидил какво ще стори Дориана? Или просто се бе възползвал от ситуацията на мига и я бе вплел по някакъв начин в собствените си планове? Кое то и от двете да бе вярно, командирът бе разиграл картите си майсторски.

— Тъ, извинявам се... — обади се той и вдигна пръст. — Струва ми се, че спорът ви вече е безпредметен — той изчака, докато спечели вниманието и на тримата, и след това вдигна пръст нагоре към звездното небе. — Наградата ви току-що изчезна.

24.

Пъстрото хиперпространство прелиташе покрай илюминаторите на крайцера, а „Изходящ полет“ навлизаше все по-дълбоко в непознатите територии. Лорана знаеше, че звездите бяха някъде там, но тъкмо сега съзнанието ѝ бе твърде ангажирано, за да насочи мислите си към тях. Абсолютно цялата ѝ бдителност бе съсредоточена върху системите на крайцер К-1 и с помощта на Силата тя успяваше едновременно да следи моментните показатели и да държи всички командни уреди в подходящото съотношение.

Беше трудна задача. Отвратително трудна задача.

В този миг смътно осъзна, че нещо до нея се е раздвижило.

— Лорана? — повика я Трасс и гласът му прозвуча някак си отдалечен и отвъден за напрегнатото ѝ съзнание.

— Стигнахте ли до тях? — запита тя.

Това дребно разконцентриране ѝ коства много. Още преди да довърши въпроса си, подхранващият механизъм на един от реакторите започна да се дави и да прегрява. Тя прехапа здраво долната си устна и е мъка успя да възстанови енергийния поток до нормалното му ниво.

— Съжалявам — каза Трасс. — Не успявам дори да намеря изход от този кораб. Всички пилони на турболифтовете са повече или по-малко блокирани. Може би, ако за малко ни изкарате от хиперпространството, ще мога да си намеря един вакуумиран костюм и така да се добера до ядрото.

— Не — каза Лорана. Думата най-вероятно прозвуча остро и недружелюбно, смътно осъзна тя, но точно сега не ѝ достигаше концентрация за любезни приказки. — Хипердвигателят... не добре...

В действителност хипердвигателят наистина никак не бе добре. Вече бе започнал ужасно да прегрява и тя едвам удържаше системите да не дадат на късо и цялото нещо да излезе напълно от ръцете ѝ. Ако сега го изключеше, бе твърде вероятно хипердвигателят повече да не успееше да се запали. А дори и да не го направеше, рано или късно, той щеше сам да излезе от строя.

От друга страна, с допълнителното ускорение, което бяха събрали при бягството си, до покрайнините на звездния куп сега им оставаха не повече от няколко часа път. Ако наред с управлението на кораба Лорана успееше да прибегне и до джедайските техники за навигация, тогава сигурно имаше шанс да ги преведе между гъсто струпаните звезди и да стигне до набелязаната от Трасс система, преди хипердвигателят да рухне окончателно.

— Разбирам — каза Трасс. — Ще се опитам да намеря отнякъде комуникационен канал, по който да се свържа с тях.

Той се запъти нанякъде и Лорана усети внезапен прилив на вина. Ако оцелелите все още бяха там, където ги бе помолила да останат, най-вероятно вече се чудеха къде се бави. А можеше дори да са стигнали до заключението, че е избягала и ги е изоставила.

В другия край на мостика започна да мига червена лампичка, която показваше, че алувиалните намотки се отлепваха. Със сбърчено от съсредоточаване лице Лорана се опита да поддържа с помощта на Силата работата на стотиците командни конзоли, докато в същото време се присегна с длан и предпазливо намести намотките. Само веднъж да успееш да стигнат до целта и да не ѝ се налагаше да жонглира в съзнанието си с всички навигационни системи на кораба, щеше веднага заедно с Трасс да си пробие път до Улиър и останалите, за да им обясни всичко. А те щяха да проявят разбиране. Със сигурност щяха да проявят разбиране.

В противоположния ъгъл на мостика започна да мига друга червена лампичка. Лорана си пое дълбоко дъх, питайки се колко ли време щеше да смогне да поддържа всичко това в равновесие, и се присегна натам със Силата.

— Ще си платите за това! — викаше аристокра Чаформбинтрано, докато трескаво крачеше напред-назад в конферентната зала пред тримата затворници, които бяха поставени да седят пред него. Зад тяхната маса имаше голям мек фотьойл, но очевидно той бе прекалено нервиран, за да му обърне внимание. — Чувате ли ме?! Ще си платите за всичко това! — с тези думи той изгледа последователно Дориана, след това Кардас и накрая Миттраунурудо. — И ще бъдете обвинени в държавна измяна!

Застанала зад бюрото встрани от траекторията на аристокра, адмирал Аралани се размърда:

— Струва ми се, че подобно обвинение няма да издържи, аристокра Чаформбинтрано.

Кардас забеляза, че изражението ѝ оставаше видимо безпристрастно, докато тя слушаше тирадите на Чаформбинтрано. Въпреки това му се стори, че някъде зад резервираността ѝ си личаха белези на известно облекчение.

Съвсем обяснимо. Тя бе постигнала целта си. „Изходящ полет“ вече се намираше на безопасно разстояние от ръцете на Чаформбинтрано. А участта на няколкото затворници сега едва ли можеше да я развълнува особено. Или поне участта на затворниците, които не бяха чиси.

— *Ви* ли смятате, че обвинението няма да издържи? — рязко обърна към нея огнените си очи аристокра.

Адмирал Аралани не помръдна изобщо.

— Точно така — спокойно потвърди тя. — Кардас вече ви обясни, че съзаклятниците са синдик Миттрассафис и човекът Лорана Джинзлър.

— *С негова* помощ и съвет.

— Съветите не са кой знае каква проява на предателство — каза Аралани. — Пък като представител на друга раса той не може да се подвежда под отговорност за каквото и да е предателство към Чиското господство. А що се отнася до Дориана, съвсем очевидно е, че той няма абсолютно никакво участие във всичко това.

— Какво нареждат сега? — промърмори Дориана в ухото на Кардас.

— Аристокра иска да ни опържи на бавен огън — тихо промълви Кардас. — А адмиралът му казва, че трябва отново да обмисли обвиненията си.

— Тъхъ.

Размяната на реплики не остана незабелязана.

— Да не би затворниците да желаят да добавят нещо към протокола? — язвително попита Чаформбинтрано.

— Всъщност затворниците ще бъдат освободени — намеси се Миттраунуруодо. Това бяха първите думи, които произнасяше, откакто ги бяха довели в конферентната зала за разпита и заплахите на

Чаформбинтрано. — Те не са сторили нищо, с което да заслужат обвинения. Ако държите някой да бъде подвеждан под отговорност, обвинете мен.

— Напълно възнамерявам да го сторя — изплю Чаформбинтрано. — И то веднага след като се разправя със съзаклятниците ви.

— Тези хора не са ми никакви съзаклятници — спокойно каза Миттраунуруодо. — Нещо повече, те са мои пленници и като такива попадат под юрисдикцията на Чиската отбранителна флота — е тези думи той леко повдигна вежди. — Което между другото се отнася и за самия мен.

— Вече не — сръза го Чаформбинтрано. — За непредизвиканото нападение срещу други съзнателни същества, което по нашите закони е престъпление, в този момент аз ви отнемам военната длъжност.

— Един момент, аристокра — намеси се адмирал Аралани, като направи крачка напред. — Нямате право да отнемате неговата длъжност по обвинение в престъпление, което все още не е доказано!

— Съветвам ви отново да прочетете закона, адмирале — остро й каза Чаформбинтрано. — Командир Миттраунуруодо е пресякъл границите за последен път. И сега вече ние имаме доказателство, разпръснато навсякъде пред очите ни из тази система.

— Вагаарите представляваха автентична заплаха за Чиското господство — каза Траун. — Освен това тукашната система официално е чиска територия.

— Но този път пропуснахте да дадете възможност на вашия неприятел да произведе първия изстрел — каза Чаформбинтрано и в гласа му пролича победоносна нотка. — Не го отричайте! Аз разполагам е пълния запис на бойните действия, свален от собствените ви корабни системи.

— Вагаарите отправиха недвусмислени заплахи срещу нас и срещу „Изходящ полет“ — каза Траун. — Твърдя, че подобни заплахи, съчетани е насочената към нас огнева мощ, са напълно достатъчно основание за действия от наша страна.

— Можете да твърдите каквото си искате — каза Чаформбинтрано. — Но тежестта на доказателствата сега виси на вашата шия, а не на моята — с тези думи той погледна към адмирал Аралани. — И до заседанието на съда аз имам пълната власт да отнема

както неговата военна длъжност, така и покровителския чадър, който вие така явно държите да спуснете над него.

Аралани не отговори нищо. В продължение на един кратък момент Чаформбинтрано продължи да се взира в нея очаквателно, а после се обърна към Миттраунуруодо.

— А вашите собствени пленници ще бъдат изправени на съд заедно с вас — каза той, — тези двамата, както и другата двойка, които сте оставили на Крустай — направи пауза. — Освен, разбира се, ако не изпитвате достатъчно притеснения за безопасността им, за да сте готов на едно споразумение.

Траун изгледа Кардас и Дориана.

— Което гласи...?

— Вие собственоръчно ще се оттеглите от длъжността си напълно и окончателно — каза Чаформбинтрано. — Освен това ще се откажете от статута си на опитно природен към осмата фамилия и ще се изгубите в огромната маса обикновени граждани на Чиското господство, давайки обет, че никога повече няма да се домогвате до каквато и да е позиция, която би могла да застраши нашите закони и порядки.

— Искате целия ми живот в замяна на неколцина пленници от чужда галактика? — спокойно отбеляза Миттраунуруодо. — Сигурен ли сте, че сте готов да поемете последствията от подобно споразумение?

Чаформбинтрано изсумтя:

— Какви последствия?

— Като за начало осмата фамилия не би позволила просто така на един свой опитно природен член да се откаже от статута си — каза Траун. — Ще настояват да се проведе разследване... Пък и не вярвам, че ще са съгласни да ме освободят. Не и когато видят съкровището, което ще им донеса.

Чаформбинтрано застина:

— Няма да посмеете! — прогърмя гласът му, изпълнен с неизказана заплаха. — Ако „Изходящ полет“ се появи в пределите на осмата фамилия...

— „Изходящ полет“ е минало — прекъсна го Траун. — Говоря за съвсем различна технология — той махна с ръка към звездите над тях. — И за да бъде по-конкретен, имам предвид онова устройство, с чиято

помощ успях да извлека от хиперпространството и „Изходящ полет“, и флотата на вагаарите.

Аристокра Чаформбинтрано хвърли слисан поглед към Аралани.

— Устройство?! Да не искате да кажете, че те не са дошли тук по своя собствена воля?

— Появата им на това конкретно място е единствено по моя воля — увери го Траун. — Мога да ви направя демонстрация, ако желаете.

— Това устройство не е ваша собственост — предупреди го Аралани. Неутралното й изражение изведнъж бе изчезнало. — То принадлежи на Чиската отбранителна флота.

— И ако аз остана член на отбранителната флота, разбира се, че ще ви го предам — увери я Траун. — Но ако командната ми длъжност бъде отнета, тогава вече няма да подлежа на някаква военна обвързаност освен пред моята собствена фамилия. И тогава... — той остави изречението да увисне във въздуха.

Аристокра Чаформбинтрано очевидно свърза точките с лекота.

— Адмирале, не можете да допускате да ви манипулират по такъв начин — настоя той. — Това не е нищо друго освен чисто изнудване.

— Това не е нищо друго освен простата действителност — поправи го Траун. — А и адмирал Аралани тук няма много избор. *Виe* заплашвате да отнемете длъжността ми.

Една дълга минута двамата чиси останаха вперили поглед един в друг. След това внезапно Чаформбинтрано се обърна и бързо излезе от конферентната зала.

— Това не изглежда на добре — отбеляза Дориана.

— Тъкмо напротив — каза Кардас и погледна към Траун. — Или поне така си мисля.

— Така е — потвърди Траун. Лицето и цялото му тяло сякаш клюмнаха едва забележимо. — Бесен е, но няма да посмее да отнеме длъжността ми сега — с тези думи той погледна към адмирал Аралани. — А щом отбранителната флота разполага с гравитационния проектор, аз съм спокоен, че те ще ме защитават от всички бъдещи набези от негова страна.

Горната устна на Аралани помръдна.

— Ще направим каквото можем — каза тя. — Но разберете следното, командире. Ако решите да действате отвъд границите на

приетите от отбранителната флота и от деветте фамилии закони, тогава може да настъпи такъв момент, че да не сме способни да ви подкрепяме повече.

— Разбирам — каза Траун. — А вие на свой ред разберете, че аз ще продължа да предпазвам моя народ с всички възможни средства и както намеря за уместно.

— Не очаквам и нищо по-малко от вас — каза Аралани. Очите ѝ пробягаха през Кардас и Дориана и после се върнаха на Траун. — Освобождавам пленниците и ги връщам във ваше владение. Приберете се на Крустай и ме оставете сама да се оправям с остатъците от вагаарската флота.

— Слушам — каза Траун и сведе глава пред нея. — Гравитационният проектор ще ви очаква на Крустай веднага щом дойдете, за да го вземете.

Адмирал Аралани на свой ред сведе глава и излезе от залата.

Траун си пое дълбоко дъх:

— И с това ми се струва, че най-последно приключихме тази работа. Очаква ни совалка, която ще ни отведе обратно на „Брулец ястреб“ — той кимна на Дориана. — А след това ще се погрижа вие двамата с вицелорд Кав да бъдете превозени до вашия кораб.

— Благодаря ви — каза Дориана. — Време е да се прибираме у дома.

И докато излизаха от стаята, Кардас се почуди защо му се струваше, че осанката на Дориана е по-вкочанена от обичайното.

Тъкмо преминаваха през една от системите по пътя си към звездния куп, когато най-последно хипердвигателят изгасна.

— Няма ли възможност да го поправим? — поинтересува се Трасс.

Лорана поклати глава отрицателно.

— Не и аз — каза тя. — А предполагам, че и никой друг на борда не би могъл.

Трасс се вгледа през илюминаторите в далечното слънце.

— Тук разполагате с цели пет крайцера и всеки си има свой собствен хипердвигател — припомни ѝ той. — Не можем ли да се преместим на някой от другите и да използваме неговите системи?

Лорана потърка слепоочията си и се смръщи, когато лекият натиск подсили болезненото усещане зад очите ѝ.

— Според показателите на командното табло в комбинирания оперативен център нито един от останалите хипердвигатели не работи — каза тя. — А и освен това всички релейни връзки между крайцерите са прекъснати. Каквото и да е направил вашият брат, за да... за да спре атаката на Кбаот, то е съсипало огромна част от чувствителното оборудване на борда. Ще са необходими месеци, да не кажа дори години, за да могат тези неща да бъдат разглобени и ремонтирани.

Трасс побарабани с пръсти замислено по ръба на най-близката конзола.

— Тогава ще се установим в тази система — заключи той. — Ще изключим двигателите, ще вземем онзи кораб Делта-12, за който говорехте вие, и ще отидем да направим сделка за вашите хора.

— Според мен не трябва да изключваме двигателя — промълви Лорана, налагайки си да разсъждава трезво. — Като имаме предвид колко сериозно е повреден, може и да не успеем да го активираме отново, ако сега го изключим.

— Но пък ако не го изключим, „Изходящ полет“ много бързо ще прелети през тази система — отбеляза Трасс. — Преговорите с отбранителната флота или с деветте управляващи фамилии могат да отнемат месец или повече. А през това време корабът може да излезе в междузвездното пространство, където вече ще ни е крайно трудно да го открием.

Пък и ако се окажеше, че хипердвигателите не подлежат на никакъв ремонт, тогава „Изходящ полет“ щеше и да си остане завинаги в пустотата на междузвездното пространство.

— Тогава по-добре да намерим място, където да го паркираме за известно време — каза тя. — На хубава висока орбита над някоя от местните планети например. Хайде да включим каквото е останало от сензорите, за да видим с какви варианти разполагаме.

Търсенето отне повече от два часа. В крайна сметка се оказа, че имат само една-единствена възможност.

— По-малка е, отколкото се надявах — каза Трасс, когато двамата сведоха глави над екрана на главната сензорна конзола. — А по-слабата гравитация означава и по-голяма нестабилност на орбитата спрямо въздействията на другите преминаващи обекти.

— Но пък и означава по-малко атмосфера, която би могла да наруши орбитата — добави Лорана. — Пък и е почти право на пътя на нашия вектор, което ще ни спести сложните маневри, за да стигнем дотам. Предлагам да се спрем на този вариант.

— Съгласен съм — каза Трасс. — Да се надяваме, че двигателят ще издържи дотам.

Бяха стигнали до изборния планетоид и тъкмо се насочваха към необходимата орбита, когато двигателите се задавиха за последен път и изгаснаха.

— Докладвайте — изрече Лорана през зъби, докато се присягаше напред със Силата, опитвайки се безуспешно да възвърне корабната система към живот. — Трасс?

— Червената крива се огъва прекалено много навътре! — стегнато отчете Трасс откъм навигационната конзола. — След петнайсет орбити ще се сблъскаме с повърхността.

В гърлото на Лорана се надигна като киселина вълна от отчаяние. Тя я потисна упорито. След всичко онова, през което бе преминал, „Изходящ полет“ *нямаше* да се самоунищожи ей така. Не и точно сега.

— Отидете пак при сензорната станция — нареди му тя. — Вижте дали няма някое място, каквото и да е, където да можем да приземим това нещо!

— Този кораб не е предвиждан за приземяване — предупреди Трасс, докато бързаше към конзолата. — Наистина ли не можем да го оставим на орбита?

— Опитвам се! — каза Лорана и започна да обхожда редицата технически екрани, търсейки поне една лампичка, която да мига в зелено, а не в червено. Забеляза, че два от предните спирачни двигатели с обратна тяга все още проявяват признаци на живот. Само ако можеше по някакъв начин да завърти „Изходящ полет“ на 180 градуса и след това да използва тягата им, за да коригира вектора на орбитата...

Вече бяха увлечени от гравитационното поле на планетоида и бяха направили първата от петнайсетте си обиколки, когато Лорана неохотно най-сетне заключи, че подобна маневра няма да е възможна. Просто трябваше да преместят прекалено голяма маса, и то за прекалено малко време.

— Няма начин — каза тя на Трасс и пристъпи до него. — Вие открихте ли нещо?

— Може би — колебливо каза той. — Намерих една дълга и закрыта от всички страни долина, която би трябвало да ни побере.

— Не виждам как това ще ни помогне — възрази тя. — Щом тази долина е закрыта от всички страни, значи някъде по пътя ѝ има препятствие, в което ще се сблъскаме.

— Да, но тук сблъсъкът поне няма да е прекалено силен — каза Трасс и посочи към екрана. — Тази конкретна долина е пълна със ситни камъни.

Лорана сбърчи чело и се наведе напред, за да погледне по-добре. Трасс беше прав. Цялата долина изглеждаше пълна догоре като пясъчник със ситно раздробени камъни.

— Чудя се това ли пък как се е получило — промълви тя.

— Вероятно е резултат от многобройни сблъсъци със астероиди или метеори — предположи Трасс. — Няма значение. Това е единственото място на целия астероид, което предлага някакъв шанс за оцеляване.

Лорана се смръщи. Ала Трасс бе прав. С тези изгасени двигатели всеки опит да кацнат където и да е другаде на повърхността на планетоида би бил катастрофален и дори при ниска орбита ги очакваше твърде остър сблъсък. Докато в тази изпълнена със ситни камъни долина поне можеше да се надяват на по-плавен спиращ път.

— А ще можем ли да го достигнем без двигатели? — запита тя и въведе данните за анализ.

— Долината не е твърде далеч от настоящата траектория на орбитата ни — отговори Трасс. — Струва ми се, че навигационните системи ще се справят с нужната маневра, а май ще могат и леко да убият скоростта преди сблъсъка.

Анализът се появи на екрана.

— Компютърът потвърждава думите ви — Лорана хвърли замислен поглед към мрачните скали, които се въртяха под тях. — Добре, сега. Ние с вас сме на крайцер К-1, Делта-12 е на К-3, а останалите оцелели са в ядрото. Ако искаме при кацането К-3 да се озове най-отгоре, тогава ще трябва да завъртим „Изходящ полет“ и да поставим К-6 отдолу. Ако той удари първи в камъните и поеме

първоначалния сблъсък, това евентуално ще убие скоростта достатъчно, преди останалите крайцери да се вкопаят.

— Така няма ли нашият крайцер да се озове под камъните? — тихо запита Трасс.

Лорана направи гримаса:

— Така е, но нямаме избор. Хангарът на К-3 ни е необходим над повърхността, ако изобщо искаме да излетим с онзи Делта-12. Точно затова предлагам да завъртим К-6 най-отдолу, а след това да изкараме хората от ядрото и да ги отведем...

— Ехо? — внезапно се процеди един глас през говорителите на мостика. — Ехо, джедай Джинзлър? Там ли сте някъде? Тук е Час Улиър. На нас ни омръзна да ви чакаме и затова се качихме на К-4. Джинзлър?

Една дълга секунда Лорана и Трасс се вглеждаха един в друг ужасени. След това Лорана изведнъж се отърси от вцепенението си и се втурна към комуникационния предавател.

— Тук е Лорана Джинзлър — извика тя припряно. — Улиър, веднага върнете абсолютно всички в складовото ядро! Чувате ли ме? Веднага приберете всички в...

— Ехо, Джинзлър, там ли сте? — отново прозвуча гласът на Улиър. — Слушай, джедайке, ако сега си ни изоставила на произвола на съдбата, това вече ще прелее чашата и *сериозно* ще ви се нервирам!

— Улиър! — отново го повика Лорана. — *Улиър!*

Но отговор не последва.

— Не може да ви чуе — мрачно каза Трасс. — Явно в техния край предавателят не приема.

Лорана изви глава, за да погледне отново планетоида, и пулсът ѝ започна още по-силно да блъска в слепоочията ѝ. На К-4... Защо, да му се не види, им е трябвало да ходят на К-4?!

Трасс я наблюдаваше с изопнато лице.

— Нямаме друг избор — тихо му каза тя. — Ще трябва да се завъртим така, че да поставим К-4 най-отгоре...

На лицето му не помръдна и мускул. Явно бе стигнал до същия извод.

— Което ще остави К-1 най-отдолу — довърши чисът.

Където той щеше да поеме пълната мощ на сблъсъка при аварийното им кацане.

— Просто нямаме друг избор — повтори Лорана. — Пък и не е съвсем сигурно дали най-долният крайцер наистина ще омекоти удара за останалите. Напълно си е възможно целият комплекс да пострада при сблъсъка и абсолютно всичко да се разкъса във вакуума. Ще трябва да се опитаме да задържим К-4 колкото се може по-далеч от камъните.

— Разбирам — каза Трасс и се поколеба. — Все още имате малко време, за да се спасите обаче. Възможно е да успеете да стигнете до ядрото, преди да се ударим. А може би дори и до К-4...

Лорана поклати глава отрицателно.

— Вие няма да можете сам да контролирате кацането — припомни му тя. — Но пък аз бих могла да го направя, а вие да се спасите.

— А кой ще предпазва останалите системи от самоунищожение, докато вие ми осигурявате път между пилоните? — възрази той. — Не, джедай Джинзлър. Очевидно и двамата ще се наложи да пожертваме живота си заради вашите хора.

Зрението на Лорана се замъгли от няколко напирасци сълзи. Някъде дълбоко в пролуките на съзнанието си тя се бе питала защо изпитваше такъв силен подтик да изпрати Кардас у дома с посланието за нейния брат. Сега се убеждаваше, че това е било вътрешна подбуда, идваща от Силата.

— Това съвсем не е временният подслон, който си представях за хората ви — продължи Трасс, сякаш говорейки на себе си. — Това място май ще се окаже доста по-дълготрайно жилище за тях, отколкото се надявах.

— Някой ден вашите хора ще дойдат — увери го Лорана, питайки се защо казваше това. Дали бе просто наивно самозалъгване? Или пак бе тихият подтик от Силата? — А дотогава те ще имат предостатъчно запаси от храна и провизии, за да им стигнат за няколко поколения. Ще оцелеят, сигурна съм.

— Тогава да се подготвим за края — каза Трасс и след кратко колебание протегна ръка към Лорана. — Имах възможност да опозная вас и вашите хора за съвсем кратко, джедай Лорана Джинзлър. Но през това време се научих да ви се възхищавам и да ви уважавам. Надявам се, че един ден хората и чисите ще могат да работят рамо до рамо в съгласителство.

— Аз също, синдик Миттрассафис от осмата управляваща фамилия — каза Лорана и стисна протегнатата длан.

В продължение на минута двамата помълчаха така със стиснати ръце и всеки мислено се подготвяше да посрещне смъртта. След това, като си пое дълбоко въздух, Трасс я пусна.

— Тогава нека доведем тези исторически събития до завършек — решително каза той. — И нека бойният късмет да се усмихне над старанията ни.

— Да — каза Лорана. — Нека и Силата да бъде с нас — после посочи е длан надолу и добави: — И най-вече с тях.

— Както виждате, ние оставихме кораба и оборудването ви непокътнати — каза командир Миттраунуудо, като покани с жест Кинман Дориана и вицелорд Кав да прекосят мостика на „Мрачна мъст“ и да поговорят в командния кабинет на кораба. — Знам, че някои от вас изпитваха притеснения по този въпрос — добави той и погледна вицелорда през рамо.

Неймодианецът не отговори нищо.

— Сигурно с нетърпение очаквате да се приберете у дома — продължи Миттраунуудо, докато преминаваха през прага на кабинета. — Има само едно-две неща, които бих искал да изчистим, преди да си тръгнете.

— Естествено — каза Дориана и отстъпи встрани, за да направи път на вицелорд Кав, който предизвикателно го избута и едва не отнесе Миттраунуудо, нетърпелив да седне в своя престол. — Ще направим каквото трябва — добави той, докато се настаняваше на един стол до ъгъла на бюрото.

— Благодаря ви — каза Миттраунуудо и седна в другия ъгъл на бюрото. После изгледа Дориана и каза: — В общи линии, ми се струва, че би било най-изгодно и за двете страни, ако този първи контакт между нашите цивилизации остане и последен.

— Не разбирам — каза Дориана и придаде на гласа си нотка на недоумение. — До този момент отношенията ни са напълно удовлетворителни и за двете страни. Защо да не искаме да ги продължим?

— Е, хайде сега, командире — меко каза Миттраунуруодо. — *Моята* страна на познанството ни със сигурност е защитена. Вие нямате представа, къде е скрита базата ми, нито пък къде се намират световите на Чиското господство. За нас не е проблем да останем скрити от вашите очи, докогато искаме — той направи пауза и продължи: — Следователно остава само вашата грижа да се застраховате по някакъв начин, че аз няма никога да доведа до знанието на Републиката вестта за вашето предателство.

Дориана го изгледа онемял. Сякаш леден юмрук бе сграбчил сърцето му и не го пускаше. Дали Миттраунуруодо не знаеше за неговите разговори с Кав? Дали той или някой от приближените му не бе забелязал как Кав му връчва малкия бластер?

Или пък просто дедуктивно бе стигнал до заключението, че в крайна сметка Дориана ще се опита да го убие?

Бавно и почти нехайно ръката му се плъзна надолу към скрития бластер. Ръбът на бюрото му прикриваше движението от погледа на Миттраунуруодо. Дориана твърдо си припомни, че най-разумното развитие би било наистина да направи всичко възможно, за да заличи и последните следи от случилото се. Недовършените работи обикновено се оказваха фатални за всеки, който подобно на него водеше такъв двойствен живот. Освен това Сидиъс също щеше да настоява за това, още повече че Миттраунуруодо бе видял лицето му и бе чул името му.

А и след като Дориана бе спомогнал за кончината на толкова много хора на борда на „Изходящ полет“, едно последно убийство нямаше да има кой знае какво значение.

Миттраунуруодо все още очакваше отговора му, като го гледаше мълчаливо. Дориана сви пръсти около ръкохватката на бластера...

И се спря. Миттраунуруодо — този блестящ тактик. И даже още по-блестящ стратег. Този, който успя да се справи с бойните кораби на Търговската федерация, с ужасяващата флота на номадите пирати и дори с обединената сила на джедаите на „Изходящ полет“!

А Дориана бе тръгнал да го убива!? Тъкмо него!

— Какво чакате още? — настървено прекъсна мислите му Кав. — Той е в ръцете ви, на ваше разположение, сам и беззащитен! Застреляйте го!

Дориана се усмихна нервно. И в този миг цялото онова напрежение, което не му даваше мира още от ликвидирането на Първа

ударна група, най-после се разсея и го освободи.

— Не ставайте глупав, вицелорд Кав — каза той. После измъкна бластера, приведе се напред и го постави на един празен стол между него и Миттраунуруодо. — По-скоро бих разбил на прах някой хилядолетен кристал, отколкото да убия някого като него.

Миттраунуруодо леко сведе глава и очите му леко проблеснаха.

— Значи наистина съм бил прав за вас — продума той.

— Така излиза — кимна Дориана. — Но пък и май доста рядко ви се случва да сгрешите за каквото и да е.

— Тогава нека тази бъде последната ви грешка! — извика рязко Кав, като удари страничната облегалка на престола си и от там се отвори незабележимо досега капаче. С плавно и чевръсто движение той измъкна от там друг ръчен бластер, насочи го към Миттраунуруодо и произведе изстрел.

Но зарядът така и не стигна до чуса. Вместо това той се удари във внезапно появилата се между тях прозрачна мараня на защитно поле и се отрази обратно върху тялото на Сив Кав.

Неймодианецът имаше време само колкото да опули очи, и след това се строполи безжизнен върху бюрото.

Чак тогава Дориана вдигна втрещения си поглед от тялото на Кав и разгледа сферичната мараня, която обграждаше бюрото. Веднага разпозна формата и цвета.

След това погледна към Миттраунуруодо през крайчеца на прозрачното поле.

— Това си беше доста значителен риск от ваша страна — отбеляза той, опитвайки се да запази хладнокръвието в гласа си.

— Ами, не съвсем — каза командирът. — Оказа се, че не е толкова трудно да свалим щитовия генератор на една от дроидките, които ми предоставихте. Както ви казах още тогава, аз имам известен опит в превключването на полярността на подобни устройства — с тези думи той махна с ръка към неймодианеца. — А и беше още полесно да се предугади, че вицелорд Кав ще иска да си седне в своя престол зад бюрото си и по този начин да заеме мястото в центъра на собствената си смърт.

— Имах предвид риска, който поехте с мен самия — каза Дориана. — Това поле нямаше да ви защити от моя изстрел.

— Така е — съгласи се Миттраунуудо. — Но исках да съм сигурен дали мога действително да ви се доверя.

Дориана сбърчи чело.

— Че защо?

В продължение на минута Миттраунуудо не отговори нищо. След това се наведе напред и вдигна бластера, който Дориана бе оставил на стола.

— Вие и вашият господар Дарт Сидиъс ми казахте за някакви нашественици, които наричате отвъдни чужденци, събиращи сили в покрайнините на галактиката — каза той, прехвърляйки оръжието в ръцете си. — Досега срещали ли сте тези същества наистина?

— Доколкото знам, не — призна Дориана.

— Така си и мислех — каза Миттраунуудо и сякаш внезапно лицето му се изопна, — но пък ние сме ги виждали.

Ледени тръпки пробягаха по гърба на Дориана.

— Къде?

— В пограничните райони на Чиското господство — отговори Миттраунуудо с мрачен и угрижен глас. — Беше само малка разузнавателна част. Но се бореха с някаква особена първична ожесточеност, преди най-накрая да успеем да ги отблъснем.

— С колко кораба разполагаха? — запита Дориана и съзнанието му превключи на бързи обороти. Дарт Сидиъс даваше мило и драго за подобен вид сведения. Ако успееше да научи достатъчно, имаше вероятност дори той да прости на Дориана за загубата на Първа ударна група. — Какво е въоръжението им? Имате ли някаква информация от разузнаването ви?

— Имам — каза Миттраунуудо. — Адмирал Аралани беше командир на нашата бойна армада, която успя да ги отблъсне. Тъкмо затова именно тя беше изпратена тук, за да се запознае със случая на Кардас и спътниците му. По това време се питахме дали тази Република, за която говореше той, не е в съюз с тези нашественици.

— И по същата причина тя прояви готовност да погледне в друга посока, когато вие се разправяхте с вагаарите — бързо изрече Дориана и последното досадно парченце от мозайката най-после си пасна на мястото. — Защото една евентуална война на два фронта би могла да се окаже пагубна за вас.

— Точно така — кимна Миттраунуудо и на Дориана му се стори, че долавя одобрителна нотка за бързото дедуктивно заключение. — Моите действия нарушаваха официалната политика и доктрина на чисите, но също като мен тя добре разбираше, че с вагаарите ще трябва да се справим колкото се може по-бързо и по-решително. Ще разговарям с нея и ако е съгласна, ще ви предоставя копие от събраната информация, която ви е необходима.

— Благодаря ви — каза Дориана. — Така. Преди малко започнахте да говорите за доверие помежду ни. Какво точно имахте предвид?

— За момента нищо конкретно. Всеки от нас си има свой собствен народ за защитаване и свои собствени политически съображения, които да следва. Но кой знае какво ни очаква в бъдеще? Може би един ден нашите два народа ще застанат рамо до рамо, за да се противопоставят на тази нова заплаха.

— Надявам се. От моя страна ви гарантирам, че ще положа всички възможни старания да убедя нашите ръководители да се подготвим за настъпването на този ден.

— И аз ще правя същото — каза Миттраунуудо. — Макар че пречките в нашия двор може да се окажат доста по-трудни за преодоляване.

Дориана се замисли за Дарт Сидиъс и пословичната му непоносимост към всички нехуманоиди. В техния двор също не се очертаваше лека битка.

— Аз съм свидетел на военните чудеса, които можете да творите вие — каза той. — Убеден съм, че сте способен и на не по-малко удивителни политически чудеса.

— Възможно е — каза Миттраунуудо. — Вероятно и брат ми ще окаже помощ в тази насока, когато се завърне — той се изправи и протегна бластера. — Във всеки случай вие и вашият кораб сте свободни да тръгвате.

Дориана отклони подаденото оръжие.

— Задръжте го, командире — каза той. — Приемете го като сувенир от нашата първа съвместна победа.

— Благодаря ви — замислено каза Миттраунуудо и мушна бластера в един джоб. — Дано да не е и последната.

— Наистина — кимна Дориана. — Което ми напомня. Има още една малка подробност, която бих желал да обсъдя с вас.

— Не може да бъде — опули се Кардас при думите на Траун. — Той иска да ми предложи *работа!*?

— Не просто някаква работа, а високопоставена ръководна позиция — уточни командирът. — Помоли ме да ви предам неговата покана да го придружите на борда на „Мрачна мъст“ при завръщането му в Републиката и там да го обсъдите на спокойствие.

— Ама в това няма никаква логика! — възкликна Кардас. — Аз едва-що излизам от училище. За каква ти високопоставена позиция бих могъл да имам квалификация?

— Възрастта не е непременно най-добрият показател за нечии таланти и умения — отбеляза Траун. — Във вашия случай той беше извънредно впечатлен от ролята ви в подмамването на вагаарите да предприемат нападението си. Вие демонстрирахте интелигентност, прозорливост и способност да запазите хладнокръвие пред лицето на огъня. А това са качества, които той цени не по-малко от мен самия.

Кардас замислено потърка буза. Въпреки това предложението изглеждаше смехотворно. Но пък и беше прекалено интригуващо, за да го пренебрегне просто ей така.

— Каза ли за каква точно работа иде реч?

— Допускам, че ще е нещо в същата сфера на контрабандния бизнес, който вече практикувате при капитан Кенто — отговори Траун. — Но под тази видима повърхност най-вероятно ще ви бъде възложена задачата да създадете и да поддържате негова лична информационна мрежа.

Кардас прехапа устни. Със или без контрабанда все щеше да се оправи някак си, но тази работа с информационната мрежа звучеше невероятно примамливо.

— Но едва ли очаква аз сам собственоръчно да изградя тази мрежа?

Траун поклати глава отрицателно:

— Като за начало сигурно ще ви осигури няколкомесечно обучение и инструкции в реална обстановка. След това вече ще можете

да използвате някои от неговите контакти и източници тук-там из Републиката, за да черпите нужната информация и да му я доставяте.

— Които сигурно са доста впечатляващи — каза Кардас и умът му трескаво препускаше. Това щеше да означава край на нехайно побърканите взаимоотношения на Кенто с разните му там дребни клиенти и съперници. Край на разпадащите се под краката му кораби поради недостиг на средства или поради капитанско безхаберие. И най-вече край на отношенията с хътяните.

— Решението, разбира се, си е ваше — каза Траун. — Но според мен вие имате всички необходими качества, за да се справите перфектно с подобна задача.

— А и като един допълнителен бонус за вас моето присъствие ще се окаже особено полезно при евентуалните ви бъдещи контакти с Републиката — иронично допълни Кардас.

Траун се ухили:

— Както казах, вие имате всички необходими качества.

— Е, нищо не пречи да опитам — Кардас се вгледа в лицето на Траун. — Има ли нещо друго?

За негова изненада командирът всъщност се поколеба.

— Искан да ви помоля за една услуга — каза той най-последно. — На който и кораб да решите да се върнете, молбата ми е никога да не разказвате на Кенто или Фераси какво се случи с „Изходящ полет“.

Кардас сбърчи чело. И той бе мислил по този въпрос. Даже много.

— Особено на Фераси?

— Особено на нея — потвърди Траун и в гласа му прозвуча далечна тъга. — В тази Вселена има твърде малко идеалисти, Кардас. Твърде малко са онези, които винаги ще се опитват да търсят доброто у другите. Не бих искал да съм отговорен за смазването дори на един от тях.

— Пък и не може да се отрече, че нейните безрезервни адмирации доста ви се услаждаха?

Траун се усмихна едва забележимо:

— Всеки харесва околните да му се възхищават. Имате чудесна дарба да виждате какво става в сърцата на тези около вас. Стратис е направил мъдър избор.

— Времето ще покаже — Кардас протегна ръка. — Е, добре. Довиждане, командире! За мен беше истинска чест да ви опозная.

— И за мен също — каза Траун, поемайки дланта му. — Сбогом... Джори!

— Ами не знам — каза Кенто и поклати глава отрицателно. — За толкова малко пари идеята нещо хич не ми се струва удачна.

— Аз нямам проблем — увери го Кардас. — Траун смята, че Стратис не би ме подмамил на борда само за да ме вкара в неприятности. Не е в стила му.

— Сигурно — неопределено изръмжа Кенто, — ама кой знае? Последното нещо, което би искал тип като него е да те види как се пръкваш на някое кръстовище на Корускант и започваш да крещиш на всеослушание какъв е цветът на кирливите му ризи.

— Ами ние? — добави Марис. — Ние *също* знаем за пъклените му планове за „Изходящ полет“.

— Обаче не знаете истинското му име — припомни ѝ Кардас. — Разполагате само с някакъв прякор и някакъв недоказуем слух. Това няма как да ви вкара в беля.

— Дори и ако сме толкова тъпи, че да пробваме? — вметна Кенто и хвърли предупредителен поглед към Марис.

— Именно — потвърди Кардас, надявайки се никой от двамата да не повдигне въпроса, че все пак знаят името на Кав. Но, пък от друга страна, Кав си е достатъчно разпространено неймодианско име. А и след като вицелордът вече не бе между живите, едва ли точно това можеше да се окаже проблем. Със сигурност самият Стратис не изглеждаше особено обезпокоен от този факт. — Във всеки случай Траун гарантира за него.

— За мен това е достатъчно — обяви Марис. — Остава да се надяваме, че и Дриксо ще се окаже също толкова сговорчива...

— За Дриксо не се притеснявай — скастри я Кенто. — Тя няма да ни създава проблеми. Не и с цялата тая допълнителна плячка, която сме ѝ приготвили. Всъщност дори ми се струва, че може да я уговоря да ни даде и някой и друг бонус.

Марис извъртя очи:

— Пак се започва!

— Ей, аз съм си бизнесмен! — пискливо се защити Кенто. — Това ми е работата.

— Просто внимавай къде стъпваш — припомни му Кардас. — Не искам да се налага да ви мисля сега вас двамата.

— Ти себе си мисли — застрашително го сръза Кенто и го сръчка с огромния си показалец в гърдите, за да подчертае думите си. — Каквото и да разправя Траун, тоя Стратис изглежда по-хлъзгав и от мазен дъгянин. И е двойно по-безчестен.

— Пък и след като Траун е парирал нападението му срещу „Изходящ полет“, това едва ли би спомогнало много за доброто му настроение — каза Марис. После челото ѝ се сбърчи леко и тя добави: — Всъщност Траун успя да осуети плановете му, нали?

Кардас го присви стомахът. В продължение вече на цяла година Марис бе негов неизменен съдружник. Бяха работили заедно, бяха воювали един до друг. Нещо повече, Кардас откровено я смяташе за един от най-добрите си приятели.

А досега никога не бе лъгал приятел в лицето. Наистина ли искаше да започне сега? И то с толкова отвратителна лъжа!?

Но в този момент гласът на Траун сякаш изплува в съзнанието му: „В тази Вселена има твърде малко идеалисти...“

Истината нямаше да помогне ни най-малко на загиналите в „Изходящ полет“. Но пък щеше жестоко да нарани Марис.

— Разбира се, че Траун осуети замисъла на Стратис — увери я той с цялата фалшива чистосърдечност, която успя да си придаде. — Аз самият бях там и видях със собствените си очи как „Изходящ полет“ направи скок в хиперпространството.

Бръчките на челото ѝ се изгладиха и Марис се усмихна:

— Знаех си, че ще постъпи така — каза тя и протегна ръка. — Успех, Джори, и се пази. Може би някой ден в бъдеще пътищата ни пак ще се пресекат.

Кардас се насили да се усмихне в отговор и пое протегнатата длан.

— М-да — тихо каза той. — Може би.

Ужасяващият сблъсък премина, жестокото тресене на кораба постепенно стихна и надигналият се прах започваше да се сляга по

помръкналата палуба на крайцер К-4. Бавно и извънредно внимателно Час Улиър повдигна глава от купчината възглавници, сред които се бе сгърчил, и сбърчи чело от острата болка по продължение на врата му.

— Ехо? — извика той и гласът му злокобно прокъртя в притихналото помещение.

— Улиър? — отговори един глас. — Аз съм... — инстинктивна кашлица прекъсна изречението. — Аз съм... Пресор... — довърши гласът, когато успя да овладее кашлянето. — Добре ли си?

— Да, май съм добре — отвърна Улиър, като се изправи и залитайки тръгна в посока на гласа. Всички светлинки бяха изгаснали, с изключение на пермоосветлението, и от това палубата на К-4 беше придобила злокобния вид на гробница. — А ти?

— Май и аз — отвърна Пресор. Сенките на две фигури се надигнаха иззад едно бюро в друга част на помещението и когато пристъпиха под слабата виделина на пермоосветлението, се превърнаха в образите на Дилиан Пресор и сина му Жорад. — Къде са останалите?

— Не знам — каза Улиър. — Всички се пръснаха да търсят прикритие, когато прозвуча алармата за сблъсък — той се огледа наоколо. — Каква бъркотия!

— Да, бе — мрачно измънка Пресор и избърса една струйчица кръв, която се спускаше по бузата му. — Чудя се какво ли се е случило.

— Със сигурност не приличаше на удар от лазери или от енергийни торпеда — промълви Улиър. — Но иначе нямам никаква представа.

— Е, дай да ги решаваме едно по едно — предложи Пресор. — Първо трябва да се опитаме да съберем всички закуп и да видим с колко храна, вода и лекарства разполагаме. После ще тръгнем да проверим какви обитаеми помещения са останали. И чак *след това* ще се опитаме да се доберем до мостика, за да разберем какво се е случило.

Той започна да си пробива път през бъркотията. Жорад го последва, като не изпускаше дланта му.

— Е, хубавото е, че поне ти успя да включиш алармата за този сблъсък — каза Улиър, когато стигнаха до вратата. — Откъде обаче разбра, че ще стане нещо?

— Не знам — поклати глава Пресор. — Просто някак си самата мисъл изскочи в ума ми...

— Като някой от онези джедайски фокуси? — смръщи вежди Улиър.

— Аз не съм джедай, Час — твърдо каза Пресор. — Най-вероятно съм чул някакво движение или някое стържене по метала на корпуса. Може да са били някакви дребни астероиди или пък атмосферното триене. Нещо такова.

— Сигурно — каза Улиър, — вероятно си прав.

Ала независимо дали Пресор бе джедай или не, у него със сигурност имаше нещо странно. Пък и след всички тези бедствия, които джедаите бяха докарали на „Изходящ полет“, Улиър възнамеряваше да следи Пресор и цялото му семейство много внимателно. Да, нямаше да ги изпуска от поглед нито за миг.

А междувременно им предстоеше да се оправят с въпроса за оцеляването. Улиър се приведе под един провиснал от тавана изкривен панел и последва Пресор по коридора.

Издание:

ИК „Труд“, София, 2007

Художествено оформление: Виктор Паунов

ISBN-13: 978-954-528-678-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.